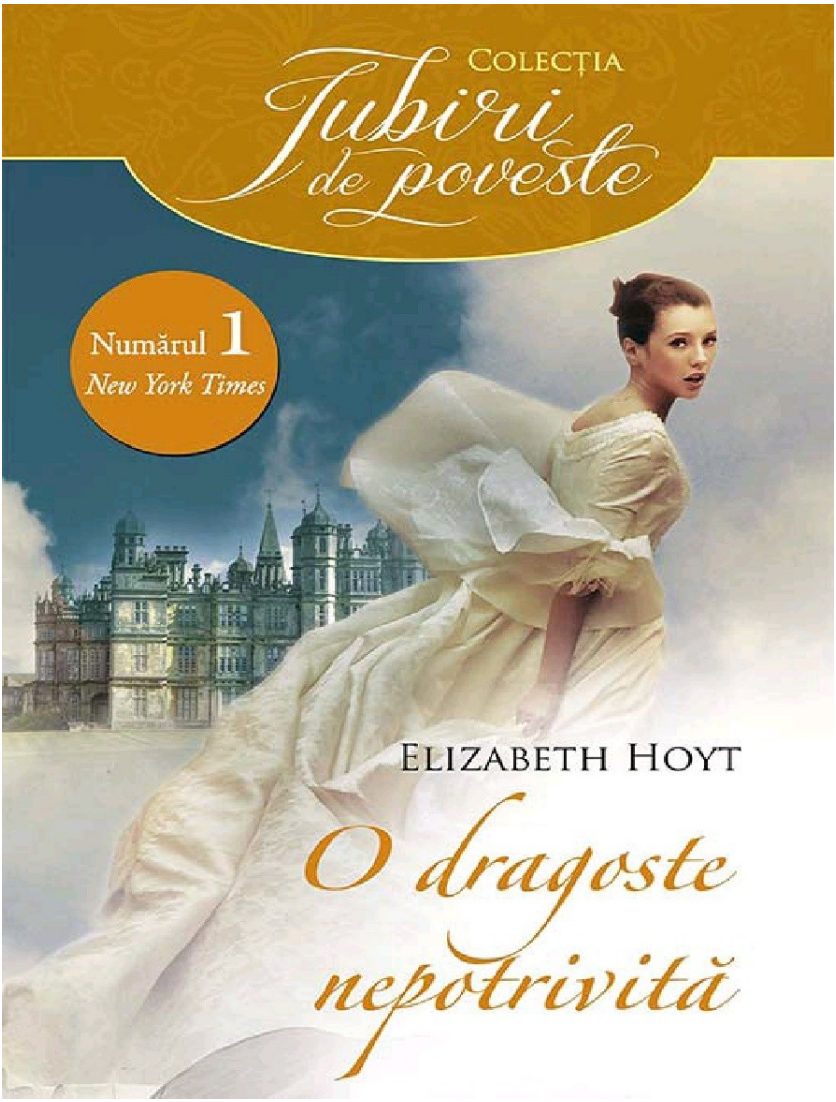

Elizabeth Hoyt
O dragoste nepotrivită

Leopard Prince by Elizabeth Hoyt

Traducere din limba engleză Manuela Bulat
ALMA 2013
Elizabeth Hoyt Copyright © 2007 Nancy M. Finney
Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O dragoste nepotrivită
Elizabeth Hoyt Copyright © 2013
Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Cristiana Miu
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
ISBN ePUB: 978-606-686-573-9
ISBN PDF: 978-606-686-574-6
ISBN Print: 978-606-686-269-1

Pentru sora mea, Susan
Niciun personaj imaginar nu a fost rănit
în timpul scrierii acestei cărţi.

Capitolul 1

Yorkshire, Anglia
Septembrie 1760

După ce trăsura se răsturnă şi cu puţin înainte s-o ia caii la sănătoasa, Lady Georgina Maitland observă că vechilul ei era bărbat. Ei, vorba vine, fireşte că ştia că Harry Pye era bărbat. Că doar nu trăia cu iluzia că era vreun leu sau un elefant, sau o balenă, sau vreun alt membru al regatului animalelor – asta admiţând că o balenă putea fi numită animal, şi nu doar un peşte foarte mare. Ideea era, de fapt, că bărbăţia lui devenise brusc foarte evidentă.

George îşi ridică sprânceana în timp ce stătea în picioare pe drumul pustiu, care ducea spre East Riding, în Yorkshire. În jurul lor, dealurile acoperite cu grozamă se rostogoleau spre linia orizontului. Întunericul se aşternea rapid, sosit mai devreme din pricina furtunii. Parcă s-ar fi aflat la capătul pământului.

— Crezi că o balenă este un animal sau un peşte foarte mare, domnule Pye? ţipă ea pentru a acoperi şuieratul vântului.

Umerii lui Harry Pye se strânseră. Erau acoperiţi doar de o cămaşă de batist udă, care se lipea de el într-un mod plăcut din punct de vedere estetic. Ceva mai devreme, îşi dezbrăcase haina şi vesta pentru a-l ajuta pe vizitiul John să dezlege caii de la trăsura răsturnată.

— E animal, milady.

Vocea domnului Pye era, ca de obicei, calmă şi profundă, cu un soi de ton aspru spre final. George nu-l auzise niciodată ridicând vocea sau manifestând vreo pasiune. Nici când insistase s-o însoţească la proprietatea din Yorkshire, nici când începuse ploaia care le încetinise ritmul astfel încât trăsura abia dacă se târa, nici când aceasta se răsturnase, cu 20 de

minute în urmă.

„Cât de enervant.”

— Crezi că vei reuşi să pui trăsura pe roţi?

Îşi trase pelerina udă leoarcă peste bărbie în vreme ce contempla rămăşiţele vehiculului ei. Uşa atârna într-o balama, legănându-se în vânt, două roţi erau distruse, iar osia din spate stătea într-un unghi ciudat. Întrebarea era absolut idioată.

Domnul Pye nu lăsă să se vadă, nici prin vorbă, nici prin faptă, că-şi dăduse seama de stupiditatea întrebării ei.

— Nu, milady.

George oftă. Era cu adevărat un miracol că ei şi vizitiul nu fuseseră răniţi sau ucişi. Ploaia făcuse ca drumurile să fie foarte alunecoase din pricina noroiului, iar în timp ce luau ultima curbă, trăsura începuse să derapeze. Dinăuntru, ea şi domnul Pye îl auziseră pe vizitiu ţipând în vreme ce încerca să stabilizeze vehiculul. Harry Pye sărise de pe locul lui spre al ei, ca o pisică uriaşă. Se lipise de George înainte ca ea să poată rosti măcar un cuvânt. Căldura lui îi învăluise trupul, iar nasul ei, intim îngropat în cămaşa lui, inhalase mireasma cămăşii curate şi a pielii bărbăteşti. Trăsura deja se înclinase şi era evident că vor cădea în şanţ.

Încet, cumplit, drăcovenia aia se răsturnase cu un scrâşnet de lemn frecat de pământ. Caii nechezaseră, iar trăsura gemuse de parcă protesta faţă de soarta crudă. Ea se încleştase de haina domnului Pye pe când lumea ei se întorcea cu susul în jos, iar domnul Pye mârâise de durere. Apoi, rămăseseră nemişcaţi din nou. Trăsura căzuse pe-o parte, iar domnul Pye era tolănit deasupra ei ca o mare plapumă călduroasă. Doar că Harry Pye era mult mai tare decât orice plapumă cu care se învelise ea

vreodată.

El se scuzase cât se poate de politicos, se desprinsese de ea şi se ridicase pentru a deschide uşa aflată acum deasupra lor. Se târâse prin uşă, iar apoi o trăsese şi pe ea afară. George îşi frecă încheietura de care o strânsese el. Era deconcertant de puternic – lucru de care nu ţi-ai fi dat seama privindu-l. La un moment dat, toată greutatea ei fusese susţinută de braţul lui, şi ea nu era o femeie micuţă.

Vizitiul scoase un ţipăt care fu luat de vânt, dar care fusese suficient de tare pentru a o trezi la realitate. Iapa pe care o dezlega era de-acum liberă.

— Du-te călare pe ea până în oraşul următor, domnule vizitiu, dacă eşti amabil, îi ceru Harry Pye. Vezi dacă găseşti o altă trăsură pe care să ne-o trimiţi. Eu o să rămân aici, cu domnişoara Maitland.

Vizitiul se urcă pe cal şi le făcu semn cu mâna înainte de a dispărea în ploaia torenţială.

— Cât de departe se află oraşul următor? întrebă George.

— La vreo 20-25 de kilometri.

Slăbi chinga unuia dintre cai.

Ea îl studie în timp ce lucra. Dincolo de faptul că era ud, Harry Pye nu arăta diferit faţă de cum arătase dimineaţă, când plecaseră de la un han din Lincoln. Încă mai era un bărbat de înălţime medie. Şi mai curând slab. Părul îi era maro – nici castaniu, nici cafeniu, ci pur şi simplu maro. Îl legase la spate, într-o coadă simplă, fără să se deranjeze să-l pomădeze sau să-l pudreze. Şi era îmbrăcat în veşminte maro: pantaloni, vestă şi haină, de parcă ar fi dorit să se camufleze. Doar ochii, de un întunecat verde smarald, şi în care uneori licărea ceea ce-ar fi putut fi o emoţie, aveau culoare.

— Partea proastă e că mi-e frig, murmură

George.

Domnul Pye îşi ridică repede ochii. Privirea lui îi cuprinse mâinile care îi tremurau duse la gât, apoi se îndreptă către dealurile din spatele ei.

— Îmi pare rău, milady, ar fi trebuit să-mi dau mai devreme seama că vă e rece. Îşi îndreptă din nou atenţia spre înspăimântatul cal castrat, pe care încerca să-l elibereze. Probabil că şi mâinile lui erau la fel de amorţite ca ale ei, dar el lucra cu fermitate. Nu departe de aici se află coliba unui păstor. Am putea să mergem cu calul acesta şi cu acela, adăugă el şi arătă spre calul de lângă cel castrat. Celălalt şchioapătă.

— Serios? De unde ştii?

Ea nu observase că animalul era rănit. Toţi cei trei cai de trăsură care rămăseseră tremurau şi îşi rostogoleau ochii la şuieratul vântului. Calul pe care el i-l arătase nu părea într-o stare mai proastă decât ceilalţi.

— Îşi fereşte piciorul drept din faţă.

Domnul Pye mormăi ceva şi, brusc, cei trei cai fură dezlegaţi de la trăsură, cu toate că încă erau legaţi laolaltă.

— Hei, liniştеşte-te, scumpo!

Apucă de căpăstru calul care conducea atelajul şi îl mângâie, mâna lui bronzată mişcându-se cu tandreţe pe gâtul animalului. Cele două falange superioare ale inelarului de la mâna dreaptă îi lipseau.

Ea îşi întoarse capul pentru a privi spre dealuri. Servitorii – şi, de fapt, vechilul era doar un soi de servitor cu o poziţie superioară – n-ar fi trebuit să aibă un sex anume. Desigur, se ştia că erau oameni care aveau propriile vieţi şi toate astea, dar era mult mai simplu să-i consideri asexuaţi. Precum un scaun. Oamenii doreau un scaun pe care să se aşeze atunci când erau obosiţi. Altminteri, nimeni nu se gândea

prea mult la scaune, şi aşa şi trebuia să fie. Ar fi fost foarte neplăcut să te întrebi dacă scaunul a băgat de seamă că îţi curgea nasul, dorindu-ţi să ştii ce gândea despre asta, sau să observi că scaunul are ochi frumoşi. Nu că scaunul avea ochi, frumoşi ori altfel, dar bărbaţii aveau.

Şi Harry Pye avea. George se întoarse din nou spre el.

— Ce vom face cu al treilea cal?

— O s-o lăsăm aici.

— Asta nu poate fi bine pentru ea.

— Nu, milady.

Umerii lui Harry Pye se strânseră din nou, un gest pe care George îl găsea ciudat de fascinant. Ar fi vrut să-l poată determina să-l facă mai des.

— Poate că ar trebui s-o luăm cu noi.

— Imposibil, milady.

— Eşti sigur?

Umerii lui se încordară, iar domnul Pye îşi întoarse încet capul. În lumina fulgerului care lumină drumul în clipa aceea, ea îi văzu ochii verzi strălucind şi un fior îi străbătu şira spinării. Apoi, următorul tunet bubui de parcă vestea apocalipsa. George clipi. Harry Pye se îndreptă de spate. Iar caii ţâşniră ca din puşcă.

— O, Doamne! rosti Lady Georgina cu ploaia picurându-i de pe nasul îngust. Se pare că am dat de belea.

„Am dat de belea. Mai curând, am dat de naiba.” Harry privi drumul în direcţia în care caii dispăruseră fugind de parcă Scaraoţchi însuşi îi fugărea. Nu se vedea nici urmă de animalele alea tâmpite. La felul în care o zbughiseră, aveau să se oprească după cel puţin un kilometru şi jumătate. N-avea niciun rost să plece după ele pe ploaia asta. Îşi îndreptă privirea spre cea care, de mai puţin de şase luni, îi era stăpână.

Buzele aristocratice ale lui Lady Georgina erau vinete, iar blăniţa care tivea gluga pelerinei ei se transformase într-o încâlceală udă leoarcă.

Ce căuta ea aici? Dacă n-ar fi fost Lady Georgina, el ar fi mers călare de la Londra la domeniul ei din Yorkshire. Ar fi ajuns cu o zi în urmă la conacul Woldsly. La ora asta, s-ar fi bucurat de o cină caldă în faţa focului din casa lui. Nu ar fi îngheţat până în măduva oaselor în ploaie, în mijlocul drumului, în timp ce lumina zilei pălea rapid. Dar, cu ocazia ultimei sale călătorii la Londra, pentru a-i da raportul despre domeniul ei, Lady Georgina se hotărâse să meargă cu el la conacul Woldsly.

Ceea ce însemnase să ia trăsura care acum era un morman de lemne sfărâmate în şanţul de la marginea drumului. Harry îşi înghiţi un suspin.

— Puteţi merge, milady?

Ochii de un albastru ca ouăle de sturz ai lui Lady Georgina se făcură mari.

— O, da. Fac asta de când aveam unsprezece luni.

— Bine.

Harry îşi puse pe el vesta şi haina, fără însă a se deranja să le încheie. Erau la fel de ude ca toate veşmintele lui. Coborî în şanţ pentru a lua păturile de blană din trăsură. Din fericire, erau uscate încă. Le rulă împreună şi luă felinarul trăsurii, care încă era aprins. Apoi, o apucă pe Lady Georgina de cot, pentru a o susţine în caz că păşea greşit, ca nu cumva să cadă în funduleţul ei aristocratic, după care începură să urce anevoie dealul acoperit cu grozamă.

La început, se gândise că dorinţa ei de a merge în Yorkshire era un moft copilăresc. Toana unei femei care niciodată nu se întrebase de unde provine carnea de pe masa ei sau bijuteriile pe care le purta la gât.

După părerea lui, cei care nu munceau pentru a-şi câştiga traiul aveau adesea idei năstruşnice. Dar, cu cât petrecea mai mult timp în preajma ei, cu atât se îndoia mai tare că ea era o asemenea femeie. Era adevărat că spunea lucruri fără noimă, însă el îşi dăduse seama aproape imediat că o făcea pentru propriul amuzament. Era mai deşteaptă decât majoritatea doamnelor din înalta societate. Simţea cumva că Lady Georgina avea un motiv întemeiat pentru a călători împreună cu el spre Yorkshire.

— Este departe?

Doamna gâfâia, iar în obrajii ei de obicei palizi erau acum două pete roşii.

Harry cercetă cu privirea dealurile ude, încercând să găsească un reper în amurgul tot mai întunecat. Îi era oare cunoscut stejarul răsucit de lângă stânca aceea?

— Nu mai e mult.

Cel puţin, spera să fie aşa. Trecuseră ani întregi de când călărise ultima oară pe dealurile acestea, aşa că era posibil să se fi înşelat în privinţa locului unde se afla coliba. Sau poate că se prăbuşise de când o văzuse el ultima dată.

— Presupun că te pricepi să aprinzi un foc, domnule P-pye.

Numele tremură pe buzele ei.

Ea avea nevoie să se încălzească. Dacă nu găseau coliba curând, va trebui să încropească un adăpost din păturile din trăsură.

— Da, desigur. Fac asta de când aveam patru ani, milady.

Pentru cuvintele sale, fu răsplătit cu un zâmbet poznaş. Privirile li se întâlniră, iar el îşi dori… Un fulger îi curmă gândul pe jumătate alcătuit, iar în lumina lui, zări un zid de piatră.

— Iat-o! „Slavă Domnului!”

Măcar micuţa colibă era în picioare. Patru pereţi de piatră şi un acoperiş de paie înnegrite de timp şi ploaie. Se propti cu umărul în uşă şi, după ce o împinse zdravăn o dată sau de două ori, aceasta se deschise. Harry intră împleticindu-se şi ridică felinarul pentru a lumina interiorul. Mici vietăţi o luară la goană în umbre. Se cutremură.

— Vai! Ce urât miroase.

Lady Georgina intră şi îşi flutură mâna în faţa nasului roz, de parcă ar fi vrut să alunge duhoarea de mucegai.

El trânti uşa în urma ei.

— Îmi pare rău, milady.

— De ce nu-mi spui pur şi simplu să tac şi să fiu fericită că am scăpat de ploaie?

Ea zâmbi şi îşi dădu jos gluga.

— Nu cred că am s-o fac.

Harry se îndreptă spre cămin şi găsi nişte buşteni pe jumătate arşi. Erau acoperiţi cu pânze de păianjen.

— O, haide, domnule Pye. Ştii că asta v-v-vrei.

Dinţii ei clănţăniră.

Patru scaune şubrede de lemn se aflau în jurul unei mese înclinate într-o parte. Harry puse felinarul pe masă şi luă un scaun. Îl izbi cu putere de căminul din piatră. Acesta se sfărâmă, spătarul desprinzându-se, iar şezutul frângându-se. În spatele lui, Lady Georgina ţipă.

— Nu, nu vreau, milady, rosti el.

— Adevărat?

— Da.

El îngenunche şi începu să aranjeze aşchiile scaunului pe buştenii carbonizaţi.

— Foarte bine. Presupun că atunci va trebui să fiu drăguţă.

Harry o auzi trăgându-şi un scaun.

— Pare foarte eficient ce faci acolo.

Apropie flacăra felinarului de aşchiile de lemn. Acestea se aprinseră, iar el adăugă apoi bucăţi mai mari din scaun, atent să nu înăbuşe focul.

— Ah! E plăcut.

Vocea ei se auzi răguşită din spatele lui. Pentru o clipă, Harry încremeni, gândindu-se ce ar fi putut însemna, într-un alt context, vorbele ei şi tonul cu care fuseseră rostite. Apoi, îşi alungă gândurile şi se răsuci. Lady Georgina îşi ţinea mâinile întinse spre foc. Părul ei arămiu se usca formând cârlionţi delicaţi în jurul frunţii, iar pielea ei albă strălucea în lumina focului. Încă mai tremura. Harry îşi drese vocea.

— Cred că ar trebui să vă scoateţi rochia aia udă şi vă înveliţi în pături.

Se îndreptă spre uşă, lângă care lăsase să-i cadă păturile din trăsură. Din spatele lui, auzi un râs uşor.

— Nu cred că am auzit vreodată o sugestie atât de nepotrivită făcută atât de potrivit.

— N-am vrut să fiu nepoliticos, milady. Îi dădu păturile. Îmi pare rău dacă v-am jignit.

Pentru o fracţiune de secundă, ochii lui întâlniră ochii ei, atât de albaştri şi de veseli, apoi se întoarse cu spatele. În spatele lui se auziră foşnete. Încercă să-şi disciplineze gândurile. Nu-şi va imagina palizii ei umeri dezgoliţi deasupra…

— Nu eşti nepoliticos, după cum bine ştii, domnule Pye. Chiar încep să cred că ar fi imposibil pentru dumneata să fii astfel.

„Dacă ar şti.” El îşi drese glasul, însă nu făcu niciun comentariu. Se strădui să privească micuţa încăpere. Nu se afla niciun bufet, doar masa şi scaunele. Păcat. Avea burta goală.

Foşnetele de lângă foc încetară.

— Poţi să te întorci acum.

Înainte de a se răsuci, el se strădui să-şi păstreze cumpătul, dar Lady Georgina era acoperită cu blănuri. Fu încântat să constate că buzele ei deveniseră mai roz. Îşi scoase un braţ gol de sub pătură şi arătă spre o alta care se afla de partea cealaltă a şemineului.

— Am lăsat una pentru dumneata. Stau prea confortabil ca să mă mişc, dar voi închide ochii şi promit să nu mă uit pe furiş dacă şi dumneata vrei să te dezbraci.

Harry îşi îndepărtă privirea de la braţul ei şi îi întâlni ochii albaştri şi inteligenţi.

— Mulţumesc!

Lady Georgina zâmbi, iar pleoapele ei coborâră.

Vreme de o clipă, Harry o privi pur şi simplu. Umbrele arcuirilor arămii ale genelor ei fluturau pe pielea ei palidă, iar un zâmbet îi rătăcea pe buzele curbate. Nasul ei era subţire şi lung, iar unghiurile feţei, puţin prea ascuţite. Când stătea în picioare, era aproape de aceeaşi înălţime ca el. Nu era o femeie frumoasă, dar se pomenea că trebuie să-şi controleze privirea atunci când se afla în preajma ei. Era ceva legat de felul în care îşi arcuia buzele când era pe cale să-l tachineze. Sau poate de felul în care sprâncenele i se ridicau atunci când zâmbea. Ochii îi erau atraşi de chipul ei ca pilitura de fier de un magnet.

Se dezbrăcă repede de straiele de pe partea de sus a corpului, iar apoi se înfăşură în pătură.

— Puteţi să deschideţi ochii, milady.

Ochii ei se deschiseră rapid.

— Bine. Acum, amândoi arătăm ca nişte ruşi înfofoliţi pentru a face faţă iernii siberiene. Păcat că nu avem şi o sanie cu clopoţei.

Netezi blana din poala ei. El încuviinţă. Focul trosnea în tăcerea din încăpere, în timp ce se gândea

ce-ar mai putea face pentru a-i fi ei mai bine. În colibă nu exista niciun fel de mâncare, aşa că n-aveau ce face, decât să aştepte ivirea zorilor. Ce făceau oamenii din înalta societate când se aflau singuri în saloanele din palatele lor?

Lady Georgina trăgea de pătura ei, dar, brusc, îşi împreună mâinile de parcă ar fi vrut să le facă să stea locului.

— Cunoşti vreo poveste, domnule Pye?

— O poveste, milady?

— Da. O poveste. De fapt, o poveste cu zâne – fac colecţie de poveşti.

— Adevărat. Harry era nedumerit. Felul de a gândi al aristocraţilor era uimitor, uneori. Pot să vă întreb cum adică faceţi colecţie de poveşti?

— Întrebând.

Râdea de el?

— Ai fi surprins de poveştile pe care oamenii şi le amintesc din copilăria lor. Desigur, bătrânele dădace sunt cele mai bune surse. Cred că le-am rugat pe toate cunoştinţele mele să mă prezinte dădacelor lor. A dumitale mai trăieşte încă?

— Eu n-am avut dădacă, milady.

— Oh! Obrajii ei se îmbujorară. Dar cineva – mama dumitale? – trebuie să-ţi fi spus poveşti în copilărie.

El se mişcă pentru a pune pe foc o altă bucată de scaun.

— Singura poveste pe care mi-o pot aminti este *Jack şi vrejul de fasole.*

Lady Georgina îi aruncă o privire compătimitoare.

— Una mai bună nu ştii?

— Mă tem că nu.

Celelalte poveşti pe care le ştia nu erau tocmai potrivite pentru urechile unei doamne.

— Ei bine, de curând, eu am auzit una destul de interesantă. De la mătuşa bucătăresei mele, când a venit s-o viziteze, la Londra. Vrei să ţi-o povestesc?

„Nu.” Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să devină şi mai intim cu stăpâna lui decât îl forţaseră deja împrejurările.

— Da, milady.

— A fost odată ca niciodată un rege măreţ, care avea un leopard fermecat pentru a-l servi. Îşi foi dosul pe scaun. Ştiu la ce te gândeşti, dar povestea-i alta.

Harry clipi.

— Milady?

— Nu. Regele moare imediat, aşa că nu el e eroul basmului.

Îl privi, aşteptând să comenteze ceva.

— Ah!

Nu se putu gândi la nimic altceva ce să zică. Pentru ea, păru să fie de ajuns. Lady Georgina dădu din cap.

— Leopardul purta un soi de lanţ de aur în jurul gâtului. Era înrobit, vezi dumneata, dar nu ştiu cum de ajunsese în situaţia asta. Mătuşa bucătăresei nu mi-a spus. În sfârşit, când regele era pe moarte, l-a pus pe leopard să-i promită că-l va sluji şi pe *următorul* rege, fiul lui. Se încruntă. Ceea ce, într-un fel, nu pare foarte corect, nu-i aşa? Adică, acesta este un moment când servitorii credincioşi sunt eliberaţi.

Se foi din nou pe scaunul din lemn. Harry îşi drese glasul.

— Poate că aţi sta mai comod pe duşumea. Pelerina vi s-a mai uscat. Aş putea încropi un aşternut din ea.

Ea îi adresă un surâs orbitor.

— Ce idee bună!

El întinse pelerina şi îşi rulă propriile haine pentru

a face o pernă din ele. Lady Georgina se împletici în păturile ei şi se lăsă pe patul improvizat.

— E mai bine aşa. Ai putea veni şi dumneata să te întinzi. Este foarte probabil să rămânem aici până dimineaţă.

„Dumnezeule!”

— Nu cred că este recomandabil.

Ea îl privi de-a lungul nasului îngust.

— Domnule Pye, acele scaune sunt tari. Te rog, vino şi te întinde pe pături. Promit să nu te muşc.

Maxilarele i se încleştară, dar chiar nu avea de ales. Era o poruncă mascată.

— Mulţumesc, milady.

Harry se aşeză cu grijă alături de ea – afurisit să fie dacă se va întinde lângă această femeie, indiferent de poruncă – şi lăsă un spaţiu între trupurile lor. Îşi cuprinse cu braţele genunchii îndoiţi şi încercă să nu-i bage în seamă parfumul.

— Eşti încăpăţânat, nu-i aşa? El se uită la ea. Ea căscă.

— Unde am rămas? Ah, da. Deci, primul lucru pe care îl face tânărul rege este să vadă tabloul unei frumoase prinţese şi să se îndrăgostească de ea. Un curtean sau un mesager, sau ceva de genul acesta i l-a arătat, dar asta nu contează.

Căscă din nou, cu zgomot de data asta, iar dintr-un oarecare motiv, bărbăţia lui reacţionă la acest sunet. Sau poate la mirosul ei, care îi ajungea la nări indiferent dacă el dorea asta sau nu. Îi aducea aminte de mirodenii şi de flori exotice.

— Prinţesa avea pielea albă ca zăpada, buzele roşii ca rubinele, părul negru ca, of, smoala sau ceva de genul ăsta, şi aşa mai departe.

Lady Georgina făcu o pauză şi privi flăcările. El se întrebă dacă ea terminase, iar chinul lui se sfârşise.

Apoi, ea oftă.

— Ai băgat de seamă că prinţii ăştia din poveşti se îndrăgostesc de prinţese frumoase fără să ştie absolut nimic despre ele? Buzele rubinii sunt foarte frumoase, dar dacă are un râs ciudat sau clefăie când mănâncă? Ridică din umeri. Desigur, şi bărbaţii din zilele noastre sunt capabili să se îndrăgostească de nişte strălucitoare bucle negre, aşa că n-ar trebui să mă mir. Ochii i se măriră brusc, iar ea îşi întoarse capul pentru a se uita la el.

— N-am vrut să te jignesc.

— Nu m-aţi jignit, spuse Harry pe un ton solemn.

— Hm! Părea că se îndoieşte. În sfârşit, el se îndrăgosteşte de tablou, iar cineva îi zice că tatăl prinţesei îşi va da fata bărbatului care reuşeşte să-i aducă armăsarul de aur, care, în acel moment, se afla în posesia unui căpcăun înfiorător. Aşa că – Lady Georgina se întoarse cu faţa spre foc şi îşi sprijini obrazul în palmă –, trimite după Prinţul-Leopard şi îi cere să plece rapid şi să-i aducă armăsarul de aur, şi ce crezi?

— Nu ştiu, milady.

— Leopardul se transformă într-un bărbat. Îşi închise ochii şi murmură: Imaginează-ţi una ca asta. A fost bărbat în tot acest timp…

Harry aşteptă, dar, de data asta, povestea nu mai continuă. După o vreme, auzi un sforăit uşor. Îi trase păturile până la bărbie şi în jurul feţei. Degetele lui îi mângâiară obrazul, iar el îşi opri mâna, studiind contrastul dintre nuanţele pieii lor. Mâna lui era întunecată pe pielea ei, degetele lui erau aspre, în timp ce pielea ei era moale şi fină. Încet, îşi trecu degetul mare pe la colţul gurii ei. Era atât de caldă. Aproape că îi recunoscu parfumul, de parcă l-ar mai fi inhalat într-o altă viaţă ori cu multă vreme în urmă. Îl îndurera.

Dacă ea ar fi fost o altă femeie, dacă acesta ar fi fost un alt loc, dacă el ar fi fost un alt bărbat... Harry curmă şoapta din mintea lui şi îşi retrase mâna. Se întinse lângă Lady Georgina, atent să n-o atingă. Privi în tavan şi îşi alungă toate gândurile, toate simţirile. Apoi, închise ochii, cu toate că ştia că va trece mult timp până să adoarmă.

Nasul ei fremătă. George îl atinse cu mâna şi simţi blana. Alături de ea, ceva foşni, apoi rămase nemişcat. Îşi întoarse capul. Ochii verzi îi întâlniră privirea, enervant de treji pentru o oră atât de matinală a zilei.

— Bună dimineaţa.

Cuvintele îi ieşiră ca un orăcăit de broască.

— Bună dimineaţa, milady. Vocea domnului Pye era catifelată şi întunecată, precum ciocolata fierbinte. Vă rog să mă scuzaţi.

Se ridică. Pătura pe care o ţinea strânsă pe trup alunecă de pe un umăr, dând la iveală pielea bronzată, înainte ca el să apuce a o trage la loc. Păşind fără zgomot, ieşi pe uşă.

George îşi scărpină nasul. Oare nimic nu-l perturba pe omul acesta?

Brusc, îşi dădu seama ce făcea probabil afară. Vezica îi trimise un semnal de alarmă. Grăbită, se luptă să se ridice în picioare şi îşi îmbrăcă rochia şifonată şi încă umedă, încheind cât de multe copci reuşi. Nu izbuti să ajungă la toate şi probabil că îi stătea vraişte în jurul taliei, dar cel puţin nu avea să cadă de pe ea. George îşi puse pelerina pentru a-şi ascunde spinarea, iar apoi, îl urmă pe domnul Pye afară. Nori negri rătăceau pe cer, ameninţând cu ploaia. Harry Pye nu se vedea nicăieri. Privind în jur, găsi un şopron dărăpănat în spatele căruia să se uşureze şi se duse în spatele lui.

Când ieşi de după şopron, domnul Pye stătea în faţa colibei, încheindu-şi haina. Îşi legase la loc eşarfa, dar hainele îi erau şifonate, iar părul, nu la fel de ordonat ca de obicei. Gândindu-se la cum arăta ea probabil, George simţi cum pe buze îi răsare un neîndurător surâs amuzat. Nici măcar Harry Pye nu-şi putea petrece noaptea pe podeaua unei cocioabe fără a lăsa să se vadă efectele în dimineaţa următoare.

— Când sunteţi gata, milady, spuse el, propun să ne întoarcem pe drum. Vizitiul poate că ne aşteaptă acolo.

— O, chiar sper să fie aşa.

Parcurseră în sens invers drumul străbătut cu o seară în urmă. Pe lumină şi coborând, George constată cu surprindere că nu era o distanţă atât de mare. În curând, trecură de ultimul deal şi putură zări drumul. Era pustiu, cu excepţia trăsurii răsturnate care părea chiar şi mai jalnică la lumina zilei.

Ea slobozi un oftat.

— Ei bine, cred că va trebui s-o luăm din loc, domnule Pye.

— Da, milady.

Porniră la drum în tăcere. O ceaţă urâtă şi umedă plutea deasupra pământului, răspândind un miros slab de putregai. Se strecură pe sub rochia ei şi îi cuprinse picioarele. George se cutremură. Ar fi dat orice pentru o ceaşcă de ceai fierbinte şi, poate, un biscuit cu miere şi unt care să se scurgă de pe el. Aproape că gemu la gândul acesta, iar apoi îşi dădu seama că se auzea un huruit care venea din spatele lor.

Domnul Pye ridică braţul pentru a-i atrage atenţia unui fermier a cărui căruţă tocmai lua curba.

— Hei! Opreşte-te! Tu de colo, avem nevoie să ne duci cu căruţa.

Fermierul îşi îndemnă calul să se oprească. Îşi

ridică borul pălăriei şi făcu ochii mari.

— Domnul Harry Pye, nu-i aşa?

Domnul Pye încremeni.

— Da, aşa-i. De pe domeniul Woldsly.

Fermierul scuipă în drum, ratând doar cu puţin cizmele domnului Pye.

— Lady Georgina Maitland are nevoie să fie dusă la Woldsly. Chipul lui Harry Pye nu-şi schimbă expresia, dar vocea îi deveni rece ca moartea. Trăsura pe care ai văzut-o mai devreme era a ei.

Fermierul îşi îndreptă privirea spre George, de parcă o zărea pentru prima dată.

— Săr'na, coniţă, sper că n-aţi fost rănită în accident.

— Nu, rosti ea şi zâmbi triumfător. Dar avem nevoie să ne duci cu căruţa, dacă nu te superi.

— Mă bucur să vă fiu de ajutor. Este destul loc în spate.

Fermierul îşi îndreptă un deget mare murdar peste umăr, spre coviltirul căruţei.

Ea îi mulţumi şi porni spre spatele căruţei. Ezită când zări înălţimea platformei. Se afla în dreptul omoplaţilor.

Domnul Pye se opri lângă ea.

— Dacă-mi daţi voie…

Abia dacă aşteptă încuviinţarea ei, că o şi înşfăcă de talie şi o ridică în căruţă.

— Mulţumesc, rosti George cu răsuflarea întretăiată.

Se uită cum el îşi puse palmele pe scândură şi se săltă înăuntru cu uşurinţa unei pisici. Căruţa porni cu o zdruncinătură exact în clipa când ateriză, şi el fu aruncat într-o parte.

— Eşti teafăr? rosti ea şi întinse o mână spre el.

Domnul Pye îi ignoră mâna şi se ridică.

— Sunt în regulă, zise şi se uită la ea. Milady.

Apoi, el nu mai spuse nimic. George se lăsă din nou pe locul ei şi privi defilarea peisajului rural. Câmpuri cenuşii-verzui, cu mici ziduri de piatră apăreau în raza ei vizuală, după care dispăreau ascunse din nou de ceaţa sinistră. După noaptea trecută, ar fi trebuit să fie recunoscătoare pentru această plimbare cu căruţa, indiferent cât de tare se hurducăia. Dar o deranja ostilitatea fermierului faţă de domnul Pye. Părea ceva personal.

Trecură de o culme, iar George zări o turmă de oi păscând pe panta unui deal din apropiere. Stăteau ca nişte mici statuete, probabil îngheţate din cauza ceţii. Numai capetele li se mişcau în timp ce păşteau grozamă. Câteva zăceau întinse. Se încruntă. Cele lungite pe pământ erau nemişcate. Se aplecă pentru a vedea mai bine, şi îl auzi pe Harry Pye blestemând încet, lângă ea.

Căruţa se opri cutremurându-se.

— Ce s-a întâmplat cu acele oi? îl întrebă George pe domnul Pye.

Răspunsul însă i-l dădu fermierul, cu o voce fioroasă.

— Sunt moarte.

Capitolul 2

— George!

Lady Violet Maitland ieşi în fugă pe uşile masive, din stejar, de la conacul Woldsly, ignorând murmurul dezaprobator al însoţitoarei sale, domnişoara Euphemia Hope. Violet abia se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap. Euphie era o femeie în vârstă, scundă,

rotundă ca un măr, cu păr cenuşiu şi ochi blânzi, dar găsea ceva de murmurat faţă de aproape tot ce făcea Violet.

— Unde-ai fost? Te-am aşteptat de două zile şi…

Se opri derapând pe pietrişul din curte, pentru a se holba la bărbatul care o ajuta pe sora ei să coboare din ciudata trăsură.

Domnul Pye îşi ridică privirea la apropierea ei şi dădu din cap, având pe chip obişnuita mască lipsită de expresie. Cu ce ocazie călătorea el cu George? Violet îşi miji ochii uitându-se la el.

— Salut, Euphie, rosti George.

— O, milady, suntem atât de fericite că aţi sosit, gemu însoţitoarea. Vremea *nu* a fost aşa cum era de dorit, şi am fost foarte *neliniştite* în legătură cu siguranţa dumneavoastră.

George îi zâmbi drept răspuns şi o cuprinse pe Violet în braţe.

— Bună, draga mea!

Părul surorii ei, de culoarea gemului de portocale, cu câteva nuanţe mai deschis decât al ei, era ca nişte flăcări exuberante pe capul fetei şi mirosea a iasomie şi a ceai, cele mai reconfortante arome din lume. Simţi că o ustură ochii din cauza lacrimilor.

— Îmi pare rău că aţi fost îngrijorate, dar nu cred că am venit chiar atât de târziu.

George o sărută pe obraz şi apoi se dădu un pas în spate, pentru a se uita la ea.

Violet se răsuci repede, ca să cerceteze căruţa, o vechitură dărăpănată, care nu semăna absolut deloc cu trăsura lui George.

— De ce ai călătorit cu aşa ceva?

— Ei bine, e o întreagă poveste. George îşi dădu jos gluga. Coafura ei arăta incredibil de rău, chiar şi pentru George. O să ţi-o spun la ceai. Mi-e o foame de

lup. Am mâncat doar nişte chifle la hanul de unde am luat trăsura. Se uită la vechilul domeniului şi îl întrebă pe un ton mai degrabă sfios. Vrei să ni te alături, domnule Pye?

Violet îşi ţinu respiraţia. „Spune nu! Spune nu! Spune nu!”

— Nu, mulţumesc, milady. Domnul Pye se înclină într-un mod cam sinistru. Dacă binevoiţi a mă scuza, aş avea nişte probleme legate de domeniu de care ar trebui să mă ocup.

Violet expiră scoţând un şuierat de uşurare. Spre groaza ei, George insistă:

— Cu siguranţă, pot aştepta o jumătate de oră sau aşa ceva.

Îi adresă zâmbetul ei minunat, cu toată gura. Violet se uită la sora ei. Oare ce era în capul ei?

— Mă tem că nu, replică domnul Pye.

— O, foarte bine. Presupun că pentru asta te-am angajat, la urma urmelor.

Tonul lui George fusese cam infatuat, dar măcar domnul Pye nu mai venea la ceai.

— Îmi pare rău, milady.

Se înclină din nou şi se îndepărtă.

Lui Violet aproape că îi păru rău pentru el – aproape, dar nu chiar. Îşi petrecu braţul pe după al surorii ei în timp ce se întorceau spre Woldsly. Conacul fusese construit cu câteva sute de ani în urmă şi parcă părea crescut în peisajul zonei, un element natural printre dealurile din jur. Iedera verde se căţăra pe faţada din cărămidă roşie a casei cu patru niveluri. Răspândirea cârceilor era întreruptă de ferestre înalte cu menouri. Nenumărate coşuri erau risipite pe acoperişurile triunghiulare, ca nişte excursionişti pe pantele unui munte. Era o casă primitoare, perfect potrivită pentru personalitatea surorii ei.

— Bucătăreasa a pregătit tarte cu lămâie, chiar în dimineaţa asta, rosti Violet în timp ce urcau treptele largi de la intrarea principală. Euphie râvneşte la ele, de atunci.

— O, nu, milady, exclamă însoţitoarea din spatele lor. Chiar nu cred că am râvnit la ele. Nu la tarte cu lămâie, în orice caz. Totuşi, când vine vorba de plăcinta *cu carne,* recunosc că îmi cam place, ceea ce nu-i tocmai de *bon ton,* mă tem.

— Eşti exact esenţa rafinamentului, Euphie. Noi toţi ne străduim să-ţi urmăm exemplul, spuse George.

Femeia mai în vârstă se umflă în pene ca o găină-pitică gri.

Violet simţi o urmă de vină pentru că se arăta întotdeauna atât de exasperată de acea femeie prostuţă care îi era totuşi dragă. Îşi jură solemn că, pe viitor, va încerca să fie mai amabilă cu ea.

Intrară în conac pe uriaşele uşi duble din stejar. George dădu din cap către Greaves, majordomul. Razele soarelui se revărsau pe geamul în formă de semilună de deasupra uşilor, luminând pereţii de culoarea cafelei cu lapte şi vechiul parchet de pe duşumeaua de la intrare.

— Ai găsit vreo modalitate de distracţie la Woldsly? întrebă George în vreme ce străbăteau holul. Mărturisesc că am fost surprinsă când ai zis că vrei să locuieşti la ţară, doar cu Euphie. E un loc cam plictisitor pentru cineva care are 15 ani. Deşi, desigur, eşti întotdeauna bine-venită.

— Am făcut nişte schiţe, replică Violet, având grijă ca vocea ei să pară veselă. Peisajele de aici sunt diferite de cele din Leicestershire. Iar acasă, mama a devenit destul de obositoare. Pretinde că a descoperit o nouă tumoare la piciorul ei drept, şi a adus un vraci belgian care o îndoapă cu nişte lucruri îngrozitoare,

care miros a varză fiartă. Violet schimbă o privire cu George. Ştii cum e ea.

— Da, ştiu, spuse George şi o bătu uşor pe braţ.

Violet îşi îndepărtă privirea, mulţumită că nu mai trebuia să dea explicaţii suplimentare. Mama lor îşi tot prezicea moartea încă dinainte ca Violet să se fi născut. În majoritatea timpului, contesa zăcea în pat, îngrijită de o servitoare răbdătoare. Totuşi, uneori se isteriza în legătură cu vreun simptom nou. Când se întâmpla asta, aproape că o făcea pe Violet să-şi ia câmpii.

Intrară în camera de zi trandafirie, iar George îşi scoase mănuşile.

— Ei bine, care a fost rostul acelei scrisori…?

— Şt!

Cu o mişcare violentă din cap, Violet arătă spre Euphie, care îi cerea servitoarei să vină cu ceaiul.

George îşi ridică sprâncenele, dar se prinse suficient de repede. Îşi strânse buzele şi îşi aruncă mănuşile pe o masă.

Violet rosti cu voce limpede:

— Ziceai că o să ne spui de ce-ai schimbat trăsurile.

— Ah, da. George îşi încreţi nasul. Trăsura mea a alunecat de pe drum, noaptea trecută. De fapt, a fost chiar senzaţional. Şi apoi ce credeţi? Se aşează pe una dintre canapelele de culoarea şofranului, îşi propti un cot pe spătarul acesteia şi îşi sprijini capul în palmă. Caii au fugit. Ne-au lăsat baltă pe mine şi pe domnul Pye – şi chiar că eram uzi leoarcă. *Şi* în plină pustietate.

— Fir… Violet surprinse privirea critică a lui Euphie şi schimbă expresia. Doamne, Dumnezeule!

Şi ce-aţi făcut?

Câteva servitoare purtând tăvi pline intrară în

acel moment, iar George ridică o mână, indicându-i lui Violet că vor continua după ce acestea vor aranja masa. Câteva clipe mai târziu, Euphie îi turnă o ceaşcă de ceai.

— Ahhh! George oftă de satisfacţie în faţa ceştii cu ceai. Ceaiul cred că ar vindeca toate bolile psihice dacă ar fi băut în cantităţi suficiente.

Violet se foi nerăbdătoare pe scaun, până când sora ei băgă de seamă.

— Da, ei bine, din fericire, domnul Pye ştia că există o colibă în apropiere. George ridică din umeri. Aşa că ne-am petrecut noaptea acolo.

— O, milady! Singuri, iar domnul Pye nici măcar nu este însurat. Aflarea faptului că George îşi petrecuse întreaga noapte cu un bărbat păru s-o şocheze pe Euphie mai mult decât accidentul de trăsură. Nu cred, nu, chiar *nu* cred că v-a fost la îndemână.

Se lăsă pe spate şi îşi flutură mâna prin faţa chipului, pentru a se răcori, ceea ce-i zburătăci panglicile de un roşu-brun ale bonetei. Violet îşi dădu ochii peste cap.

— El nu este decât *vechilul* domeniului, Euphie. Nu e ca şi cum ar fi un gentleman dintr-o familie bună. În afară de asta, spuse ea practică, George are 28 de ani. Este prea în vârstă pentru a stârni un scandal.

— Mulţumesc, dragă, zise George pe un ton sec.

— Un scandal! Euphie îşi încleştă mâinile pe farfurioara ceştii cu ceai. Ştiu că e unul dintre micile dumneavoastră jocuri, Lady Violet, dar nu cred că ar trebui să folosim cuvântul „scandal” cu atâta nesăbuinţă.

— Nu, nu, sigur că nu, murmură George cu o voce liniştitoare, în vreme ce Violet abia se abţinu să nu-şi dea ochii peste cap – *din nou.*

— Mă tem că toată această agitaţie m-a obosit. Euphie se ridică. Vă va deranja foarte tare, Lady Violet, dacă mă întind un pic?

— Nu, evident că nu.

Violet îşi reprimă un rânjet. În fiecare zi după ceai, cu regularitate de ceasornic, Euphie găsea un pretext pentru a se întinde un pic. Contase şi astăzi pe rutina însoţitoarei ei, aşa cum făcuse adesea în trecut.

Uşa se închise în spatele lui Euphie, iar George se uită la Violet.

— Ei bine? Scrisoarea ta a fost extrem de dramatică, dragă. Cred că ai folosit cuvântul „diabolic” de două ori, ceea ce pare greu de crezut având în vedere că m-ai chemat din Yorkshire, un loc care, de obicei, n-are nimic diabolic. Sper că e ceva important. A trebuit să refuz cinci invitaţii, inclusiv balul mascat dat de Oswalt, care, anul acesta, promitea să fie foarte scandalos.

— Este important. Violet se aplecă în faţă şi şopti: Cineva otrăveşte oile de pe domeniul lui Lord Granville!

— Serios?

George îşi ridică sprâncenele şi muşcă dintr-o tartă.

Violet expiră exasperată.

— Da! Iar cel care le otrăveşte este de pe domeniul tău. Poate chiar de la conacul Woldsly.

— Azi-dimineaţă, pe drum, am văzut nişte oi moarte.

— Nu eşti îngrijorată? Violet sări în picioare şi începu să păşească prin faţa surorii ei. Servitorii nu vorbesc decât despre asta. Fermierii locali şoptesc că ar fi vorba de-o vrăjitoare, iar Lord Granville a spus că tu vei fi trasă la răspundere dacă individul care a pus otrava este de pe domeniul tău.

— Serios? George îşi îndesă restul tartei în gură. De unde ştie că oile au fost otrăvite în mod intenţionat? Poate că au mâncat ceva care le-a făcut rău. Sau, şi mai probabil, au murit din pricina unei boli.

— Oile au murit brusc, toate deodată…

— Atunci a fost o boală.

— Şi resturi de plante otrăvitoare au fost găsite lângă trupurile lor.

George se întinse pentru a-şi mai turna o ceaşcă de ceai. Părea puţin amuzată.

— Dar dacă nimeni nu ştie cine le-a dat otrava… Nu se ştie, nu-i aşa?

Violet clătină din cap.

— Atunci, de unde ştiu că este de pe domeniul Woldsly?

— După urmele de paşi.

Cu mâinile în şolduri, Violet se opri în faţa surorii ei. George îşi ridică o sprânceană. Violet se aplecă nerăbdătoare spre ea.

— Înainte de a-ţi scrie, au găsit *zece* oi moarte pe câmpul arendaşului lui Granville, chiar dincolo de râul care separă domeniile. În noroi, s-au găsit urme de paşi care duceau de la cadavre la malul râului – urme care duceau spre capătul îndepărtat al acestuia, pe domeniul *tău.*

— Hm. George alese o altă tartă. Asta nu pare a fi mare lucru. Vreau să spun, ce l-ar împiedica pe cineva de pe pământul lui Lord Granville să intre în râu şi apoi să iasă astfel încât să pară că a venit dinspre Woldsly?

— *George!* Violet se aşează lângă sora ei. Nimeni de pe domeniul Granville n-are niciun motiv să otrăvească oile. Dar cineva de pe domeniul Woldsly ar putea avea.

— O? Cine?

George îşi ridică tarta spre gură.

— Harry Pye.

George încremeni cu tarta aproape de buze. Violet zâmbi triumfător. În sfârşit, reuşise să capteze întreaga atenţie a surorii ei.

George puse cu grijă tarta pe farfurie.

— Ce motiv ar putea avea vechilul meu pentru a ucide oile lui Lord Granville?

— Răzbunarea. Violet dădu din cap văzând privirea neîncrezătoare a lui George. Domnul Pye îi poartă pică lui Lord Granville pentru ceva ce acesta i-a făcut în trecut.

— Ce anume?

Violet se tolăni pe canapea.

— Nu ştiu, recunoscu ea. Nimeni nu vrea să-mi spună.

George începu să râdă. Violet îşi încrucişă braţele.

— Dar trebuie să fi fost ceva îngrozitor, nu-i aşa? întrebă ea peste chicotelile lui George. Ceva care l-a determinat să se întoarcă după atâţia ani şi să-şi pună în practică răzbunarea diabolică.

— O, scumpa mea, zise George. Servitorii sau cine ţi-o spune astfel de poveşti îşi râde de tine. Chiar ţi-l poţi imagina pe domnul Pye furişându-se pentru a le da oilor ierburi otrăvitoare?

Izbucni din nou în hohote de râs. Îmbufnată, Violet îşi vârî în gură tarta rămasă. Zău aşa, principala problemă cu fraţii mai mari era că nu te luau niciodată în serios.

— Îmi pare rău că n-am fost cu dumneavoastră, milady, când aţi avut accidentul, gâfâi Tiggle în spatele lui George, în dimineaţa următoare.

Camerista îi încheia interminabilul şir de copci de pe rochia-sac de culoarea safirului, pe care George

alesese s-o poarte.

— Nu ştiu ce-ai fi putut face, în afară de a ajunge în şanţ, alături de noi, i se adresă George lui Tiggle, peste umăr. În afară de asta, sunt sigură că ţi-a făcut plăcere vizita la părinţii tăi.

— Chiar mi-a făcut, milady.

George zâmbi. Tiggle meritase ziua în plus petrecută alături de familia ei. Şi, pentru că tatăl ei era proprietarul hanului Lincoln, unde se opriseră în drum spre Woldsly, păruse potrivit să-şi vadă de drum şi s-o lase pe Tiggle să mai rămână acolo încă o zi. Dar, din cauza accidentului, Tiggle nu sosise la conac cu mult după ei. Ceea ce era un lucru bun, pentru că George n-ar fi reuşit decât să-şi transforme părul într-o claie de fân. Tiggle avea mâini de artist când era vorba să aranjeze şuviţele rebele ale lui George.

— Da, dar nu-mi place să mă gândesc la faptul că aţi fost singură cu domnul Pye, milady.

Vocea lui Tiggle se auzi estompată.

— De ce nu? A fost un gentleman perfect.

— Sper că a fost! Tiggle păru revoltată. Totuşi, este un om cam rece, nu? Dădu coafurii tuşa finală, apoi făcu un pas îndărăt. Iată! E gata.

— Mulţumesc!

George îşi netezi partea din faţă a rochiei. Tiggle o servise dinainte ca George să iasă în lume, cu atât de mulţi ani în urmă. Îi încheiase şi îi descheiase mii de rochii şi se văitase împreună cu George de cârlionţii părului ei portocaliu-roşcat. Părul lui Tiggle era drept, de un blond-auriu, culoarea preferată a basmelor. Ochii îi erau albaştri, iar buzele aveau indispensabila culoare roşie-rubinie. Dacă viaţa ar fi fost o poveste, George ar fi trebuit să fie fata care avea grijă de

gâşte[1], iar Tiggle, frumoasa prinţesă.

Miză pe vanitatea ei.

— De ce crezi că domnul Pye este un om rece?

Îşi deschise caseta cu bijuterii şi începu să răscolească în căutarea perlelor.

— Nu zâmbeşte niciodată, nu-i aşa?

În oglindă, o văzu pe Tiggle strângându-i cămaşa de noapte.

— Iar felul în care te priveşte... Mă face să mă simt ca o vacă pe care o studiază încercând să-şi dea seama dacă voi face un viţel în sezonul următor, sau dacă e cazul mă trimită la abator. Ridică rochia pe care George o purtase în timpul accidentului şi o examină cu ochi critici. Totuşi, sunt o mulţime de fetişcane pe aici care-l găsesc atrăgător.

— O?

Vocea lui George se auzi ca un cârâit. În oglindă, îşi scoase limba la ea.

Tiggle nu-şi ridică privirea, ocupată fiind să se încrunte la vederea unei găuri pe care o descoperise lângă tivul rochiei.

— Da. Fetele de la bucătărie vorbesc despre ochii lui frumoşi şi despre fundul drăguţ.

— Tiggle!

George scăpă din mână cercelul cu perlă. Acesta se rostogoli pe suprafaţa lăcuită a măsuţei de toaletă şi se opri într-o grămadă de panglici.

— O! Tiggle îşi duse repede mâna la gură. Îmi cer scuze, milady. Nu ştiu ce mi-a venit să zic una ca asta.

George nu se putu abţine să nu chicotească.

— Despre asta se vorbeşte la bucătărie? Despre

[1] Referire la Păzitoarea de gâşte, poveste germană culeasă de fraţii Grimm, despre o prinţesă prigonită de la palat de către împărat şi întâmplările care au condus către nunta ei cu tânărul cel frumos. (n.tr.)

dosurile bărbaţilor?

Tiggle se înroşi la faţă, dar ochii ei scăpărară.

— Mă tem că au prea mult timp la dispoziţie.

— Poate că ar trebui să vizitez bucătăria mai des. George se aplecă pentru a se vedea mai bine în oglindă, în timp ce îşi punea cercelul. Sunt câţiva oameni, inclusiv Lady Violet, care spun că au auzit anumite zvonuri despre domnul Pye. Se dădu îndărăt şi îşi întoarse capul dintr-o parte în cealaltă pentru a vedea cum îi vin cerceii. Ai auzit ceva despre asta?

— Zvonuri, milady? Tiggle împături încet rochia. Încă n-am ajuns la bucătărie, de când m-am întors. Dar am auzit ceva cât timp am fost la tata. Era un fermier aflat în trecere, şi care locuia pe domeniul Granville. A vorbit despre ticăloşiile pe care le făcea vechilul de la Woldsly. Cum că le făcea rău animalelor şi diverse năzbâtii la grajdurile de la Granville. În oglindă, Tiggle întâlni privirea lui George. Despre asta e vorba, milady?

George trase aer în piept şi îl expiră uşor.

— Da, exact despre asta e vorba.

*

În acea după-amiază, Harry stătea aplecat în şa, în burniţa care nu mai contenea. Se aşteptase să fie chemat la conac aproape din clipa în care păşise pe domeniul Woldsly. Surprinzător însă, durase aproape o zi întreagă şi o noapte, până când Lady Georgina trimisese după el. Îşi îndemnase iapa la un trap uşor pe lunga şi şerpuita alee care ducea spre conacul Woldsly. Poate că durase atât pentru că era o lady.

Când aflase că deţinătorul numeroaselor proprietăţi de care trebuia să se ocupe era o femeie, fusese surprins. De obicei, o femeie nu avea terenuri în

proprietate. În mod normal, dacă avea o proprietate, în spatele ei exista un bărbat – un fiu ori un soţ, ori un frate. Dar, deşi Lady Georgina avea trei fraţi, ea era aceea care deţinea controlul. Mai mult decât atât, ea dobândise terenurile ca moştenire, nu prin căsătorie. Lady Georgina nu fusese măritată niciodată. O mătuşă îi lăsase totul şi se pare că stipulase în testament că Lady Georgina va deţine controlul absolut asupra proprietăţilor şi al veniturilor provenite din acestea.

Harry pufni. În concluzie, bătrâna femeie nu avusese cine ştie ce nevoie de bărbaţi. Pietrişul scrâşni sub copitele iepei-murg, în vreme ce intra în vasta curte din faţa conacului Woldsly. Se îndreptă către curtea grajdurilor, descălecă şi aruncă frâiele unui băieţandru.

Acestea căzură pe piatra pavajului.

Iapa dădu îndărăt nervoasă, târând frâiele după ea. Harry rămase pe loc şi îşi ridică privirea spre adolescent. Băiatul se uită la el, cu bărbia ridicată, cu umerii traşi îndărăt. Arăta ca Sfântul Ştefan în tinereţe aşteptând ploaia de săgeţi. De când avea o reputaţie atât de proastă?

— Ridică-le, rosti Harry încet.

Băiatul ezită. Săgeţile păreau mai ascuţite decât se aşteptase.

— Acum! şopti Harry.

Se răsuci pe călcâie, fără a se deranja să aştepte să vadă dacă flăcăul îi urma porunca, şi se îndreptă spre conac, sărind câte două trepte pe scara de la intrarea principală.

— Anunţ-o pe Lady Georgina că am venit, îi spuse lui Greaves.

Îi înmână tricornul[2] unui lacheu şi intră în

[2] Pălărie bărbătească având borurile îndoite în trei colțuri, care se purta în trecut (n.tr.)

bibliotecă fără să aştepte a fi poftit.

Ferestre înalte, drapate cu catifea de un verde având nuanţa muşchiului se zăreau în capătul îndepărtat al încăperii. Dacă ar fi fost o zi însorită, biblioteca ar fi fost scăldată în lumină. Dar nu era o zi însorită. În această zonă din Yorkshire, soarele nu se arătase de câteva săptămâni.

Harry străbătu încăperea şi se uită pe geam. Câmpuri şi păşuni se întindeau cât puteai vedea cu ochii, o pătură peticită cu verde şi maro. Zidurile din piatră care despărţeau câmpurile erau acolo cu secole înainte de a se fi născut el, şi aveau să fie acolo vreme de secole după ce oasele lui aveau să se transforme în ţărână. După părerea lui, era un peisaj frumos, unul care-i făcea inima să se strângă ori de câte ori îl vedea, dar ceva era în neregulă. Câmpurile ar fi trebuit să fie pline de cositori şi de căruţe adunând fânul şi grâul. Dar lanurile erau prea umede pentru a fi recoltate. Dacă ploaia nu înceta în curând… Clătină din cap. Grâul fie va putrezi pe câmp, fie vor trebui să-l culeagă umed. Caz în care avea să putrezească în hambare.

Îşi încleştă pumnii pe rama geamului. Oare ei îi păsa ce-ar fi însemnat pentru acel pământ concedierea lui?

În spatele lui, uşa se deschise.

— Domnule Pye, cred că dumneata eşti unul dintre oamenii aceia nesuferiţi care se trezesc cu noaptea-n cap.

Degetele lui se relaxară, iar el se răsuci.

Lady Georgina se îndreptă spre el, îmbrăcată într-o rochie cu o nuanţă mai închisă decât cea a ochilor ei.

— Când am cerut să fie trimis cineva la dumneata, la ora 9 în această dimineaţă, Greaves m-a

privit de parcă aş fi fost nebună şi m-a informat că, la ora asta, deja ai fi plecat de câteva ore bune.

Harry se înclină.

— Îmi cer scuze pentru acest inconvenient, milady.

— Aşa ar şi trebui. Lady Georgina se aşează pe o canapea negru cu verde, lăsându-se relaxată pe spate, cu fusta albastră răsfirată în jurul ei. Greaves are un talent special de a te face să te simţi ca un bebeluş în scutece. George ridică din umeri. Nici nu pot să mă gândesc cât de cumplit trebuie să fie să fii un lacheu în slujba lui. N-ai de gând să te aşezi?

— Dacă aşa doriţi, milady. Îşi alese un fotoliu. Despre ce este vorba?

— Da, aşa doresc. În spatele ei, uşa se deschise din nou, iar două servitoare intrară purtând tăvi încărcate. Nu doar asta, ci mă tem că va trebui să insist să iei ceaiul cu mine.

Servitoarele aranjară ceainicul, ceştile, farfuriile şi toată cealaltă veselă care crea confuzii şi care era obligatorie pentru un ceai aristocratic pe măsuţa joasă dintre ei, apoi părăsiră încăperea.

Lady Georgina luă ceainicul de argint şi turnă în ceşti.

— Acum, va trebui să ai răbdare cu mine şi să încerci să nu te încrunţi atât de ameninţător. Îşi flutură mâna ca pentru a alunga eventuala lui scuză. Doreşti ceai şi lapte?

El încuviinţă.

— Bine. Atunci, ambele din belşug, deoarece cred că, în secret, îţi plac dulciurile. *Şi* două fursecuri. Va trebui să le accepţi fără comentarii.

Îi întinse farfuria. Îi întâlni privirea, ochii ei exprimând o provocare ciudată. Ezită un moment înainte de a lua farfuria. O fracţiune de secundă,

degetele lui se atinseră de ale ei, atât de catifelate şi de fierbinţi, apoi el se retrase. Fursecurile erau moi şi pufoase. Îl termină pe primul din două îmbucături.

— Asta-i! Oftă şi se cufundă în perne ţinându-şi farfuria în mână. Acum, ştiu cum s-a simţit Hannibal după ce a cucerit Alpii.

Îşi simţi gura cum i se strâmbă în timp ce o privi pe deasupra ceştii. Alpii ar fi cedat şi i-ar fi cerut lui Lady Georgina să mărşăluiască spre ei cu o armată de elefanţi. Părul ei arămiu forma un halou în jurul chipului. Poate că ar fi avut un chip angelic dacă ochii ei n-ar fi fost atât de poznaşi. Ea muşcă dintr-un fursec, iar cealaltă bucată căzu. Ea culese o fărâmă din farfurie şi o supse de pe deget într-un mod complet nepotrivit pentru o lady.

Bărbăţia lui se întări. „Nu!” Nu pentru femeia asta. Cu grijă, puse pe masă ceaşca de ceai.

— De ce aţi dorit să-mi vorbiţi, milady?

— Ei bine, e destul de ciudat. Îşi puse ceaşca pe masă. Mă tem că oameni spun poveşti despre dumneata. Îşi ridică o mână şi începu să-şi fluture degetele. Unul dintre lachei, lustragiul de pantofi, patru… nu, cinci dintre servitoare, sora mea, Tiggle şi chiar Greaves. Îţi vine să crezi? Chiar că a fost o surpriză. Niciodată nu m-aş fi gândit că el ar fi înclinat să dea crezare bârfelor.

Se uită la el. Harry o privi impasibil.

— Şi asta doar de ieri după-amiază, când ne-am întors.

Nu mai avu degete suficiente pentru a continua numărătoarea, aşa că îşi lăsă mâna în jos.

Harry nu zise nimic. Simţi o strângere în piept, cu toate că n-avea niciun rost. De ce ar fi ea diferită faţă de toţi ceilalţi?

— Ei toţi par să aibă impresia că otrăveşti oile

vecinului cu un soi de ierburi. Totuşi – una din sprâncenele ei se ridică –, nu sunt sigură ce trebuie să se agite atât pentru nişte oi, fie ele şi moarte.

Harry se uită la ea, uluit. Chiar glumea? Dar poate că era de aşteptat – la urma urmelor, ea era orăşeancă.

— Oile reprezintă coloana vertebrală a acestei ţări, milady.

— Ştiu că toţi fermierii cresc oi pe-aici. Se uită la tava cu prăjituri, cu mâna rătăcindu-i pe deasupra acesteia, părând a încerca să se decidă pentru una dintre ele. Sunt sigură că oamenii se ataşează de animalele lor…

— Nu sunt animale de companie.

Îşi ridică privirea la auzul tonului aspru, iar sprâncenele i se împreunară.

El ştia că a fost impertinent, dar – la naiba! – ea trebuia să ştie acest lucru.

— Animalele astea înseamnă viaţă. Oile sunt o sursă de carne şi de lână pentru haine. O sursă de venit pentru ca arendaşul să-l plătească pe proprietar. Reprezintă sursa de trai a familiei.

Ea rămase nemişcată, cu o privire solemnă în ochii albaştri. El simţi o legătură uşoară şi fragilă între el şi această femeie care se afla atât de mult deasupra poziţiei lui sociale.

— Pierderea unui animal ar putea însemna că soţia stăpânului acestuia nu va mai avea o rochie nouă. Sau poate că le va lipsi zahărul din cămară. Două oi moarte pot însemna că odraslele lui nu vor mai avea ghete la iarnă. Pentru un fermier sărac – ridică din umeri –, ar putea însemna să nu-şi poată plăti arenda sau că va trebui să ucidă restul turmei pentru a-şi hrăni familia.

Ea făcu ochii mari.

— Asta înseamnă ruina. Harry îşi încleştă mâna pe braţul canapelei, încercând să-i explice, încercând s-o facă să înţeleagă. Asta înseamnă să ajungi la azilul pentru săraci.

— Ah! Deci, treaba asta e mai serioasă decât credeam. Se lăsă pe spate şi oftă. Se pare că trebuie să iau măsuri.

Se uită la el cu regret, după cum i se păru lui.

Deci, în cele din urmă, se ajunsese aici. Se întări pentru a face faţă celor ce aveau să urmeze.

Uşile din faţă se deschiseră cu zgomot.

Lady Georgina îşi înălţă capul.

— Ce se…?

Ceva se sparse în hol, iar Harry sări în picioare. Zgomotul unor voci care se certau şi al unei încăierări se apropiară. El se postă între uşă şi Lady Georgina. Mâna lui stângă coborî spre carâmbul cizmei.

— O s-o văd acum, blestemaţi fie-ţi ochii!

Uşa se deschise brusc, iar un individ rumen la faţă se năpusti înăuntru.

— Milady, îmi pare atât de rău…

— E în regulă, spuse Lady Georgina. Poţi să pleci.

Majordomul păru că doreşte să protesteze, dar surprinse privirea lui Harry.

— Milady.

Făcu o plecăciune şi închise uşa.

Bărbatul se răsuci şi se uită dincolo de Harry, la Lady Georgina.

— Nu se mai poate aşa, milady! M-am săturat. Dacă nu-l puteţi controla pe ticălosul pe care l-aţi angajat, voi lua problema în propriile mâini şi îmi va face mare plăcere să mă ocup de ea.

Bărbatul porni spre ei, faţa lui mare şi roşie contrastând cu peruca pudrată albă, cu pumnii strânşi ameninţător. Arăta aproape exact la fel ca în acea

dimineaţă cu optsprezece ani în urmă. Ochii căprui, cu pleoape grele îi erau frumoşi chiar şi la vârsta asta. Avea umerii şi braţele unui bărbat puternic – era masiv ca un taur. Trecerea anilor diminuase diferenţa de înălţime dintre ei, însă Harry tot mai era cu o jumătate de cap mai scund decât el. Iar dispreţul de pe buzele sale groase… da, cu siguranţă, rămăsese neschimbat. Harry va duce cu el în mormânt amintirea expresiei dispreţuitoare.

Bărbatul era alături de el acum, dar nu-i acorda nicio atenţie, privirea lui fiind aţintită asupra lui Lady Georgina. Harry întinse braţul drept, o barieră solidă în calea înaintării celuilalt bărbat. Intrusul dădu să-i înlăture braţul din drumul său, însă Harry rămase ferm.

— Ce na…?

Bărbatul se opri şi se holbă la mâna lui Harry. La mâna lui dreaptă. Cea căreia îi lipsea un deget.

Încet, celălalt bărbat îşi înălţă capul şi întâlni ochii lui Harry. Recunoaşterea îi aprinse privirea. Harry îşi dezgoli dinţii într-un rânjet, deşi niciodată în viaţa lui lipsa amuzamentului nu fusese atât de deplină.

— Silas Granville.

În mod intenţionat, omisese să-i spună titlul. Silas încremeni.

— Blestemat să fii să ajungi în iad, Harry Pye!

Capitolul 3

Nu era de mirare că Harry Pye nu zâmbea niciodată. În acel moment, expresia de pe chipul lui ar fi fost suficientă pentru a face un copil să izbucnească

în hohote de plâns. George simţi cum i se strânge inima. Sperase că toate bârfele despre domnul Pye şi Lord Granville erau doar poveşti menite să-i distreze pe oamenii plictisiţi de la ţară. Însă, judecând după privirile încrâncenate pe care cei doi bărbaţi şi le aruncau, nu numai că aceştia se cunoşteau, dar, într-adevăr, ceva urât se întâmplase între ei, în trecut.

Oftă. Asta complica lucrurile.

— Javră nenorocită! Îndrăzneşti să te arăţi în faţa mea după toate… distrugerile criminale pe care le-ai făcut pe domeniul meu? ţipă Lord Granville chiar în faţa domnului Pye, împroşcând în jur cu stropi de salivă.

Harry Pye nu răspunse, însă buzele lui erau arcuite într-un zâmbet superior extrem de iritant. George clipi. Aproape că simpatiza cu Lord Granville.

— Întâi, necazurile din grajd – harnaşamentul tăiat, mâncarea pentru animale distrusă, trăsurile vandalizate. Lord Granville i se adresă lui George, însă nu-şi luă nici pentru o clipă ochii de la domnul Pye. Apoi, uciderea oilor! Numai de două săptămâni încoace, fermierii mei au pierdut peste cincisprezece animale valoroase. Înainte de asta, douăzeci. Şi totul a început odată cu întoarcerea lui în district, angajat de către dumneavoastră, milady.

— Avea referinţe excelente, murmură George.

Lord Granville dădu să se apropie de ea. Ea se retrase, dar domnul Pye se mişcă odată cu bărbatul mai mare, menţinându-şi neîncetat umărul între ei. Gestul lui protector îl înfurie şi mai tare pe Lord Granville.

— Destul! Vă cer să-l concediaţi pe acest… pe acest ticălos! Lord Granville scuipă de fapt ultimul cuvânt. Moştenirea de sânge iese la iveală întotdeauna. Ca şi tatăl lui, este un criminal abject.

George trase aer în piept. Domnul Pye nu spuse nimic, dar un sunet moale ieşi printre buzele trase îndărăt. Doamne, Dumnezeule, parcă era un mârâit. Grăbită, începu să vorbească.

— Uitaţi ce e, Lord Granville, cred că sunteţi cam aspru condamnându-l pe domnul Pye. La urma urmelor, aveţi vreun motiv pentru a presupune că vechilul meu, şi nu altcineva, vă pricinuieşte aceste pagube?

— Motiv? Lord Granville scoase acel cuvânt şuierând. Motiv? Da, am un motiv. Cu douăzeci de ani în urmă, tatăl acestui om m-a atacat. Aproape că m-a ucis, atât de nebun era.

George îşi ridică sprâncenele. Îi aruncă o privire domnului Pye, dar acesta reuşise să se controleze, iar pe chipul lui nu se zărea decât obişnuita impasibilitate.

— Nu văd de ce…?

— Şi el m-a atacat. Lord Granville arătă cu un deget acuzator direct spre pieptul vechilului. I s-a alăturat tatălui său în încercarea de a ucide un nobil englez.

— Dar… Privirea lui George trecu de la un bărbat la celălalt – primul întocmai întruchiparea furiei, al doilea nearătând absolut nimic pe chipul său. Dar abia dacă era adolescent cu douăzeci de ani în urmă. Probabil că era un băieţandru de… de…

— De doisprezece ani. Domnul Pye vorbi pentru prima dată de când pronunţase numele celuilalt bărbat. Vocea lui era coborâtă, aproape o şoaptă. Şi s-a întâmplat cu optsprezece ani în urmă.

— La doisprezece ani, poţi fi suficient de mare pentru a omorî un om. Lord Granville înlătură obiecţia cu un gest al mâinii. Se ştie prea bine că plebea obişnuită se maturizează devreme – numai bine ca să producă alte scursuri. La doisprezece ani, era la fel de

bărbat ca acum.

George clipi la auzul revoltătoarei declaraţii rostite în timp ce chipul îi rămăsese perfect calm, şi care părea să reprezinte convingerea lui Lord Granville. Se uită din nou la domnul Pye, însă acesta părea doar plictisit. Evident, mai auzise asta sau ceva asemănător. Se întrebă în treacăt cât de des auzise astfel de tâmpenii în copilăria lui.

Clătină din cap.

— Indiferent cum stau lucrurile, Lord Granville, se pare că acum nu aveţi nicio dovadă concretă a vinovăţiei domnului Pye. Şi chiar cred…

Lord Granville azvârli ceva la picioarele ei.

— Am dovezi, rosti el cu un zâmbet odios.

George se încruntă şi se uită la obiectul care zăcea lângă vârful pantofului ei brodat. Era o mică siluetă de lemn. Se aplecă să ridice figurina de culoarea melasei, nu mai mare decât buricul degetului ei mare. Trăsăturile sale erau parţial ascunse de noroi întărit. O răsuci şi îndepărtă noroiul. Ieşi la iveală un arici minuţios sculptat. Artistul profitase inteligent de o pată neagră a lemnului pentru a sublinia ţepii de pe spinarea minusculului animal. Ce drăguţ! George zâmbi încântată.

Apoi, deveni conştientă de tăcerea din cameră. Se uită în sus şi văzu îngrozitoarea privire încremenită cu care domnul Pye se uita la sculptura din mâna ei. „Doamne, Dumnezeule, doar nu…”

— Cred că asta este o dovadă suficient de bună, spuse Lord Granville.

— Ce…?

— Întrebaţi-l! Granville arătă spre arici, iar George îşi strânse instinctiv degetele în jurul lui, ca pentru a-l proteja. Daţi-i drumul, întrebaţi-l cine l-a făcut.

Ea întâlni ochii domnului Pye. Se zărea oare o licărire de regret în ei?

— Eu l-am făcut, zise el.

George strânse sculptura în ambele mâini şi le ridică la piept. Următoarea întrebare era inevitabilă.

— Şi ce legătură are ariciul domnului Pye cu oile dumneavoastră moarte?

— A fost găsit lângă trupul unui berbec de pe domeniul meu. În ochii lui Lord Granville strălucea lumina diabolică a triumfului. Chiar în dimineaţa asta.

— Înţeleg.

— Deci, în cel mai bun caz, trebuie să-l concediaţi imediat pe Pye. O să cer să fie formulate acuzaţiile împotriva lui şi să fie emis un mandat de arestare. Între timp, o să-l iau în custodia mea. La urma urmelor, sunt judecătorul acestui ţinut. Lord Granville era aproape vesel, convins fiind de victoria lui. Aţi putea să-mi împrumutaţi doi lachei puternici?

— Nu cred. George clătină gânditoare din cap. Nu, mă tem că lucrurile nu se vor petrece aşa.

— V-aţi pierdut minţile, milady? Mă ofer să vă rezolv o problemă… Lord Granville se întrerupse nerăbdător. Porni spre uşă fluturându-şi o mână. Foarte bine. O să mă duc pe domeniul meu şi o să aduc oameni pentru a-l aresta pe individ.

— Nu cred, spuse George. Domnul Pye încă e angajatul meu. Trebuie să mă lăsaţi să rezolv problema aşa cum consider eu potrivit.

Lord Granville se opri şi se răsuci.

— Sunteţi nebună. O să pun mâna pe omul ăsta, până la apusul soarelui. N-aveţi niciun drept…

— Am toate drepturile! îl întrerupse George. Acesta este vechilul meu, aceasta e casa mea, acesta este domeniul meu. Cu paşi uşori şi repezi, îi luă pe ambii bărbaţi prin surprindere, trecând pe lângă ei

înainte ca aceştia să poată obiecta. Deschise uşa smucind-o şi ieşi pe coridor. Greaves!

Majordomul probabil că era prin preajmă, deoarece apăru cu o viteză surprinzătoare. Era însoţit de doi lachei, cei mai masivi pe care îi avea.

— Lord Granville pleacă acum.

— Da, milady.

Greaves, un exemplu perfect de profesionalism, nu vădi nici urmă de satisfacţie în vreme ce se grăbi să-i dea lui Lord Granville pălăria şi mănuşile, dar pasul lui era mai săltăreţ decât de obicei.

— O să regretaţi asta. Lord Granville clătină din cap încet, greoi, ca un taur furios. O să am grijă să fie aşa.

Domnul Pye se ivi brusc alături de George. Ea avu impresia că poate să-i simtă căldura cu toate că el n-o atingea deloc.

— Uşa este pe-aici, domnule, zise Greaves, iar cei doi lachei îl flancară pe Lord Granville.

Ea îşi ţinu respiraţia până când marile uşi de stejar se închiseră cu zgomot. Apoi, expiră.

— Ei bine, cel puţin a părăsit conacul.

Domnul Pye trecu pe lângă ea.

— N-am terminat de discutat cu dumneata, spuse George iritată. Individul putea măcar să-i mulţumească înainte să plece. Unde te duci?

— Am nişte întrebări la care vreau să găsesc răspunsuri, milady. Făcu o plecăciune scurtă. Vă promit că mă voi prezenta la dumneavoastră, mâine-dimineaţă.

Acestea fiind zise, plecă.

Încet, George îşi descleştă pumnul şi se uită din nou la ariciul mititel.

— Şi dacă tot ce-am de spus nu poate aştepta până mâine?

*

„Blestemat fie Harry Pye, şi căţeaua aia arogantă la fel! Silas Granville îşi îmboldi la galop calul negru în timp ce ieşea pe porţile de la conacul Woldsly. Animalul încercă să cabreze la împunsătura pintenilor, dar Silas nu-i toleră rebeliunea. Trase cu ferocitate de frâie, până când zăbala ajunse în părţile moi ale gingiilor calului, iar animalul simţi gustul ca de aramă al propriului sânge. Calul se supuse.

Cât de mult îl proteja Lady Georgina pe Harry Pye? Nu va dura mult până când Silas se va întoarce, iar când o va face, va fi însoţit de o mică armată. Nu-l va putea împiedica să pună mâna pe Pye.

Calul ezită la trecerea prin apa care separa domeniile Granville şi Woldsly. Aici, râul era lat şi puţin adânc. Silas dădu pinteni calului şi îl făcu să se arunce în apă. Stropi strălucitori de sânge ţâşniră şi se amestecară cu apa, fiind duşi de curent. Dealurile se ridicau direct din râu, ascunzând reşedinţa Granville. Un bărbat care căra două coşuri pe o prăjină sprijinită pe umeri mergea pe potecă. Se dădu într-o parte când auzi ropotul copitelor. Când Silas trecu pe lângă el, bărbatul îşi ridică pălăria. Silas nu se osteni să-i răspundă la salut.

Familia lui se aflase în posesia acestor pământuri încă de pe vremea Tudorilor. Membrii săi se căsătoriseră, procreaseră şi muriseră aici. Unii dintre ei fuseseră slabi şi alţii căzuseră în patima băuturii sau a femeilor, dar asta nu conta. Ceea ce conta era pământul. Pentru că pământul reprezenta fundamentul averii şi al puterii lor – fundamentul puterii lui *Silas.* Nimeni – cu atât mai puţin un vechil plebeu – nu va submina acest fundament. Nu atâta vreme cât mai

avea sânge în vine. Pierderea banilor de pe urma oilor moarte era nesemnificativă, dar pierderea mândriei – a onoarei – era insuportabilă. Silas nu va uita niciodată insolenţa pură de pe chipul tânăr al lui Pye, cu aproape douăzeci de ani în urmă. Chiar şi atunci când îi fusese tăiat degetul, băiatul se uitase în ochii lui şi îi zâmbise batjocoritor. Pye nu se comportase niciodată aşa cum ar fi trebuit s-o facă un ţăran. Era important ca Silas să-i dea lui Harry Pye o pedeapsă aspră pentru afrontul criminal adus lui.

Calul se opri când ajunse la porţile mari, din piatră, iar Silas îl îmboldi iarăşi la galop. Trecu de-o culme, iar în faţa lui apăru Granville House. Din granit cenuşiu, cu patru niveluri, cu aripi care formau un pătrat în jurul unei curţi interioare, Granville House se înălţa deasupra peisajului rural din jur. Clădirea era impozantă şi sumbră, de parcă rostul ei era să atragă atenţia oricui o vedea că „aici se află autoritatea”.

Silas se apropie în galop uşor de uşa din faţă. Îşi strânse dezgustat buzele când zări silueta în rubiniu şi argintiu de pe trepte.

— Thomas. Arăţi ca un sodomist în ţinuta aia. Descălecă şi aruncă frâiele unui grăjdar. Cu cât m-a sărăcit croitorul pentru veşmintele astea?

— Bună, tată. Chipul fiului său cel mare se înroşi. Zău că n-au fost foarte costisitoare.

Thomas se uită la sângele de pe crupele calului. Îşi linse buzele.

— Doamne, te înroşeşti ca o fetişcană. Silas trecu pe lângă băiat. Vino să iei cina cu mine, domnişoară Nellie.

Zâmbi superior în vreme ce fiul lui ezită în urma sa. Băiatul nu prea avea de ales, nu-i aşa? Doar dacă nu i-ar fi crescut o pereche de boaşe peste noapte. Silas intră cu paşi apăsaţi în sufragerie, şi constată cu

o plăcere perversă că masa nu era pusă.

— Unde naiba e cina mea?

Lacheii săriră de la locurile lor, servitoarele o luară la goană, iar majordomul începu să îngaime nişte scuze. Foarte repede, masa fu gata, iar ei se aşezară să cineze.

— Mănâncă din asta. Silas arătă cu furculiţa spre carnea nefăcută, care înota în sânge pe farfuria fiului său. Poate o să-ţi crească păr pe piept. Sau în altă parte.

Thomas se hazardă să surâdă cu jumătate de gură la şicanarea lui Silas şi ridică nervos dintr-un umăr.

Dumnezeule! Cum de-i trecuse o clipă prin minte că mama acestui băiat putea să fie bună de prăsilă? Urmaşul său, rodul coapselor lui – lucru de care nu s-a îndoit niciodată, pentru că soţia lui nu avea tăria de a-i pune coarne – stătea în faţa sa şi îşi împingea carnea prin farfurie. Fiul lui moştenise înălţimea lui Silas şi ochii săi căprui, dar atât. Nasul prelung, gura fără buze şi firea smiorcăită erau toate ale mamei lui. Silas pufni dezgustat.

— Ai reuşit s-o vezi pe Lady Georgina?

Thomas îşi vârâse în gură o bucăţică de carne de vită şi o mesteca de parcă ar fi fost balegă.

— O, da, am văzut-o pe căţeaua aia arogantă. Am văzut-o în biblioteca de la Woldsly. Şi pe Harry Pye, blestemaţi să-i fie ochii ăia verzi.

Se întinse să ia o chiflă. Thomas încetă să mai mestece.

— Harry Pye? Acelaşi Harry Pye care a locuit aici? Nu e un alt bărbat care are acelaşi nume? Vreau să zic vechilul ei.

— Da, *vechilul* ei.

Vocea lui Silas se ridică într-un falset afectat

când rosti acel cuvânt. Fiul lui se înroşi din nou.

— Nici nu se pune problema să uit prea curând ochii ăia verzi.

— Presupun că nu.

Silas se uită cu asprime la fiul lui, îngustându-şi ochii.

— O să pui să fie arestat? rosti Thomas repede, cu un umăr ridicat.

— În privinţa asta, am dat peste o mică problemă. Silas îşi arcui buza superioară. Se pare că Lady Georgina nu vrea ca vechilul ei să fie arestat, târfa proastă. Luă o altă înghiţitură de bere. Se pare că nu consideră suficientă dovada pe care i-am arătat-o. Probabil că oricum nu-i pasă de animalele moarte – animalele *mele* moarte –, având în vedere că ea-i din Londra.

— Figurina sculptată n-a convins-o?

— Nu, n-a convins-o. Silas îşi scoase un zgârci dintre dinţii din faţă. Oricum, e ridicol să-i permiţi unei femei să deţină atât de mult pământ. La ce-i trebuie? Probabil că-i pasă mai mult de mănuşile ei şi de ultimul dans de la Londra decât de domeniul ei. Bătrâna ar fi trebuit să i-l lase unui bărbat. Sau s-o pună să se mărite, astfel încât să aibă un soţ care să se ocupe de el.

— Poate că… ezită Thomas. Poate că ar trebui să vorbesc cu ea?

— Tu?

Silas îşi dădu capul pe spate şi izbucni în hohote, râzând până când se înecă. Îi apărură lacrimi în ochi şi trebui să bea ceva.

De cealaltă parte a mesei, Thomas rămase tăcut. Silas îşi şterse ochii.

— Nu că te-ai pricepe să te porţi cu doamnele, nu-i aşa, Tommy, băiete? Nu ca fratele tău Bennet.

Flăcăul acela a avut parte de prima cană cu smântână când încă era pe băncile şcolii.

Capul lui Thomas era aplecat. Umerii îi zvâcneau în sus şi în jos.

— Ai avut vreodată o târfă la pat? îl întrebă Silas. Ai pipăit vreodată ţâţele moi, grase? Ai simţit vreodată mirosul de peşte al unei păsărici dornice? Se lăsă pe spate, legănându-şi scaunul pe două picioare, şi îşi privi fiul. Ţi-ai băgat cârnatul într-o femeie doritoare şi ai regulat-o până a început să ţipe?

Thomas tresări puternic. Furculiţa alunecă de pe masă şi se rostogoli pe duşumea. Silas se aplecă în faţă. Picioarele aflate în aer ale scaunului se loviră cu zgomot de podea.

— Mă gândeam eu că nu.

Thomas se ridică atât de brusc, încât scaunul se răsturnă.

— Bennet nu este aici, nu? Şi nu este probabil să vină prea curând.

Silas îşi strânse buzele la auzul acestor cuvinte.

— Eu sunt fiul cel mare. Iar acesta va fi pământul meu într-o zi. Lasă-mă să vorbesc cu Lady Georgina.

— De ce? rosti Silas şi îşi sumeţi capul.

— Nu poţi să te duci acolo şi să-l iei pe Pye cu forţa, spuse Thomas. Iar aceasta nu este o situaţie care s-o facă să ne îndrăgească. Dar, din moment ce suntem vecini, este în interesul nostru să rămânem în relaţii bune. Nu cred că va stârni un conflict din pricina acestui om.

— Mda. Ei bine, nu cred că ai cum să înrăutăţeşti lucrurile. Silas îşi bău berea şi trânti cana pe masă. Îţi acord două zile pentru a încerca să-i bagi minţile în cap acelei femei.

— Mulţumesc, tată.

Silas ignoră gratitudinea fiului său.

— Iar după ce vei da greş, voi dărâma uşile de la Woldsly şi îl voi scoate pe Harry Pye de-acolo târându-l de gât.

*

Harry tremura în timp ce-şi îndruma iapa pe drumul ce ducea spre cabana lui. În acea dimineaţă, în graba lui de a-i chestiona pe fermierii domeniului Granville, uitase să-şi ia mantia. Acum, trecuse bine de apusul soarelui, iar nopţile toamnei erau răcoroase. Deasupra lui, frunzele copacilor foşneau în vânt.

Ar fi trebuit să aştepte şi s-o lase pe Lady Georgina să-i spună ce avea să-i zică în dimineaţa aceea. Dar constatarea faptului că exista cineva care încerca să-l implice efectiv în uciderea oilor îl alungase din cameră. Ce se petrecea? De câteva săptămâni existaseră zvonuri răuvoitoare că el era criminalul. Bârfe care începuseră aproape din momentul în care fusese găsită prima oaie, cu o lună în urmă. Dar Harry nu le dăduse importanţă. Un om nu putea fi arestat pe baza zvonurilor. În privinţa dovezilor, lucrurile stăteau altfel.

Cabana lui se afla pe drumul principal care ducea la conacul Woldsly, fiind construită – doar Dumnezeu ştia de ce – într-un mic crâng. Peste drum se afla casa portarului, o clădire mult mai mare. Când venise prima dată la Woldsly, ar fi putut să-l dea afară pe portar şi să ia el casa mai mare. La urma urmelor, un vechil era mai mare în rang decât un portar. Dar omul avea nevastă şi familie, iar cabana era mai departe de drum şi ascunsă printre copaci. Avea mai multă intimitate aşa, iar el era un om care îşi preţuia intimitatea.

Se dădu jos de pe iapă şi o duse în şopronul din spatele căsuţei. Harry aprinse felinarul care atârna pe

interiorul uşii şi dădu jos harnaşamentul de pe cal. Oboseala trupului şi a spiritului îi îngreunau braţele şi picioarele. Dar perie iapa cu minuţiozitate, o adăpă şi îi dădu o porţie suplimentară de ovăz. Tatăl lui îl instruise de mic în legătură cu importanţa grijii faţă de animale.

Mângâind pentru ultima oară iapa care deja moţăia, luă felinarul şi ieşi din şopron. Ocoli cabana pe poteca bătătorită şi se îndreptă spre uşă. În timp ce se apropia de uşă, îşi încetini paşii. Prin fereastra casei se zărea licărind o lumină.

Harry îşi lăsă în jos felinarul. Se retrase în tufişurile de la marginea potecii, adăpostindu-se pentru a se gândi. După dimensiunea luminii, se părea că este o singură lumânare. Nu se mişca, aşa că, probabil, era pusă pe masă. Poate că doamna Burns îi lăsase o lumânare aprinsă. Soţia portarului venea uneori să-i deretice şi să-i lase mâncare. Dar doamna Burns era o femeie chibzuită, iar Harry se îndoia că ar fi lăsat o lumânare – chiar şi o lumânare din seu, cum erau cele pe care le folosea – să se irosească într-o casă goală.

Cineva îl aştepta înăuntru.

Şi n-ar fi asta o surpriză după ce se certase cu Granville, cu o zi în urmă? Dacă ar fi vrut să sară pe el, n-ar fi avut grijă să-l pândească în întuneric? La urma urmelor, nu suspectase nimic până nu văzuse lumina. Dacă în casa lui ar fi fost întuneric, ar fi intrat încrezător, ca un mieluşel nou-născut. Harry pufni încet. Deci. Ei – indiferent cine erau „ei” – erau foarte siguri, aşteptându-l în propria casă. Îşi închipuiau că, deşi lumina se vedea foarte limpede pe fereastră, el va fi atât de prost ori atât de nesăbuit, încât să intre.

Şi poate că aveau dreptate.

Harry puse jos felinarul, îşi scoase pumnalul din

cizmă şi se ridică încet de pe vine. Se furişă spre zidul cabanei. Mâna lui stângă ţinea cuţitul lipit de coapsă. Încet, se strecură de-a lungul peretelui, până când ajunse la uşă. Puse mâna pe clanţă şi o apăsă încet. Trase aer în piept şi deschise brusc uşa.

— Domnule Pye, începusem să cred că n-o să te mai întorci niciodată acasă. Lady Georgina era îngenuncheată lângă şemineu, fără să pară surprinsă de intrarea lui intempestivă. Mi-e teamă că nu voi fi niciodată capabilă să aprind un foc, altfel aş fi făcut nişte ceai.

Se ridică şi îşi şterse praful de pe genunchi.

— Milady. Se aplecă şi îşi trecu mâna stângă peste carâmbul cizmei, ascunzând pumnalul. Evident, sunt onorat de prezenţa dumneavoastră, dar sunt şi surprins. Ce căutaţi în casa mea?

Închise uşa în urma lui şi se îndreptă spre cămin, luând în drum lumânarea aprinsă de pe masă.

Ea se dădu la o parte în timp ce el îngenunche în faţa vetrei.

— Mi-e teamă că desluşesc un oarecare sarcasm în tonul dumitale.

— Serios?

— Mda. Şi nu înţeleg de ce. La urma urmelor, dumneata eşti cel care m-a părăsit ieri.

Doamna era enervată.

Buzele lui Harry se arcuiră în vreme ce acesta aprinse focul deja pregătit.

— Cele mai umile scuze, milady!

— Ha! Eşti cel mai puţin umil om pe care l-am cunoscut.

După voce, se părea că ea se plimba prin încăpere, în spatele lui.

Oare ce vedea? Cum arăta căsuţa lui în ochii ei? Cu ochii minţii, revăzu interiorul cabanei: o masă de

lemn şi scaune, bine făcute, dar lipsite de luxul tapiţeriilor celor din saloanele conacului. Un biroul pe care îşi ţinea însemnările şi registrele contabile. Două rafturi pe care se afla nişte veselă grosolană, din ceramică – două farfurii, două căni, un castron, un ceainic, furculiţe şi linguri, şi un vas de gătit, din fier. O uşă laterală, care era deschisă, îi permitea să vadă patul îngust, cârligele în care îşi atârna hainele şi lavoarul cu ligheanul din ceramică şi urciorul.

Se ridică şi se răsuci. Lady Georgina se uita în dormitor. El oftă încet şi se îndreptă către masă. Pe aceasta se afla un vas de lut acoperit cu o farfurie. Ridică farfuria şi privi conţinutul vasului. Tocană de miel lăsată de doamna Burns, rece acum, dar binevenită oricum. Se duse din nou spre cămin, pentru a umple cu apă ibricul din fier şi a-l agăţa deasupra focului.

— Vă deranjează dacă mănânc, milady? Încă n-am luat cina.

Ea se întoarse şi se uită la el de parcă se gândea la altceva.

— Te rog. Mănâncă. Nu vreau să mă acuzi că te ţin nemâncat.

Harry se aşeză la masă şi puse câteva linguri de tocană pe o farfurie. Lady Georgina se apropie şi privi curioasă la cina lui, apoi se îndreptă către şemineu.

În timp ce mânca, el o urmări cu privirea.

Ea examină sculpturile de animale înşirate pe poliţa căminului.

— Dumneata ai făcut toate astea? întrebă ea arătând spre o veveriţă care ţinea o alună între lăbuţe, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre el.

— Da.

— De aceea a ştiut Lord Granville că dumneata ai făcut ariciul. Îţi mai văzuse sculpturile.

— Da.

— Dar *pe dumneata* nu te-a mai văzut de foarte mult timp.

Se răsuci cu totul spre el.

„De-o viaţă.” Harry îşi mai puse nişte tocană.

— Nu.

— Deci, nu ţi-a mai văzut nici figurinele de foarte mult timp. De fapt, nu le-a mai văzut de când erai copil. Se încruntă frământând veveriţa între degete. Pentru că nu-mi pasă ce spune Lord Granville. La doisprezece ani, eşti încă doar un copil.

— Poate.

Ibricul începu să scoată aburi. Harry se ridică, luă ceainicul maro de pe raft şi puse în el patru linguriţe de ceai. Apucă o cârpă pentru a lua ibricul de deasupra focului. Lady Georgina se apropie şi îl urmări cum turna apa fiartă.

— Poate ce? Îşi ridică o sprânceană. La care întrebare răspundeai de fapt?

Harry aşeză ceainicul pe masă şi o privi peste umăr.

— Ce întrebare mi-aţi pus de fapt? Se aşeză din nou. Milady.

Ea clipi şi păru să se gândească. Apoi puse veveriţa la loc şi se îndreptă spre rafturi. Luă două căni şi un pachet cu zahăr şi le puse pe masă. Se aşeză în faţa lui şi turnă ceaiul.

Harry rămase nemişcat.

Lady Georgina îi pregătea ceaiul, în casa lui, la masa lui, aşa cum ar fi făcut-o o femeie de la ţară, având grijă de soţul ei după ce acesta avusese o zi de muncă grea. Nu se simţise deloc la fel, mai cu o zi în urmă, în sufrageria ei. Acum, se purta ca o nevastă. Ceea ce era o nebunie, deoarece ea era fiica unui conte. Doar că, în acel moment, nu arăta ca o lady. Nu

când îi punea zahăr în cană şi i-l amesteca. Arăta ca o femeie – o femeie foarte atrăgătoare.

„La naiba!” Harry încercă să-şi potolească bărbăţia, dar acea parte a trupului său nu asculta niciodată de vocea raţiunii. Gustă ceaiul şi se strâmbă. Şi alţi bărbaţi se excită în faţa unei ceşti cu ceai?

— Are prea mult zahăr?

Îl privi îngrijorată pe deasupra ceştii ei.

Ceaiul era destul de dulce pentru gustul lui, dar el n-avea de gând să spună asta.

— Este foarte bun, milady. Mulţumesc că mi l-aţi turnat.

— Cu plăcere. Sorbi din ceaiul ei. Acum, să revenim la ce ziceam. Cum de l-ai cunoscut pe Lord Granville, în trecut?

Harry îşi închise ochii. Era prea epuizat pentru asta.

— Are vreo importanţă, milady? Oricum, o să mă daţi afară curând.

— De unde ţi-a venit ideea asta? Lady Georgina se încruntă. Apoi, îi prinse privirea. Doar nu ai impresia că *eu* cred că ai omorât oile alea? Făcu ochii mari. Aşa e, nu? Puse cana pe masă cu un gest hotărât. O parte din ceai se vărsă peste margine. Ştiu că nu întotdeauna par serioasă, dar fii amabil şi nu mă considera complet proastă. Se uită urât la el în timp ce se ridica punându-şi mâinile în şolduri precum roşcata regină-războinică Boadicea[3]. Nu-i mai trebuiau decât o sabie şi un car de luptă. Harry Pye, dumneata ai otrăvit oile alea tot aşa cum le-am otrăvit şi eu!

---

[3] Soţia lui Prasutaga, conducătorul tribului Brit al icenilor, dependent de Roma, locuitori ai regiunii Norfolk de azi, în Britania de Est. După moartea soţului, armatele romane i-au cucerit teritoriul, ceea ce a făcut-o să conducă răscoala antiromană din anul 61. (n.tr.)

Capitolul 4

Aşa cum se întâmplă cu toate gesturile măreţe, fu mai degrabă un fiasco.

Domnul Pye îşi ridică o sprânceană.

— Din moment ce este de neconceput pentru o minte normală, rosti el pe tonul acela cumplit de sec, ca dumneavoastră să otrăviţi animalele, înseamnă că sunt nevinovat.

— Hm! Recăpătându-şi demnitatea, George se îndreptă spre şemineu şi se prefăcu din nou interesată de figurine. Încă nu mi-ai răspuns la întrebare. Să nu crezi că n-am băgat de seamă.

În mod normal, acesta ar fi fost momentul când ea ar fi spus ceva frivol şi prostesc, dar, cumva, nu se putea purta astfel cu el. Era greu să-şi dea la o parte masca, însă nu voia să facă pe nătânga cu el. Dorea ca el să aibă o părere bună despre ea.

El părea atât de ostenit – liniile din jurul gurii i se adânciseră, iar părul îi era răvăşit. Ce făcuse oare toată după-amiaza de era atât de obosit? Ei nu-i scăpase felul în care intrase în casă, brusc şi aplecat, cu ochii sfidători. Îi amintise de o pisică sălbatică încolţită. Dar apoi el îşi îndreptase trupul şi îşi vârâse ceva în cizmă şi redevenise vechilul ei flegmatic. Poate că îşi imaginase violenţa pe care o văzuse în ochii lui, dar de fapt nu credea asta.

Harry Pye oftă şi îşi împinse farfuria deoparte.

— Numele tatălui meu era John Pye. Era paznic de vânătoare pe domeniul lui Silas Granville, pe vremea când eram copil. Locuiam pe domeniul Granville, şi acolo am crescut.

— Serios? George se întoarse spre el. Cum de-ai devenit din fiul unui paznic de vânătoare vechilul pământurilor?

El încremeni.

— Aveţi referinţele mele, milady. Vă asigur că…

— Nu, nu. Clătină nerăbdătoare din cap. Nu-ţi puneam la îndoială referinţele. Sunt doar curioasă. Trebuie să recunoşti că e o schimbare cam mare. Cum ai reuşit?

— Prin muncă grea, milady. Umerii încă îi erau încovoiaţi. George îşi ridică sprâncenele şi aşteptă. Când aveam şaisprezece ani, m-am ocupat de animalele de pe un mare domeniu. Vechilul de acolo a descoperit că ştiam să citesc, să scriu şi să fac socoteli. M-a luat ca un soi de ucenic al lui. Când a apărut o astfel de slujbă pe o proprietate vecină, mai mică, m-a recomandat. Ridică din umeri. De atunci, am tot evoluat.

Ea bătu darabana cu degetele în poliţa căminului. Probabil că asta nu era toată povestea. Puţini bărbaţi de vârsta domnului Pye conduceau domenii atât de mari ca al ei şi, în fond, cum de căpătase o educaţie? Dar treaba asta putea fi lăsată pentru mai târziu. Deocamdată, avea întrebări mai presante. Luă un iepuraş şi îi mângâie spinarea.

— Ce s-a petrecut când aveai doisprezece ani?

— Tata a avut o divergenţă cu Granville, spuse domnul Pye.

— O divergenţă? George puse iepuraşul la loc şi luă o vidră. Câteva duzini de mici sculpturi din lemn se aflau pe poliţa căminului, fiecare extrem de minuţios lucrată. Majoritatea erau animale sălbatice, deşi zărise şi un câine ciobănesc. Figurinele o fascinau. Ce fel de bărbat ar sculpta asemenea lucruri? Lord Granville a zis că tatăl tău a încercat să-l omoare. Asta mi se pare

ceva mai mult decât o divergenţă.

— Tata l-a lovit. Doar atât. Vorbi încet, de parcă îşi alegea cu grijă fiecare cuvânt. Mă îndoiesc sincer că a vrut să-l omoare pe Granville.

— De ce? Puse vidra lângă iepure şi făcu un mic cerc cu o ţestoasă şi cu un chiţcan. De ce şi-a atacat stăpânul?

Se lăsă tăcerea.

George aşteptă, dar el nu răspunse. Atinse un cerb care stătea în trei picioare, al patrulea fiind ridicat de parcă se pregătea s-o ia la fugă.

— Dar dumneata? Ai vrut să-l ucizi pe Lord Granville, când aveai doisprezece ani?

Tăcerea se lăsă din nou, dar, în cele din urmă, Harry Pye vorbi:

— Da.

Ea expiră încet. Un om de rând, fie el copil sau nu, putea fi spânzurat pentru faptul de a fi încercat să omoare un nobil.

— Ce-a făcut Lord Granville?

— A pus ca eu şi tata să fim bătuţi cu cravaşa.

Cuvintele căzură în acea tăcere încremenită ca nişte pietricele într-un lac. Lipsite de emoţie. Simple. În contradicţie cu ceea ce însemnase violenţa unei bătăi cu cravaşa asupra trupului unui băiat. Asupra sufletului său.

George îşi închise ochii. Doamne, Dumnezeule! „Nu te gândi la asta. S-a întâmplat în trecut. Ocupă-te de prezent!”

— Deci, ai un motiv pentru a omorî oile de pe domeniul lui Lord Granville.

Deschise ochii şi se concentră asupra unui bursuc.

— Da, milady, am.

— Iar povestea asta este cunoscută în district?

Ştiu şi alţii că îi porţi o asemenea duşmănie vecinului meu?

Puse bursucul alături de cerb. Capul micuţei creaturi era ridicat, cu dinţii la vedere. Îl făceau să pară foarte ameninţător.

— Când am revenit ca vechil la Woldsly, nu mi-am ascuns trecutul şi cine eram. Domnul Pye se ridică, luă ceainicul şi se îndreptă spre uşă. O deschise şi aruncă resturile în tufişuri. Sunt unii oameni care îşi aduc aminte ce s-a întâmplat cu optsprezece ani în urmă. A fost un adevărat scandal la vremea aceea.

Tonul sec revenise din nou.

— De ce te-ai întors în vecinătatea lui? vru ea să ştie. Căuta oare vreo cale de răzbunare? Mi se pare o coincidenţă cam mare faptul că ai ajuns să lucrezi pe un domeniu care se învecinează cu cel pe care ai crescut.

El ezită, cu ceainicul legănându-i-se într-o mână.

— Nu este nicio coincidenţă, milady. Se duse cu paşi măsuraţi spre bufet, cu spatele la ea. Am solicitat această slujbă de îndată ce s-a ivit. După cum aţi spus, am crescut aici. Aici este casa mea.

— N-are nicio legătură cu Lord Granville?

— Ei bine – domnul Pye o privi peste umăr, cu o strălucire drăcească în ochii lui verzi –, nu m-a deranjat faptul că Granville avea să fie iritat să mă vadă aici.

George simţi că buzele i se arcuiesc.

— Ştie toată lumea de sculpturile tale? întrebă ea arătând cu mâna menajeria de lemn.

El scosese un lighean şi un săpun, dar se opri pentru a se uita la animalele înşirate pe poliţa căminului.

— Probabil că nu. Când eram copil, am făcut doar câteva sculpturi. Ridică din umeri şi începu să spele vesela pentru ceai. Tata era cunoscut pentru

meşteşugul lui. El m-a învăţat.

Ea luă o cârpă de pe raft, ridică o ceaşcă de ceai pe care domnul Pye o limpezise şi începu s-o şteargă. El îi aruncă o privire, iar ea avu impresia că recunoaşte surpriza din ea. Foarte bine.

— Deci, acela care a pus ariciul lângă oaia moartă fie te cunoaşte de dinainte, fie a fost în casa asta de când locuieşti aici.

El clătină din cap.

— Singurii vizitatori pe care i-am avut au fost domnul Burns şi soţia lui. Îi dau ceva bani ca să-mi deretice prin casă şi să-mi facă mâncare din când în când, spuse el şi arătă cu bărbia spre vasul în care se aflase cina lui.

George simţi o urmă de satisfacţie. Nu adusese nicio femeie aici. Dar apoi se încruntă.

— Poate că i te-ai confesat vreunei femei cu care ai ieşit.

Ea tresări. Nu era un interogatoriu din cale-afară de subtil. Dumnezeule, probabil că-şi imagina că-i vreo gâscă. Orbeşte, întinse mâna pentru a lua cealaltă ceaşcă şi atinse mâna lui Harry Pye, caldă şi alunecoasă din pricina săpunului. Îşi ridică privirea şi îi întâlni ochii verzi ca smaraldul.

— N-am ieşit cu nicio fată. Nu de când sunt angajatul dumneavoastră, milady.

Luă vasul pentru a-l spăla.

— Ah! În regulă. Bine. Asta restrânge puţin cercul. Dacă încerca, putea oare să pară mai nătângă decât atât? Atunci, ştii cine ţi-ar fi putut fura ariciul? Presupun că a fost luat de pe poliţa căminului.

El clăti vasul şi ridică ligheanul. Îl duse la uşă şi aruncă afară apa murdară. Apucă uşa deschisă.

— Oricine l-ar fi putut lua, milady, zise el şi arătă

spre clanţă.

Nu exista nicio încuietoare.

— O! murmură George. Asta *nu* restrânge cercul suspecţilor.

— Nu, milady.

Se îndreptă agale spre masă, focul luminându-i un obraz şi lăsându-l pe celălalt în întuneric. Buzele lui se arcuiră. O considera amuzantă?

— Unde ai fost în dimineaţa asta? întrebă ea.

— M-am dus să-i chestionez pe fermierii care au găsit oaia moartă şi sculptura mea.

Se opri la vreo treizeci de centimetri de ea.

Ea îi simţea căldura pieptului care aproape că îl atingea pe al ei. Oare se uita la gura ei?

Da, se uita.

— Mă întrebam dacă vreunul din ei a lăsat ariciul acolo. Dar erau oameni pe care nu-i cunoşteam şi mi s-au părut suficient de cinstiţi.

— Înţeleg. Gâtul îi era uscat. Înghiţi. El era vechilul ei, pentru numele lui Dumnezeu! Ceea ce simţea nu era deloc potrivit. Bine. George împături prosopul şi îl puse pe raft. Mâine, va trebui să mai facem nişte cercetări.

— *Noi,* milady?

— Da. Te voi însoţi.

— Nu mai departe de ieri, Lord Granville v-a ameninţat.

Harry Pye nu se mai uita la gura ei. De fapt, o privea încruntat în ochi. George se simţi dezamăgită.

— Vei avea nevoie de ajutorul meu.

— N-am nevoie de ajutorul dumneavoastră, milady. N-ar trebui să umblaţi prin regiune în timp ce... Se opri lovit de un gând. Cum aţi ajuns la mine acasă?

„Uf!”

— Am venit pe jos.

— Dumneavoastră. Sunt aproape doi kilometri de aici până la Woldsly!

Domnul Pye se opri şi oftă exasperat, aşa cum fac unii bărbaţi când o femeie spune o prostie din cale-afară de mare.

— Mersul pe jos e un exerciţiu bun, îi explică George cu blândeţe. În afară de asta, mă aflu pe domeniul meu.

— Totuşi, aţi vrea să-mi promiteţi, milady, că nu vă veţi mai plimba pe pământurile dumneavoastră? Buzele lui se strânseră. Până nu se termină toată povestea asta?

— Foarte bine, îţi promit că n-o să mai umblu singură. George zâmbi. Şi, în schimb, poţi să-mi promiţi că vom face investigaţiile împreună?

Ochii lui Harry Pye se îngustară. George îşi îndreptă trupul.

— La urma urmelor, eşti angajatul meu, domnule Pye.

— Bine, milady. O să vă iau cu mine.

Nu era cel mai elegant consimţământ, dar era suficient.

— În regulă. O să ne apucăm de treabă, dimineaţă. George îşi puse pelerina pe umeri. Pe la ora 9, cred? O să luăm şareta mea.

— Cum doriţi, milady. Domnul Pye se apropie de uşă. O să vă conduc înapoi la Woldsly.

— Nu e nevoie. Am cerut să-mi fie adusă trăsura, la ora 9. Ar trebui să fie aici, deja.

Şi, într-adevăr, când domnul Pye deschise larg uşa, zăriră un lacheu aşteptând discret lângă potecă. Vechilul îl studie pe bărbat. Se pare că fu mulţumit de el, deoarece dădu din cap.

— Noapte bună, milady.

— Ne vedem mâine-dimineaţă. George îşi acoperi

părul cu gluga. Noapte bună.

Se îndreptă spre lacheu, iar apoi, se uită peste umăr. Harry Pye stătea în pragul uşii, silueta fiindu-i conturată pe fundalul luminii de la focul din cămin.

Nu-i putu desluşi expresia de pe chip.

*

— De ce te-ai trezit aşa devreme?

Violet se uită uimită la sora ei, care era gata îmbrăcată şi cobora grăbită scările, apoi făcu un pas îndărăt în camera ei, pentru a se uita la ceas – era 8 dimineaţă.

— O, bună, dragă. George se răsuci pe jumătate, pe scări, ca s-o privească. Mă duc la. Plimbare cu şareta.

— Te duci la plimbare, întrebă Violet. Singură? La ora 8 dimineaţă? George îşi ridică bărbia, dar obrajii i se îmbujorau.

— Domnul Pye mă va însoţi. Doreşte să-mi arate nişte lucruri pe domeniu. Arendaşi şi ziduri, şi recolte, şi alte asemenea, presupun. Ceva teribil de plictisitor, dar necesar.

— Domnul Pye! Dar, George, nu te poţi duce singură cu el.

— De ce nu? La urma urmelor, este vechilul meu. Este treaba lui să mă informeze despre problemele domeniului.

— Dar..

— Chiar trebuie să plec, dragă. Omul e-n stare să plece fără mine, dacă întârzii. Acestea fiind spuse, George o luă la fugă pe scări.

Violet o urmă mai încet, gânditoare, cu sprânceana ridicată. Ce-avea George de gând? Doar nu avea încredere în vechil, nu? Nu după toate

acuzaţiile care i se aduseseră, nu după ce Lord Granville se năpustise în casa lor, cu două zile în urmă. Poate că sora ei încerca să descopere pe cont propriu mai multe despre domnul Pye. Dar, în cazul acesta, de ce se înroşise?

Violet dădu din cap spre lachei, în timp ce intra în camera de zi unde se servea micul dejun. Avea camera cu auriu şi bleu doar pentru ea – Euphie nu se trezea niciodată înainte de ora 9, nici chiar când se afla la ţară. Se duse la bufet şi se servi cu o chiflă şi o felie de costiţă afumată, apoi se aşeză la o masă frumos poleită cu aur. Abia atunci observă scrisoarea de pe farfuria ei. Scrisul de mână era evident înclinat spre spate.

— Când a sosit asta?

Sorbi prea repede din ceai şi îşi arse gura.

— În dimineaţa asta, milady, murmură unul dintre lachei.

Era o întrebare prostească, iar ea n-ar fi pus-o, dar amâna deschiderea scrisorii. O ridică şi o întoarse pentru a desface sigiliul cu un cuţit pentru unt. Trase adânc aer în piept înainte de a despături hârtia, iar apoi avu probleme cu expirarea lui. Era important să nu-şi dezvăluie emoţiile în faţa servitorilor, însă era dificil. Cele mai negre temeri se confirmaseră. Avusese un răgaz de două luni, dar acum se sfârşise.

El o găsise.

*

„Una dintre problemele legate de femei – şi sunt destule – este că nu le deranjează să se amestece în treburile bărbaţilor.” Harry Pye îşi aminti cuvintele tatălui său atunci când văzu şareta lui Lady Georgina în dimineaţa următoare, la ora 8.30.

Doamna lui nu voia să rişte absolut deloc. Îşi oprise vechea şaretă în locul unde drumul se intersecta cu poteca spre cabana lui. N-avea nicio cale de scăpare fără ca ea să-l vadă. Şi venise cu o jumătate de oră mai devreme decât se înţeleseseră. Era aproape ca şi cum s-ar fi temut că va încerca să plece fără ea. Şi, fiindcă exact asta plănuise, apariţia ei era cu atât mai enervantă.

— Bună dimineaţa! îşi flutură veselă o mână Lady Georgina.

Purta un soi de manta cu roşu şi alb, care ar fi trebuit să facă notă discordantă cu părul ei arămiu, dar nu era cazul. Pe cap avea o pălărie cu boruri largi, trasă cu dezinvoltură pe faţă şi ridicată în spate, acolo unde îi era adunat părul. Panglicile roşii de pe calota pălăriei fluturau în vânt. Era elegantă şi aristocratică, de parcă se ducea la un picnic la ţară.

— Am rugat-o pe bucătăreasă să ne împacheteze prânzul, spuse ea când el se apropie, confirmându-i cele mai rele temeri.

Harry izbuti a se stăpâni la vreme să nu-şi ridice ochii spre cer. „Doamne, ajută-mă!”

— Bună dimineaţa, milady.

Era o altă zi mohorâtă şi cenuşie. Fără îndoială că o să-i apuce ploaia înainte de sfârşitul dimineţii.

— Vrei să mâni dumneata calul?

Se trase într-o parte, pentru a-i face loc pe banchetă.

— Dacă nu vă deranjează, milady.

Se urcă, făcând trăsurica să se legene pe roţile ei supradimensionate.

— O, nu! Nu mă deranjează deloc.

El îi simţi privirea în timp ce apuca frâiele.

— Evident, pot şi eu să-l mân – că doar aşa am ajuns aici, în această dimineaţă, la urma urmelor. Dar

consider că este mult mai plăcut să admiri peisajul fără să-ţi faci griji legate de cai şi de drum, şi de toate astea.

— Aşa este.

Lady Georgina se răsuci şi privi înainte, cu obrajii îmbujoraţi de vânt. Buzele îi erau uşor îndepărtate una de alta, ca ale unui copil care abia aşteaptă să capete ceva bun. Simţi un zâmbet formându-i-se pe buze.

— Unde-o să ne ducem astăzi? întrebă ea.

El îşi aţinti din nou privirea asupra drumului.

— Vreau să-l vizitez pe un alt fermier ale cărui oi au fost omorâte. Trebuie să aflu ce anume exact a ucis animalele.

— N-a fost vorba de ierburi otrăvitoare?

— Ba da, replică el. Dar nimeni dintre cei cu care am vorbit nu pare să ştie ce ierburi anume, pentru că sunt mai multe soiuri. Omagul-galben este otrăvitor, însă e rar prin părţile astea. Unii cresc mătrăgună şi degetariţă în grădinile lor – ambele pot ucide şi oi, şi oameni. Şi mai sunt plantele obişnuite, cum ar fi calapărul, care creşte pe islazuri şi poate omorî oile dacă acestea mănâncă prea mult.

— Habar n-am avut că sunt atât de multe ierburi otrăvitoare la ţară. Te face să te cutremuri. Ce folosea familia Medici?

— Medici?

Lady Georgina îşi foi funduleţul pe bancheta şaretei.

— Ştii, italienii ăia delicios de oribili care aveau inelele pline cu otravă şi omorau pe oricine se uita chiorâş la ei. Ce crezi că foloseau?

— Nu ştiu, milady.

Şi nu ştia nici cum îi funcţiona mintea.

— O! Păru dezamăgită. Ce zici de arsenic? E foarte otrăvitor, nu-i aşa?

— Este otrăvitor, dar arsenicul nu-i o plantă.

— Nu? Atunci, ce este? El habar n-avea.

— Un soi de scoică pisată până devine o pudră, milady. Urmă o scurtă pauză în vreme ce ea se gândea la cele auzite. Harry îşi ţinu respiraţia.

Cu coada ochiului, o văzu uitându-se pe furiş la el.

— Ai inventat asta.

— Milady?

— Chestia aia despre arsenic că ar fi „un soi de scoică”.

Îşi coborî vocea când rosti ultimele cuvinte, pentru a-l imita.

— Vă asigur – Harry îşi păstră tonul calm – că este o scoică rozalie care se găseşte numai în marea Adriatică. Ţăranii din zonă le culeg cu greble lungi şi ciururi. Există un festival anual prin care se celebrează recolta de scoici. Făcu un efort pentru a-şi împiedica buzele să nu se arcuiască. Asaltul anual al arsenicului adriatic.

Vorbele lui fură urmate de tăcere, de o tăcere stupefiată – după cum fu el sigur. Nu oricare bărbat putea fi în stare s-o facă pe Lady Georgina să-şi piardă capacitatea de a vorbi. Dar nu dură mult.

— Va trebui să te supraveghez, domnule Pye. Pentru că eşti *diabolic.*

Însă cuvintele sunară ca şi cum abia se abţinea să nu râdă.

El zâmbi. Nu se mai simţise atât de bine de multă, de foarte multă vreme. Încetini calul când se apropiară de râul care separa domeniul de pământurile lui Lord Granville. Cercetă orizontul. Trăsurica lor era singurul vehicul care se afla pe drum.

— Cu siguranţă, Lord Granville nu poate fi atât de nesăbuit, încât să ne atace aici. El o privi, cu

sprâncenele ridicate. Ea se încruntă nerăbdătoare.

— Ai tot cercetat dealurile de când ne-am apropiat de râu.

Ah! Deci, băgase de seamă. Îşi reaminti să n-o subestimeze, nici chiar când făcea pe naiva aristocrată.

— Granville ar fi nebun să încerce să ne atace. Ceea ce nu însemna că n-ar fi putut s-o facă.

Secerătorii recoltau orz la dreapta lor. În mod normal, secerătorii cântau în vreme ce munceau, dar aceştia erau tăcuţi.

— Lord Granville şi-a pus oamenii la treabă într-o zi cu ceaţă, spuse Lady Georgina.

El îşi strânse buzele pentru a reţine un comentariu despre obiceiurile agricole ale lui Granville. Brusc, ei îi veni un gând în minte.

— N-am observat pe nimeni pe pământurile mele, de când am sosit la Woldsly. Îţi faci griji că s-ar putea să răcească?

Harry se holbă la George. „Ea nu ştie.”

— Cerealele sunt prea umede pentru a fi depozitate. Numai un prost le-ar cere secerătorilor să lucreze într-o dimineaţă ca asta.

— Dar – ea îşi împreună sprâncenele – nu trebuie să le recoltezi înainte de a da îngheţul?

— Ba da. Însă dacă sunt umede, n-are rost să le culegi. S-ar strica în hambare. Clătină din cap. Oamenii aceştia îşi irosesc puterile cu nişte cereale care vor putrezi oricum.

— Înţeleg. Păru să se gândească la asta timp de un minut. Atunci, ce vei face cu recolta de la Woldsly?

— Nu se poate face nimic, milady, doar să ne rugăm să înceteze ploaia.

— Dar dacă este distrusă…

El îşi îndreptă puţin trupul pe banchetă.

— Mă tem că, anul acesta, venitul de pe domeniu va fi considerabil mai mic, milady. Dacă vremea se îndreaptă, vom putea strânge cea mai mare parte a recoltei, probabil chiar pe toată. Însă, cu fiecare zi care trece, şansele scad. Arendaşii pământurilor dumneavoastră au nevoie de acele recolte pentru a-şi hrăni familiile şi pentru a vă da partea cuvenită. Fermierilor nu le va rămâne prea mult.

— Nu asta am vrut să spun! Acum, ea se încrunta la el, părând jignită. Crezi că sunt o… *pierde-vară* căreia îi pasă mai mult de veniturile ei decât de faptul că un fermier nu are cu ce să-şi hrănească pruncii?

Harry nu găsi nimic de zis. Din experienţa lui, toţi proprietarii erau preocupaţi mai mult de venitul lor decât de bunăstarea oamenilor care le lucrau pământurile.

Ea continuă:

— Dacă recolta va fi distrusă, sigur că vom renunţa la arenda pe anul acesta. Şi voi oferi împrumuturi fiecărui fermier care are nevoie, pentru a-l ajuta să treacă peste iarnă.

Harry clipi, surprins de uşurarea subită care îi cuprinsese inima. Oferta ei era mai mult decât generoasă. Ea îi luase o povară de pe umeri.

— Mulţumesc, milady!

Ea îşi coborî privirea spre mâinile înmănuşate.

— Nu-mi mulţumi, spuse ea ţâfnoasă. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Şi îmi pare rău că te-am înţeles greşit. Mi-a fost jenă că ştiu atât de puţine despre domeniul meu. Probabil, crezi că sunt o idioată.

— Nu, răspunse el încet, sunteţi doar o lady crescută la oraş.

— Ah, domnule Pye! Ea zâmbi, iar pieptul lui păru să fie cuprins de căldură. Eşti mereu atât de diplomat.

Ajunseră pe o culme, iar Harry încetini şareta

pentru a intra pe un drumeag plin de făgaşe. Spera să nu-şi piardă vreo roată prin hârtoapele acelea. Drumul ducea către casa unui mic arendaş, lungă şi joasă, cu un acoperiş de stuf. Harry opri calul şi sări din şaretă.

— Cine locuieşte aici? întrebă Lady Georgina când el veni pe partea ei, pentru a o ajuta să coboare.

— Sam Oldson.

— Un terier flocos veni în fugă de după colţul casei şi începu să latre la ei.

— Sam! strigă Harry. Hei, Sam! Eşti acasă?

N-avea de gând să se apropie mai mult de casă, din pricina câinelui care mârâia atât de agresiv. Era adevărat că era mic, dar cei mici sunt cei mai dispuşi să te muşte.

— Da? Un bărbat solid care purta o pălărie din paie ieşi din şopron. Taci, câine! Se răsti la terierul care încă lătra: Taci!

Câinele îşi vârî coada între picioare şi se aşeză.

— Bună dimineaţa, rosti Lady Georgina pe un ton vesel, de lângă Harry.

Sam Oldson îşi smulse pălăria de pe cap, dând la iveală o claie sălbatică de păr negru.

— Milady! Nu v-am văzut de la început. Îşi trecu o mână prin păr, zburlindu-l şi mai tare, apoi privi neajutorat către casă. Femeia mea nu-i acasă. Îşi vizitează mama, că altfel v-ar fi oferit ceva de băut şi de-ale gurii.

— Este în regulă, domnule Oldson. Ştiu că am venit pe nepusă masă, rosti ea şi îi zâmbi bărbatului.

Harry îşi drese glasul.

— Dânsa este Lady Georgina Maitland de la Woldsly.

Se gândi că era mai bine să nu se prezinte, cu toate că Sam nu era deloc prost. Deja începuse să se încrunte.

— Am venit să te întrebăm despre oile pe care le-ai pierdut. Cele otrăvite. Dumneata le-ai găsit?

— Da. Sam scuipă în ţărâna de la picioarele lui, iar terierul se dădu îndărăt la auzul tonului. S-a întâmplat cu puţin peste două săptămâni în urmă. Mi-am trimis flăcăul să le aducă, iar el s-a întors alergând. Am zis că ar fi mai bine să mă duc să văd cu ochii mei. Şi am văzut, trei dintre cele mai bune oi zăceau într-o rână, cu limbile afară şi cu resturi de frunze verzi încă în gură.

— Ai idee ce-au mâncat? îl întrebă Harry.

— Pătrunjel fals. Chipul lui Sam deveni stacojiu. O jigodie a cules nişte pătrunjel fals şi mi-a hrănit oile cu el. Şi după cum i-am spus şi băiatului, dacă pun mâna pe ticălosul care mi-a ucis oile, o să-şi dorească să nu se fi născut.

Era vremea să plece. Harry o luă pe Lady Georgina de talie şi o ridică pe bancheta şaretei. Ea scânci:

— Mulţumesc.

El ocoli trăsurica prin faţă, ţinându-şi un ochi aţintit asupra lui Sam Oldson. Câinele începuse din nou să mârâie.

— Ia ascultaţi, de ce m-aţi întrebat?

Sam porni către ei.

Câinele se năpusti spre el, iar Harry se săltă în şaretă şi apucă frâiele.

— Bună ziua, Sam.

Întoarse calul şi-l îndemnă s-o ia la trap pe drumeag. În spatele lor, rosti ceva nepotrivit pentru urechile unei doamne. Harry tresări şi se uită la Lady Georgina, dar aceasta părea mai degrabă gânditoare decât revoltată. Poate că nu înţelesese cuvintele.

— Ce este pătrunjelul fals? vru ea să ştie.

— Este o buruiană care creşte în locuri umede,

milady. Ajunge aproape de înălţimea unui om şi are mici floricele albe în vârf. Seamănă puţin cu pătrunjelul sau cu morcovii sălbatici.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Poate că o cunoaşteţi sub alt nume, spuse Harry. Cucută.

Capitolul 5

— Ştii că, atunci când te-am văzut prima oară, nu te-am plăcut? întrebă Lady Georgina pe un ton neutru în timp ce vechea şaretă sălta peste o groapă din drum.

Mergeau încet pe un drumeag care se îndrepta spre casa lui Tom Harding. Harding pierduse două oi cu o săptămână în urmă. Harry spera doar că nu forţează prea mult norocul stând pe domeniul Granville atât de mult. Îşi îndepărtă din minte gândurile legate de cucută şi oi moarte şi se uită la ea. Cum putea răspunde unei asemenea întrebări?

— Erai atât de rigid, atât de corect. Îşi răsuci umbrela. Şi aveam impresia clară că mă priveai de sus, de parcă nici dumneata nu m-ai fi plăcut în mod deosebit.

El îşi aminti de interviul desfăşurat în casa ei de la Londra, cu multe luni în urmă. Îl lăsase să aştepte aproape o oră într-o drăguţă sufragerie roz. Apoi, intrase ca o furtună, sporovăind cu el ca şi cum ar fi făcut cunoştinţă deja. Se încruntase la ea? Nu ştia, dar era posibil. Pe vremea aceea, se conformase tuturor aşteptărilor pe care le avea de la o lady. Era amuzant cum acea impresie i se schimbase de atunci.

— Probabil că de aceea lui Violet îi displaci atât

de mult, rosti ea.

— Poftim?

Pierduse şirul conversaţiei. Din nou.

Ea îşi flutură o mână.

— Severitatea, corectitudinea pe care le afişezi. Cred că de aceea Violet nu te place.

— Îmi pare rău, milady.

— Nu, nu, nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Nu este vina dumitale.

El îşi ridică o sprânceană.

— Este vina tatălui nostru. Se uită la el şi probabil că-i zări stupefacţia de pe chip. Şi el era sever şi corect. Probabil că îi aminteşti lui Violet de el.

— A spus dânsa că îi amintesc de tatăl dumneavoastră? Un conte?

— Nu, fireşte că nu. Mă îndoiesc că a conştientizat superficiala asemănare. Gura lui se strâmbă.

— Mă simt flatat să fiu comparat cu tatăl dumneavoastră, milady, chiar dacă asemănarea e superficială sau nu.

— O, Dumnezeule, iarăşi vorbeşti pe tonul acela teribil de sec. El îi aruncă o privire surprinsă.

Ea făcu ochii mari.

— Când îl aud, nu ştiu niciodată dacă să mă arunc de pe o stâncă ori dacă să mă furişez doar într-un colţ şi să mă fac invizibilă.

N-ar fi putut să se facă niciodată invizibilă. Cel puţin nu faţă de el. Dacă nu altceva, i-ar fi adulmecat parfumul exotic. Îşi îndreptă trupul.

— Vă asigur că.

— Nu contează, îl întrerupse ea cu o fluturare a mâinii. Dacă ar fi cazul să se scuze cineva, aceea aş fi eu. Tata a fost un om îngrozitor, iar eu nu trebuia să fac o comparaţie între voi.

Cum să răspunzi la aşa ceva?

— Hm.

— Nu că noi am avut prea mult de-a face cu tata, desigur. Numai o dată pe săptămână, uneori chiar mai rar, când guvernanta ne aducea pentru inspecţie.

„Inspecţie?” Nu-i înţelesese niciodată pe bogătaşi.

— Era cu adevărat cel mai terifiant lucru. Niciodată nu puteam să mănânc înainte de asta, fiindcă aş fi fost în primejdie să vărs mâncarea pe cizmele lui, iar *asta* ar fi fost cumplit. Se cutremură la acest gând. Eu şi fraţii mei ne aliniam în faţa lui. Spălaţi, lustruiţi şi tăcuţi, aşteptam ca tata să-şi dea aprobarea. Era agonizant, te asigur.

El se uită la ea. În ciuda cuvintelor, chipul lui Lady Georgina era neutru, aproape nepăsător, însă nu era la fel de pricepută la disimularea inflexiunilor vocii. Poate că n-ar fi remarcat cu o săptămână în urmă, dar azi detectă încordarea. Tatăl ei probabil că fusese un ticălos în toată puterea cuvântului.

Ea îşi privea mâinile împreunate în poală.

— Şi, vezi dumneata, eu şi fraţii mei ne aveam cel puţin unii pe alţii în timpul inspecţiilor. Dar Violet este cea mai mică. A trebuit să stea singură în faţa lui, după ce noi am crescut şi am plecat de-acasă.

— Când a murit contele?

— Cu cinci ani în urmă. Se afla la o vânătoare de vulpi – era foarte mândru de câinii lui de vânătoare –, iar calul lui s-a împiedicat de un gard viu. Calul a rămas locului, dar tata a fost azvârlit de pe el şi şi-a rupt gâtul. Era deja mort când l-au adus acasă. Mama a făcut o criză de isterie şi a rămas în pat vreme de un an. Nu s-a ridicat nici măcar ca să se ducă la înmormântare.

— Îmi pare rău.

— Şi mie. În special, pentru Violet. Mama a fost întotdeauna delicată – aste sunt cuvintele ei. Îşi petrece cea mai mare parte a timpului inventând boli, iar apoi urmează cele mai ridicole tratamente de ultimă oră.

Se opri brusc şi trase aer în piept.

El aşteptă, manevrând frâiele în timp ce calul, care mergea la trap, luă o curbă.

Apoi, ea rosti cu glas moale:

— Îmi pare rău. Probabil, crezi că sunt cumplită.

— Nu, milady. Cred că sora dumneavoastră este norocoasă să vă aibă.

Ea zâmbi, un zâmbet atât de strălucitor, de deschis, încât testiculele lui se strânseră, iar respiraţia i se tăie.

— Mulţumesc! Deşi nu ştiu dacă ea ar fi de acord cu dumneata, în acest moment.

— De ce, milady?

— Nu ştiu exact de ce, spuse ea încet. Dar ceva pare în neregulă. Este supărată pe mine. Nu, nu este atât de simplu. Este distantă, de parcă o parte din ea s-ar feri de mine.

Nu se pricepea la aşa ceva, însă făcu o încercare:

— Poate că sunt doar toanele ieşirii din adolescenţă.

— Poate. Dar Violet a fost întotdeauna o fată atât de veselă, atât de deschisă, iar noi am fost foarte apropiate. Mama fiind aşa cum e... ei bine, a trebuit să mă ocup eu de ea. Suntem mai apropiate decât majoritatea surorilor. Îi zâmbi cu zburdălnicie. De aceea sunt atât de sigură de motivul pentru care nu are încredere în dumneata.

— Fără îndoială, aveţi dreptate în privinţa asta. Ajunseseră la o poartă, iar el opri calul. Dar greşiţi în privinţa unui alt lucru.

— Care este acela?

El legă frâiele şi se pregăti să sară din şaretă.

— Dumneavoastră nu mi-aţi displăcut niciodată, milady.

*

Cheia unui picnic reuşit consta în bucatele alese. George se uită în coşul de răchită şi murmură aprobator. Mâncărurile moi, cum ar fi prăjiturile cu cremă, de exemplu, puteau avea de suferit indiferent cu câtă grijă manevrai coşul. Scoase nişte şuncă afumată şi o puse pe o planşetă pentru tăiat, alături de nişte brânză şi de pâine cu coajă. Dacă uitai tacâmurile, le puteai rupe cu mâinile. Îi dădu tirbuşonul domnului Pye. Era aproape imperativ ca mâncarea să nu se strice de-a lungul zilei. Iar micile detalii nu trebuiau uitate pentru a avea un picnic cu adevărat splendid. Scoase un mic borcan cu castraveciori muraţi şi oftă de satisfacţie.

— Pur şi simplu, ador picnicurile.

Domnul Pye, care se lupta cu dopul unei sticle cu vin alb, îşi ridică privirea şi îi zâmbi.

— Văd asta, milady.

Pentru o clipă, George se simţi pierdută în faţa acelui zâmbet, primul zâmbet adevărat pe care îl vedea pe chipul lui.

Dopul ieşi cu un pocnet uşor. Domnul Pye umplu un pahar cu lichidul translucid şi i-l înmână. Ea bău o înghiţitură, iar apoi puse paharul pe pătura pe care stăteau. Un fluture alb care se odihnise pe pătură îşi luă zborul.

— Uite! George arătă spre insectă. Mă întreb ce soi este.

— Este un fluture-de-varză, milady.

— O! Ea îşi încreţi nasul. Ce nume oribil pentru ceva atât de drăguţ.

— Da, milady.

Tonul lui fu grav. Oare râdea de ea?

Ultimul fermier pe care îl vizitaseră nu fusese acasă, şi, pe când se îndepărtau de căsuţa singuratică, ea insistase să se oprească pentru a lua prânzul. Domnul Pye găsise un dâmb înalt, acoperit cu iarbă, alături de drum. Priveliştea de pe vârful acestuia era deosebită. Chiar şi într-o zi înnorată ca aceasta, se putea vedea la o distanţă de câţiva kilometri, poate până în celălalt district.

— De unde ai ştiut de locul acesta?

— Obişnuiam să vin aici, pe vremea când eram copil.

— Singur?

— Uneori. Aveam un căluţ drept tovarăş, şi îmi plăcea să rătăcesc prin ţinut. Îmi luam ceva de-ale gurii, nu atât de deosebite cum sunt acestea, desigur, dar îndeajuns ca să satisfacă foamea unui băiat o zi întreagă.

George îl ascultă cu castraveciorul împlântat în furculiţa ridicată în aer.

— Pare încântător.

— Aşa a fost, rosti el şi se uită în altă parte.

Ea se încruntă la murătură, apoi şi-o vârî în gură.

— Mergeai singur sau mai erau şi alţi băieţi din zonă care te însoţeau? Se uită peste umăr. Se vedea oare un călăreţ care se apropia pe drum?

— De obicei, aveam un tovarăş. Cu certitudine, era un călăreţ.

— Mă întreb cine este acela?

El se răsuci puţin pentru a privi în spatele său. Spinarea îi încremeni.

— La dracu’!

— Ştii cine este?

Călăreţul se apropia, iar după îngustimea umerilor, nu era Lord Granville.

— Poate.

Domnul Pye încă se uita la el.

Călăreţul se afla acum la poalele dâmbului. Îşi ridică privirea spre ei.

— La dracu'! rosti domnul Pye.

George ştia că ar fi trebuit să fie şocată, dar el nu păru să-şi dea seama că înjurase – de două ori – în faţa ei. Încet, puse jos borcanul cu murături.

— Salut! strigă bărbatul. Vă deranjează dacă vin alături de voi?

Ea avu impresia că domnul Pye va refuza cererea omului care îi salutase prietenos, aşa că răspunse:

— Absolut deloc.

Bărbatul descălecă, priponi calul şi începu să urce panta. George nu se putu împiedica să nu observe că, spre deosebire de domnul Pye, acesta gâfâia când ajunse în vârf.

— Of! E ceva de urcat, nu-i aşa?

Scoase o batistă şi îşi şterse faţa transpirată. Era îmbrăcat şi vorbea ca un gentleman. Înalt şi cu oase lungi, avea un zâmbet agreabil pe buzele subţiri, iar ochii lui căprui îi erau familiari.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar am observat şareta şi m-am gândit să mă prezint. Făcu o plecăciune. Thomas Granville, la dispoziţia dumneavoastră. Iar dumneavoastră sunteţi…?

— Georgina Maitland. Dumnealui este… Dar domnul Granville o întrerupse.

— Ah, mă gândeam eu. Sau, mai degrabă, *speram* eu. Se poate? întrebă el şi arătă spre pătură.

— Vă rog.

— Mulţumesc. Se aşeză cu grijă. De fapt, voiam

să-mi cer scuze pentru comportarea tatălui meu, de acum două zile. Mi-a spus că v-a vizitat şi că dumneavoastră n-aţi fost de acord cu el. Şi, cunoscându-l pe tata…

— Este drăguţ din partea dumneavoastră.

— Doar suntem vecini. Domnul Granville făcu un semn vag cu mâna. M-am gândit că trebuie să existe o modalitate de a rezolva paşnic lucrurile.

— Cum?

Cuvântul rostit de domnul Pye căzu în mijlocul discuţiei, curmând-o. George îi aruncă o privire pătrunzătoare.

Domnul Granville dădu să vorbească, se uită în ochii domnului Pye şi începu să tuşească. Domnul Pye îi dădu un pahar cu vin.

— Harry, reuşi să icnească domnul Granville când îşi recăpătă răsuflarea. Nu mi-am dat seama că eşti tu până când n-am văzut.

— Cum, întrebă Harry Pye, vrei să rezolvi problema fără vărsare de sânge?

— Povestea asta va trebui să înceteze, desigur – otrăvirea oilor, vreau să zic. Şi toate celelalte ticăloşii.

— În mod clar. Dar cum?

— Mă tem că va trebui să pleci, Harry. Domnul Granville ridică dintr-un umăr, smucindu-l. Chiar dacă plăteşti contravaloarea oilor şi pagubele pricinuite în grajdul tatei, el n-o să te ierte. Ştii doar cum este el.

Privirea domnului Granville căzu pe mâna mutilată al lui Harry Pye, care se odihnea pe genunchiul drept. George îi urmări privirea şi simţi un fior rece cuprinzându-i trupul atunci când îl văzu pe Harry îndoindu-şi celelalte degete.

— Şi dacă nu plec? replică domnul Pye cu un calm de gheaţă în voce, de parcă ar fi întrebat cât e ceasul.

— N-ai de ales.

Domnul Granville se uită la George părând să-i ceară sprijinul.

Ea îşi înălţă sprâncenele.

El se răsuci din nou spre domnul Pye.

— Aşa este cel mai bine Harry. Dacă nu pleci, nu pot răspunde pentru ceea ce se va întâmpla. Harry Pye nu răspunse. Ochii lui verzi deveniseră duri ca piatra. Nimeni nu vorbi o perioadă stânjenitor de lungă. Brusc, domnul Granville lovi pătura cu mâna.

— Dezgustătoare chestii.

Îşi ridică mâna, iar George văzu că strivise fluturele-de-varză.

Probabil că scosese un sunet. Amândoi bărbaţii se uitară la ea, dar domnul Granville fu cel care vorbi:

— Fluturele. Ei provin din viermi care devorează frunzele recoltelor. Sunt nişte chestii tare neplăcute. Toţi fermierii îi urăsc.

Ea şi domnul Pye rămaseră tăcuţi.

Domnul Granville se înroşi la faţă.

— Ei bine, trebuie să plec. Mulţumesc pentru vin.

Se ridică şi coborî panta, îndreptându-se spre calul său. Cu ochii îngustaţi, Harry Pye îl urmări cum se îndepărtează.

George îşi coborî privirea spre borcanul cu murături de lângă mâna ei. Nu mai avea poftă de ele. Oftă posomorâtă. Se alesese praful de un picnic perfect.

*

— Nu-ţi place de el.

Lady Georgina se încruntă coborându-şi privirea către pătura pentru picnic. Încerca s-o împăturească, dar nu-i ieşea defel.

— De cine?

Harry îi luă pătura şi o scutură, apoi îi dădu colţurile unuia dintre capete.

— De Thomas Granville, desigur. Ţinea cu mâini moi colţurile păturii, de parcă n-ar fi ştiut ce avea de făcut cu ele. Nu mai împăturise niciuna? Ai înjurat când l-ai văzut, n-ai avut de gând să-l inviţi să ni se alăture, iar când a făcut-o, abia dacă ai reuşit să fii politicos cu el.

— Nu, nu-mi place de Thomas Granville.

Se dădu îndărăt pentru a întinde pătura, apoi uni colţurile, astfel încât se formă un dreptunghi între ei. Ea îşi dădu seama ce-avea de făcut. O mai împăturiră o dată, apoi el se apropie de ea pentru a i-o lua din mâini. Privirile li se întâlniră. Ochii ei erau îngustaţi.

— De ce? Ce-i în neregulă cu Thomas Granville? „Este fiul tatălui său."

— N-am încredere în el.

— El te cunoştea. Capul ei era aplecat într-o parte, de parcă ar fi fost un sturz curios. Vă cunoaşteţi.

— Da.

Ea deschise gura, iar el se aşteptă la şi mai multe întrebări, dar George pur şi simplu îşi strânse buzele din nou. Încet, împachetară resturile picnicului. El îi luă coşul şi coborâră spre şareta care îi aştepta. El vârî coşul sub banchetă, apoi se întoarse spre ea, încercând să-şi controleze expresia de pe chip. Îi era tot mai greu să-şi stăpânească emoţiile în preajma ei. Ea îl urmări cu ochi gânditori.

— Cine crezi că otrăveşte oile?

El îi cuprinse talia.

— Nu ştiu.

Îi simţi duritatea corsetului şi, dincolo de el, căldura trupului. O ridică în şaretă şi îi dădu drumul înainte ca ea să-i poată zări dorinţa din ochi. Se săltă

pe banchetă, alături de ea, şi desfăcu hăţurile.

— Poate, chiar Thomas Granville, spuse ea.

— De ce?

— Pentru a părea că tu comiţi aceste fapte. Pentru a-l înfuria pe tatăl său? Pentru că urăşte mirosul de lână udă? Nu ştiu.

El îi simţea privirea aţintită asupra lui, dar continuă să se uite înainte, în vreme ce îndruma calul spre drumul principal. Animalului îi plăcea să se joace dacă vizitiul nu era atent. Se gândi la cuvintele ei. Thomas? De ce-ar…?

Un sunet ca un şuierat de abur scăpat de sub capacul unui vas ţâşni de pe buzele ei.

— Nu trebuie să mă acuzi pe mine pentru condescendenţa lui. Ţi-am spus deja că nu cred că dumneata ai ucis oile.

Se uită urât la el. Ce mai făcuse de data asta?

— Îmi pare rău, milady. Mă gândeam.

— Ei bine, încearcă să gândeşti cu voce tare. Nu mă descurc prea bine cu tăcerile tensionate. Mă fac să fiu nervoasă.

Buzele lui se arcuiră.

— O să ţin minte asta.

— Aşa să faci.

Străbătură vreo jumătate de kilometru înainte de a vorbi din nou.

— Ce altceva mai făceai când erai copil? El se uită la ea. Ea îi prinse privirea.

— Sigur poţi să-mi zici asta. Nu se poate ca toată copilăria dumitale să fie un secret.

— Nu, dar nu este foarte interesant. În cea mai mare parte a timpului, l-am ajutat pe tata. Se aplecă spre el.

— Şi…?

— Supravegheam pământurile, verificam

capcanele, ne uitam după braconieri. Asta face un paznic de vânătoare.

Îi veni în minte amintirea mâinilor puternice, aspre, ale tatălui său, care aranjau cu delicateţe o capcană. Era ciudat că îşi putea aminti mâinile lui, dar nu şi chipul.

— Şi aţi găsit braconieri?

— Da, desigur. Era mulţumit că vocea îi rămăsese calmă. Întotdeauna se găsesc braconieri, dar Granville avea parte de mai mulţi decât alţii tocmai pentru că era atât de afurisit cu arendaşii lui. Mulţi făceau braconaj pentru a-şi procura mâncare.

— Şi ce făcea tatăl tău?

Mâna ei, pe care o ţinuse în poală, alunecase, aflându-se acum lângă coapsa lui. Harry îşi menţinu privirea aţintită înainte şi ridică din umeri.

— În general, se făcea că nu-i vede. Dacă se lăcomeau, le cerea să vâneze în altă parte.

— Dar asta l-ar fi făcut să intre în conflict cu stăpânul său, nu-i aşa? Dacă Lord Granville descoperea că nu-i aresta pe toţi braconierii.

— L-ar fi făcut. Dacă Granville afla. Dar n-a aflat. Era mai interesat de alte lucruri, nu?

— Mi-ar fi plăcut să-l fi cunoscut pe tatăl tău, rosti ea pe un ton meditativ. El ar fi putut jura că îi simţise degetele lipite de piciorul lui. O privi curios.

— V-ar fi plăcut? Un supraveghetor?

— Da. Ce altceva mai făceai când erai copil?

Ce voia de la el? Ce rost aveau toate acele întrebări şi de ce mâna ei era lipită de piciorul lui? Îi simţea degetele arzându-i pielea prin pantaloni.

— Cam asta-i tot, milady. Hoinăream pe-aici, verificam capcanele, căutam ouă de păsări.

— Ouă de păsări?

— Da. Se uită la ea, apoi îşi coborî privirea spre

mâna dintre ei. Când eram copil, le culegeam. Ea era încruntată şi nu părea să bage de seamă privirea lui.

— Dar unde le găseai?

— În cuiburi. Fiindcă ea încă arăta nedumerită, îi explică: Trebuie să urmăreşti păsările primăvara. Vezi unde se duc. Mai devreme sau mai târziu, toate se întorc la cuiburile lor. Stăncuţele în hornuri, fluierarii pe câmp, porumbeii la îmbinările dintre crengile copacilor, iar sturzii îşi fac cuiburi ca nişte cupe pe crengile gardurilor vii. Aşteptaţi şi urmăriţi-le, şi, dacă aveţi răbdare, veţi vedea unde îşi depun ouăle. Apoi, puteţi să luaţi unul.

— Numai unul?

El dădu din cap.

— Niciodată mai mult de unul, pentru că tata mi-a spus că este un păcat să iei toate ouăle dintr-un cuib. Am urmărit păsările şi, încet-încet, m-am furişat suficient de aproape pentru a putea lua oul. În general, trebuia să aştept până când pasărea îşi părăsea cuibul. Dar, uneori, dacă eram atent, puteam să-mi bag mâna chiar sub pasăre.

— Nu!

Ea râse uitându-se la el, cu ochii încreţiţi la colţuri, şi brusc inima lui păru să se strângă. Poate că, de fapt, nu-i păsa de ce îi pune acele întrebări – atâta vreme cât i le punea.

— Râzi de mine.

— E adevărat. Simţi cum i se arcuiesc buzele. Mi-am vârât mâna sub pasăre, i-am simţit trupuşorul pufos însufleţit şi cald pe degetele mele şi i-am furat oul din cuib în timp ce stătea pe el.

— Adevărat?

— Chiar aşa s-a întâmplat.

— Probabil că mă tachinezi din nou, domnule Pye, dar, nu ştiu de ce, te cred. Clătină din cap. Dar ce

făceai cu ouăle alea după aceea? Le mâncai?

— Să le mănânc? Niciodată.

Ochii lui se măriră, părând exagerat de oripilat, ceea ce păru s-o amuze. Asta îi făcu plăcere şi fu surprins. Conversaţia aceea prostească era ca nicio alta pe care şi-o putea aminti. Bărbaţii îl luau mai mult decât în serios. Femeile se temeau puţin de el. Niciuna nu chicotise la auzul vorbelor sale şi nici nu încercase. >

— Atunci, ce făceai cu ouăle?

Ochii ei îl priveau râzători.

Aproape că înjură, atât fu de surprins. Oare Lady Georgina – fiica unui *conte* – flirta cu el?

Era clar că el o luase razna.

— Luam un ac şi făceam câte o găurică în fiecare capăt al oului, apoi îl lăsam să se usuce. Lângă pat, aveam un raft plin cu ouă maro şi albe, şi de un albastru limpede. Albastru ca…

Se opri. „Albastru ca ochii tăi”, dorise să spună, dar îşi amintise brusc că femeia aceea era stăpâna lui, iar el era servitorul ei. Cum putuse să uite acest lucru? Supărat pe sine, privi din nou înainte.

Ea nu păru să bage de seamă pauza.

— Mai ai încă ouăle acelea? Mi-ar plăcea să le văd.

Trecură de o cotitură a drumului, iar Harry văzu un maldăr de crengi care le bloca drumul. Un copac căzuse de-a curmezişul.

— Ho!

Se încruntă. Drumul abia dacă era suficient de lat pentru şaretă. Ar fi fost o muncă diabolică să întorci trăsurica. Ce…?

Patru bărbaţi apărură din spatele crengilor. Erau mari, păreau puşi pe rele şi fiecare ţinea un pumnal în mână. „Rahat!”

Capitolul 6

George scoase un ţipăt în timp ce Harry Pye făcu o încercare eroică de a întoarce calul. Drumul era prea îngust, iar bărbaţii ajunseră la ei în câteva secunde. Domnul Pye îl lovi pe primul în piept cu piciorul încălţat în cizmă. Al doilea şi al treilea îl traseră din şaretă. Al patrulea îi trase un pumn năprasnic în falcă.

„Oh, Doamne, Dumnezeule!” O să-l omoare. George simţi un al doilea ţipăt rămânându-i în gât. Şareta se zgudui când calul se dădu îndărăt. Era înspăimântat şi încerca s-o ia la fugă, animal prost, deşi n-avea pe unde să se ducă. George căută înnebunită hăţurile pe podeau trăsuricii, blestemând în şoaptă şi lovindu-se cu capul de banchetă.

— Fiţi atenţi! Are un cuţit.

Aia nu era vocea domnului Pye. George îndrăzni să-şi ridice capul şi, spre uşurarea ei, văzu că Harry Pye avea într-adevăr un cuţit. În mâna stângă, ţinea o lamă subţire, strălucitoare. Chiar şi de la distanţă, părea destul de periculos. Era aplecat într-o poziţie de luptă surprinzător de graţioasă, cu ambele mâini întinse în faţă. Şi mai şi părea că ştie ce face. Obrazul unuia dintre bandiţi sângera. Dar ceilalţi trei îi dădeau ocol încercând să-l atace din flancuri şi şansele lui nu păreau prea strălucite.

Şareta se hurducă din nou. Căzu şi se lovi cu umărul de banchetă, pierzând din vedere scena luptei.

— Stai potolit, animal prost! murmură ea.

Hăţurile alunecau în faţă şi, dacă le scăpa, n-ar mai fi putut să controleze trăsurica. Ţipete şi mârâieli se auzeau dinspre luptători, întrerupte de sunetul

cumplit al pumnilor care loveau carnea. Nu îndrăzni să se ridice din nou. Se ţinu cu o mână de banchetă, pentru a-şi păstra echilibrul şi o întinse pe cealaltă spre hăţurile care alunecau. „Cât pe ce.” Vârfurile degetelor ei atinseră pielea, dar calul făcu un salt, iar ea se lovi iarăşi de banchetă. Îşi recăpătă echilibrul. Dacă animalul ar sta locului.

Aşa.

Încă puţin.

Acum!

Se repezi şi apoi se ridică triumfătoare, cu hăţurile în mână. Trase repede de ele, fără să-i pese că răneşte gura calului, apoi le legă de banchetă. Îndrăzni să arunce o privire. Fruntea lui Harry Pye sângera. În vreme ce ea privea, un atacator se repezi spre el din dreapta. Domnul Pye se roti cu putere şi lovi picioarele celuilalt bărbat. Un al doilea bătăuş îl prinse de braţul stâng. Domnul Pye se răsuci şi făcu o serie de gesturi prea rapide pentru ca ea să le desluşească. Bărbatul ţipă şi se dădu îndărăt împleticindu-se, cu mâna însângerată. Dar primul individ profită de distragerea atenţiei sale. Îl lovi pe domnul Pye iarăşi şi iarăşi, în şale. Harry Pye mârâi la fiecare lovitură şi se aplecă încercând vitejeşte să-l împungă cu pumnalul.

George trase frâna şaretei.

Al treilea şi al patrulea bărbat se apropiară. Primul îl mai lovi pe domnul Pye o dată, iar acesta căzu în genunchi, făcându-i-se rău.

Domnul Pye avea să moară.

„Doamne-Dumnezeule-Doamne-Dumnezeule-Doamne-Dumnezeule!” George scotoci sub banchetă şi scoase un săculeţ din pânză. Îi desfăcu băierele, şi luă cu mâna dreaptă unul dintre pistoalele de duel, îl înălţă cu braţul ferm, îl ochi pe individul care stătea deasupra domnului Pye şi trase.

Poc!

Explozia aproape că o asurzi. Privi prin fum şi îl văzu pe om împleticindu-se îndărăt, în timp ce se ţinea cu mâna de laterala corpului. „L-am nimerit pe ticălos!” Simţi un fior de bucurie însetată de sânge. Ceilalţi bărbaţi, inclusiv Harry Pye, se întoarseră în direcţia ei, pe chipurile lor citindu-se stupefacţie şi groază în diverse grade. Ea ridică al doilea pistol şi îl ţinti pe unul dintre ceilalţi indivizi.

Omul tresări şi se ghemui.

— Pe toţi dracii! Are un pistol.

Se pare că gândul că ea ar putea fi primejdioasă nu le trecuse nicio clipă prin minte.

Harry Pye se ridică, se răsuci în tăcere şi îl înjunghie pe bărbatul aflat cel mai aproape de el.

— Drace! ţipă individul apucându-se cu o mână de faţa însângerată. Să plecăm, băieţi!

Bandiţii se întoarseră şi o luară la sănătoasa în direcţia din care veniseră.

Pe drum se lăsă brusc tăcerea.

George îşi auzi sângele gonindu-i prin vene. Puse cu grijă pistoalele pe banchetă.

Domnul Pye încă se uita în direcţia în care bărbaţii dispăruseră. Păru să decidă că, într-adevăr, plecaseră, pentru că îşi coborî mâna în care ţinea pumnalul. Apoi, se întoarse către ea. Sângele din rana de pe frunte se amestecase cu transpiraţia şi i se prelinsese pe obraz. Câteva şuviţe din coada sa i se lipiseră de sângele care se închega. Trase adânc aer în piept, iar nările îi fremătară în vreme ce încerca să-şi recapete respiraţia.

George se simţea ciudat, aproape furioasă.

El se apropie de ea, cizmele lui scrâşnind zgomotos pe pietrele de pe drum.

— De ce nu mi-aţi spus că aveţi pistoalele alea?

Vocea lui era aspră şi profundă. Cerea scuze, cedare, supunere chiar.

George n-avea chef să-i ofere nimic.

— Eu… începu ea cu voce fermă, puternică, arogantă chiar.

Nu avu nicio şansă să isprăvească pentru că el ajunse deja în faţa ei. O prinse de talie şi o dădu jos din şaretă. Aproape că-i căzu în braţe. Îşi puse mâinile pe umerii lui pentru a nu se prăbuşi. O trase spre el până când sânii ei aproape că se zdrobiră de pieptul lui, ceea ce, în mod ciudat, era plăcut. Îşi înălţă capul pentru a-l întreba ce-şi închipuia că.

Şi el o sărută!

Cu buze delicioase, ferme, având gustul vinului pe care îl băuseră la prânz. Le mângâiau pe ale ei într-un ritm insistent. Simţi furnicăturile bărbii sale şi îi simţi limba printre buze până când acestea se deschiseră şi apoi. „O!” Cineva gemea şi era foarte probabil să fie ea, pentru că niciodată, niciodată, *niciodată* în viaţa ei nu mai fusese sărutată în felul acesta. Limba lui era chiar în gura ei, atingând-o şi mângâind-o pe a ei. Era pe cale să se topească – poate că se topea deja, se simţea absolut secătuită. Iar apoi el îi ademeni limba în gura lui şi i-o supse, şi ea îşi pierdu cu totul controlul, şi îşi încolăci mâinile în jurul gâtului lui şi i-o supse la rându-i. Calul – animal prost ca noaptea – îşi alese acel moment să necheze uşor. Domnul Pye îşi ridică deodată capul. Privi în jur.

— Nu-mi vine să cred că am făcut asta.

— Nici mie, spuse George.

Încercă să-i tragă capul în jos, pentru a o face din nou.

Dar el o ridică brusc şi o puse pe bancheta trăsuricii. În timp ce ea clipea încă, el ocoli şareta şi se săltă în ea.

Domnul Pye îi puse pistolul încă încărcat în poală.

— Este primejdios aici. S-ar putea hotărî să se întoarcă.

— O!

Toată viaţa ei fusese avertizată că bărbaţii sunt sclavii dorinţelor lor, că abia dacă erau în stare să-şi controleze impulsurile. O femeie – o lady – trebuia să fie foarte, foarte atentă în privinţa acţiunilor ei, astfel încât să nu aprindă pulberea reprezentată de libidoul masculin. Consecinţele neglijenţei unei femei nu erau niciodată explicate pe de-a-ntregul, dar indiciile erau, într-adevăr, cumplite. George oftă. Ce dezamăgitor era să constate că Harry Pye era excepţia de la regula privind instabilitatea bărbaţilor.

El întoarse trăsurica alternând blestemele cu vorbele blânde adresate calului. În cele din urmă, se întoarseră pe drumul pe care veniseră, iar el îmboldi calul la un trap rapid. George se uită la el. Avea o expresie cumplită pe chip. Nu se zărea nicio urmă a pasiunii cu care o sărutase, cu doar câteva momente în urmă.

Ei bine, dacă el putea fi sofisticat, şi ea putea fi la fel.

— Ei bine, crezi că Lord Granville i-a pus pe oamenii aceia să ne atace, domnule Pye?

— M-au atacat doar pe mine. Deci, da, e posibil să fie mâna lui Lord Granville. Este cel mai probabil să fie el. Păru gânditor. Dar Thomas Granville a trecut pe drum cu doar câteva minute înaintea noastră. I-ar fi putut avertiza pe bătăuşi, dacă erau în slujba lui.

— Crezi că e mână-n mână cu taică-său, deşi şi-a cerut scuze?

Domnul Pye îşi scoase o batistă dintr-un buzunar interior şi, cu o mână, îi şterse cu grijă obrazul. Batista se pătă cu sânge. Probabil că sângele lui ajunsese pe

ea când se sărutaseră.

— Nu ştiu. Dar de un lucru sunt sigur. George îşi drese glasul.

— Care anume, domnule Pye? Îşi băgă la loc batista.

— Cred că-mi puteţi spune Harry.

*

Harry deschise uşa de la Cocoşul şi Viermele şi fu imediat învăluit de fum. West Dikey, satul cel mai apropiat de conacul Woldsly, era suficient de mare pentru a avea două cârciumi. Prima, Iapa Albă, era o clădire cu structura din trunchiuri de copaci şi care avea câteva camere, aşa că putea fi numită „han”. Din acest motiv, aici se putea servi şi masa şi atrăgea o clientelă mai respectabilă: călători aflaţi în trecere, negustori locali şi chiar nobili.

Cocoşul şi Viermele era localul unde mergeau toţi ceilalţi.

Alcătuit dintr-o serie de camere afumate, cu buştenii aflaţi la vedere şi care pricinuiseră cucuie dureroase multor clienţi, localul Cocoşul şi Viermele avea ferestrele permanent înnegrite de fumul pipelor. Un om putea sta liniştit aici, fără a fi recunoscut de propriul frate.

Harry îşi croi drum prin mulţime pentru a se apropia de bar, trecând pe lângă o masă la care şedeau câţiva lucrători şi fermieri. Unul dintre fermieri – un bărbat pe nume Mallow – îşi ridică privirea şi îl salută din cap. Harry dădu şi el din cap, surprins, dar mulţumit. În iunie, Mallow îl rugase pe Harry să-l ajute în privinţa unei dispute pe care o avea cu un vecin în legătură cu vaca acestuia. Vaca tot scăpa din grajd şi, în două rânduri, zdrobise salata din grădina de legume

a lui Mallow. Harry rezolvase disputa ajutându-l pe vecinul mai în vârstă să ridice un nou perete la grajdul în care îşi ţinea vaca. Dar Mallow era un bărbat taciturn şi niciodată nu-i mulţumise lui Harry pentru deranj. Harry presupusese că Mallow era nerecunoscător. Evident, se înşelase.

Până să ajungă la bar, acest gând îl încălzise. Janie lucra în seara aceasta. Era sora lui Dick Crumb, proprietarul cârciumii Cocoşul şi Viermele, iar uneori îl ajuta servind la bar.

— Mda? murmură ea.

Janie se adresă aerului de deasupra umărului lui drept. Degetele ei băteau o măsură inegală în tejghea.

— O halbă de bere amară.

Ea puse berea în faţa lui, iar el azvârli câteva monede pe tejgheaua zgâriată.

— Dick este aici, în seara asta? întrebă Harry încet.

Janie era suficient de aproape pentru a-l auzi, dar pe chipul ei nu se zărea nicio expresie. Începu din nou să bată darabana.

— Janie?

— Da?

Acum, se uita la cotul lui drept.

— Este Dick aici?

Ea se răsuci şi se duse în camera din spate.

Harry oftă şi îşi găsi o masă liberă lângă perete. Cu Janie era greu să-ţi dai seama dacă se dusese să-i spună lui Dick că el se afla acolo, dacă se dusese să mai aducă bere sau, pur şi simplu, se săturase de întrebările lui. În orice caz, putea să aştepte.

Înnebunise de-a binelea şi fără drept de apel. Harry luă o înghiţitură de bere şi îşi şterse spuma de pe gură. Era singura explicaţie pentru faptul că o sărutase pe Lady Georgina, în după-amiaza aceea. Se

îndreptase spre ea, cu capul sângerându-i şi cu stomacul dureros din pricina bătăii primite. Nu se gândise deloc să o sărute. Apoi, cumva, ea ajunsese în braţele lui şi nimic de pe lumea asta nu l-ar fi putut împiedica să-i simtă gustul buzelor. Nici posibilitatea de a fi atacaţi din nou. Nici durerea pe care o simţea în trup. Nici măcar faptul că ea făcea parte din aristocraţie, pentru Dumnezeu, cu tot ce însemna asta pentru el şi pentru toţi înaintaşii lui.

Nebunie. Pur şi simplu. Mâine, poimâine, se va trezi alergând gol puşcă şi fluturându-şi podoabele pe strada mare. Posomorât, mai luă o înghiţitură. Şi ce privelişte minunată avea să fie dată fiind starea penisului său din ultima vreme.

Era un bărbat normal. Şi altădată se mai simţise atras sexual de câte o femeie. Dar, cu acele ocazii, fie se culcase cu acea femeie, dacă era liberă, sau se descurcase cum putuse cu mâna lui. Şi cu asta, basta. Nu mai avusese niciodată sentimentul acesta dureros, neobosit, dorinţa de a avea o femeie pe care ştia al naibii de bine că n-o va putea avea nicicând. Harry îşi privi mânios halba. Poate că era timpul pentru o altă bere.

— Sper că privirea aia nu îmi este adresată, flăcău. Două halbe aterizară pe masă, în faţa lui, spuma revărsându-se peste margini. Ia una din partea casei.

Dick Crumb îşi strecură sub masă burta acoperită cu un şorţ pătat şi sorbi din halba lui. Ochii mici, ca de purceluş se închiseră de extaz când berea îi alunecă pe gât. Scoase o cârpă de flanelă şi îşi şterse gura, faţa şi ţeasta chelă. Dick era un bărbat masiv şi transpira tot timpul, creştetul capului, de un roşu gras, strălucindu-i mereu. Avea o coadă minusculă şi cenuşie, încropită din şuviţele uleioase pe care încă le mai avea pe

lateralele capului şi pe ceafă.

— Janie mi-a zis că eşti aici, spuse Dick. S-a scurs ceva vreme de când n-ai mai trecut pe-aici.

— Astăzi, am fost atacat de patru indivizi. Pe domeniul Granville. Ştii ceva despre asta?

Harry îşi ridică halba şi îl privi pe Dick peste buza acesteia. Ceva licări în ochii ca de porcuşor. Uşurare?

— Patru indivizi spui? Dick trasă cu degetul conturul unei pete umede de pe masă. Ai noroc că mai trăieşti.

— Lady Georgina avea o pereche de pistoale.

Sprâncenele lui Dick se ridicară până aproape de locul unde ar fi trebuit să se afle linia părului.

— Serios? Erai cu doamna, deci.

— Da.

— Bine.

Dick se lăsă pe spate şi îşi înălţă faţa spre tavan. Scoase bucata de flanelă îşi începu să-şi şteargă capul.

Harry rămase tăcut. Dick se gândea şi n-avea niciun rost să-l zorească. Sorbi din bere.

— Uite cum stă treaba. Dick se aplecă încet peste masă. Fraţii Timmons de obicei trec pe-aici, seara. Ben şi Hubert. Dar, în seara asta, numai Ben a fost pe-aici, şi şchiopăta puţin. A spus că a fost lovit de un cal, dar asta nu pare probabil, deoarece ei n-au niciun cal.

Dădu din cap triumfător şi îşi ridică din nou halba.

— Ai idee pentru cine lucrează fraţii Timmons?

— Ei biiine. Dick prelungi cuvântul în vreme ce îşi scărpină capul. Sunt oameni buni la toate, ştii. Dar, în general, îl ajută pe Hitchcock, care este arendaşul lui Granville.

Harry dădu din cap fără să fie surprins.

— Granville a fost în spatele atacului.

— N-am zis asta.

— Nu, dar nici nu-i nevoie s-o zici.

Dick dădu din umeri şi îşi ridică halba.

— Deci, rosti Harry încet, cine crezi că a ucis oile de pe domeniul Granville?

Dick, care sorbea din bere, se înecă. Scoase cârpa din nou.

— În privinţa asta, icni el când reuşi să vorbească, mi-am imaginat, ca toată lumea de prin părţile astea, că tu eşti acela.

Harry îşi miji ochii.

— Chiar aşa?

— Avea sens, după tot ce v-a făcut Granville ţie şi tatălui tău.

Harry rămase tăcut.

Ceea ce probabil că-l făcu pe Dick să se simtă stânjenit. Îşi flutură mâna prin aer.

— Dar, după ce m-am gândit mai bine, nu mi s-a părut în regulă. L-am cunoscut pe tatăl tău, iar John Pye n-ar fi distrus niciodată sursa de venit a unui alt om.

— Nici măcar după ce i-a făcut Granville?

— Tatăl tău era bun ca pâinea caldă, flăcăule. N-ar fi făcut rău nici măcar unei muşte. Dick îşi ridică halba, parcă toastând. Ca pâinea caldă.

Harry rămase tăcut în vreme ce celălalt bărbat îşi exprima respectul faţă de tatăl său. Apoi, se mişcă pe scaun.

— Dacă m-ai eliminat ca suspect, cine crezi că otrăveşte oile?

Dick se încruntă privind în halba sa goală.

— Granville este un bărbat dur, după cum bine ştii. Unii spun că e chiar întruchiparea diavolului. Este de parcă bucuriile vieţii lui ar fi aduse de provocarea suferinţei altora. Sunt mulţi alţii pe care i-a distrus de-a lungul timpului, nu doar pe tatăl tău.

— Cine?

— Nenumăraţi bărbaţi au fost goniţi de pe pământurile pe care familiile lor le lucrau de zeci de ani. În anii cu recolte proaste, Granville nu reduce suma datorată pentru arendă, zise Dick încet. Iar apoi a fost povestea cu Sally Forthright.

— Ce-a fost cu ea?

— A fost sora Marthei Burns, nevasta portarului de la Woldsly. Se spune că Granville a necinstit-o, iar fata şi-a sfârşit zilele într-o fântână. Dick clătină din cap. Nu avea mai mult de cincisprezece ani.

— Probabil că sunt multe ca ea prin părţile astea – Harry studie adâncurile propriei halbe –, din câte îl cunosc pe Granville.

— Da. Dick îşi întoarse capul într-o parte şi îşi şterse faţa cu flanela. Oftă din greu.

— A fost o treabă urâtă. Nu-mi place să vorbesc despre asta.

— Nici mie, dar cineva omoară oile alea.

Brusc, Dick se aplecă peste masă. Respiraţia lui mirosind a bere îl învălui pe Harry, atunci când şopti:

— Atunci, poate că ar trebui să cauţi mai aproape de reşedinţa Granville. Se spune că Granville se poartă cu fiul lui cel mare de parcă ar fi o scârnă în ceaiul lui. Individul probabil că este de vârsta ta, Harry. Îţi poţi imagina ce înseamnă pentru suflet o astfel de atitudine, după 30 de ani?

— Da. Harry dădu din cap. O să-l am pe Thomas în vedere. Îşi goli halba şi o puse pe masă. Aceştia sunt toţi cei de care îţi aduci aminte?

Dick luă cu o mână cele trei halbe şi se ridică. Ezită.

— Ai putea încerca să stai de vorbă cu familia lui Annie Pollard. Nu ştiu despre ce-a fost vorba, dar a fost rău, iar Granville a fost implicat până-n gât. Şi...

Harry…

Harry se ridică şi îşi puse pălăria.

— Da?

— Ţine-te departe de doamnele din lumea bună. Ochii lui ca de porcuşor erau trişti şi bătrâni. Altfel, n-o să-ţi fie bine, flăcău.

Trecuse bine de miezul nopţii, luna atârna sus pe cer şi era rotundă ca un dovleac bine crescut, când Harry intră pe porţile de la Woldsly, ceva mai târziu în acea seară. Primul lucru pe care îl zări fu trăsura lui Lady Georgina pe drum. Caii stăteau cu capetele aplecate, dormind, iar vizitiul se uită urât la el, în vreme ce Harry coti pe drumeagul care ducea către casa lui. Era clar că bărbatul aştepta de ceva timp.

Harry clătină din cap. Ce căuta în cabana lui, a doua noapte la rând? Îşi pusese în minte să-l bage în mormânt înainte de vreme? Sau îl considera o modalitate de distracţie cât stătea la ţară? Ultimul gând îl făcu să se încrunte pe când îşi băga iapa în grajd. Încă era încruntat în timp ce se îndrepta către casă. Dar priveliştea pe care o văzu îl făcu să se oprească şi să ofteze. Lady Georgina adormise în fotoliul lui.

Focul se stinsese, rămânând doar tăciuni aprinşi care străluceau lângă ea. Oare vizitiul i-l aprinsese ori reuşise singură, de data aceasta? Capul îi era aplecat spre spate, gâtul ei lung şi zvelt fiind încrezător expus. Se acoperise cu o pelerină, dar aceasta alunecase, îngrămădindu-se la picioarele ei.

Harry oftă din nou şi îi ridică pelerina, învelind-o cu blândeţe. Ea nici măcar nu se mişcă. El îşi scoase mantia, o agăţă de un cârlig aflat pe uşă şi se duse să răscolească tăciunii. Pe poliţa de deasupra căminului, animalele sculptate fuseseră aranjate în perechi, uitându-se unul la altul de parcă erau prinse într-un

dans scoţian vioi. Se uită la ele pentru o clipă, întrebându-se de când îl aştepta. Mai puse câteva lemne pe foc şi îşi îndreptă trupul. În ciuda orei târzii şi a celor două halbe băute, nu-i era somn.

Se apropie de rafturi, luă o cutie şi o puse pe masă. În ea se aflau un cuţit cu mâner perlat şi o bucată de lemn de cireş pe jumătate cât palma sa. Se aşeză la masă şi răsuci lemnul în palme, îndepărtând praful cu degetul mare. Iniţial, se gândise să facă o vulpe din el – lemnul avea culoarea roşcat-portocalie a blănii de vulpe –, însă acum nu mai era sigur. Luă cuţitul şi făcu prima tăietură. Focul trosni, iar un buştean se prăbuşi.

După o vreme, îşi ridică privirea. Lady Georgina se uita la el, cu obrazul sprijinit în palmă. Ochii li se întâlniră, iar apoi el îşi coborî din nou privirea spre figurina la care lucra.

— Aşa le faci pe toate?

Vocea îi era joasă, răguşită din pricina somnului.

Aşa îi era şi dimineaţă, când stătea întinsă în aşternuturile ei de mătase, cu trupul cald şi umed? Îşi alungă gândul şi dădu din cap.

— Este un cuţit drăguţ. Îşi schimbă poziţia pentru a sta cu faţa la el şi îşi ghemui picioarele pe fotoliu. Este mult mai drăguţ decât celălalt.

— Care celălalt?

— Acela fioros pe care îl porţi în cizmă. Dar îmi place mai mult acesta. El făcu o tăietură superficială şi o fâşie cârlionţată de lemn căzu pe masă.

— Tatăl tău ţi l-a dăruit?

Vorbea încet, cu voce adormită, ceea ce îl excită.

Îşi desfăcu pumnul şi se uită la mânerul perlat amintindu-şi.

— Nu, milady.

La auzul cuvintelor, ea îşi ridică puţin capul.

— Am crezut că, dacă eu îţi voi spune Harry, şi tu îmi vei spune George.

— Niciodată n-am zis asta.

— Nu e cinstit, rosti ea şi se încruntă.

— Viaţa e rareori cinstită, milady.

El ridică din umeri, încercând să-şi alunge încordarea. Sigur, încordarea era mai ales a bărbăţiei sale, nu a umerilor. Iar ridicatul din umeri nu avea cum să-l ajute în privinţa asta.

Ea se mai uită la el vreme de o clipă lungă, apoi îşi întoarse capul pentru a privi focul. El simţi când îşi luă privirea de la el. Ea trase aer în piept.

— Îţi aminteşti povestea pe care ţi-am spus-o, aceea despre leopardul fermecat care era de fapt un bărbat?

— Da.

— Ţi-am zis că purta un lanţ de aur în jurul gâtului?

— Da, milady.

— Şi că de lanţ era prinsă o micuţă coroană cu smarald?

Se întoarse din nou către el. El se încruntă la lemnul de cireş.

— Nu-mi aduc aminte.

— Uneori, uit detaliile. Căscă. Ei bine, el era cu adevărat un prinţ, iar pe lanţ era prinsă o micuţă coroană pe care era un smarald care avea exact culoarea ochilor Prinţului Leopard.

— Asta nu era în povestea dumneavoastră, milady, interveni el. Culoarea ochilor lui.

— Tocmai ţi-am spus că, uneori, uit detaliile. Clipi inocentă către el.

— Mda.

Harry se apucă din nou de sculptat.

— În sfârşit, tânărul rege l-a trimis pe Prinţul-

Leopard să-i aducă armăsarul de aur de la căpcăunul cel rău. Partea asta ţi-o aminteşti, nu? Aşa că Prinţul-Leopard s-a transformat în bărbat purtând coroana cu smarald pe lanţul de aur.

Harry îşi ridică privirea când ea se opri. Lady Georgina se uita la foc şi bătea darabana cu un deget pe buze.

— Crezi că acesta era *singurul* lucru pe care îl purta?

O, Doamne, avea să-l ucidă. Bărbăţia lui, care se potolise, fu stârnită din nou.

— Vreau să spun, dacă era leopard, nu putea să poarte haine, nu-i aşa? Iar când s-a transformat în bărbat. Ei bine, mă gândesc că trebuie să fi fost gol, nu crezi?

— Fără îndoială.

Harry se foi pe scaun, fericit că masa îi ascundea poala.

— Hm. Lady Georgina se mai gândi un moment, apoi clătină din cap. Aşadar, cum stătea acolo, evident gol, cu mâna pe coroană, spuse: „Am nevoie de o armură impenetrabilă şi de cea mai puternică sabie din lume”. Şi ce crezi că s-a întâmplat?

— Şi-a căpătat armura şi sabia.

— Ei bine, da. Lady Georgina păru dezamăgită de faptul că el ghicise ceea ce şi un ţânc de trei ani ar fi reuşit. Dar acestea nu erau nişte arme oarecare. Armura era din aur pur, iar sabia era din sticlă. Ce părere ai de asta?

— Cred că nu pare foarte practic.

— Poftim?

— Fac pariu că o femeie a inventat povestea asta.

Sprâncenele ei se arcuiră în timp ce ea se uita la el.

— De ce?

El ridică din umeri.

— Sabia s-ar fi spart la prima fluturare, iar armura ar fi cedat chiar şi la o lovitură slabă. Aurul este un metal moale, milady.

— Nu m-am gândit la asta.

Bătu din nou darabana cu degetul pe buze.

Harry se întoarse la cioplitul lui. „Femei!”

— Poate că şi ele erau fermecate. Lady Georgina înlătură problema echipamentului nepotrivit. Aşa că a plecat şi a luat armăsarul de aur.

— Poftim? Aşa, pur şi simplu?

Făcu ochii mari, un ciudat sentiment de frustrare crescându-i în piept.

— Ce vrei să spui?

— N-a avut loc o luptă măreaţă? Schiţă un gest cu mâna în care ţinea bucăţica de lemn. O luptă pe viaţă şi pe moarte între Prinţul-Leopard şi căpcăunul cel rău? Căpcăunul trebuie să fi fost ceva de speriat dacă şi alţii au încercat să-i ia calul, mai înainte. Ce l-a făcut pe flăcăul nostru să fie atât de special, încât a reuşit să-l învingă?

— Armura şi…

— Şi stupida sabie de sticlă. Da, bine, dar atunci oricine care ar fi avut armele alea magice.

— El e un Prinţ-Leopard fermecat! Lady Georgina era furioasă. El e mai grozav şi mai puternic decât toţi ceilalţi. Ar fi putut să-l înfrângă pe căpcăun dintr-o singură suflare. Sunt sigură de asta!

Harry simţi cum faţa i se încinge, iar cuvintele îi ieşiră prea repede.

— Dacă este atât de puternic şi toate astea, milady, de ce nu se eliberează?

— Eu…

— De ce nu pleacă de la acei regi răsfăţaţi şi nu

scapă de toate sarcinile alea ridicole? De ce este sclav, la urma urmelor?

Aruncă figurina la care lucra. Cuţitul ricoşă pe suprafaţa mesei şi alunecă pe duşumea.

Lady Georgina se aplecă să-l ridice.

— Nu ştiu, Harry. Îi întinse cuţitul pe care îl ţinea în palmă.

El îi ignoră mâna.

— Cred că ar fi mai bine să vă întoarceţi la conac, milady.

Ea puse cuţitul pe masă.

— Dacă nu tatăl tău ţi l-a dat, atunci cine?

Ea punea numai întrebări nepotrivite. Toate întrebările la care el nu dorea – *nu putea* – să răspundă, ori din pricina lui, ori din pricina ei, iar ea nu părea a avea de gând să se oprească. De ce juca acest joc cu el?

În tăcere, îi ridică pelerina şi i-o ţinu pentru a o ajuta să se îmbrace. Ea îi privi chipul, apoi se răsuci astfel ca el să i-o poată pune pe umeri. Parfumul părului ei îi ajunse la nări. Închise ochii, simţind ceva foarte asemănător cu agonia.

— O să mă săruţi din nou?

Încă era cu spatele la el.

El îşi smulse mâinile de pe umerii ei.

— Nu!

Trecu grăbit pe lângă ea şi deschise uşa. Trebuia să-şi ţină mâinile ocupate, ca să n-o înşface, să nu-i lipească trupul de al lui şi să n-o sărute cu patimă nebună.

Privirea lui o întâlni pe a ei, iar ochii ei erau ca nişte lacuri adânci, de culoare albastră. Un bărbat ar fi putut plonja în ei fără să-i pese că se va îneca.

— Nici chiar dacă eu vreau să mă săruţi?

— Nici măcar atunci.

— Foarte bine. Trecu pe lângă el şi ieşi în întuneric. Noapte bună, Harry Pye!

— Noapte bună, milady!

Închise uşa şi se sprijini de ea, trăgând în piept dârele de parfum rămase în urma ei.

Apoi, îşi îndreptă trupul şi se îndepărtă. Cu mult timp în urmă se revoltase împotriva ordinii lucrurilor care îl făcea inferior unor oameni care nu aveau nici creier, nici morală. Nu contase.

Nu se mai revolta împotriva destinului.

Capitolul 7

— Tiggle, de ce crezi că domnii le sărută pe doamne?

George îşi aranjă eşarfa de voal prinsă de marginea de sus a rochiei.

Astăzi, purta o rochie de culoarea lămâii, cu păsărele turcoaz şi stacojii. Minuscule încreţituri de dantelă stacojie tiveau decolteul pătrat, iar cascade de dantelă se prăvăleau de pe coate. Întreaga combinaţie era pur şi simplu delicioasă, după părerea ei.

— Există un singur motiv pentru care un bărbat sărută o femeie, milady. Tiggle avea câteva agrafe îndesate între buze fiindcă tocmai aranja părul lui George, aşa încât cuvintele erau cam nedesluşite. Vrea să se culce cu ea.

— Întotdeauna? George îşi încreţi nasul, privindu-se în oglindă. Adică, n-ar putea săruta o femeie doar pentru a-i arăta, nu ştiu, prietenie sau ceva ce genul acesta?

Camerista pufni şi înfipse o agrafă în coafura lui George.

— Puţin probabil. Doar dacă este de părere că activitatea din pat ţine de prietenie. Nu, ţineţi minte vorbele mele, milady, cea mai mare parte a minţii unui bărbat este preocupată de modul cum să atragă o femeie în patul lui. Iar restul – Tiggle se dădu îndărăt şi îşi examină cu ochi critici opera – este preocupată de jocuri de noroc, cai şi altele asemenea.

— Serios? George fu amuzată de faptul că toţi bărbaţii pe care îi cunoştea, majordomii şi vizitii, şi fraţii ei, şi vicarii, şi tinichigiii, şi bărbaţii de tot soiul nu se gândeau în principal decât la activităţile la orizontală. Dar ce zici de filosofi şi de oamenii de litere? E clar că aceştia îşi petrec mult timp gândindu-se la altceva.

Tiggle clătină din cap cu înţelepciune.

— E ceva în neregulă cu un bărbat care nu se gândeşte la sex, milady, fie el filosof sau nu.

— O! Începu să aranjeze agrafele de pe măsuţa de toaletă într-un model în zigzag. Dar dacă un bărbat sărută o femeie, iar apoi refuză s-o facă din nou? Chiar dacă este încurajat s-o facă?

În spatele ei se lăsă tăcerea. Îşi ridică privirea pentru a o întâlni pe a lui Tiggle, în oglindă.

Între sprâncenele cameristei se formaseră două cute verticale care nu fuseseră acolo înainte.

— Înseamnă că are un motiv foarte întemeiat pentru a nu o săruta, milady.

Umerii lui George se prăbuşiră.

— Desigur, conform experienţei mele, vorbi Tiggle cu grijă, pot fi convinşi foarte uşor să sărute o femeie, şi altele asemenea.

George făcu ochii mari.

— Adevărat? Chiar dacă el… are reţineri?

Camerista dădu din cap.

— Chiar şi împotriva dorinţei lor. Ei bine, n-au

încotro, nu-i aşa, sărăcuţii de ei? Aşa sunt făcuţi.

— Înţeleg. George se ridică şi, cu un gest impulsiv, o îmbrăţişă pe cealaltă femeie. Ai nişte cunoştinţe dintre cele mai interesante, Tiggle. Nu pot să-ţi spun cât de mult m-a ajutat conversaţia asta.

Tiggle păru alarmată.

— Aveţi grijă să fiţi atentă, milady.

— O, voi fi!

George ieşi graţioasă din dormitor.

Se grăbi să coboare scara de mahon şi intră în însorita cameră de zi unde era servit micul dejun. Violet îşi bea deja ceaiul la masa sculptată.

— Bună dimineaţa, scumpo!

George se îndreptă spre bufet şi fu încântată să constate că bucătăreasa pregătise peşte afumat şi unt.

— George?

— Da, dragă?

Peştii afumaţi însemnau că dimineaţa începuse foarte plăcut. O zi nu putea fi foarte proastă dacă aveai la masă peşte afumat.

— Unde ai fost noaptea trecută?

— Noaptea trecută? Am fost aici, nu?

Se aşeză vizavi de Violet şi întinse mâna după furculiţă.

— Înainte de a veni acasă. Lucru care s-a întâmplat la ora unu noaptea, aş putea adăuga. Vocea lui Violet era puţin cam stridentă. Unde ai fost?

George oftă şi îşi lăsă jos furculiţa. Săracii peşti.

— Am avut o treabă.

Violet se uită la sora ei într-un mod care îi aminti de guvernanta avută cu foarte multă vreme în urmă. Femeia aceea fusese trecută bine de cincizeci de ani. Cum de reuşea o fată abia ieşită de pe băncile şcolii să aibă o expresie atât de severă?

— O treabă la miezul nopţii? întrebă Violet. Ce-ai

fi putut avea de făcut?

— M-am consultat cu domnul Pye, dacă vrei să ştii, dragă. În legătură cu otrăvirea oilor.

— Cu domnul Pye? protestă Violet. Domnul Pye este cel care otrăveşte oile! Ce nevoie aveai să te consulţi cu el?

George se uită mirată la ea, luată prin surprindere de vehemenţa surorii ei.

— Ei bine, ieri am stat de vorbă cu unul dintre fermieri, iar el ne-a spus că s-a folosit cucută pentru otrăvirea oilor. Şi aveam de gând să mai stăm de vorbă cu un fermier, dar a avut loc un incident pe drum.

— Un incident? George se înfioră.

— Am avut un mic necaz cu nişte oameni care l-au atacat pe domnul Pye.

— L-au atacat pe domnul Pye? Violet accentuă fiecare cuvânt. În vreme ce tu erai cu el? Puteai fi rănită.

— Domnul Pye s-a descurcat foarte bine, iar eu aveam la mine pistoalele pe care mi le-a lăsat mătuşa Clara.

— O, George! oftă Violet. Chiar nu vezi câte necazuri îţi pricinuieşte? Trebuie să-l predai lui Lord Granville, pentru a fi pedepsit aşa cum se cuvine. Am auzit cum l-ai alungat pe Lord Granville, zilele trecute, când a venit după domnul Pye. Pur şi simplu, eşti încăpăţânată – ştii bine că eşti.

— Dar eu nu cred că el este cel care otrăveşte oile. Credeam că ai înţeles asta.

Fu rândul lui Violet să se uite mirată la ea.

— Ce vrei să spui?

George se ridică pentru a-şi mai turna nişte ceai.

— Nu cred că un bărbat care are un caracter ca al domnului Pye ar comite asemenea crime.

Reveni la masă şi constată că sora ei o privea oripilată.

— Nu ţi-ai pierdut minţile după domnul Pye, nu-i aşa? Este cumplit când o doamnă de vârsta ta începe să tânjească după un bărbat.

„Să tânjească?” George se îmbăţoşă.

— Contrar opiniei tale, la douăzeci şi opt de ani, nu eşti tocmai decrepit.

— Nu, dar este o vârstă la care o doamnă ar trebui să ştie cum să se comporte.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Ar trebui să ai un simţ al decenţei deja. Ar trebui să fii mai demnă.

— Mai demnă?!

Violet izbi masa cu palma, făcând argintăria să zornăie.

— Ţie nu-ţi pasă ce cred alţii despre tine. Tu nu...

— Despre ce vorbeşti? întrebă George sincer derutată.

— De ce-mi faci una ca asta? se tângui Violet. Nu este corect. Doar pentru că mătuşa Clara ţi-a lăsat grămezi de bani şi pământ, ai impresia că poţi face tot ce vrei. *Niciodată* nu-ţi pasă de cei din jur şi de cum îi pot afecta faptele tale.

— Ce-i cu tine? George îşi puse ceaşca pe masă. Pur şi simplu, nu cred că *afecţiunea* pe care o am sau nu pentru cineva este treaba ta.

— Este treaba mea atunci când ceea ce faci se reflectă asupra familiei. Asupra *mea.*

Violet se ridică atât de brusc, încât ceaşca ei se răsturnă. O urâtă pată maro începu să se întindă pe faţa de masă.

— Ştii foarte bine că nu se cade să rămâi singură cu un bărbat ca domnul Pye, şi totuşi ai întâlniri sordide cu el, în toiul nopţii.

— Violet! Este de-ajuns.

George fu surprinsă de propria furie. Nu-şi amintea să fi ridicat vreodată tonul la sora ei mai mică. Ridică împăciuitoare mâna, dar era prea târziu.

Violet era roşie ca sfecla la faţă şi avea lacrimi în ochi.

— Bine! ţipă ea. Fă-te de râs cu un ţărănoi nelegitim! Probabil că, oricum, nu este interesat decât de banii tăi.

Ultimele cuvinte rămaseră oribil atârnate în aer.

Violet păru şocată vreme de un moment, apoi se răsuci şi ieşi în goană pe uşă.

George dădu farfuria la o parte şi îşi puse capul pe braţe. La urma urmelor, se pare că nu era o zi potrivită pentru peşte afumat.

*

Violet fugi pe scări, cu privirea împăienjenită de lacrimi. De ce, of, de ce trebuiau lucrurile să se schimbe? De ce nu putea rămâne totul la fel? În capul scărilor, coti la dreapta, alergând cât putea de repede în fustele ei voluminoase. O uşă se deschise în faţa ei. Încercă să se ferească, dar nu fu suficient de rapidă.

— Sunteţi cam îmbujorată, dragă. S-a întâmplat ceva?

Euphie o privi îngrijorată, blocând trecerea Violetei spre camera sa, care se afla ceva mai departe pe coridor.

— Am… am o uşoară durere de cap. Tocmai, mă duceam să mă întind.

Violet încercă să zâmbească.

— Durerile de cap sunt oribile! exclamă Euphie. O să trimit o servitoare cu un lighean cu apă rece ca să vă daţi pe frunte. Aveţi grijă să vă puneţi o cârpă udă

şi s-o schimbaţi la fiecare zece minute. Staţi să-mi amintesc unde mi-am pus prafurile. Sunt foarte bune pentru dureri de cap.

Violet simţi că îi vine să ţipe în timp ce Euphie fu cuprinsă de o stare de agitaţie care părea că putea dura câteva ore.

— Mulţumesc, dar cred că mă voi simţi mai bine dacă doar mă întind. Violet se aplecă şi şopti: Ştii, curgerea aia femeiască.

Dacă era ceva în stare s-o oprească pe Euphie, acel ceva era menţionarea „problemelor femeieşti”. Chipul ei se făcu de un roşu strălucitor şi îşi feri privirea de parcă Violet ar fi purtat o pancartă care anunţa starea în care se afla.

— O, *înţeleg,* dragă! Ei bine, atunci, duceţi-vă să vă întindeţi. Iar eu o să văd dacă pot să găsesc prafurile alea. Îşi acoperi pe jumătate gura cu mâna şi şuieră: Sunt bune şi pentru *asta.*

Violet oftă dându-şi seama că nu va putea scăpa fără să accepte ajutorul lui Euphie.

— Este foarte amabil din partea dumitale. Poate că i le-ai putea da cameristei mele, când le găseşti.

Euphie dădu din cap şi, după ce o potopi cu instrucţiuni detaliate despre ce trebuia să facă în situaţia *asta,* Violet reuşi să scape. Ajunsă în camera ei, închise uşa, apoi se duse să se aşeze pe canapeaua de la fereastră. Camera ei era una dintre cele mai drăguţe de la Woldsly, cu toate că nu era nici pe departe cea mai mare. Pereţii erau tapetaţi cu mătase în dungi de un galben pal şi albastre, iar vechiul covor persan avea un model cu albastru şi roşu. În mod normal, Violet adora această cameră. Dar acum începuse din nou să plouă afară, iar vântul împroşca stropii de apă pe geam şi zgâlţâia obloanele. Oare soarele strălucise vreodată de când venise în

Yorkshire? Îşi lipi fruntea de fereastră şi urmări cum respiraţia ei înceţoşa geamul. Focul se stinsese în cămin, iar camera era întunecată şi rece, în perfect acord cu dispoziţia ei.

Viaţa ei era un haos total, şi numai ea era de vină. Ochii o usturară din nou, din cauza lacrimilor, iar ea îi şterse furioasă. În ultimele două luni, plânsese suficient pentru a cufunda o flotă de corăbii, dar asta nu-i făcuse niciun dram de bine. O, dacă ar fi posibil să te întorci în timp şi să faci lucrurile altfel. N-ar fi făcut-o încă o dată, nu dacă i s-ar fi acordat o a doua şansă. Ştia că sentimentele – atât de disperate şi de presante atunci – aveau să pălească destul de repede.

Strânse la piept o pernă din mătase albastră, în vreme ce ferestrele se întunecau în faţa ochilor ei. Fuga nu o ajutase cu nimic. Se gândise că, în mod cert, dacă va pleca din Leicestershire, va uita curând. Dar nu uitase, iar acum, toate problemele o urmaseră în Yorkshire. Şi George – cumpătata George, nostima ei soră mai mare, atât de categoric dezinteresată de amor, cu părul rebel şi pasionată de basme –, *George* se comporta ciudat, abia băgând-o în seamă pe Violet şi petrecându-şi tot timpul cu bărbatul acela îngrozitor. George era atât de naivă, încât probabil că nu se gândise nicio clipă că acel dezgustător domn Pye nu urmărea decât averea ei.

Sau mai rău.

Ei bine, măcar în privinţa asta putea face ceva. Violet se ridică grăbită de pe canapea şi se repezi spre biroul ei. Trase sertarele şi răscoli prin ele, până când găsi o hârtie de scris. Îndepărtă capacul călimării şi se aşeză. George n-avea s-o asculte niciodată, dar exista o persoană căreia trebuia să i se supună.

Cufundă peniţa în cerneală, apoi începu să scrie.

*

— De ce nu te-ai căsătorit niciodată, domnule *Pye?*

Harry fu sigur că Lady Georgina îi accentuase numele doar pentru a-l irita.

Astăzi, purta o rochie galbenă, cu păsări cum el nu mai văzuse vreodată – unele dintre ele aveau trei aripi. Trebuia însă să recunoască faptul că arăta foarte elegantă în ea. Avea una dintre acele eşarfe pe care femeile le îndeasă în corsaj. Era aproape transparentă, sugerându-i sânii de dincolo de ea. Şi asta îl irita foarte tare. Iar faptul că ea era din nou alături de el, în şaretă, în ciuda obiecţiilor sale vehemente, punea capac la toate. Cel puţin, ploaia neobosită îi iertase puţin, deşi cerul era de un cenuşiu ameninţător. Spera că vor ajunge la prima casă înainte de a fi uzi până la piele.

— Nu ştiu.

Harry vorbi tăios, pe un ton pe care nu l-ar fi folosit nicicum faţă de ea, cu o săptămână în urmă. Calul păru să-şi dea seama care era starea lui de spirit şi sări într-o parte, făcând trăsurica să tresalte. Harry strânse hăţurile pentru a-l aduce înapoi pe drum.

— N-am întâlnit niciodată femeia potrivită, cred.

— Şi care ar fi femeia potrivită?

— Nu ştiu.

— Trebuie să-ţi fi făcut o idee, declară ea cu o siguranţă aristocratică. Îţi plac fetele cu părul auriu?

— Eu.

— Sau preferi o fecioară cu părul negru? Am cunoscut cândva un bărbat care nu voia să danseze decât cu femei scunde şi cu părul negru, nu că vreuna dintre ele ar fi dorit să danseze cu *el,* dar el n-a părut să observe niciodată asta.

— Nu îmi place o culoare anume a părului, murmură el când ea făcu o pauză pentru a trage aer în piept. Lady Georgina deschise gura din nou, dar el se săturase.

— Dar dumneavoastră de ce nu v-aţi măritat, milady?

Poftim! Să fiarbă şi ea niţel.

În schimb, ea rămase netulburată.

— Este destul de dificil să găseşti un gentleman promiţător. Câteodată, mă gândesc că e mai uşor să găseşti o gâscă adevărată care face ouă de aur. Atât de mulţi gentlemeni din înalta societate n-au nici măcar o idee în cap. Consideră că e suficient să aibă cunoştinţe despre vânătoare şi ogari, şi nu-i preocupă nimic altceva. Dar trebuie să discuţi totuşi despre *ceva,* la micul dejun. N-ar fi cumplit să fii căsătorită şi să existe o sumedenie de tăceri ciudate?

El nu se gândise niciodată la asta.

— Dacă spuneţi.

— Da, spun. Să nu se audă decât clinchetul argintăriei pe porţelan şi sorbitul ceaiului. Oribil! Apoi mai sunt cei care poartă corset şi se dau cu ruj. Strâmbă din nas. Ai idee ce neplăcut este să săruţi un bărbat care are ruj pe buze?

— Nu. Harry se încruntă. Dumneavoastră aveţi?

— Ei bine, nu, recunoscu ea, dar cineva cu autoritate în materie m-a asigurat că nu este o experienţă pe care să doreşti s-o repeţi.

— Ah!

Acesta fu singurul lucru pe care-l găsi de spus, dar se pare că era de-ajuns.

— Am fost logodită odată.

Se uită la o cireadă de vaci pe lângă care treceau.

Harry îşi îndreptă trupul.

— Serios? Şi ce s-a întâmplat?

O părăsise vreun boiernaş?

— Aveam doar nouăsprezece ani, ceea ce, în opinia mea, reprezintă o vârstă destul de primejdioasă. Eşti suficient de mare să ştii câte ceva, însă nu eşti suficient de înţelept pentru a-ţi da seama că sunt foarte multe lucruri pe care *nu* le ştii. Lady Georgina făcu o pauză şi se uită în jur. Unde ne ducem astăzi, mai exact?

Intraseră pe domeniul Granville.

— Acasă la Pollard, spuse el. Ce se întâmplase cu logodna ei? Vorbeaţi despre perioada când aveaţi nouăsprezece ani.

— M-am pomenit logodită cu Paul Fitzsimmons – acesta era numele lui, ştii.

— Am înţeles partea asta, aproape că mârâi el. Dar cum de v-aţi logodit şi cum s-a sfârşit?

— Mi-e puţin neclar cum de-am ajuns să mă logodesc.

Se uită la ea, cu sprâncenele ridicate.

— Ei bine, ăsta-i adevărul. Adoptase un ton defensiv. La un moment dat, mă plimbam cu Paul pe terasă, la un bal, discutând despre peruca domnului Huelly – era *roz,* îţi poţi imagina? –, iar în clipa următoare, brusc, *bum!* Eram logodită.

Se uită la el de parcă zisese ceva perfect normal.

El oftă. Probabil că doar atât va fi în stare să scoată de la ea.

— Şi cum s-a isprăvit?

— La scurt timp după aceea, am descoperit că prietena mea cea mai bună, Nora Smyth-Fielding, era îndrăgostită de Paul. Iar după aceea, a fost simplu să constat că şi el era îndrăgostit de ea. Cu toate că – Lady Georgina se încruntă – n-am înţeles de ce m-a cerut pe mine în căsătorie, când era evident

îndrăgostit de Nora. Poate că a fost derutat, bietul om.

„Bietul om, pe dracu'!" Acest Fitzsimmons părea a fi debil mintal.

— Şi ce-aţi făcut?

Ea ridică din umeri.

— Am rupt logodna, desigur.

Desigur. Păcat că nu se aflase prin preajmă să-l înveţe pe individ bunele maniere. Părea că ar fi fost cazul să-i umple nasul cu sânge. Harry mârâi:

— E de înţeles de ce, după aceea, n-aţi mai putut avea încredere în niciun bărbat.

— Nu m-am gândit la asta. Dar să ştii că sunt de părere că moştenirea mătuşii Clara este cea mai mare piedică în găsirea unui soţ.

— Cum ar putea fi moştenirea o piedică? întrebă el. Aş fi crezut că îi atrage pe bărbaţi aşa cum sunt corbii atraşi de un stârv.

— Ce comparaţie încântătoare, *domnule Pye.*

Lady Georgina se uită la el cu ochii îngustaţi.

El tresări.

— Am vrut să spun...

— Ce am vrut *eu* să spun este că, datorită moştenirii de la mătuşa Clara, nu va mai trebui niciodată să mă mărit din motive financiare. Astfel că este mai puţin presant să mă gândesc la gentlemeni ca la nişte potenţiali soţi.

— O!

— Ceea ce nu mă împiedică să mă gândesc altfel la gentlemeni.

Altfel? Se uită la ea. Ea se îmbujorase.

— Altfel decât ca la eventuali soţi.

El încercă să desluşească acea declaraţie alambicată, dar deja mânase trăsurica pe un drumeag desfundat. Opri calul lângă o casă dărăpănată. Dacă n-ar fi ştiut, n-ar fi crezut că locuia cineva acolo.

Acoperişul de stuf era negru şi putrezit, iar o parte din el se prăbuşise. Buruieni creşteau de-a lungul potecii, iar uşa atârna într-o balama.

— Poate că ar fi mai bine să rămâneţi aici, milady, făcu el o încercare.

Dar ea deja cobora din şaretă, fără ajutorul lui.

Scrâşni din dinţi şi îi întinse braţul cu un gest categoric. Ea i-l luă fără să protesteze, înfăşurându-şi degetele în jurul lui. El îi simţi căldura prin haină, iar asta îl domoli întru câtva. Se îndreptară spre uşă. Harry bătu în ea, sperând că nu va dărâma toată şandramaua.

De dinăuntru se auzi o mişcare, aceasta contenind imediat după aceea. Nimeni nu răspunse la uşă. Harry bătu din nou în uşă şi aşteptă. Tocmai ridica mâna pentru a bate a treia oară, când uşa din lemn vechi se deschise scârţâind. Un băiat de vreo opt ani stătea tăcut în prag. Părul unsuros şi lung îi atârna peste ochii căprui. Era desculţ şi purta nişte haine cenuşii de atâta purtat.

— Este mama ta acasă? îl întrebă Harry.

— Cine este, băiete?

Vocea era aspră, dar nu avea nimic rău în ea.

— Nişte nobili, bunico.

— Cum?

O femeie apăru în spatele băiatului. Era înaltă aproape cât un bărbat, cu oase mari şi părând puternică în ciuda vârstei, dar ochii îi erau neîncrezători şi temători, de parcă nişte îngeri ar fi poposit la uşa ei.

— Dorim să vă punem nişte întrebări. Despre Annie Pollard, spuse Harry.

Femeia, pur şi simplu, continuă să se holbeze la ei. Putea foarte bine să i se fi adresat în franceză. Aceasta este casa familiei Pollard, nu?

— Nu-mi place să vorbesc despre Annie. Femeia îşi coborî privirea spre băiatul care nu contenise să se uite la chipul lui Harry. Brusc, îl înşfăcă de ceafă. Pleacă! Găseşte-ţi ceva de făcut.

Băiatul nici măcar nu clipi, ci trecu pe lângă ei şi o luă pe după colţul casei. Poate că aşa îi vorbea mereu bunica lui.

— Ce-i cu Annie? întrebă ea.

— Am auzit că a avut o relaţie cu Lord Granville, începu el precaut.

— A avut o relaţie? Da, este o descriere drăguţă a ceea ce a fost. Femeia îşi arcui buza superioară dezvăluind golurile întunecate din locurile unde fuseseră dinţii din faţă. Limba roz se iţea pe-acolo. De ce vreţi să ştiţi despre asta?

— Cineva omoară oi, zise Harry. Am auzit că Annie sau poate cineva apropiat ei ar putea avea un motiv pentru a face asta.

— Nu ştiu nimic despre acele oi.

Dădu să închidă uşa.

Harry îşi vârî cizma în deschizătură.

— Annie ştie?

Ea clătină din cap.

Harry se gândi că poate o făcuse să izbucnească în lacrimi, dar apoi ea îşi înălţă capul, iar el văzu că faţa ei era brăzdată de un zâmbet grotesc.

— Poate că ea ştie, Annie ştie, şuieră ea. Dacă ăia aflaţi în flăcările iadului au habar de treburile celor vii.

— Deci, e moartă? vorbi Lady Georgina pentru prima dată.

Accentul ei clar păru s-o potolească pe femeie.

— Ori asta, ori e ca şi cum ar fi. Se sprijini obosită de uşă. Numele ei era Annie Baker. A fost măritată. Sau cel puţin a fost până când *el* a început să-i ia

urma.

— Lord Granville? murmură Lady Georgina.

— Da. Diavolul însuşi. Femeia îşi supse buza de sus. Annie a renunţat la Baker. A fost târfa lui Granville pentru cât timp a dorit-o, ceea ce n-a durat mult. S-a întors aici cu burta la gură şi a stat doar cât să fete. Apoi, a luat-o iarăşi din loc. Ultima dată când am auzit de ea, îşi desfăcea picioarele pentru un pahar cu gin. Căzu brusc pe gânduri. O fată nu rezistă la fel de mult ca o curvă care bea gin, nu-i aşa?

— Aşa-i, spuse Harry încet.

Lady Georgina păru şocată, iar lui îi păru rău că nu reuşise s-o convingă să rămână la conacul Woldsly. O târâse într-o hazna.

— Mulţumim că ne-ai spus despre Annie, doamnă Pollard, i se adresă Harry cu blândeţe bătrânei femei. În ciuda comportamentului ei dur, probabil că o duruse să vorbească despre răni vechi. Mai am o singură întrebare, iar apoi, nu vă mai deranjăm. Ştiţi ce s-a întâmplat cu domnul Baker?

— O, el. Doamna Pollard îşi flutură o mână de parcă ar fi alungat o muscă. Baker a plecat cu altă femeie. Am auzit chiar că s-a însurat cu ea, deşi nu poate fi în regulă s-o fi făcut la biserică, deoarece era deja căsătorit cu Annie. Nu că lui Annie i-ar păsa. Nu-i mai pasă.

Închise uşa.

Harry se încruntă. Apoi se decise că-i pusese suficiente întrebări bătrânei.

— Haideţi, milady.

O luă pe Lady Georgina de cot şi o conduse pe drumeag. În vreme ce o ajuta să se urce în şaretă, aruncă o privire îndărăt.

Băiatul se sprijinea de colţul casei, cu capul aplecat, desculţ, cu un picior deasupra celuilalt.

Probabil că auzise fiecare cuvânt pe care îl spusese bunica lui despre maică-sa. Nu existau destule ore într-o zi pentru a rezolva toate problemele acestei lumi. În timp ce Harry creştea, tatăl lui zisese că, uneori, erau îndeajuns.

— Aşteptaţi un moment, milady.

Harry parcurse cu paşi mari scurta distanţă până la băiat.

Acesta se uită cu prudenţă la Harry pe când acesta se apropia, dar nu se clinti din loc.

Harry îşi coborî privirea spre el.

— Dacă ea moare sau dacă rămâi singur, vino la mine. Numele meu este Harry Pye. Repetă-l!

— Harry Pye, şopti băiatul.

— Bine. Poftim, cere-i să-ţi ia nişte haine.

Puse o monedă de un şiling în palma băiatului şi se întoarse la şaretă fără să aştepte mulţumiri. Fusese un gest sentimental şi, probabil, inutil. Era mult mai posibil ca bătrâna să dea banii pe gin decât ca să-i cumpere băiatului haine noi. Se urcă în trăsurică ignorând zâmbetul lui Lady Georgina şi luă hăţurile. Când se uită din nou la băiat, văzu că acesta privea moneda din palmă. Plecară.

— Ce poveste cumplită.

Zâmbetul ei murise.

— Da. Harry o privi dintr-o parte. Îmi pare rău că aţi auzit toate astea.

Îmboldi calul s-o ia la trap. Era indicat să părăsească domeniul Granville cât mai repede posibil.

— Nu cred că vreo persoană din familia aceea otrăveşte oile. Femeia este prea bătrână şi prea înspăimântată, băiatul e prea mic şi se pare că bărbatul lui Annie şi-a văzut de viaţă. Doar dacă nu s-a întors Annie.

El clătină din cap.

— Dacă şi-a găsit refugiul în gin, nu reprezintă o ameninţare pentru nimeni.

Oile păşteau de o parte şi de cealaltă a drumului – o scenă paşnică în ciuda norilor care coborau şi a vântului care se înteţea. Harry cerceta cu atenţie împrejurimile. După ziua de ieri, era îngrijorat de posibilitatea unui atac.

— Mai ai vreun fermier de vizitat azi?

Lady Georgina îşi ţinea cu o mână pălăria pe cap.

— Nu, milady, eu... Ajunseră pe o culme, iar Harry zări ce se afla dincolo de ea. Trase brusc de hăţuri. La naiba!

Şareta se opri clătinându-se. Harry se holbă la cele trei grămezi de lână care zăceau chiar lângă zidul de piatră ce mărginea drumul.

— Sunt moarte? şopti Lady Georgina.

— Da.

Harry legă hăţurile, puse frâna şi sări din şaretă.

Nu erau primii care făcuseră acea descoperire. Un roib frumos era priponit de zid, scuturându-şi nervos capul. Stăpânul lui se afla cu spatele la ei, aplecat peste una dintre oi. Omul îşi îndreptă trupul, dezvăluindu-şi înălţimea. Părul îi era castaniu. Croiala hainei fluturând în vânt stătea mărturie că era un gentleman. Norocul lui că Thomas găsise primul oile otrăvite.

Bărbatul se răsuci, iar gândurile lui Harry se risipiră. Vreme de o clipă, nu se mai putu gândi la nimic.

Umerii bărbatului erau mai laţi decât ai lui Thomas, părul lui avea o nuanţă mai deschisă şi era cârlionţat în jurul urechilor. Avea o faţă mare şi atrăgătoare, ridurile râsului îi încadrau buzele senzuale, iar ochii aveau pleoape grele. Nu era posibil.

Bărbatul se apropie şi sări cu uşurinţă peste zidul

din piatră. Pe măsură ce se apropia, se vedea tot mai bine că ochii lui verzi străluceau ca fosforul. Harry o simţi pe Lady Georgina venind lângă el. Îşi dădu seama, absent, că uitase s-o ajute să coboare din trăsurică.

— Harry, o auzi spunând, nu mi-ai zis niciodată că ai un frate.

Capitolul 8

Acest lucru îi adusese mereu necazuri: faptul că nu reuşea să gândească suficient înainte de a vorbi. Îşi dădu seama de asta în mod empatic, când ambii bărbaţi o priviră şocaţi. De unde era să ştie că acesta reprezenta un soi de secret întunecat? Nu mai văzuse niciodată ochi atât de verzi ca ai lui Harry, şi totuşi iată-i, aceiaşi ochi verzi privind-o de pe chipul altui bărbat. Adevărat, celălalt bărbat era mai înalt, iar trăsăturile îi erau diferite. Dar, privindu-le ochii, ce altă concluzie puteai să tragi, decât că sunt fraţi? Chiar nu putea fi învinuită pentru asta.

— Harry? Străinul se apropie şi mai mult. *Harry?*

— Dânsul este Bennet Granville, milady. Harry îşi revenise mai repede decât celălalt bărbat, iar acum chipul îi era inexpresiv. Granville, Lady Georgina Maitland.

— Milady! Domnul Granville făcu o plecăciune corectă. Sunt onorat să vă cunosc.

Ea îl salută la rându-i şi murmură mecanic cuvintele potrivite.

— Şi Harry. Pentru o clipă, în ochii de smarald ai domnului Granville se citi emoţia, apoi acesta se

stăpâni. A... trecut ceva vreme.

George aproape că pufni. Într-un an sau doi, avea să fie la fel de priceput ca Harry în a-şi ascunde gândurile.

— Câtă, mai exact?

— Poftim?

Domnul Granville păru surprins.

— Optsprezece ani. Harry se întoarse şi se uită la oi, evitând în mod evident subiectul. Au fost otrăvite?

Domnul Granville clipi, dar pricepu destul de repede.

— Mi-e teamă că da. Vreţi să aruncaţi o privire?

Se răsuci şi trecu din nou peste zid.

O, pentru numele lui Dumnezeu! George îşi dădu ochii peste cap. Se părea că amândoi bărbaţii aveau de gând să ignore gafa ei şi faptul că nu se văzuseră de optsprezece ani.

— Milady?

Harry întinse mâna, probabil pentru a o ajuta să treacă peste zid.

— Da, bine. Vin.

El se uită la ea într-un mod ciudat. Când ea îşi puse mâna într-a lui, în loc s-o strângă uşor, o trase spre el şi o ridică pe coama zidului. George îşi reţinu un ţipăt. Degetele lui mari îi erau exact sub sâni, iar sfârcurile îi deveniră brusc sensibile. El îi aruncă o privire de avertizare.

Ce avea de gând? Simţi că se îmbujorează.

El se săltă peste zid şi se îndreptă spre domnul Granville. George, lăsată de izbelişte, îşi trecu picioarele peste zid şi sări pe iarba de dincolo de acesta. Bărbaţii se uitau la un maldăr de ierburi veştede.

— N-au fost culese de mult. Harry atinse cu piciorul o tulpină umedă. Probabil că au fost puse aici

în timpul nopţii. Cucută, din nou.

— Din nou?

Domnul Granville, care se ghemuise lângă ierburi, îşi ridică privirea spre el.

— Da. Se întâmplă de câteva săptămâni deja. Nu ţi s-a spus?

— Abia am sosit de la Londra. Încă n-am ajuns acasă. Cine face asta?

— Tatăl tău crede că eu.

— Tu? De ce ar…? Domnul Granville se întrerupse, apoi râse încetişor. În cele din urmă, plăteşte pentru păcatele sale.

— Crezi?

Ce se petrecea aici? George se uită de la un bărbat la celălalt, încercând să descifreze gândurile nerostite.

Domnul Granville dădu din cap.

— O să stau de vorbă cu el. Să văd dacă pot să-i iau gândul de la tine şi să-l fac să se gândească la cel care face cu adevărat asta.

— O să te asculte?

Buzele lui Harry se arcuiră într-un zâmbet cinic.

— Poate.

Cei doi bărbaţi schimbară o privire. În ciuda înălţimilor şi a trăsăturilor diferite, expresiile lor erau frapant de asemănătoare. Radiau înverşunare.

— Încercaţi să-l faceţi pe tatăl dumneavoastră să vă asculte, domnule Granville, spuse George. Deja a ameninţat că-l va aresta pe Harry.

Harry se uită furios la George, dar domnul Granville îi zâmbi fermecător.

— O să fac tot posibilul, milady, pentru *Harry.*

George îşi dădu seama că se referise la domnul Pye total nepotrivit, pe numele de botez. „Of, ptiu!” Îşi ridică nasul în aer şi simţi o picătură de ploaie

căzându-i pe el.

Domnul Granville se înclină iarăşi.

— Mă bucur că v-am cunoscut, Lady Georgina. Sper că ne vom întâlni din nou, în circumstanţe mai plăcute.

Harry se apropie de George şi îşi puse o mână pe talia ei, la spate. Avu impresia că, de data asta, se uita urât la domnul Granville.

Îi adresă un zâmbet strălucitor vecinului ei.

— Într-adevăr.

— Mi-a părut bine să te văd, Harry, spuse domnul Granville.

Harry abia dacă dădu din cap.

Tânărul bărbat ezită, apoi se răsuci încet şi sări peste zid. Încălecă şi îşi întoarse pe jumătate calul pentru a-şi flutura mâna în semn de rămas-bun.

— Un fandosit, murmură Harry.

George expiră şi se răsuci spre el.

— Asta-i tot ce ai de spus după ce ţi-ai întâlnit fratele pe care nu l-ai mai văzut de optsprezece ani?

Se uită la ea, arcuindu-şi sprâncenele, fără să zică nimic.

Dezgustată, îşi ridică braţele spre cer, se îndreptă spre zidul din piatră şi apoi şovăi, nereuşind să găsească un loc unde să-şi proptească piciorul. Mâini puternice o înşfăcară din spate, din nou de sub sâni. De data aceasta, ţipă.

Harry o ridică şi o strânse la piept.

— Nu este fratele meu, îi mârâi el la ureche, făcând-o să simtă fiori interesanţi pe gât şi în altă parte.

Cine să ştie că nervii gâtului erau legaţi de...?

O aşeză destul de brusc pe zid.

Ea trecu peste el şi se îndreptă spre şaretă.

— Atunci, care este relaţia dintre voi?

În loc să-i întindă mâna pentru a o ajuta să se urce în trăsurică, Harry o apucă iarăşi de mijloc. S-ar fi putut obişnui cu asta.

— Mi-a fost tovarăş de joacă în copilărie, milady. O aşează pe banchetă.

George jeli îndepărtarea mâinilor lui.

— Te-ai jucat cu Thomas şi Bennet Granville când erai mic? Îşi înălţă gâtul pentru a-l urmări în timp ce ocolea şareta. Alte picături de ploaie începură să cadă.

— Da. Se urcă şi luă hăţurile. Am crescut pe domeniul ăsta, vă aduceţi aminte? Thomas era cam de vârsta mea, iar Bennet era cu câţiva ani mai mic.

Mână calul pe drum şi îl îmboldi s-o ia la trap.

— Şi totuşi nu i-ai mai întâlnit de când ai plecat de pe domeniul Granville?

— Eu eram – *sunt* – fiul celui care se îngrijea de vânat. Un muşchi i se reliefă pe maxilar. Nu exista niciun motiv pentru care să ne vedem.

— O! Se gândi la cele auzite. Aţi fost prieteni buni. Adică, îţi plăcea de Bennet şi de Thomas? Ploaia se înteţi. George îşi strânse pelerina pe trup şi speră că nu va fi distrusă de apă. Harry se uită la ea de parcă întrebase ceva extrem de stupid.

— Am fost nişte băieţi care creşteau împreună. Nu prea conta dacă ne plăceam unul pe altul. Privi calul câteva momente, apoi spuse aproape în silă: Aş îndrăzni să zic că mă înţelegeam mai bine cu Bennet, deşi Thomas era mai apropiat de vârsta mea. Thomas părea mereu un papă-lapte. Nu-i plăcea să pescuiască sau să exploreze, sau alte lucruri pe care băieţii sunt încântaţi să le facă, pentru că se temea că-şi va murdări hainele.

— De aia n-ai încredere în Thomas, acum?

— Pentru că era un papă-lapte în copilărie? Nu, milady. Nu sunt chiar aşa. În copilărie, încerca

întotdeauna să intre în graţiile tatălui său. Mă îndoiesc că s-a schimbat prea mult doar pentru că a devenit bărbat. Şi fiindcă Granville mă urăşte.

Lăsă propoziţia neterminată şi ridică din umeri.

„Să intre în graţiile tatălui său.” De obicei, primul născut era automat în graţiile tatălui său. Ce ciudat că Thomas Granville nu era. Dar era mai curioasă în legătură cu altceva.

— Deci, ţi-ai petrecut mult timp în tovărăşia lui Bennet când eraţi copii?

Ploaia picura de pe borul tricornului purtat de Harry.

— Ne jucam şi, uneori, participam la lecţiile lui, dacă profesorul era în toane bune – şi dacă Granville nu era prin preajmă.

Ea se încruntă.

— Dacă Lord Granville nu era prin preajmă?

El dădu furios din cap.

— Omul mă ura încă de pe vremea aia. Spunea că am prea multă mândrie pentru un fiu de paznic de vânătoare. Dar nici profesorul nu-l plăcea pe Granville. Cred că faptul că mă primea la lecţii reprezenta o mică răzbunare.

— Aşa ai învăţat să scrii şi să citeşti.

Harry încuviinţă.

— Bennet se pricepea la litere mai bine decât mine, cu toate că era mai mic, dar eu îl întreceam când venea vorba de numere. Aşa că, da, am petrecut destul timp împreună cu el.

— Ce s-a întâmplat?

El se uită la ea.

— Tatăl lui l-a biciuit pe al meu când eu aveam doisprezece ani, iar el, zece.

George se gândi cum ar fi fost dacă, la doisprezece ani, ar fi pierdut pe cineva apropiat. Pe

cineva cu care se vedea în fiecare zi. Cineva cu care se certa şi cu care se juca. Cineva despre care era sigură că avea să fie întotdeauna acolo. Ar fi fost ca şi cum i s-ar fi tăiat o mână sau un picior.

Cât de departe ar merge cineva pentru a răzbuna o asemenea suferinţă?

Se cutremură şi îşi ridică privirea. Ajunseseră la râul care despărţea domeniul lui Granville de al ei. Harry îndemnă calul să încetinească la pas, în vreme ce intra în vadul râului. Ploua torenţial de-acum, aşa că apa noroioasă era împroşcată de stropii de ploaie. George se uită în aval, acolo unde apa se adâncea, formând o bulboană. Ceva plutea acolo.

— Harry!

Îi atinse braţul şi arătă în acea direcţie. El înjură. Calul ieşi din râu, iar el opri şareta şi legă repede hăţurile. O ajută să coboare din trăsurică înainte de a se îndrepta spre malul aflat în faţa ei. În vreme ce-l urma, pantofii lui George se afundară în noroi. Când îl ajunse din urmă, Harry stătea complet nemişcat. Apoi, ea văzu de ce. Trupul unei oi se rotea încet în apă; ploaia care izbea blana dădea senzaţia ciudată că animalul se mişca fiind viu. Se cutremură.

— De ce nu se scufundă?

— Este priponită.

Harry dădu furios din cap spre o creangă care atârna deasupra apei.

Ea zări o funie legată în jurul crengii şi care dispărea în apă. Capătul celălalt era probabil legat de oaie.

— Dar de ce ar face cineva aşa ceva? Simţi un frison coborându-i pe şira spinării. Este nebun.

— Poate pentru a strica apa.

Se aşeză şi începu să-şi tragă cizmele.

— Ce faci?

— Mă duc să tai funia. Îşi descheie haina. O s-o trag pe un banc de nisip mai departe în aval, iar un fermier o s-o scoată de-acolo. Cel puţin, nu va strica toată apa.

Deja era doar în cămaşă, aceasta fiind udă leoarcă. Îşi luă cuţitul din cizmă, coborî malul şi intră în râu. Apa îi ajunse până la jumătatea coapselor, dar, pe măsură ce înainta încet, îi ajunse repede până la piept. Ploaia făcuse să fiarbă râul, altminteri domol.

— Fii atent! strigă George.

Dacă aluneca, putea fi luat de curent. Oare ştia să înoate?

El nu auzi strigătul ei şi continuă să înainteze. Când ajunse în dreptul funiei, o apucă acolo unde atingea suprafaţa apei şi începu s-o taie. Firele care o alcătuiau cedară rapid, iar oaia fu luată de ape. Harry se răsuci şi o luă îndărăt spre mal, apa învolburându-se furioasă în jurul lui. Alunecă şi, fără un sunet, capul îi dispăru sub apă.

„Oh, Doamne!” Inima lui George zvâcni dureros în piept. Înaintă spre malul apei, fără să ştie ce-ar fi putut să facă. Dar apoi el se ivi de sub apă, părul ud fiindu-i lipit de obraji. Ieşi din râu şi îşi stoarse partea din faţă a cămăşii, transparentă acum de udă ce era. George îi zări sfârcurile şi vârtejul de păr negru prin cămaşa lipită de piept.

— Într-o zi, mi-ar plăcea să văd un bărbat gol, spuse ea.

Harry îngheţă. Tocmai îşi încălţase cizmele, şi îşi îndreptă încet trupul. Ochii lui verzi îi întâlniră pe ai ei, iar ea ar fi putut jura că în ei ardea un foc.

— Este o poruncă, milady? întrebă el cu o voce atât de joasă încât era aproape ca torsul unei pisici, mai aspru însă.

— Eu…

„O, Dumnezeule mare, da!” O parte din George voia cu disperare să-l vadă pe Harry Pye dându-şi jos acea cămaşă. Să vadă cum arătau dezgoliţi umerii lui şi abdomenul. Să vadă dacă avea într-adevăr cârlionţi de păr pe piept. Iar după aceea, dacă îşi dădea jos pantalonii… Pur şi simplu, nu se putea abţine. Ochii ei coborâră spre acea parte a anatomiei unui bărbat la care o doamnă nu se uită niciodată, *absolut niciodată,* sub nicio formă. Apa făcuse o treabă excelentă, lipind pantalonii lui Harry de picioarele acestuia.

George trase aer în piept. Îşi deschise gura. Iar Harry înjură şi se răsuci. O căruţă şi un cal se apropiau pe drum. La naiba!

*

— Doar nu poţi să crezi în mod serios că Harry Pye ne otrăveşte oile.

Cuvintele lui Bennet fuseseră alcătuite ca o întrebare, dar rostite ca o afirmaţie.

Nu se întorsese decât de două minute, şi băiatul deja era împotriva lui. Dar, la urma urmelor, el îi ţinuse întotdeauna partea lui Pye. Silas pufni.

— Nu cred. *Ştiu!* Pye este cel care ucide oile.

Bennet se încruntă şi îşi turnă un pahar cu whisky. Ridică întrebător sticla.

Silas clătină din cap şi se lăsă pe spate în fotoliul de piele aflat în spatele biroului. Camera aceea era favorita lui, întru totul masculină. Coarne de cerb erau prinse pe perete, imediat sub tavan, de jur împrejurul încăperii. Un şemineu adânc şi negru ocupa tot peretele din capătul îndepărtat al încăperii. Deasupra acestuia era aninat un tablou clasic: *Răpirea sabinelor.* Bărbaţi cu pielea întunecată sfâşiau hainele fecioarelor blonde care ţipau. Uneori, se excita doar privindu-l.

— Dar otravă?

Bennet se lăsă să cadă într-un fotoliu şi începu să bată darabana în braţul acestuia.

Fiul său mai mic îl scotea din sărite, dar, chiar şi acum, Silas nu se putu împiedica să nu fie mândru de el. Acesta ar fi trebuit să fie moştenitorul lui. Thomas n-ar fi avut niciodată tăria să-l înfrunte pe tatăl lui. Silas ştiuse asta din momentul în care îl văzuse prima oară pe Bennet, zbierând şi cu feţişoara roşie în braţele mamei sale. Privise chipul pruncului şi o voce interioară îi şoptise că *acesta* – acesta dintre toate celelalte odrasle – avea să fie fiul de care el, Silas, avea să fie mândru. Aşa că luase bebeluşul din braţele acelei târfe şi îl adusese acasă. Nevastă-sa se supărase şi plânsese, dar Silas o lăsase repede să înţeleagă că nu se va răzgândi, aşa că trebuia să se potolească. Era posibil să mai fie unii care să-şi amintească faptul că Bennet nu era fiul lui legitim şi că se născuse din pântecele femeii portarului, dar n-ar fi îndrăznit să spună asta cu voce tare. Nu atâta vreme cât Silas Granville era stăpânul acestor pământuri. Bennet clătină din cap.

— Otrăvirea nu este metoda pe care ar folosi-o Harry dacă ar vrea să se răzbune pe tine. Iubeşte pământul şi pe oamenii care îl lucrează.

— Iubeşte pământul? rosti în bătaie de joc. Cum ar putea s-o facă? Doar că n-are niciun fel de pământ. Nu este decât un paznic plătit. Pământul pe care îl are în grijă şi pe care munceşte aparţine altcuiva.

— Dar fermierii tot la el se duc, nu-i aşa? întrebă Bennet cu voce moale, ochii îngustându-i-se. Îi cer părerea şi îi urmează sfaturile. Chiar şi mulţi dintre arendaşii tăi se duc la Harry când au o problemă – sau cel puţin aşa făceau înainte să înceapă toată povestea asta. N-ar îndrăzni să vină la tine.

Silas simţi o durere bruscă în tâmpla stângă.

— De ce ar face-o? Nu sunt cârciumar, cineva în faţa căruia fermierii să-şi verse necazurile.

— Nu, pe tine nu te interesează necazurile altor oameni, nu-i aşa? rosti Bennet cu vocea tărăgănată. Dar cât priveşte respectul lor, supunerea lor – asta-i o altă mâncare de peşte.

Avea supunerea oamenilor din zonă. Nu se temeau ei de el? Ţărani proşti şi murdari, să caute sfatul unuia dintre ei doar pentru că acesta se ridicase puţin deasupra lor. Silas simţi transpiraţia prelingându-i-se pe gât.

— Pye este invidios pe cei aflaţi deasupra lui. Îşi doreşte să fi fost aristocrat.

— Chiar dacă ar fi invidios, nu ar folosi această metodă pentru a se răzbuna pe „cei aflaţi deasupra lui”.

— Metodă? Silas izbi masa cu palma. Vorbeşti de parcă ar fi un prinţ din familia Machiavelli, nu un vechil oarecare. Este fiul unei târfe şi al unui hoţ. Ce altă metodă crezi că ar folosi decât să se furişeze şi să otrăvească animalele?

— O târfă. Buzele lui Bennet se subţiară în timp ce îşi turnă un alt deget de whisky. Probabil că aşa îşi petrecea timpul la Londra – cu băutură şi cu femei. Dacă mama lui Harry – mama *mea* – a fost o târfă, cine crezi că a făcut-o astfel?

Silas se uită mânios la el.

— Ce vrei să spui de-mi vorbeşti pe tonul ăsta? Sunt tatăl tău, băiete. Să nu uiţi niciodată asta.

— De parcă ar fi posibil să uit că tu m-ai procreat.

Bennet scoase un hohot de râs.

— Ar trebui să fii mândru… începu Silas.

Fiul lui surâse batjocoritor şi îşi goli paharul. Silas ţâşni în picioare.

— Eu te-am salvat, băiete! Dacă n-aş fi fost eu…

Bennet îşi azvârli paharul în cămin. Sticla explodă, cioburi strălucitoare aterizând pe covor.

— Dacă n-ai fi fost tu, aş fi avut o mamă, nu pe căţeaua rece ca gheaţa de nevastă-ta, care era prea mândră pentru a-mi arăta afecţiune!

Silas mătură cu braţul toate hârtiile de pe birou.

— Asta vrei, băiete? Să sugi ţâţa unei mame?

Bennet se făcu alb ca varul.

— N-ai înţeles niciodată.

— Să înţeleg? Ce este de înţeles când vine vorba să alegi între o viaţă petrecută în bălegar şi una într-un palat? Între a fi un bastard muritor de foame şi a fi un aristocrat care îşi permite tot ce este mai bun în viaţă? Eu ţi-am dat asta. Eu ţi-am dat totul.

Bennet clătină din cap şi se îndreptă către uşă.

— Lasă-l în pace pe Harry!

Închise uşa în urma lui.

Silas ridică braţul pentru a zvârli şi ultimul lucru rămas pe birou, suportul pentru călimară şi tocuri, dar se opri când îşi văzu mâna. Tremura. Bennet. Se cufundă în fotoliu.

Bennet!

Îl crescuse să fie puternic, se asigurase că putea să călărească precum un demon şi să lupte ca un bărbat. Întotdeauna îl favorizase pe băiat, şi nu se deranjase s-o ascundă. De ce-ar fi făcut-o? Oare nu putea să vadă toată lumea că acesta era fiul de care un bărbat putea fi mândru? În schimb, se aşteptase la… la ce? Nu să-l placă sau să-l iubească, însă la respect se aşteptase cu siguranţă. Totuşi, al doilea său fiu îl trata ca pe o grămadă de bălegar. Iar acum, îi ţinea partea unui bastard care era slugă, împotriva părintelui său. Silas împinse fotoliul de lângă birou. Trebuia să se ocupe de Harry Pye înainte ca acesta să

devină o ameninţare şi mai mare. Nu-l putea lăsa pe Pye să-l întoarcă pe Bennet împotriva lui.

Uşa se deschise puţin, iar Thomas furişă o privire înăuntru, de parcă ar fi fost o fetiţă timidă.

— Ce vrei?

Silas era prea obosit ca să ţipe.

— L-am văzut pe Bennet plecând grăbit. S-a întors, nu?

Thomas intră în încăpere.

— O, da, s-a întors. Şi de asta te-ai invitat nepoftit în biroul meu? Pentru a ne informa unul pe celălalt despre întoarcerea fratelui tău?

— Am auzit câteva dintre cuvintele pe care le-ai schimbat cu el. Thomas mai înaintă pe furiş câţiva paşi, de parcă se apropia de un mistreţ. Şi am vrut să-ţi ofer sprijinul meu. Ca să fie pedepsit Harry Pye, vreau să spun. Este evident că el e cel vinovat, oricine poate înţelege asta.

— Minunat. Arcuindu-şi buza superioară, Silas îl privi pe fiul său cel mare. Şi, mai exact, cu ce poţi să mă ajuţi?

— Ieri, am vorbit cu Lady Georgina. Am încercat să-ţi spun.

Muşchiul de sub ochiul drept al lui Thomas începu să se zbată.

— Iar ea ţi-a zis că ţi-l va pune la dispoziţie pe Pye legat cu o fundă frumoasă?

— N-nu, ea părea fermecată de el. Thomas ridică din umeri. La urma urmelor, e femeie. Dar poate că, dacă am avea şi alte dovezi, dacă am pune oameni să păzească oile…

Silas chicoti răguşit.

— De parcă sunt suficienţi oameni în ţinut pentru a păzi toate oile de pe domeniul meu, în fiecare noapte. Nu fi mai prost decât de obicei.

Se îndreptă spre sticla de whisky.

— Dar dacă ar exista dovezi care să-l lege de…

— Ea n-ar accepta nimic, poate doar o mărturisire semnată de Pye. Avem dovezi – sculptura lui Pye găsită lângă oaia moartă –, dar ea încă îl crede nevinovat. Altfel ar sta lucrurile dacă, în loc de o oaie, un bărbat sau…

Silas se opri în mijlocul propoziţiei, uitându-se fără să-l vadă la paharul proaspăt umplut cu whisky. Apoi, îşi zvârli capul pe spate şi începu să râdă, hohote de râs puternice care făcură paharul să se clatine, iar băutura să se verse.

Thomas se uită la el de parcă acesta îşi pierduse minţile.

Silas îl bătu pe băiat pe spate, aproape dărâmându-l.

— Da, o să-i oferim dovezi, băiete. Dovezi pe care nici măcar ea n-o să le poată ignora.

Thomas îi adresă un surâs tremurător, drăguţul de el.

— Dar n-avem nicio dovadă, tată.

— O, Tommy, feciorul meu. Silas luă o înghiţitură zdravănă de whisky şi îi făcu tânărului cu ochiul. Cine spune că dovezile nu pot fi fabricate?

*

— Asta-i tot! Nu mai am nevoie de tine în seara asta.

George îi zâmbi într-un mod care spera să fie neutru. De parcă, întotdeauna, îi dădea liber lui Tiggle înainte de cină.

Se pare că nu funcţiona.

— Tot, milady? Camerista, care punea la locul lor nişte aşternuturi, îşi îndreptă trupul. Ce vreţi să

spuneţi? Mai târziu va trebui să vă dezbrăcaţi, nu?

— Da, desigur. Simţi că i se înclinge faţa. Dar m-am gândit că mă voi descurca singură, în seara asta.

Tiggle se uită uimită la ea.

George dădu din cap încrezătoare.

— Sunt sigură că mă voi descurca. Aşa că poţi să pleci.

— Ce puneţi la cale, milady?

Tiggle îşi puse mâinile în şolduri.

Asta era problema dacă aveai aceiaşi servitori ani în şir. Nu mai inspirai un respect necondiţionat.

— Am un oaspete la cină. Îşi flutură nepăsătoare o mână. M-am gândit că nu vei dori să mă aştepţi.

— Este treaba mea să vă aştept, zise Tiggle suspicioasă. Şi camerista domnişoarei Violet este liberă în seara asta?

— De fapt – George îşi trecu un deget pe suprafaţa măsuţei de toaletă –, este o cină privată. Violet nu va lua parte la ea.

— Nu va…

Exclamaţia cameristei fu întreruptă de o bătaie în uşă. La naiba! Sperase că va fi scăpat de Tiggle până atunci.

George deschise uşa.

— În salonul meu, te rog, le zise ea lacheilor de pe hol.

— Milady! şuieră Tiggle în timp ce Georgina trecu pe lângă ea, îndreptându-se spre uşa dintre cele două încăperi.

George o ignoră şi deschise uşa. În salon, lacheii erau ocupaţi cu rearanjarea mobilei şi cu instalarea mesei pe care o aduseseră. Focul licărea în şemineu.

— Ce…?

Tiggle o urmă pe George în salon, dar tăcu imediat în prezenţa celorlalţi servitori.

— Aşa o doriţi, milady? întrebă unul dintre lachei.

— Da, este foarte drăguţ. Acum, aveţi grijă s-o anunţaţi pe bucătăreasă când soseşte domnul Pye. Vom dori ca masa să fie servită imediat.

Lacheii se înclinară şi plecară, ceea ce, din nefericire, o eliberă pe cameristă de tăcerea autoimpusă.

— L-aţi invitat pe domnul Pye la cină? Tiggle păru scandalizată. Şi veţi fi singuri?

George îşi ridică bărbia în aer.

— Da, vom fi singuri.

— O, Dumnezeule, de ce nu mi-aţi spus, milady?

Tiggle se răsuci brusc şi fugi înapoi în dormitor.

George făcu ochii mari în urma ei.

Capul cameristei se iţi în pragul uşii şi aceasta îi făcu semn grăbită.

— Repede, milady! Nu mai avem mult timp.

Simţindu-se de parcă ar fi fost ameninţată, George o urmă în dormitor.

Tiggle era deja lângă măsuţa de toaletă, scotocind printre sticluţe. În vreme ce George se apropia, ridică un mic flacon de sticlă.

— Ăsta-i bun. Exotic, dar nu copleşitor.

Smulse eşarfa din jurul gâtului stăpânei ei.

— Ce faci cu…?

George îşi ridică mâinile spre decolteul expus brusc.

Camerista îi îndepărtă mâinile. Îndepărtă căpăcelul sticluţei şi îl trecu peste gâtul lui George şi între sâni. Parfumul de santal şi iasomie se răspândi în aer.

Tiggle astupă din nou sticla şi se dădu îndărăt pentru a o privi cercetător.

— Cred că ar fi mai potriviţi cerceii cu rubine. Ascultătoare, George căută în caseta cu bijuterii. Din

spatele ei, Tiggle oftă.

— Păcat că n-am timp să vă aranjez altfel părul, milady.

— Era foarte bine, acum un minut.

George se uită în oglindă pentru a-şi înlocui cerceii.

— Cu un minut în urmă, nu ştiam că vă întâlniţi cu un gentleman. George îşi îndreptă trupul şi se întoarse.

Sprâncenele lui Tiggle se împreunară în vreme ce aceasta o examina.

George îşi trecu timidă o mână peste rochia din catifea verde. Un şir de funde cobora pe corsaj, acestea regăsindu-se şi la coate.

— Este bine?

— Da! Tiggle dădu cu fermitate din cap. Da, milady, cred că e bine. Se îndreptă repede spre uşă.

— Tiggle, o chemă George.

— Milady?

— Mulţumesc!

Tiggle se înroşi la faţă.

— Noroc, milady. Rânji şi dispăru.

George se întoarse în salon şi închise uşa spre dormitor. Se aşeză într-unul din fotoliile din faţa focului şi imediat sări în picioare, apoi se apropie de poliţa căminului şi se uită la ceasul de pe aceasta. Trecuseră cinci minute după ora 7. Poate că nu avea ceas? Sau poate că nu era un bărbat punctual? Sau poate că nu intenţiona să vină…

Cineva bătu la uşă.

George încremeni şi se holbă la ea.

— Intră!

Harry Pye deschise uşa. Ezită privind-o în timp ce uşa era încă deschisă în spatele lui.

— Intră, te rog!

El intră, dar lăsă uşa deschisă.

— Bună seara, milady.

Chipul lui părea şi mai indescifrabil decât de obicei. George începu să se bâlbâie:

— M-am gândit să avem o cină liniştită, pentru a discuta despre otrăvirea oilor şi despre atac, şi despre ce ar trebui să facem…

Lacheii apărură la uşă – „Slavă, Domnului!" – şi începură să pună masa. În urma lor apărură alţi servitori, care aduseră vase acoperite şi vin. Avu loc o activitate agitată. Ea şi Harry priviră în tăcere cum servitorii aranjară masa. În cele din urmă, cei mai mulţi servitori plecară, rămânând doar un lacheu care să servească masa. Politicos, el le ţinu scaunele, întâi lui George, iar apoi lui Harry.

Se aşezară, iar el începu să le pună supa în farfurii.

În cameră era o tăcere de moarte.

Privirea lui George trecu de la lacheu la Harry.

— Cred că ne vom descurca şi singuri, mulţumesc.

Lacheul făcu o plecăciune şi ieşi.

Iar ei rămaseră singuri. George îi aruncă pe furiş o privire lui Harry, care se uita încruntat la supa lui. Oare nu voia să mănânce un *consomme?*

Îşi desfăcu şervetul şi îl scutură – se auzi ca un tunet în tăcerea aceea.

— Sper că n-ai răcit după baia pe care ai făcut-o în râu, în această după-amiază.

Harry îşi ridică lingura.

— Nu, milady.

— Pentru că apa părea extrem de rece.

— Mă simt bine, milady. Mulţumesc.

— Bine. Ei bine. E-n regulă.

În timp ce mesteca, George încerca furioasă să

găsească un subiect de conversaţie. Însă mintea îi era complet goală.

Brusc, Harry îşi puse lingura jos.

— De ce m-aţi chemat aici, în seara asta?

— Tocmai ţi-am spus…

— Aţi vrut să vorbim despre otrăvirea oilor şi despre atac, da, ştiu. Harry se ridică de la masă. Dar sânii vă sunt dezgoliţi şi i-aţi trimis pe servitori de-aici. Pe *ceilalţi* servitori. De ce mă vreţi aici, cu adevărat?

Părea aproape ameninţător, cu maxilarele încleştate, cu pumnii strânşi.

— Eu…

George simţi cum inima începe să-i bată mai repede. Sfârcurile i se întăriseră din momentul în care el rostise cuvântul „sâni”.

Ochii lui arzători îşi coborâră privirea, iar ea se întrebă dacă el ştia asta.

— Pentru că nu sunt ceea ce aveţi impresia că sunt, spuse Harry pe un ton calm, în vreme ce ocolea masa, îndreptându-se către ea. Nu sunt un servitor care să sară la porunca dumneavoastră şi apoi să stea cuminte când nu mai aveţi nevoie de el. Vocea lui devenea tot mai profundă. Nu sunt cineva pe care să-l concediaţi cum aţi făcut-o cu acei lachei, cum faceţi cu toată lumea din acest conac. Sunt un bărbat cu sânge în vine. Dacă începeţi ceva împreună cu mine, să nu vă aşteptaţi să mă transform într-un căţeluş ascultător, care face sluj atunci când îi cereţi, iar apoi stă cuminte când aţi terminat cu el. Harry o cuprinse de umeri şi o lipi de trupul lui dur. Nu vă aşteptaţi să fiu servitorul dumneavoastră.

George clipi. Ideea de a-l confunda pe acest bărbat, care nu dădea îndărăt în faţa primejdiei, cu un căţeluş era absurdă.

El îşi trecu încet un deget peste marginea

corsajului ei, urmărindu-i reacţia.

— Ce vreţi de la mine, milady?

Sânii ei părură să se umfle.

— Eu…

Ea nu putea gândi în timp ce el o atingea, aşa că nu ştiu ce să spună. Oare ce dorea să audă? George privi de jur împrejurul camerei, căutând ajutor, dar nu văzu decât grămezile de mâncare şi vesela.

— Chiar nu sunt sigură. Nu am experienţă în astfel de lucruri.

El îşi strecură două degete sub corsajul rochiei şi îi mângâie un sfârc. Ea se cutremură. „O, Doamne!” Harry o ciupi de sfârc, trimiţându-i fiori în cele mai intime locuri ale trupului. George îşi închise ochii.

Îi simţi răsuflarea mângâindu-i obrazul.

— Când o să vă daţi seama, milady, să mă anunţaţi.

Închise încet uşa în urma lui.

Capitolul 9

Bennet intră în cârciuma Cocoşul şi Viermele imediat după miezul nopţii. La acea oră, taverna era aglomerată şi gălăgia, în toi, fumul nenumăratelor pipe ridicându-se într-un nor în apropierea tavanului. Harry stătea într-un colţ întunecat şi îl urmărea pe tânărul domn Granville strecurându-se cu mersul extrem de precaut al unui om care are cea mai proastă părere despre băutură. Să intri într-un loc sordid precum Cocoşul şi Viermele cu simţurile deja afectate nu era un lucru din cale-afară de inteligent, dar nu asta îl preocupa pe Harry. Un aristocrat care îşi risca siguranţa proprie nu era treaba lui – nici acum, nici

altădată.

Harry sorbi din halba lui şi îşi îndreptă privirea spre două prostituate locale care îşi făceau meseria. Cea mai tânără dintre ele, o blondă, stătea în poala unui bărbat cu faţa stacojie. Sânii ei erau exact sub bărbia acestuia – de parcă şi-ar fi făcut griji că omul era miop. Ochii bărbatului erau lucioşi, iar prostituata îi mângâia pe ascuns partea din faţă a pantalonilor. Nu avea să mai dureze mult până când cei doi ajungeau la o înţelegere.

A doua prostituată, o fată cu părul roşu, îi întâlni privirea şi întoarse capul. Deja îşi încercase farmecele cu el, iar el o trimisese la plimbare. Desigur, dacă i-ar fi fluturat acum o pungă cu bani, ea i-ar fi zâmbit destul de curând. Cu cât bea mai multă bere, cu atât mai mult se gândea să-şi reconsidere atitudinea faţă de roşcată. Deja era excitat de câteva zile bune, iar obiectul dorinţei sale, în ciuda faptului că i se oferise, nu era probabil să-l ajute acum, nu?

Harry se încruntă privindu-şi berea. La urma urmelor ce urmărise Lady Georgina când îl invitase în camerele ei? Nu ceea ce voia el să creadă, asta era sigur. Doamna era virgină, iar prima regulă a fecioarelor aristocrate era: „Păzeşte-ţi cu tărie virginitatea. Indiferent ce faci, niciodată nu i-o ceda unui servitor”. Era o lady care nu căuta decât emoţia unui sărut furat, sau poate două. Pentru ea, el era fructul interzis. Bine că rezistase avansurilor ei. Puţini bărbaţi pe care îi cunoştea ar fi procedat astfel. Dădu din cap şi bău în cinstea propriei înţelepciuni.

Însă apoi îşi aminti cum arătase ea mai devreme în acea seară. Ochii ei fuseseră atât de albaştri şi atât de încrezători, subliniind tentaţia decolteului. Sânii ei păruseră să strălucească în lumina focului. Chiar şi acum, gândul la ea îi trezea bărbăţia prea alertă la

asemenea tentaţii. Se încruntă, dezgustat de propria slăbiciune. De fapt, niciunul dintre bărbaţii pe care îi cunoştea…

Trosc!

Harry se răsuci rapid.

Tânărul domn Granville alunecă pe suprafaţa unei mese, cu capul înainte, trântind pe podea halbele cu bere. Fiecare dintre ele se spărgea cu o explozie umedă la impactul cu duşumeaua.

Harry mai luă o înghiţitură din halba sa. Asta nu era grija lui.

Bărbaţii de la acea masă nu erau deloc încântaţi. Un individ cu braţele de dimensiunile unor şunci îl înşfăcă pe Bennet de pieptul cămăşii şi îl săltă în picioare. Bennet se repezi spre celălalt bărbat şi îl lovi într-o parte a capului.

„Nu e grija mea.”

Alţi doi indivizi îl apucară pe Bennet de încheieturile mâinilor, trăgându-i-le spre spate. Omul din faţa lui îşi îngropă pumnul în stomacul lui Bennet. Acesta se încovrigă. Încercă să-l lovească pe atacatorul său, dar fierea i se urcase în gât din cauza loviturii primite în burtă. Piciorul său îl rată cu mult pe atacator. În spatele lor, o femeie înaltă îşi azvârli capul pe spate şi izbucni în hohote de râs de om beţiv. Chipul ei i se părea familiar, oare nu era…? Bărbatul masiv îşi retrase pumnul, pregătindu-se să-l lovească din nou.

„Nu e grija mea. Nu e. Oh, la naiba cu asta!”

Harry se ridică şi îşi scoase pumnalul din cizmă dintr-o mişcare. Nimeni nu-i acorda atenţie, aşa că tăbărî asupra bărbatului care era pe cale să-l lovească pe Bennet înainte să-l observe cineva. Din poziţia în care era, o lovitură rapidă cu pumnalul urmată de răsucirea încheieturii mâinii avea să-l ucidă pe individ

înainte ca acesta să atingă pământul. Dar Harry nu urmărea moartea omului. În schimb îi tăie faţa. Sângele năvăli, orbindu-l pe individ. Urlă şi îl lăsă pe Bennet în pace. Harry îl străpunse pe unul din cei care îl ţineau pe Bennet de încheieturi, apoi îşi flutură lama prin faţa ochilor celui de-al doilea.

Acesta îşi ridică mâinile.

— Opreşte-te! Opreşte-te! Îl învăţam doar cum să se poarte.

— Nu-l mai învăţaţi, şopti Harry.

Ochii bărbatului licăriră.

Harry se aplecă – tocmai la vreme pentru a-şi feri capul, dar nu şi umărul – exact când un scaun se frânse lângă el. Se răsuci şi îşi implântă cuţitul. Bărbatul din spatele lui urlă, apucându-se cu mâna de coapsa însângerată. O altă izbitură şi sunetul cărnii lovind în carne. Harry îşi dădu seama că Bennet se afla spate în spate cu el. Aristocratul nu era atât de moale cum crezuse el. Cel puţin, era în stare să se lupte.

Trei bărbaţi atacară simultan.

Harry se aplecă într-o parte, dându-i un pumn bărbatului de lângă el. Un bărbat cu părul blond, care ţinea în mână un pumnal, îl atacă. Acesta era destul de priceput la lupta cu cuţitul. Îşi înfăşurase o pelerină în jurul mâinii libere, încercând să pareze cu ea loviturile de pumnal ale lui Harry. Dar blondul nu luptase în locurile unde o făcuse Harry.

Şi niciodată nu se luptase pentru viaţa lui.

Harry înşfăcă pelerina şi îl smuci cu putere pe individ. Acesta se împiedică, încercă să-şi recapete echilibrul şi se pomeni că Harry îl ţinea de păr. Harry trase capul omului îndărăt, arcuindu-i gâtul, şi îşi apropie cuţitul de ochii lui. Boaşele şi ochii. Acestea erau lucrurile pe care bărbaţii se temeau cel mai tare să le piardă. Dacă oricare dintre ele erau ameninţate,

un om îţi acorda întreaga lui atenţie.

— Aruncă-l! şuieră Harry.

Miros de sudoare şi de urină îi asaltă nările. Bărbatul cu păr blond pierduse controlul vezicii sale. De asemenea, lăsase cuţitul să-i cadă, iar Harry îl lovi cu piciorul. Acesta alunecă pe podea şi ajunse sub o masă. În cârciumă se lăsase tăcerea. Singurul sunet era respiraţia anevoioasă a lui Bennet şi smiorcăielile uneia din prostituate.

— Dă-i drumul.

Dick Crumb se ivi din camera din spate.

— Zi-le să se retragă.

Harry îi arătă cu bărbia pe cei trei bărbaţi care stăteau încă gata de atac.

— Plecaţi! Nu vreţi să aveţi de-a face cu Harry când e furios.

Niciunul nu se clinti.

Dick îşi ridică vocea.

— Lăsaţi-o baltă! Dau bere cui doreşte.

Pomenirea berii fu ca o magie. Bărbaţii mârâiră, dar se îndepărtară. Bărbatul blond căzu în genunchi, scâncind.

— Mai bine, scoate-l pe Granville de-aici, murmură Dick în timp ce trecu pe lângă el cu mâinile pline cu halbe.

Harry îl luă pe Bennet de braţ şi îl împinse spre uşă. Bărbatul mai tânăr se clătină, dar măcar se ţinu pe picioare. Afară, aerul era rece, iar Bennet icni. Întinse o mână pentru a se sprijini de peretele tavernei şi, pentru un moment, Harry crezu că acestuia i se va face rău. Însă el îşi îndreptă trupul. Iapa murgă a lui Harry se afla lângă un roib mai mare.

— Haide! spuse Harry. E mai bine să plecăm înainte ca ei să-şi termine băuturile. Încălecară şi o luară din loc. Începuse din nou să plouă.

— Cred că ar trebui să-ţi mulţumesc, vorbi Bennet deodată. N-am crezut că vei sări în ajutorul unui Granville.

— Sari întotdeauna la harţă fără să ai pe cineva care să-ţi acopere spatele?

— Noo, sughiţă Bennet. A fost o chestie de moment.

Călăriră în tăcere. Harry se întrebă dacă Bennet nu cumva adormise. Caii pleoscăiau prin apa băltoacelor de pe drum.

— Nu ştiam că poţi să te lupţi în felul ăsta, răzbătu vocea neclară a lui Bennet prin ropotul ploii. Harry mormăi:

— Sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

— Unde ai învăţat?

— La azilul săracilor.

Harry se gândi că îl va face pe celălalt bărbat să tacă drept urmare a acestei declaraţii brutale, dar apoi Bennet chicoti.

— Tata e un adevărat nătărău, nu-i aşa?

Asemenea cuvinte nu necesitau vreo replică. Trecură de o culme, după care se apropiară de râu.

— Ar fi bine să nu mergi mai departe. Nu eşti în siguranţă pe domeniul Granville. Bennet se uită la el prin întuneric. Vrea să te omoare, ştiai?

— Da.

Harry întoarse capul iepei.

— N-o să-mi mai spui niciodată pe nume?

Bennet părea mâhnit. Poate că ajunsese în faza sentimentală a beţiei. Harry îşi întoarse calul pe drum.

— Mi-ai lipsit, Harry.

Vocea lui Bennet pluti în aerul nopţii, în urma lui, iar apoi se risipi ca o fantomă.

Harry nu-i răspunse.

*

Lângă cârciuma Cocoşul şi Viermele, Silas ieşi din umbră şi privi cu amărăciune cum fiul lui cel mai iubit se îndepărta alături de omul pe care îl ura cel mai mult pe lumea asta.

— Băiatul tău ar fi fost mort dacă nu era ve-vechilul de la Woldsly, se împletici vocea cuiva beat în apropiere.

Silas se răsuci şi privi spre aleea întunecată dintre Cocoşul şi Viermele şi clădirile învecinate.

— Cine eşti? Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti în felul acesta?

— Sunt doar o păsărică, se auzi un chicotit feminin răguşit.

Silas simţi cum i se ridică presiunea în tâmple.

— Ieşi de-acolo sau o să te…

— O să ce? şuieră vocea. Un chip apăru fantomatic din umbră. Era plin de riduri şi îmbătrânit, şi aparţinea unei bătrâne pe care Silas nu-şi amintea s-o mai fi văzut vreodată. O să ce? repetă ea chicotind ca un demon. De câteva săptămâni îţi omoară oile, iar tu n-ai făcut nimic. Eşti doar un bătrân. Bătrânul Granville, Lord de nimic! Cum te simţi sub pintenul noului cocoşel?

Se răsuci şi se îndepărtă pe şapte cărări, cu mâna întinsă sprijinindu-se de perete pentru a-şi păstra echilibrul.

Silas o ajunse din doi paşi.

*

— O, ouăle moi sunt atât de bune în dimineaţa asta.

În gând, George îşi dădu ochii peste cap la auzul propriei stupidităţi.

Ea, Violet şi Euphie stăteau la masă şi luau micul dejun. Deoarece, ca de obicei în ultimele şapte zile, sora ei refuza să facă altceva decât o conversaţie redusă la strictul necesar, George ajunsese să comenteze cum sunt ouăle.

— Mda.

Violet ridică dintr-un umăr.

Cel puţin, trăia încă. Ce se întâmplase cu tânăra ei soră plină de viaţă? Cea care, din fire, era incapabilă să nu scoată exclamaţii despre fiecare fleac.

— Îmi plac ouăle moi, cântă Euphie din capătul celălalt al mesei. Desigur, este foarte important ca gălbenuşul să fie *moale,* să nu se întărească.

George se încruntă în vreme ce sorbea din ceai. Oare Euphie nu băgase de seamă că fata de care trebuia să se ocupe era cufundată într-o tăcere aproape mormântală?

— Şi rinichii sunt buni, continuă Euphie. Dacă au fost preparaţi în unt. Dar nu pot să sufăr costiţa afumată, dimineaţa. Nu ştiu cum îi poate plăcea cuiva, zău.

Poate că era timpul să-i găsească lui Violet o însoţitoare mai tânără. Euphie era o scumpă, dar, uneori, mintea îi era în altă parte.

— Ţi-ar plăcea să te duci să călăreşti astăzi? întrebă George.

Poate că Violet avea nevoie doar de nişte aer proaspăt.

— Am văzut un peisaj încântător zilele trecute şi m-am gândit că ai putea să-ţi iei creioanele şi să-i faci o schiţă. Tony spune că.

— Îmi pare rău. Violet ţâşni de pe scaun. Nu. Nu pot să mă duc astăzi.

Ieşi în fugă din cameră.

— Tinerii sunt atât de repeziţi, nu-i aşa? Euphie părea stupefiată. Când eram o tânără fată, sunt sigură că mama mi-a zis de sute de ori: „Euphemia, să nu te grăbeşti niciodată. Recunoşti o lady după capacitatea ei de a fi liniştită”.

— Foarte inteligent, sunt sigură, spuse George. Ai idee ce o necăjeşte pe Violet?

— Ce o necăjeşte, milady? Euphie îşi înălţă capul ca o pasăre. Nu ştiu să fie chiar *necăjită.* Cred că orice mică schimbare în comportamentul ei normal poate fi pusă pe seama tinereţii şi a evenimentului *lunar.*

Se înroşi şi se grăbi să ia o înghiţitură de ceai.

— Înţeleg.

George o studie gânditoare pe femeia mai în vârstă. Poate că i-ar fi mai bine ca însoţitoare a mamei. Mintea ei împrăştiată n-ar fi nicio problemă în cazul acesteia.

— Ei bine, mulţumesc pentru lămuriri. Iar acum, vrei, te rog, să mă scuzi?

George se ridică şi ieşi din salonul pentru mic dejun în timp ce Euphie încă îşi murmura consimţământul.

Se grăbi să urce scările şi se îndreptă spre camera lui Violet.

— Violet, dragă?

George bătu la uşă.

— Ce este?

Vocea surorii ei părea plină de suspiciune.

— Vreau să vorbesc cu tine, dacă îmi permiţi.

— Pleacă! Nu vreau să văd pe nimeni. N-o să înţelegi niciodată.

Cheia se răsuci în broască. Violet o lăsase pe dinafară.

George se holbă la uşă. Foarte bine, atunci. În

mod cert, n-avea să se angajeze într-o ceartă prin uşa din lemn solid. Porni pe coridor. Euphie trăia în mica ei lume. Violet era îmbufnată, iar Harry… George deschise uşa dormitorului ei cu atâta forţă, încât se lovi de perete. Harry nu era de găsit nicăieri. La ora 7 dimineaţa se dusese cu şareta la el acasă, dar deja plecase. „Laşul!” Iar bărbaţii considerau că femeile sunt slabe de inimă. Probabil că era ocupat cu nişte treburi tipic masculine, făcându-şi iluzia că treaba aia era necesar să fie făcută, deşi, în realitate, pur şi simplu o evita pe ea. Ha! Ei bine, era un joc pe care puteau să-l joace doi oameni. Se luptă să iasă din rochia de zi şi smulse de la locul lui un costum de călărie. Se răsuci, descriind un cerc complet în încercarea de a-şi prinde toate copcile, apoi se recunoscu înfrântă şi sună după Tiggle.

Camerista sosi purtând întipărită pe chip aceeaşi expresie pe jumătate întristată, pe jumătate consolatoare pe care o avusese din precedenta seară dezastruoasă.

Văzând-o, George aproape că-şi pierdu controlul.

— Ajută-mă cu asta, te rog.

Se întoarse cu spatele.

— Vă duce să călăriţi, milady?

— Da.

— Pe vremea asta?

Tiggle privi cu îndoială pe fereastră. O creangă umedă se lovea de ea.

— Da.

George se încruntă la creanga copacului. Cel puţin, nu fulgera.

— Pricep. În spatele ei Tiggle se aplecă pentru a-i prinde copcile din talie. Păcat că s-a întâmplat aşa, seara trecută – că domnul Pye v-a refuzat invitaţia.

George încremeni. Oare tuturor servitorilor le

părea rău pentru ea?

— Nu m-a refuzat. Ei bine, nu tocmai.

— O?

George simţi căldura încingându-i chipul. La naiba cu tenul palid!

— M-a întrebat ce vreau de la el.

Tiggle, care ridica rochia de zi aruncată pe jos, se opri şi se uită uimită la ea.

— Şi ce i-aţi răspuns, milady? Dacă nu vă supăraţi că întreb.

George îşi ridică mâinile spre tavan.

— N-am ştiut ce să-i spun. Am bălmăjit ceva despre faptul că n-am mai făcut asta niciodată, iar el a plecat.

— O!

Tiggle se încruntă.

— Ce voia să-i zic? George se îndreptă spre fereastră. „Te vreau dezbrăcat, Harry Pye?" Sigur că treburile astea se fac cu multă fineţe. Şi de ce dorea să ştie ce intenţii am? Nu-mi pot imagina că poveştile de amor încep în asemenea stil avocăţesc. Mă mir că nu m-a pus să le aştern pe hârtie. „Eu, Lady Georgina Maitland, solicit ca domnul Harry Pye să facă dragoste cu mine." Zău aşa!

În spatele ei, tăcerea continuă. George tresări. Iată că o şocase pe Tiggle. Ziua asta putea oare deveni şi mai.? Camerista izbucni în râs. George se răsuci. Camerista era încovoiată de râs şi încerca să-şi recapete răsuflarea.

— O, milady!

Gura lui George se arcui.

— Nu-i chiar aşa de amuzant.

— Nu, fireşte că nu. Tiggle îşi muşcă buza, luptându-se evident să se stăpânească. Doar că „Te vreau dezbrăcat, Ha-Ha-Harry Pye".

Izbucni din nou în râs. George se lăsă să cadă pe marginea patului.

— Ce să fac?

— Îmi pare rău, milady. Încă strângând rochia în braţe, Tiggle se aşează încet lângă ea. Asta vreţi de la domnul Pye? O relaţie de dragoste?

— Da. George îşi încreţi nasul. Nu ştiu. Dacă l-aş fi întâlnit la un bal, nu i-aş fi cerut să avem o relaţie.

Ar fi dansat cu el, apoi ar fi flirtat şi ar fi schimbat cuvinte spirituale. A doua zi dimineaţă, el iar fi trimis flori şi poate că ar fi invitat-o la o plimbare în parc. I-ar fi făcut curte.

— Dar un vechil n-ar fi invitat la balurile la care participaţi dumneavoastră, milady, rosti Tiggle cu voce sobră.

— Exact!

Pentru un oarecare motiv, acest simplu fapt o făcu pe George să clipească pentru a-şi reţine lacrimile.

— Ei bine, atunci – Tiggle oftă şi se ridică –, din moment ce nu există altă cale, poate că ar trebui să-i spuneţi ce mi-aţi spus mie.

Zâmbi fără să întâlnească privirea lui George şi părăsi încăperea. George se prăbuşi pe spate, în pat. „Îmi doresc.” Oftă. Din păcate, a-ţi dori nu era totuna cu a avea.

*

Harry închise uşa casei sale şi îşi sprijini capul de ea. Încă putea auzi ploaia bătând în lemn. Cerealele putrezeau pe câmp, iar el nu putea face nimic în privinţa asta. În ciuda ofertei amabile a lui Lady Georgina de a le acorda împrumuturi arendaşilor, aceştia aveau să piardă mulţi bani şi multă *mâncare*

dacă recoltele erau distruse. Şi nu era doar asta, ci, azi, alte oi fuseseră găsite moarte pe domeniul Granville. Cel care le otrăvea devenea tot mai îndrăzneţ. În ultima săptămână, acţionase de trei ori, ucigând peste o duzină de animale. Chiar şi cei mai loiali dintre oamenii de pe domeniul Woldsly îl priveau cu suspiciune. Şi de ce nu? Pentru mulţi, el era un străin aici.

Se desprinse de uşă şi aşeză felinarul pe masă, lângă o scrisoare pe care o deschisese în această dimineaţă. Doamna Burns îi lăsase cina, dar el nu se atinse de mâncare. În loc de asta, aprinse focul şi puse o oală cu apă la încălzit.

Călărise pe-afară încă de dinainte de ivirea zorilor şi muncise de atunci, inspectând recoltele. Se dezbrăcă repede până la brâu şi turnă apă caldă în lighean. Abia dacă era călduţă, dar o folosi ca să se spele la subraţ, pe piept şi pe spate. La sfârşit, turnă apă curată în lighean şi îşi cufundă capul în ea. Apa rece i se prelinse pe faţă, picurându-i de pe bărbie. I se păru că îndepărtează nu numai mizeria de peste zi, ci şi problemele psihice – frustrarea şi furia, şi neajutorarea. Harry luă un prosop şi îşi şterse faţa.

Se auzi o bătaie în uşă.

El încremeni cu prosopul în mână. Veniseră oare oamenii lui Granville după el, în cele din urmă? Stinse felinarul, îşi scoase pumnalul şi se apropie pe furiş de uşă. Postându-se într-o parte a acesteia, o deschise dintr-o smucitură.

Lady Georgina se afla afară, cu ploaia picurându-i de pe glugă.

— Pot să intru?

Privirea ei coborî şi se opri pe pieptul dezgolit. Ochii ei albaştri se făcură mari.

La vederea reacţiei ei, bărbăţia lui Harry se întări.

— Nu m-am gândit că aşteptaţi permisiunea mea pentru a intra, milady.

Se apropie din nou de masă, pentru a-şi pune cămaşa pe el.

— Sarcasmul nu ţi se potriveşte.

Intră şi închise uşa.

El îndepărtă capacul de pe cratiţa în care se afla cina – supă de fasole – şi se aşeză să mănânce.

Lady Georgina îşi lăsă pelerina să cadă neglijent pe un scaun. O simţi privindu-l înainte de a se îndrepta spre şemineu. Atinse figurina fiecărui animal cu vârful degetului, iar apoi se apropie de el.

El luă nişte supă cu lingura. Era rece, dar încă gustoasă.

Ea îşi trecu degetele de-a lungul mesei, oprindu-se când ajunseră la scrisoare. O ridică.

— Îl cunoşti pe contele de Swartingham?

— Frecventăm aceeaşi cafenea din Londra. Îşi turnă o halbă de bere. Uneori, îmi scrie despre treburi legate de agricultură.

— Serios? Începu să citească scrisoarea. Dar se pare că te consideră prieten. Limbajul este, cu siguranţă, lejer.

Harry se înecă şi îi smulse scrisoarea din mână, făcând-o să tresară. Stilul lui Lord Swartingham putea fi uneori prea colorat – deloc potrivit pentru o doamnă.

— Cu ce vă pot fi de ajutor, milady?

Lady Georgina se îndepărtă de masă. Felul ei de a fi părea ciudat, iar el avu nevoie de un minut pentru a-şi da seama despre ce era vorba.

Era nervoasă.

Harry îşi îngustă ochii. Nu o mai văzuse niciodată tulburată.

— Ultima dată, nu m-ai lăsat să termin povestea, spuse ea. Despre Prinţul-Leopard.

Se opri lângă foc şi îşi întoarse chipul curios de vulnerabil spre el.

Cu un singur cuvânt rece ar fi putut s-o trimită la plimbare pe această femeie a cărei poziţie socială o depăşea cu mult pe a lui. Oare avusese vreodată atâta putere asupra vreunui membru al aristocraţiei? Se îndoia de asta. Problema era că, uneori, în decursul ultimei săptămâni, încetase să fie aristocrată şi devenise… o femeie. Lady Georgina.

Doamna *lui.*

— Vă rog, spuneţi-mi povestea, milady.

Harry mai luă din supa doamnei Burns şi începu să mestece o bucăţică de carne de oaie.

Ea păru să se relaxeze şi se apropie din nou de şemineu, jucându-se cu animalele sculptate în timp ce vorbea.

— Prinţul-Leopard l-a învins pe căpcăun şi a adus armăsarul de aur. Ţi-am spus partea asta? întrebă uitându-se la el.

Harry dădu din cap.

— Da, acum. Îşi frecă nasul gânditoare. Tânărul rege, ţi-l aminteşti?

— Îhâm.

— Ei bine, tânărul rege a luat armăsarul de aur de la Prinţul-Leopard, probabil fără să-i mulţumească, şi i l-a dus prinţesei – îşi flutură o mână – sau, mai bine zis, *tatălui* ei, *celălalt* rege. Deoarece prinţesa nu are nicio putere de decizie, nu-i aşa?

El ridică din umeri. Era povestea ei, aşa că habar n-avea.

— Foarte rar au. Prinţesele, vreau să spun. Ajung mereu să fie vândute unor balauri bătrâni ori unor uriaşi, ori unor alte asemenea creaturi. Lady Georgina se încrunta la un bursuc. Unde-i cerbul?

— Poftim?

— Cerbul. Arătă spre poliţa căminului. Nu se află aici. Nu l-ai dărâmat din greşeală în foc, nu?

— Nu cred, dar se poate s-o fi făcut.

— Va trebui să le găseşti alt loc. Este prea primejdios aici.

Începu să alinieze animalele sculptate în partea dinspre perete a poliţei.

— Cum doriţi, milady.

— În sfârşit, continuă Lady Georgina, tânărul rege a adus armăsarul de aur tatălui prinţesei şi i-a spus: „Iată-l! Cum rămâne cu fiica dumitale?” Dar ce nu ştia tânărul rege era că armăsarul putea vorbi.

— Este un cal vorbitor?

Ea păru să nu-l audă.

— În clipa în care tânărul rege a părăsit camera, armăsarul de aur s-a întors spre celălalt rege, tatăl prinţesei. Mă urmăreşti?

— Îhâm.

Gura lui era plină cu mâncare.

— Bine. Cu atâţia regi se creează confuzii. Scoase un oftat. Iar armăsarul de aur a zis: „Nu acesta este bărbatul care m-a eliberat. Aţi fost păcălit, Maiestate”. Iar asta l-a făcut pe rege s-o ia razna.

— De ce? Harry bău nişte bere. Doar armăsarul de aur fusese al regelui. Ce-i păsa cine i l-a adus?

Ea îşi puse mâinile în şolduri.

— Pentru că aducerea armăsarului de aur este un test. El vrea ca doar bărbatul în stare să facă aşa ceva să se însoare cu fata lui.

— Pricep. Toată treaba i se părea o prostie. Oare un tată nobil n-ar fi mai interesat să găsească un bărbat bogat, în loc de unul puternic? Deci, de fapt, nu voia cu adevărat armăsarul de aur?

— Probabil că voia şi armăsarul de aur, dar nu despre asta-i vorba.

— Dar.

— Important *este* – Lady Georgina se uită mânioasă la el – că regele-tată s-a dus direct la tânărul rege şi i-a spus: „Uite cum stă treaba, e foarte bine că mi-ai adus armăsarul de aur, însă ce vreau eu cu adevărat e lebăda de aur, care aparţine unei vrăjitoare afurisite. Aşa că, dacă o vrei pe prinţesă, du-te şi mi-o adu”. Ce părere ai de asta?

Harry avu nevoie de un moment pentru a-şi da seama că ultimele cuvinte îi fuseseră adresate direct. Înghiţi descumpănit.

— Par să fie o mulţime de animale de aur în povestea dumneavoastră, milady.

— Mda, rosti Lady Georgina. Am constatat şi eu asta. Dar, în fond, ele n-ar putea să fie din orice altceva, nu-i aşa? Adică, n-ar da bine să ai un cal de cupru sau o lebădă de plumb.

Se încruntă şi înlocui o cârtiţă cu o vrăbiuţă.

El o privi gânditor.

— Asta-i tot, milady?

— Poftim? Nu-şi ridică privirea de la micuţele animale. Nu, mai e mult, zise ea, dar apoi rămase tăcută.

El împinse deoparte resturile cinei.

— O să-mi spuneţi şi restul poveştii?

— Nu. În orice caz, nu chiar acum.

El se ridică de la masă şi făcu un pas spre ea. Nu voia s-o sperie. Se simţea de parcă ar fi avut propria lebădă de aur la un braţ distanţă.

— Atunci, o să-mi spuneţi de ce aţi venit de fapt? întrebă el.

Îi simţea parfumul din păr, o aromă exotică, precum mirodeniile din ţinuturi îndepărtate. Ea aşeză un sturz lângă o pisică. Pasărea se răsturnă, iar el aşteptă până când ea o puse pe picioare.

— Trebuie să-ţi spun ceva. În afară de poveste.

Faţa ei era întoarsă pe jumătate, iar el zări dâra strălucitoare lăsată de o lacrimă pe obrazul ei. Un bărbat amabil – un bărbat *onorabil* – ar fi lăsat-o în pace. S-ar fi prefăcut că n-a văzut lacrimile şi s-ar fi îndepărtat. Nu ar fi lăsat-o să afle că îi ştie temerile şi dorinţele. Dar Harry îşi pierduse cu mult timp în urmă puţina onoare pe care o avusese vreodată.

Şi nu fusese niciodată amabil.

Îi atinse părul cu vârful degetului, simţind moliciunea şuviţelor.

— Ce vreţi să-mi spuneţi?

Ea îşi întoarse chipul spre el, iar ochii ei erau strălucitori în lumina focului, nesiguri şi plini de speranţă, şi la fel de ispititori ca însăşi Eva.

— Ştiu ce vreau de la tine.

Harry era atât de aproape, încât respiraţia lui îi mângâia faţa.

Capitolul 10

— Şi ce vreţi de la mine, milady?

George simţi că inima îi bate în gât. Era mult mai greu decât îşi imaginase în camera ei de la Woldsly. Avea impresia că îşi aşterne sufletul în faţa lui.

— Te vreau pe tine!

El se aplecă mai aproape, iar ea avu impresia că îi simte limba atingându-i urechea.

— Pe mine?

Ea gâfâi. Asta era ce o mâna pe ea, dincolo de

ruşine, dincolo de teamă: dorinţa pe care o simţea pentru acest bărbat.

— Da. Vreau să mă săruţi aşa cum m-ai mai sărutat. Vreau să te văd dezbrăcat. Vreau să mă dezbrac pentru tine. Vreau…

Dar gândurile i se risipiră pentru că, de data aceasta, fu sigură – limba lui îi mângâia conturul urechii. Şi cu toate că *ideea* unei astfel de mângâieri putea părea ciudată, în realitate era *divină.* Se cutremură.

Chicotitul lui Harry gâdilă urechea ei umedă.

— Vreţi multe lucruri, milady.

— Îhâm. George înghiţi un nod şi un alt gând îi trecu prin minte. Şi ce-ar fi să încetezi să-mi mai zici „milady”?

— Dar m-ai dominat cu atâta măiestrie.

Dinţii lui o muşcară de lobul urechii. George trebui să-şi lipească genunchii pentru a-şi stăpâni excitarea.

— Chiar şi-aşa.

— Poate că ar trebui să-ţi spun George, aşa cum face sora ta.

Trasă un mic şir de săruturi care urcă spre tâmplă.

Ea se încruntă, încercând să se concentreze asupra cuvintelor lui.

— Ei bine.

— Deşi mi-e teamă că eu nu te văd la fel cum te vede sora ta. George este un nume atât de masculin. Mâna lui se ridică spre sânii ei. Iar eu nu cred deloc că eşti masculină.

Degetul lui mare îi mângâie sfârcul. Ea aproape că încetă să respire. Îi cuprinse sânul prin materialul rochiei. „O, Doamne, Dumnezeule!” Nu ştia că o atingere atât de uşoară îţi putea stârni senzaţii atât de

intense.

— Aş putea să-ţi spun Georgina, dar e prea lung.

Îşi privi mâna cu ochi întunecaţi.

„Poftim?”

— Şi ar mai putea fi Gina, ca nume de alint, dar este prea banal pentru tine.

Îi strânse sfârcul, iar ea percepu şocul până în străfundurile fiinţei ei. Gemu neajutorată. Privirea lui Harry se ridică spre ochii ei. Nu mai zâmbea.

— Deci, vezi tu, cred că va trebui să-ţi spun doamna *mea.*

Capul lui se aplecă. Gura lui o cuprinse pe a ei înainte ca ea să-şi poată da seama ce se petrece. Muşcând-o, lingând-o, sorbind-o. Sărutul lui – dacă o devorare atât de sălbatică putea fi numită sărut – îi copleşi simţurile. Îşi încleştă degetele în părul lui şi se agăţă pentru a scăpa cu viaţă din vâltoarea care o cuprinsese. „Oh, mulţumesc, Doamne!” Începuse să creadă că nu-l va mai gusta niciodată. Îi supse limba, murmurând de plăcere.

El scoase un sunet – un mârâit? — şi îşi puse o mână pe fundul ei, şi o lipi cu brutalitate de trupul lui. Şi-ar fi pus gaj viaţa că umflătura dură pe care o simţise lovindu-se de partea inferioară a pântecului ei era bărbăţia lui. Doar pentru a fi sigură, se frecă de ea, iar aceasta se întări şi mai mult. El îi răsplăti îndrăzneala vârându-şi un genunchi între picioarele ei. Efectul fu atât de excitant, încât aproape că uită de umflătură. El găsise cumva *acel* punct, acel mic loc care putea să-i aducă ei atât de multă plăcere. Frecă acel loc cu piciorul, în vreme ce limba lui se repezea ritmic în gura ei.

Ea aproape că scânci când simţi acea senzaţie. Oare el ştia? Oare toţi bărbaţii înţelegeau în secret acea parte a anatomiei feminine? George trase de

părul lui până când buzele lui Harry se desprinseră de ale ei. Genunchiul lui îşi continuă mişcarea înnebunitoare. Ea se uită în ochii lui, cu pleoape grele şi de un verde intens, şi văzu cunoaşterea devastatoare. Nu era cinstit! El avea s-o atragă în vâltoarea dorinţei înaintea ca ea să-l descopere măcar.

— Stai!

Cuvântul se auzi mai mult ca un icnet decât ca o poruncă, dar Harry se opri imediat.

— Milady?

— Am spus că vreau să *te* văd.

George îi îndepărtă genunchiul. Acesta era chiar singurul cuvânt potrivit.

El îşi desfăcu larg braţele.

— Iată-mă!

— *Gol.*

Pentru prima dată, se zări o urmă de stânjeneală pe chipul lui Harry.

— Aşa cum doreşte milady, rosti el, însă nu făcu nicio mişcare.

O văzu în ochii lui – ea va trebui să-l dezbrace. Îşi muşcă buza, excitată şi nesigură în acelaşi timp.

— Aşează-te acolo, spuse ea şi îi arătă fotoliul din faţa focului.

El se supuse, lăsându-se pe spate, cu picioarele întinse. Ea ezită.

— Poţi să faci ce doreşti cu mine, milady, zise el.

Cuvintele se auziră ca torsul unei pisici, de parcă o felină uriaşă i-ar fi permis s-o mângâie.

Dacă se oprea acum, nu avea să afle niciodată. Îngenunche şi îi descheie cu grijă nasturii cămăşii. Mâinile lui se sprijineau lejer pe braţele fotoliului, iar el nu făcu nicio mişcare ca s-o ajute. Ea ajunse la ultimul nasture şi dădu deoparte cele două jumătăţi ale cămăşii, examinându-l. Tendoanele gâtului coborau

spre povârnişurile umerilor, netede şi fine. Mai jos, era sfârcurile mici şi maronii, întărite ca şi ale ei. Atinse unul cu vârful degetului şi trasă cercul întunecat al marginii denivelate.

El scoase un sunet. Privirea ei se ridică spre a lui. Ochii lui străluceau sub pleoapele coborâte, iar nările îi erau dilatate – altminteri, era nemişcat. Se uită din nou la pieptul dezgolit. În centrul lui creştea păr negru, iar ea îşi trecu degetele peste el pentru a-i simţi textura. Era neted, umed la rădăcină din pricina transpiraţiei. Ea urmări linia părului în jos, spre pântec, unde îi încercuia buricul. Ce ciudat. Iar părul cobora şi mai jos. Probabil că ajungea până la… Pipăi şliţul pantalonilor în căutarea nasturilor care îl încheiau. Bărbăţia lui se ridică ţeapănă sub material. Cu coada ochiului, îl văzu încleştându-şi mâinile pe braţele fotoliului, dar o lăsă să facă tot ce voia. Găsi nasturii. Mâinile îi tremurau, iar unul dintre ei se desfăcu. Desfăcu şliţul şi, încet, lărgi deschizătura pantalonilor în timp ce făcea eforturi pentru a putea respira.

Se ridicase singură şi era mai mare decât îşi imaginase vreodată, iţindu-se din izmene. Statuile minţeau. Nici vorbă ca asta să încapă sub acele pricăjite frunze de smochin. Era mai roşcată decât pielea de pe burtă, iar ea putea vedea venele care pulsau pe toată lungimea sa. Vârful era mai mare decât restul, strălucitor şi roşu. Părul de la bază era umed, iar când se aplecă – o, Doamne! — putu să-l miroasă. Mosc bărbătesc, greu şi îmbătător.

George nu ştia care era eticheta într-o astfel de situaţie, dacă se cădea sau nu, dar întinse mâna. Dacă mâine murea şi trebuia să dea socoteală pentru sufletul ei nemuritor în faţa porţilor raiului şi a lui Sfântul Petru, nu avea să regrete asta – aşa că atinse mădularul lui Harry Pye.

El gemu şi îşi ridică şoldurile.

Dar atenţia ei era distrasă de descoperirea pe care o făcuse. Pielea era moale, precum cea mai fină mănuşă din piele de ied şi se mişca separat de muşchiul aflat sub ea. Palma ei alunecă spre vârf şi găsi nişte lichid care se prelingea dintr-o fantă. Oare aceasta era sămânţa vieţii?

El gemu din nou. De data aceasta, o înşfăcă şi o ridică în poala lui, ascunzând cea mai interesantă parte a trupului său.

— O să mă ucizi, milady. Îi desfăcu copcile de la spatele rochiei. Jur pe mormântul tatălui meu că te vei putea uita la trupul meu gol ore în şir, sau cât de mult voi suporta, însă *mai târziu.* Dar, acum – rochia ei căzu în faţă, iar el o trase în jos –, eu vreau să văd trupul *tău* dezgolit.

Ea se încruntă, fiind pe cale să protesteze, însă el îi dăduse cu totul corsetul deoparte, îşi aplecase capul şi începuse să-i sugă sfârcul. Şocată, ea îşi coborî privirea spre capul lui, dar apoi fu copleşită de senzaţia provocată de acea mângâiere şi trase aer în piept. Ştia că bărbaţii erau fascinaţi de sâni, dar nu ştia despre ce era vorba.

„Oh, Doamne, era normal?” Poate că nu conta – limba lui trecu la celălalt sân şi începu să-l sugă şi pe acela –, deoarece era atât de erotic. Atât de evocator. Acum, şoldurile ei se mişcară, legănate de acordul ei. El chicoti, iar ea simţi vibraţia în sfârc.

Iar apoi, o muşcă uşor.

— O, te rog!

Fu surprinsă de răguşeala propriei voci. Nu ştia pentru ce se roagă. Dar Harry ştia. Îşi îndreptă trupul şi îi scoase rochia cu totul. Îi îndepărtă pantofii din picioare, unul câte unul, şi îi lăsă să cadă pe duşumea. Ea stătea în poala lui, ca o odaliscă, goală cu excepţia

ciorapilor şi a jartierelor, cu mădularul lui apăsat pe coapsa ei. Ea ştia că ar fi trebuit să se simtă ruşinată. Dacă ar fi avut puţin bun-simţ, ar fi luat-o la goană ţipând. Ceea ce nu făcea decât să dovedească tot ce ea bănuise de ceva vreme: Îşi pierduse de tot buna-cuviinţă. Deoarece atunci când Harry îşi înălţă capul şi, încet, îi cercetă cu privirea trupul gol, ea îşi arcui trupul ca pentru a se înfăţişa mai bine.

— Eşti atât de frumoasă. Vocea lui era guturală, profundă şi aspră. Uite – îi atinse sfârcurile umflate –, arată ca nişte boabe de zmeură în zăpadă. Uite – îşi trecu mâna peste arcuirea pântecului –, eşti moale ca puful. Şi aici.

Degetele lui pieptănară cârlionţii roşcaţi care îi înconjurau feminitatea. Mâna lui se încleştă pentru o clipă pe micul dâmb dintre picioarele ei. Chipul lui era senzual în lumina focului, cu trăsăturile accentuate, cu buzele arcuite într-un zâmbet. Îşi strecură degetul mijlociu printre faldurile de la intrarea în trupul ei.

Ea îşi închise ochii în timp ce el o atingea acolo.

— Îţi place blând? Degetul lui o mângâie. Sau dur? Degetul lui o împunse.

— A-aşa, gemu ea.

Îşi desfăcu coapsele puţin mai mult.

— Sărută-mă, şopti el şi îşi întoarse capul pentru a-i depune săruturi uşoare ca pana pe buze.

Ea gemu în gura lui. Degetele ei se încurcară în părul lui şi apoi coborâră pe pielea caldă a umerilor lui. Iar în tot acest timp, degetul lui o împungea până când tensiunea ajunse la cote insuportabile, iar el îşi vârî limba în gura ei. George se arcui, simţindu-şi inima bătând să-i spargă pieptul, iar căldura prelingându-se, răspândindu-se dinspre mijloc. Se simţi zguduită, de parcă pornise pe un drum fără întoarcere.

El o mângâie blând, consolator.

Când începu să simtă că pluteşte, el o ridică, se ridică în picioare şi se îndreptă spre dormitor. O întinse pe patul lui îngust şi se dădu încet îndărăt. Harry o privi – vrând să vadă dacă se împotriveşte? – în vreme ce se dezbrăca de restul hainelor. Ea rămase acolo fără vlagă, anticipând ce avea să urmeze, orice-ar fi fost. El se urcă deasupra ei şi, pentru un moment, rămase sprijinit în braţe şi în genunchi, ca o fiară înfometată pe cale să-şi devoreze prada. Prada lui care abia aştepta.

— S-ar putea să te doară.

El îi cercetă ochii.

— Nu-mi pasă.

Îi trase capul în jos, spre al ei. El îi găsi buzele şi îi îndepărtă picioarele cu ale lui. Ea îl simţi la intrarea în trupul ei. El îşi înălţă capul şi se sprijini într-o mână, iar apoi, o pătrunse. Sau cel puţin asta crezu ea că făcuse. El se retrase puţin şi se împinse din nou, şi mai mult din el intră în ea. Doamne, Dumnezeule, oare avea să intre toată...? Urmă o altă împingere, iar ea gemu. O durea. Ustura. Ardea. El îi privi chipul, scrâşni din dinţi şi o pătrunse cu putere. Pelvisul lui se lovi de al ei.

Ea scânci. Se simţea plină – prea plină.

Deasupra ei, el rămase nemişcat. O bobiţă de sudoare se prelinse de pe obrazul lui şi căzu pe omoplatul ei.

— E bine?

Vocea lui fu un mârâit.

„Nu!” Dădu din cap şi se hazardă să zâmbească.

— Vitează fată! şopti el.

El se aplecă s-o sărute şi îşi mişcă încet şoldurile. Părea să se frece de ea fără ca bărbăţia lui să se mişte de fapt. Asta era chiar plăcut. Mâinile ei îi explorară spinarea, ciorchinele de muşchi de pe umăr, valea formată de coloană umedă de transpiraţie. Mâna ei

coborî mai jos şi îi simţi fesele arcuindu-se în timp ce, în sfârşit, el se mişcă în ea. Nu era dureros, dar nici la fel de plăcut cum fusese când îşi băgase degetul. Se concentră asupra tachinării limbii lui cu a ei. Şi îşi apăsă mâna pe muşchii fundului lui pentru că i se păreau fascinanţi. Se simţea plăcut. El se împinse în ea. Să-i simtă bărbăţia intrând şi ieşind din ea era chiar interesant.

George se întrebă în treacăt cum arătau ei doi. Apoi, toate gândurile îi zburară din minte, pentru că el îşi apăsă mâna pe trupul ei *acolo.* Şi, cumva, combinaţia dintre degetele lui şi penisul care o pătrundea era cu adevărat perfectă. Ea se agăţă de şoldurile lui şi începu să şi le mişte pe ale ei. Absolut fără niciun ritm, însă nu părea să conteze. Aproape. „O, ceruri!” Chiar văzu stele. Se desprinse din sărutare pentru a-şi arcui capul pe pernă, fiind cuprinsă de o stare de beatitudine cum nu mai simţise niciodată.

El ieşi brusc din trupul ei, iar ea simţi ceva cald răspândindu-i-se pe pântec. Deschise ochii la vreme pentru a-l vedea pe Harry aruncându-şi capul pe spate şi urlând. Tendoanele gâtului îi ieşiseră în relief, iar pieptul îi strălucea de transpiraţie.

Era cel mai magnific lucru pe care îl văzuse vreodată.

*

Surprinzător, zău, cât de simplu era să ucizi.

Silas îşi coborî privirea spre femeia care zăcea în grozamă. Trebuise s-o târască aici, după ce o ţinuse închisă mai mult de o zi. La urma urmelor, fusese important ca ea să moară într-un mod corespunzător, iar el trebuise să găsească şi să prepare ierburile otrăvitoare. O treabă destul de plictisitoare. Spre

sfârşit, femeia fusese cuprinsă se convulsii, iar trupul îi era răsucit. Înainte să moară, vomitase şi îşi pierduse controlul intestinelor, aşa că se răhăţise dezgustător peste tot. Îşi arcui buza. Toată treaba îi răpise prea mult timp şi fusese din cale-afară de scârboasă.

Dar fusese simplu.

Alesese un imaş păscut de oi, de pe propriul domeniu. Izolat noaptea, dar suficient de aproape de drum pentru a fi găsită înainte de a putrezi de tot. Era important să se facă legătura cu otrăvirea oilor. Aceşti fermieri erau proşti ca noaptea, iar dacă legătura nu era făcută clar pentru mintea lor, era posibil să nu vadă ceea ce era evident.

Ar fi putut încerca s-o convingă pe femeie să bea infuzia pe care o preparase, dar fusese mai rapid s-o forţeze pur şi simplu s-o dea pe gât. Apoi, se aşezase şi aşteptase. Femeia înjurase şi ţipase în timp ce el îi aplica tratamentul – deja fusese beată când o găsise. Apoi, după o vreme, se apucase cu mâinile de stomac. Vomase. Făcuse pe ea.

Şi, în cele din urmă, murise.

Silas oftă şi îşi îndreptă trupul, muşchii fiindu-i cuprinşi de cârcei după atât stat pe un bolovan umed. Se ridică şi îşi scoase o batistă din buzunar. Se apropie de trupul împuţit şi despachetă cerbul sculptat. Cu grijă, îl aşeză la câţiva paşi de femeie. Suficient de aproape pentru a fi găsit, dar destul de departe pentru a fi scăpat de aceasta. Privi cu ochi critici scena pe care o crease şi aprecie că era în regulă.

Zâmbi pentru sine şi plecă.

*

Pe pieptul lui zăcea o greutate. Harry deschise ochii, dar nu se mişcă. Văzu un nor de păr roşcat

plutind pe pieptul lui şi pe braţul drept.

Ea rămăsese peste noapte.

El se uită pe fereastră şi înjură încet. Mijiseră zorii deja. Ar fi trebuit să fie în picioare cu o oră în urmă, iar Lady Georgina ar fi trebuit să plece cu mult înainte. Dar să stea întins în patul prea mic alături de doamna lui era plăcut. Îi simţea moliciunea sânilor pe o parte a trupului. Răsuflarea ei îi mângâia umărul, iar mâna ei era întinsă peste pieptul lui, de parcă îl luase în stăpânire. Şi poate chiar o făcuse. Poate că el era precum unul dintre prinţii fermecaţi din poveştile ei, iar ea deţinea cheia de la inima lui.

Cheia sufletului său.

Închise ochii din nou. Simţea mirosul lui amestecat cu al ei. Ea se mişcă, iar mâna îi coborî pe pântecul lui, aproape de erecţia matinală. El îşi ţinu respiraţia, însă mâna se opri.

Voia să se uşureze şi, în afară de asta, pe ea avea s-o doară prea tare în dimineaţa asta. Îi îndepărtă braţul de pe trupul lui. Harry se ridică. Părul lui Lady Georgina se încâlcise în jurul chipului ei. Cu blândeţe, el i-l dădu spre spate, iar ea îşi scărpină nasul în somn. El zâmbi. Arăta ca o ţigăncuşă sălbatică. Se aplecă, îi sărută sânul dezgolit şi se ridică. Scormoni focul, apoi îşi puse pantalonii pentru a ieşi afară să urineze. Când se întoarse, puse apă la fiert şi aruncă o privire în micul dormitor. Doamna lui dormea încă.

Tocmai lua ceainicul de pe raft când cineva bătu la uşa casei. Închise repede uşa dormitorului. Puse mâna pe pumnal şi întredeschise uşa de la intrare.

În faţa lui se afla un gentleman. Înalt, cu părul roşcat-castaniu. Cu o mână osoasă, străinul flutură o cravaşă. Un cal era priponit în spatele lui.

— Da?

Harry îşi ridică mâna dreaptă deasupra capului.

Cealaltă mână ţinea cuţitul ascuns în spatele cadrului uşii.

— O caut pe Lady Georgina Maitland.

Vocea străinului, tăioasă şi superioară, i-ar fi făcut pe cei mai mulţi bărbaţi să îngheţe.

Harry îşi ridică o sprânceană.

— Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Contele de Maitland.

— Ah!

Dădu să închidă uşa. Maitland îşi strecură cravaşa între uşă şi cadru, pentru a-l împiedica s-o închidă.

— Ştiţi unde se află?

— Da. Harry îl privi inexpresiv pe Maitland. O să ajungă la conac, în curând.

Mânia scânteie în ochii celuilalt bărbat.

— Într-o oră, o să fac praf şi pulbere cocioaba asta blestemată.

Harry închise uşa.

Când se răsuci, o văzu pe Lady Georgina privind pe furiş din dormitor. Părul ei atârna desfăcut pe umeri şi era înfăşurată într-un cearşaf.

— Cine era?

Vocea îi era răguşită de somn.

Harry ar fi vrut s-o poată lua în braţe şi s-o poarte înapoi în pat şi s-o facă să uite de această nouă zi, însă lumea şi tot ce era în ea îi aştepta.

Puse ceainicul la loc pe raft.

— Fratele tău.

*

Fratele ei era singura persoană din lume pe care o femeie n-ar fi vrut s-o întâlnească imediat după o noapte de extaz. George îşi petrecu printre degete

panglica de la gât.

Tiggle îi îndepărtă mâna şi îi prinse ultima agrafă în păr.

— Poftim, milady! Sunteţi gata.

Cel puţin, camerista nu-i mai arunca priviri deprimate.

În schimb, era compătimitoare. Oare chiar toată lumea ştia ce se petrecuse noaptea trecută? Ar fi trebuit să fie mai discretă şi să nu-şi petreacă noaptea acolo. George oftă şi se gândi să simuleze o durere de cap. Dar Tony era extrem de încăpăţânat. Poate că n-ar târî-o afară din cameră pentru a o chestiona, însă precis l-ar găsi la uşă în clipa în care ar încerca să iasă. Mai bine, termina odată cu toată povestea asta.

Îşi trase umerii spre spate şi coborî scările cu atitudinea unui creştin care se ducea să înfrunte un leu teribil de enervat. Greaves îi aruncă o privire plină de simpatie în timp ce îi deschise uşa salonului pentru micul dejun.

Înăuntru, Thomas stătea în picioare lângă şemineu, privind în lungul nasului osos spre focul din cămin. Era evident că nu se atinsese de mâncarea de pe bufet. Tony era imaginea fidelă a răposatului lor tată, înalt şi costeliv, cu un chip dominat de oase proeminente şi sprâncene stufoase. Singura diferenţă era părul roşcat, pe care îl moştenise de la mama lor. Părul şi faptul că era un bărbat mult mai plăcut decât fusese tatăl lor.

De obicei.

George observă că Violet era intenţionat absentă. Şi ştia foarte bine de ce. Avea să se răfuiască mai târziu cu obrăznicătura aia.

— Bună dimineaţa, Tony.

George se îndreptă către bufet. Peşte afumat. Până şi bucătăreasa ştia. Se servi cu o bucată mare.

Va avea nevoie de toate forţele.

— George, o salută Tony cu răceală.

Se apropie repede de uşă şi o deschise brusc. Doi lachei îl priviră surprinşi.

— Nu mai avem nevoie de voi. Aveţi grijă să nu fim deranjaţi.

Lacheii se înclinară.

— Da, domnule.

Tony închise încet uşa şi trase de vestă în jos pentru a o îndrepta. George îşi dădu ochii peste cap. Când devenise fratele ei atât de înţepat? Probabil că exersase în timpul nopţilor, în această cameră.

— Nu iei micul dejun? Bucătăreasa a pregătit nişte peşte excelent. El îi ignoră cuvintele amabile.

— Ce-a fost în mintea ta? Tonul lui fu incredibil de sever.

— Ei bine, dacă vrei să ştii adevărul, n-a fost nimic în mintea mea. Luă o înghiţitură de ceai. Adică, nu după primul sărut. El sărută foarte bine.

— George!

— Dacă nu doreai să ştii, de ce ai întrebat?

— Ştii foarte bine ce-am vrut să spun. Nu face pe fluşturatica în faţa mea. George oftă şi lăsă jos furculiţa. Oricum, peştele avea gust de cenuşă.

— Nu-i treaba ta.

— Sigur că-i treaba mea. Eşti sora mea şi eşti nemăritată.

— Mă amestec eu în afacerile tale amoroase? Te întreb eu despre doamnele cu care te întâlneşti la Londra?

Tony îşi încrucişă braţele şi o privi de-a lungul nasului mare.

— Nu este acelaşi lucru, iar tu ştii asta.

— Da – George se uită la un peşte –, dar aşa ar trebui.

El oftă şi îşi trase un scaun în faţa ei.

— Poate că aşa e. Însă lumea nu-i făcută astfel. Nu avem de-a face cu societatea aşa cum ar trebui să fie, ci aşa cum este. Iar societatea te va judeca, să ştii, cu asprime, draga mea.

Ea simţi că îi tremură buzele.

— Vino la Londra, cu mine, spuse Tony. Putem să uităm de asta. Sunt nişte tipi pe care pot să ţi-i prezint.

— Nu e ca şi cum ai alege un cal. Nu vreau să schimb un murg cu un roib.

— De ce nu? De ce să nu-ţi găseşti un bărbat din clasa ta socială? Unul cu care să te măriţi şi care să-ţi dăruiască prunci.

— Pentru că, zise George încet, pur şi simplu, nu-l vreau pe oricare bărbat. Îl vreau pe *acesta.* Tony izbi masa cu palma, făcând-o pe George să tresară. Se aplecă spre ea.

— Iar restul familiei poate să se ducă la naiba? Nu eşti aşa. Gândeşte-te ce exemplu îi dai lui Violet. Vrei ca şi ea să facă tot ce faci tu?

— Nu. Dar nu-mi pot trăi viaţa doar ca să fiu un exemplu pentru sora mea. Tony îşi strânse buzele.

— Tu n-o faci, îl acuză George. Poţi să afirmi cu sinceritate că, înainte de a face orice, te opreşti pentru a te gândi: „Este acesta un bun exemplu pentru fraţii mei?”

— Pentru numele lui Dumnezeu.

Uşa se deschise brusc.

Surprinşi, amândoi îşi ridicară privirile. Tony se încruntă.

— Credeam că am cerut să nu intre ni…

— Domnule. Milady.

Harry închise uşa în faţa celor doi lachei certaţi şi înaintă în încăpere.

Tony se îndepărtă de masă.

— Te simţi bine, milady?

Harry i se adresă lui George, dar privirile lui nu-l părăsiră nicio secundă pe Tony.

— Da, mulţumesc, Harry. Acasă la el, îl asigurase că Tony nu i-ar face rău niciodată, dar probabil că el se hotărâse să vadă cu ochii lui cum stau treburile. Vrei un peşte afumat?

Colţul gurii lui Harry se înălţară, dar Tony îl împiedică să răspundă.

— Nu avem nevoie de tine. Poţi să pleci.

— *Tony!* şuieră George.

— Domnule.

Harry îşi înclină capul. Expresia de pe chipul lui era din nou impenetrabilă.

Inima lui George se prăbuşi, fărâmându-se parcă în mii de cioburi. „Nu este bine.” Începu să se ridice, însă Harry era deja la uşă.

Iubitul ei părăsi încăperea, concediat de fratele ei de parcă ar fi fost un servitor oarecare.

Nimic nu-l înjosea mai tare pe un bărbat decât incapacitatea de a-şi proteja femeia. Harry îşi puse furios tricornul şi mantia şi se îndreptă cu paşi mari spre grajduri, călcâiele cizmelor lui răscolind pietrişul. Dar Lady Georgina nu era chiar a lui, nu? Nu era legată de el prin lege sau prin normele sociale. Era o femeie care îi permisese să facă dragoste cu ea. O dată.

Şi poate că doar o singură dată.

Pentru ea, fusese prima oară şi, inevitabil, el o rănise. Înainte, îi oferise plăcere, dar fusese suficientă pentru a compensa durerea de după aceea? Oare înţelesese ea că doar prima dată era dureros? Poate că nu-l va lăsa să-i demonstreze că-i putea oferi plăcere atunci când bărbăţia lui intra în ea.

Harry înjură. Rândaşul care îi ţinea iapa îl privi temător. Se încruntă la băiat şi luă frâiele. Faptul că o

dorea pe Lady Georgina nu-i îmbunătăţea deloc starea de spirit. Acum. Sub el sau deasupra lui, nu conta. Pur şi simplu, dorea să-şi cufunde bărbăţia în trupul ei şi să simtă din nou cum explodează stelele.

— Domnule Pye!

Harry se uită peste umăr. Contele de Maitland îl striga de pe treptele conacului Woldsly. La naiba, ce mai voia acum?!

— Domnule Pye, dacă veţi fi amabil să aşteptaţi cât timp calul meu este înşeuat, aş dori să vă însoţesc.

Nu prea avea de ales, nu-i aşa?

— Foarte bine, domnule.

Îl privi pe conte care se apropia încet în vreme ce rândaşii dădură fuga să-i îndeplinească porunca. Chiar dacă bărbatul nu s-ar fi prezentat în această dimineaţă, la el acasă, Harry l-ar fi recunoscut. Avea ochii surorii lui – limpezi, de un albastru pătrunzător.

Un cal înşeuat fu adus, iar cei doi bărbaţi încălecară. Ieşiră din curtea grajdurilor fără să rostească niciun cuvânt. Cel puţin, contele era discret.

Nori întunecaţi se încruntau deasupra lor, ameninţând cu o ploaie pe care n-o dorea nimeni. Aproape că ajunseră la porţi când contele vorbi.

— Dacă urmăreşti să obţii bani, pot să-ţi ofer o pungă care să te ajute s-o iei din loc mai repede. Harry îl privi pe conte – Tony, aşa i se adresase Lady Georgina. Chipul acestuia era împietrit, dar buzele îi erau foarte uşor arcuite la colţuri, exprimând dispreţul. Lui Harry aproape că îi păru rău pentru el.

— Nu caut să obţin bani, domnule.

— Nu mă lua de prost. Nările lui Tony fremătară. Am văzut cocioaba în care trăieşti, iar ţinuta ta nu denotă nici măcar o avere modestă. Vrei să obţii banii surorii mele.

— Consideraţi că n-aş putea avea alt motiv

pentru a dori compania lui Lady Georgina?

— Eu…

— Mă întreb dacă vă daţi seama cât de aproape sunteţi de a o insulta pe milady, spuse Harry. Roşeaţa se răspândi pe pometii bărbatului. Harry îşi aduse aminte că acel conte era fratele mai tânăr al lui Lady Georgina. Nu putea avea mai mult de – cât? — douăzeci şi cinci sau douăzeci şi şase de ani. Aerul autoritar îl făcea să pară mai în vârstă.

— Dacă nu iei banii pe care ţi-i ofer şi dacă n-o laşi în pace, o să am grijă să fii concediat fără a ţi se da referinţe, zise Tony.

— Sunt angajat de sora dumneavoastră, nu de dumneavoastră, domnule.

— N-ai niciun pic de mândrie, omule? Tony îşi opri brusc calul. Ce fel de ticălos vânează o femeie singură?

Şi Harry îşi opri calul.

— Chiar credeţi că sora dumneavoastră nu şi-ar da seama rapid dacă un bărbat ar urmări să profite de ea?

Tony se încruntă.

— O pui în primejdie. Violet spune că sora noastră a fost atacată în timp ce era în compania dumitale.

Harry oftă.

— Lady Violet v-a spus şi că Lady Georgina a tras cu pistolul în atacatori? Celălalt bărbat făcu ochii mari.

— Sau că, dacă ar fi fost după mine, ea n-ar fi avut ce să caute în şaretă, alături de mine, de la bun început?

Tony se cutremură.

— A făcut cum a tăiat-o capul, nu-i aşa? Are tendinţa de a fi încăpăţânată. Harry îşi ridică o sprânceană.

Tony tuşi şi îşi îndemnă calul s-o ia din loc.

— Chiar şi-aşa, un gentleman nu ar continua să-i acorde atenţie unei doamne care nu-i poate răspunde.

— Atunci, după cum văd eu lucrurile, aveţi două probleme, domnule, zise Harry. Ochii lui Tony se îngustară.

— Una, că doamna mi-a returnat, de fapt, atenţiile, iar a doua – Harry se răsuci pentru a întâlni privirea contelui –, că eu nu sunt un gentleman.

Capitolul 11

— Violet, deschide imediat uşa asta!

George îşi ţinu răsuflarea şi îşi lipi urechea de uşă. Nimic.

— Ştiu că eşti înăuntru. Te aud respirând.

— Nu poţi.

Vocea surorii ei se auzi iritată, de dincolo de uşă.

— Ha! Violet Elizabeth Sarah Maitland. Deschide imediat uşa asta sau o să-l pun pe Greaves s-o scoată din balamale.

— Nu, n-o s-o faci. Balamalele sunt pe dinăuntru. Vocea lui Violet era triumfătoare.

„Chiar acolo sunt, obrăznicătură mică.” George trase aer în piept şi scrâşni din dinţi.

— Atunci, o să-l pun să spargă uşa.

— N-ai face una ca asta.

Vocea lui Violet se auzi mai de-aproape.

— Nu cred că ar trebui să contezi pe asta.

Îşi încrucişă braţele şi începu să bată din picior.

De cealaltă parte a uşii se auzi un hârşâit, apoi uşa se întredeschise. Un ochi plâns se iţi în deschizătură.

— O, draga mea. George împinse uşa deschizând-o complet şi intră închizând-o în urma ei. E timpul să lămurim lucrurile. Ce naiba te-a apucat să-i scrii lui Tony?

Buza de jos a lui Violet începu să tremure.

— Bărbatul acela te-a prins în mrejele lui. Te-a ademenit cu mângâierile lui şi cu atracţiile carnale.

„Mângâieri şi atracţii carnale?” George se încruntă.

— Ce ştii tu despre atracţiile carnale? Violet făcu ochii mari.

— Nimic, spuse ea mult prea repede. Ei bine, doar ce aude toată lumea.

George o privi pe sora ei care se înroşea. Să minţi şi să-ţi rămână pielea palidă era întotdeauna o problemă.

— Violet, zise ea încet, e ceva ce doreşti să-mi spui?

Violet lăsă să-i scape un bocet ascuţit şi se aruncă în braţele lui George. „O, Doamne!”

— Linişteşte-te, scumpo, linişteşte-te! Se dădu îndărăt împleticindu-se – Violet era cu vreo cinci centimetri mai înaltă – şi se aşeză pe canapeaua de la fereastră. Nu poate să fie chiar atât de rău.

Violet încercă să vorbească, se înecă şi plânse în continuare. George o legănă murmurându-i cuvinte de alin şi îndepărtă părul de pe fruntea umedă a surorii ei. Violet trase aer în piept şi se cutremură.

— N-nu înţelegi. Am făcut ceva cu adevărat îngrozitor. Îşi şterse ochii cu o mână. Am... am *păcătuit,* George!

George nu se putu abţine să nu zâmbească – Violet era mereu atât de melodramatică –, dar se controlă imediat.

— Spune-mi!

— M-am… m-am culcat cu un bărbat.

Cuvintele fură neclare pentru că Violet îşi îngropase capul la pieptul ei, însă George nu se putu înşela în privinţa lor.

Se dezmetici imediat şi simţi groaza ca o mână care-i încleştase gâtul.

— Cum? O îndepărtă pe Violet de la pieptul ei. Uită-te la mine. Ce vrei să zici cu asta?

Poate că sora ei confundase lucrurile cumva, poate că ea confundase o îmbrăţişare cu ceva mai mult.

Violet îşi ridică faţa răvăşită.

— I-am dăruit virginitatea mea unui bărbat. A curs sânge.

— O, Doamne!

Nu, nu Violet, nu surioara ei. George simţi lacrimile usturându-i ochii, dar le îndepărtă şi cuprinse chipul surorii ei în palme.

— Te-a forţat? Te-a rănit?

— N-nu. Violet se înecă oftând. Aproape că e mai rău. Am făcut-o pentru că aşa am dorit. Sunt o femeie uşoară. O… o *târfă.*

Izbucni din nou în hohote de plâns şi îşi îngropă faţa în fustele lui George. George o mângâie pe sora ei pe spinare şi aşteptă să se liniştească, şi se gândi. Trebuia să procedeze cu tact. Când Violet se calmă din nou, George zise:

— Nu cred că putem să mergem atât de departe, încât să afirmăm că eşti o târfă. Adică, n-ai luat bani pentru asta, nu?

Violet clătină din cap.

— Evident că… George îşi ridică o mână.

— Iar în privinţa faptului că ai fi o femeie uşoară. N-a fost decât un singur bărbat. Am dreptate?

— D-da.

Buza de jos a lui Violet tremură.

— Atunci, te rog să mă ierţi că-ţi spun că acel gentleman poartă o vină cel puţin la fel de mare ca a ta. Câţi ani are?

Violet părea un pic revoltată că fusese decăzută din poziţia de femeie uşoară.

— Are douăzeci şi cinci de ani.

Douăzeci şi cinci de ani! Seducător libidinos. George trase aer în piept.

— Şi eu îl cunosc? întrebă ea cu glas calm. Violet se îndepărtă de sora ei.

— Nu-ţi spun! N-o să fiu silită să mă mărit cu el. George se uită uluită la ea, inima oprindu-i-se în piept.

— Îţi creşte burta?

— Nu!

Oroarea din vocea lui Violet era neprefăcută, slavă Domnului! George răsuflă uşurată.

— Atunci, de ce crezi că te-aş pune să te măriţi cu el?

— Ei bine, poate că tu nu, dar Tony… Violet se ridică şi începu să umble prin încăpere. Îmi scrie scrisori.

— Tony?

— Nu! Violet se răsuci şi se uită mânioasă la ea. *El!*

— Ah, *el.* George se încruntă. Despre ce?

— Vrea să mă mărit cu el. Spune că mă iubeşte. Dar, George – Violet luă un sfeşnic de pe masă şi începu să gesticuleze cu el –, eu nu-l mai iubesc. L-am iubit. Adică, am crezut că-l iubesc. De aia, ei bine. Ştii tu.

— Mda.

George simţi că se înroşeşte.

— Dar, după aceea, am început să observ cât de depărtaţi îi sunt ochii şi că vorbeşte afectat. Violet

ridică din umeri şi puse sfeşnicul pe măsuţa de toaletă. Iar apoi, dragostea, sau ce-o fi fost, a dispărut. Nu-l urăsc, doar că nu-l iubesc.

— Înţeleg.

— Şi tu simţi la fel despre domnul Pye? întrebă Violet. Ai terminat-o cu el?

George avu o viziune cu Harry Pye cu capul arcuit spre spate, cu tendoanele gâtului încordate în vreme ce era cuprins de convulsii deasupra ei. Căldura îi invadă măruntaiele. Se pomeni coborându-şi pleoapele.

Le ridică repede, îndreptându-şi şi trupul în acelaşi timp.

— Nu, nu tocmai.

— O! Violet păru deprimată. Poate că e vina mea atunci.

— Nu cred asta, scumpo. Poate că e doar faptul că ai numai cincisprezece ani. Sau, adăugă ea repede când văzu că Violet se bosumflă, poate că nu este bărbatul potrivit pentru tine.

— O, George! Violet se trânti pe spate, în pat. N-o să mai am niciodată un pretendent. Cum să-i explic că mi-am pierdut fecioria? Poate că ar trebui să mă mărit cu *el.* Niciun alt bărbat nu mă va mai lua vreodată. Violet privi baldachinul de deasupra ei. Doar că nu sunt foarte sigură dacă voi putea suporta pentru tot restul vieţii mele felul în care prizează tutun.

— Da, ar fi o adevărată tortură, murmură George, dar mi-e teamă că va trebui să pun piciorul în prag şi să-ţi interzic să te măriţi cu el. Aşa că eşti salvată.

— Eşti o scumpă. De pe pat, Violet îi adresă un surâs tremurat. Dar el a spus că va trebui să dezvăluie totul dacă nu-i devin mireasă.

— Ah! Dacă va pune vreodată mâna pe ticălosul acela şantajist. Atunci, cred cu adevărat că va trebui

să-mi zici numele lui, scumpo. Ştiu – îşi ridică mâinile când Violet dădu să protesteze –, însă e singura cale.

— Ce-o să faci? întrebă sora ei, cu un fir de voce.

George îi întâlni privirea.

— Va trebui să-i spunem lui Tony cine este, aşa încât Tony să-l convingă că nu eşti interesată de o căsătorie cu el.

— Dar Tony, George? Violet îşi azvârli braţele de-a latul patului, luând fără să vrea poziţia unui martir. Ştii cum se uită el cercetător la cineva, atât de rece şi în lungul nasului. Mă face să mă simt ca un vierme. Un vierme *strivit.*

— Da, dragă, cunosc această privire, zise George. Mi-a fost adresată chiar în această dimineaţă, mulţumesc foarte mult.

— Îmi pare rău de asta. Violet păru chinuită de remuşcări înainte de a reveni la dilema proprie. Tony o să mă facă să mă mărit cu el!

— Nu! Acum îl denigrezi pe Tony, spuse George. Poate că şi-a pierdut simţul umorului de când a căpătat titlul, dar asta nu înseamnă că o va sili pe vreuna din surorile sale să se mărite, mai ales pe cea care are cincisprezece ani.

— Chiar şi aşa, eu.

— Chiar şi aşa, zâmbi George. Gândeşte-te cât folositor va fi Tony când îl va convinge pe acest gentleman. Zău, este singurul avantaj pe care-l găsesc în a avea un conte drept frate.

*

În noaptea aceea, George tremura de frig, aşa că îşi strânse mai bine gluga pelerinei în jurul feţei. Era târziu, aproape miezul nopţii, iar cabana lui Harry era cufundată în întuneric. Poate că se culcase deja. Cu

altă ocazie, ar fi făcut cale-ntoarsă. Dar era mânată de o nevoie imperioasă. Trebuia să-l vadă din nou. Doar că nu venea să-l *vadă* la această oră târzie din noapte, nu-i aşa? Simţi că obrajii i se înroşesc. Voia să facă mai mult de-atât, mult mai mult decât să-l vadă pe Harry Pye. Şi nu dorea să examineze prea amănunţit motivele din spatele acestei nevoi.

Bătu la uşa lui.

Aceasta se deschise aproape imediat, de parcă el o aşteptase.

— Milady!

Ochii lui verzi erau gravi. Pieptul lui Harry era dezgolit, iar privirea ei fu imediat atrasă de el.

— Sper că nu te superi, începu ea pe un ton monoton, adresându-se sfârcului lui stâng.

El întinse un braţ şi o trase înăuntru. Trânti uşa şi o sprijini de ea. Îi îndepărtă gluga şi îi cuprinse buzele. Ea îşi înclină capul pe spate pentru ca gura lui să o cuprindă mai bine, împingându-şi limba printre dinţii ei. Oh, ceruri, avea nevoie de asta. Oare devenise o femeie uşoară după ce gustase o dată din fructul interzis? Mâinile lui îi cuprinseră ceafa, iar ea simţi agrafele căzând. Părul i se rostogoli pe spinare. Mâinile ei rătăciră pe spatele lui, strângându-l, mângâindu-l. Simţea gustul de bere de pe limba lui şi mirosul de mosc. Sfârcurile ei se întăriseră deja şi o dureau de parcă l-ar fi recunoscut pe el şi ar fi recunoscut şi ce era.

Buzele lui îi coborâră pe gât, cu gura deschisă.

— Nu mă supăr, se auzi vocea lui răguşită.

Şi, în timp ce ea încerca să-şi aducă aminte la ce întrebare primise acest răspuns, el îşi strecură mâna în corsajul ei. Îl trase în jos cu sălbăticie, rupând ţesătura fină şi expunându-i sânii goi. George gâfâi şi simţi umezeală între picioarele ei. Apoi, gura lui era pe sânul

ei, ciugulindu-l. Se temu cu adevărat că o va muşca. Părea un animal primordial, un mascul faţă de femela lui. Ajunse la sfârcul ei şi îl muşcă, iar ea simţi o ciupitură ascuţită.

Nu se putu împiedica să nu se arcuiască şi să nu geamă.

Mâna lui era sub fustele ei acum, împingându-le şi ridicându-le de parcă era nerăbdător să-i găsească acel centru al trupului. Când el ajunse unde voia, ea îşi încleştă mâinile de umerii lui. El îşi trecu degetele peste locul ei intim, pipăind, simţind.

Îşi înălţă capul de pe sânul ei şi chicoti.

— Te-ai umezit pentru mine.

Vocea lui era întunecată. Senzuală.

Îşi băgă mâinile sub picioarele ei şi o ridică, lipind-o cu spatele de uşă; toată greutatea ei se sprijinea pe el. Era într-o poziţie total neajutorată în vreme ce el intră între coapsele ei. Simţi atingerea pantalonilor lui. Iar apoi, simţi atingerea *lui.* Ochii i se deschiseră larg şi îi întâlni privirea, strălucitoare şi verde ca a unui prădător.

„Oh, Doamne!”

El îşi legănă şoldurile, doar puţin. Simţi intruziunea. Îşi imagină capul larg desfăcându-i buzele de jos şi gâfâi cu ochii pe jumătate închişi. El se legănă din nou, iar penisul lui se împinse puţin mai departe.

— Milady.

Respiraţia lui îi mângâie buzele. Făcând un efort, ea deschise ochii.

— Ce-i? gâfâi ea

Se simţea îmbătată, ameţită, de parcă ar fi plutit într-un minunat vis cu ochii deschişi.

— Sper că nu te deranjează – se împinse în ea – îndrăzneala mea.

„Poftim?”

— Nu. O, nu mă deranjează.

Abia reuşi să articuleze cuvintele.

— Eşti sigură?

Îi linse sânul, diavolul, iar ea tresări.

Trupul ei era atât de sensibil, încât senzaţia era aproape dureroasă. „O să mi-o plătească pentru asta.”

El se legănă.

„Altă dată.”

— Foarte sigură, şopti ea.

El rânji, dar o picătură de sudoare i se prelinse pe tâmplă.

— Atunci, cu permisiunea ta.

Nu aşteptă ca ea să încuviinţeze, ci îşi vârî bărbăţia cu totul în ea, înghesuind-o în uşă şi atingându-i cu o precizie remarcabilă *acel* loc. George îşi înfăşură picioarele, braţele şi inima în jurul lui Harry. El se retrase cu o încetineală agonizantă şi o luă de la capăt, de data aceasta răsucindu-se un pic înainte de a o penetra cu totul. Impactul îi trimise fiori de extaz prin tot trupul.

Avea să moară de atâta plăcere.

El se retrase din nou, iar ea îi simţi fiecare centimetru frecându-se de carnea ei sensibilă. Aşteptă, suspendată în aer şi în timp, ca el s-o mai pătrundă o dată. Iar el aşa făcu, bărbăţia lui străpungând-o, iar pelvisul lui frecându-se de feminitatea ei. Apoi, el păru să-şi piardă controlul. Se mişcă într-un ritm rapid, mişcările fiindu-i scurte şi aprige. Dar la fel de eficiente, naiba să-l ia! Iar pentru ea începu sfârşitul, năvălind în valuri care păreau să nu se mai termine. Nu putu să respire, să vadă sau să audă, nu reuşi decât să geamă într-un abandon primitiv şi să deschidă gura, şi să şi-o umple cu umărul lui, sărat şi fierbinte.

Îl *muscă* pe Harry.

El termină retrăgându-se brusc din ea, dar încă ţinându-şi braţele în jurul ei, în vreme ce se cutremura şi era cuprins de spasme, eliberându-se între trupurile lor. Se sprijini de ea, greutatea lui ţinând-o ţintuită de perete în timp ce amândoi trăgeau adânc aer în piept. George se simţea grea. Apatică. Ca şi cum nu avea să-şi mai poată mişca niciodată mâinile şi picioarele. Îi mângâie umărul, frecând locul unde îl muşcase.

Harry oftă în părul ei. Lăsă picioarele să-i cadă pe podea, ajutând-o să-şi găsească echilibrul.

— Aş vrea să te pot purta în pat, dar mi-e teamă că tocmai m-ai secătuit, milady. Asta – se trase puţin îndărăt, pentru a o privi în ochi –, dacă nu vrei să rămâi aici, în noaptea asta.

— Da. George verifică dacă se putea ţine pe picioare. Erau cam nesigure, însă se putea descurca. Se îndreptă spre micuţul dormitor. Voi rămâne peste noapte.

— Şi cum rămâne cu fratele tău? întrebă el din spatele lui George.

— Fratele meu nu-mi controlează viaţa, spuse ea trufaşă. În afară de asta, m-am furişat pe uşa servitorilor.

— Ah!

El o urmase în dormitor, iar ea văzu că avea în mâini un lighean cu apă. Îşi ridică sprâncenele.

— Ar fi trebuit să fac asta noaptea trecută.

Oare era jenat?

Harry puse ligheanul lângă pat şi o ajută să-şi dezbrace rochia şi furoul, apoi îngenunche pentru a-i scoate pantofii şi ciorapii.

— Întinde-te, milady.

George se întinse pe pat. Pentru un anumit motiv, se simţea intimidată acum, deşi, mai devreme, când făcuseră dragoste cu sălbăticie, nu fusese. El luă

un prosop şi îl cufundă în lighean, storcându-l apoi. Prosopul ud lasă răceală şi piele ca de găină în urma sa. Îl auzi cufundând din nou prosopul şi storcându-l, clipocitul apei fiind cumva erotic în tăcerea din încăpere. El îi trecu prosopul peste sâni şi peste pântec, lăsând o dâră de fierbinţeală rece.

Respiraţia i se accelera anticipând ce avea să urmeze.

Dar el o luă iarăşi de la capăt, începând cu picioarele, prosopul urcând pe pulpele ei. Cu blândeţe, îi depărtă coapsele şi o spălă între ele. Udă prosopul din nou, iar ea îi simţi răceala în zona pubiană. Îi trecu încet prosopul printre picioare, iar ei i se tăie respiraţia. Apoi, greutatea lui părăsi patul.

George deschise ochii şi îl urmări pe Harry dezbrăcându-şi pantalonii. Gol, cu ochii în ochii ei, luă prosopul şi îşi şterse pieptul. Îl cufundă în apă. Îl stoarse. Se spălă la subraţ. Îl trecu peste pântec.

Privirea ei coborî, iar ea îşi linse buzele.

Penisul lui se înălţă brusc. George se uită în sus, iar privirea ei o întâlni pe a lui. Harry cufundă prosopul în apă. Îşi ridică bărbăţia pentru a-şi spăla săculeţii grei de sub ea. Îl cufundă din nou în lighean şi trecu prosopul ud în lungul mădularului, de jur împrejur, lăsând în urmă pielea strălucitoare. Îşi curăţă părul pubian cu prosopul, iar apoi îl azvârli pe podea. Cu penisul ţeapăn, Harry se apropie de pat. George nu-şi putea lua ochii de la el.

Îşi puse un genunchi alături de ea, făcând patul să se lase în jos. Funiile care ţineau salteaua scârţâiră.

— Ai de gând să termini povestea, milady?

Ea clipi.

— Povestea?

— Prinţul-Leopard, tânărul rege. Îşi trecu buzele peste omoplatul ei. Frumoasa prinţesă, lebăda de aur.

— O! Bine. Ea încercă să-şi adune minţile suficient pentru a putea gândi. Gura lui Harry rătăcea pe sub sânul ei stâng. Cred că ajunsesem la momentul când regele-tată i-a cerut tânărului rege să-i aducă.

Scânci. El ajunsese la sfârc. Sânii ei încă erau sensibili de la joaca de dinainte. Harry îşi înălţă capul.

— Lebăda de aur pe care o avea vrăjitoarea cea rea.

Suflă aer rece pe sfârcul umed. George gâfâi.

— Da. Desigur, tânărul rege l-a trimis pe Prinţul-Leopard după ea.

— Desigur, murmură Harry adresându-i-se celuilalt sân.

— Şi Prinţul-Leopard s-a transformat în… ahhh.

El îi luase sfârcul în gură. Apoi, îl lăsă să se elibereze dintre buzele sale.

— Om, o ajută el şi suflă din nou.

— Îhâm. George rămase inertă vreme de câteva secunde. Da. Şi Prinţul-Leopard îşi ţinu coroana cu smarald în mână.

El cobora sărutând-o pe abdomen.

— … şi îşi dori să.

— Da?

Oare îi lingea buricul?

— O pelerină care să-l facă invizibil.

— Serios?

Harry îşi propti bărbia pe partea inferioară a pântecului ei, cu braţele odihnindu-i-se pe oasele ei pelviene. George îşi arcui gâtul pentru a-l vedea. El era întins între picioarele ei desfăcute, chipul lui aflându-se la doar câţiva centimetri de… Iar el părea cu adevărat interesat de povestea ei.

— Da, serios. Îşi lăsă capul să-i cadă înapoi pe pernă. Şi şi-a pus pelerina, şi s-a dus şi-a furat lebăda de aur fără ca vrăjitoarea cea rea să bage măcar de

seamă. Iar când s-a întors – oare ce făcea Harry acolo? — i-a dat lebăda de aur. *Oh, Doamne, Dumnezeule!*

Harry termină de lins marginile feminităţii ei, apoi îi sărută *acel* loc. Îşi înălţă capul.

— Asta face parte din poveste, milady? întrebă el politicos.

George îşi vârî degetele în părul lui mătăsos.

— Nu. Deocamdată, am terminat cu povestea. Îi apăsă capul în jos. Nu. Te. Opri.

Avu impresia că el se putea să fi râs, pentru că ea simţise o vibraţie, dar apoi gura lui Harry coborî, ajunse pe locul ei intim şi îl *supse.*

Şi, sincer, după asta, nu-i mai păsă de nimic.

*

— Ce vizezi noaptea? îl întrebă Lady Georgina la mult timp după aceea.

— Hm? Harry încercă să se concentreze.

Trupul îi era inert. Mâinile şi picioarele îi erau moi, aproape lichide de epuizare, şi făcea eforturi să stea treaz.

— Îmi pare rău. Dormi?

În mod evident, doamna lui nu dormea. Îi simţea degetele mângâindu-l prin părul de pe piept. Făcu un efort eroic.

— Nu. Deschise ochii. Mari. Ce-ai spus?

— Ce visezi noaptea?

„Drace!” Îşi suprimă un fior.

— Nimic. Se cutremură. Nu era ceva ce ar fi vrut să audă o aristocrată. Doar pe tine, adăugă el repede.

— Nu. Îl bătu pe umăr. Nu urmăresc să-mi faci complimente. Vreau să ştiu la ce te gândeşti. Ce doreşti. Care sunt lucrurile de care îţi pasă.

Care erau lucrurile de care îi păsa? La acest ceas

din noapte? După ce făcuse dragoste cu ea nu o dată, ci de două ori?

— Ah! Simţi cum pleoapele îi coboară încet şi făcu un efort să le ridice din nou. Era pur şi simplu prea obosit pentru asta. Mi-e teamă că sunt un om simplu, milady. Cel mai mult mă gândesc la recoltă.

— Şi ce gândeşti mai exact? se auzi vocea ei atentă.

Ce voia de la el? El îi mângâie părul, în vreme ce capul ei era culcat pe pieptul lui, şi încercă să se gândească, însă era un efort prea mare. Îşi lăsă ochii să i se închidă şi rosti primul lucru care îi veni în minte.

— Ei bine, mă îngrijorează ploaia care nu mai conteneşte. Că, anul acesta, nu se va opri la timp. Că recolta va fi distrusă. Oftă, dar ea rămase tăcută sub mâna lui. Mă gândesc la planificarea pentru anul următor şi mă întreb dacă ar trebui să încercăm să cultivăm hamei, deşi suntem atât de departe în nord.

— Hamei?

— Îhâm. Căscă de păru să nu se mai oprească. Pentru bere. Dar apoi ar trebui să găsim o piaţă pentru recoltă. Am obţine bani frumoşi pe ea, dar oare partea fermierilor va fi suficientă pentru ca aceştia să poată rezista peste iarnă? Ea îi trasă un cerc pe stern, atingerea ei aproape gâdilându-l. Gândindu-se la această problemă, el începea să se trezească. Este greu să-i faci pe fermieri să accepte să cultive ceva nou. Au deja rosturile lor şi nu le plac inovaţiile.

— Atunci, cum o să-i convingi?

El rămase tăcut vreme de un minut, gândindu-se, iar ea nu-l întrerupse. Nu mai spusese nimănui despre această idee a lui.

— Uneori, mă gândesc că o şcoală elementară în West Dikey ar fi o idee bună.

— Serios?

— Îhâm. Dacă fermierii sau copiii lor ar putea să citească, dacă ar fi chiar şi puţin educaţi, introducerea inovaţiilor ar fi mult mai uşoară. Iar apoi, fiecare generaţie ar fi mai învăţată şi oamenii vor fi mai deschişi faţă de ideile noi şi de modalitatea de a face diverse lucruri. Ar fi o îmbunătăţire care s-ar măsura în decenii, nu în ani, şi ar îmbunătăţi nu doar veniturile proprietarului de teren, ci şi pe ale fermierilor înşişi. Harry era complet treaz acum, dar doamna lui tăcea în continuare. Poate că se gândea că educarea fermierilor era o idee proastă. Apoi, ea vorbi:

— Ar trebui să găsim un profesor. Un gentleman care să aibă răbdare cu copiii. Acel „noi” presupus de exprimarea ei îi încălzi sufletul.

— Da. Pe cineva căruia îi place la ţară şi care înţelege rostul anotimpurilor.

— Anotimpurile?

Mâna de pe pieptul lui se oprise. El o acoperi cu a lui şi îi mângâie dosul palmei cu degetul mare în timp ce vorbi:

— Primăvara e rece şi umedă, iar fermierii trebuie să planteze seminţele în pământ, dar nu prea curând, fiindcă ar îngheţa, iar oile fată toate odată, sau aşa pare. Vara este lungă şi fierbinte, şi trebuie să mâni oile sub nesfârşitul cer albastru şi să urmăreşti creşterea cerealelor. Toamna, speri că soarele va străluci, pentru ca recolta să fie bună. Dacă soarele străluceşte, oamenii sărbătoresc şi sunt festivaluri; dacă nu, îi vezi pe toţi posomorâţi şi temători. Iarna, care e lungă şi mohorâtă, fermierii şi familiile lor stau lângă micile focuri din casele lor, spunând poveşti şi aşteptând venirea primăverii. Se opri şi îi strânse timid umărul. Anotimpurile.

— Ştii atât de multe, şopti ea.

— Doar ce se petrece în partea asta de Yorkshire.

Sunt sigură că ai putea găsi mulţi care să considere că e destul de puţin.

Ea clătină din cap, părul ei cârlionţat mângâindu-i umărul.

— Dar tu ştii cum stau lucrurile. Ştii cum gândesc oamenii din jurul tău. Ştii ce gândesc. Eu nu ştiu.

— Ce vrei să spui?

Încercă să-i vadă chipul, dar capul ei era aplecat pe pieptul lui.

— Mă las cuprinsă de gânduri prosteşti, cum ar fi croiala unei rochii sau că vreau o nouă pereche de cercei, şi uit de oamenii din jurul meu. Nu mă gândesc dacă noul lacheu o curtează pe Tiggle sau cum se descurcă Tony în Londra, de unul singur. Nu te-ai gândi la asta privindu-l pe Tony, pare aşa de mare şi de puternic, şi de stăpân pe situaţie, dar uneori se simte singur. Iar Violet. Oftă. În vara asta, când se afla la casa din Leicestershire a familiei, a fost sedusă, iar eu n-am ştiut. Nici măcar n-am bănuit vreodată.

El se încruntă.

— Şi atunci cum ai aflat?

— Mi-a mărturisit azi-dimineaţă.

Chipul ei era ascuns încă, iar el încercă să-i îndepărteze părul de pe ochi.

— Dacă a fost un secret, dacă ea n-a vrut să-ţi zică până acum, ar fi fost greu să-l afli. Copiii de vârsta aceea sunt foarte misterioşi uneori.

Ea îşi muşcă buza.

— Dar sunt sora ei. Sunt cea mai apropiată de ea. Ar fi trebuit să ştiu. Oftă din nou, un mic sunet trist care îl făcu să dorească s-o protejeze de toate grijile lumii. O presează să se mărite cu el.

— Cine?

— Leonard Wentworth. E un neica nimeni fără niciun ban. A sedus-o doar pentru a o face să se mărite

cu el.

El îi mângâie fruntea cu buzele sale, nefiind sigur ce să spună. Oare îşi dădea seama cât de similară cu a ei era situaţia surorii sale? Se temea şi ea că el îi va cere să se căsătorească drept pedeapsă pentru că făcuseră dragoste?

— Mama noastră… Ezită, apoi începu din nou. Mama noastră nu se simte întotdeauna bine. Are multe boli şi se tot vaită, dar cred că majoritatea sunt imaginare. Îşi petrece atât de mult timp studiindu-se în căutarea altei boli, încât, adesea, nu prea îi observă pe cei din jurul ei. Am încercat să fiu mamă pentru Violet, în locul ei.

— Asta-i o povară destul de mare.

— Nu tocmai. Nu despre asta-i vorba. S-o iubesc pe Violet nu este o problemă. El se încruntă.

— Atunci, ce este?

— Am dispreţuit-o mereu pe mama. Vorbi atât de încet, încât el îşi ţinu respiraţia pentru a putea auzi ce spune. Pentru că este atât de retrasă, de nepăsătoare, de egoistă. Nu m-am gândit niciodată că sunt ca ea, dar poate că sunt. În cele din urmă, se uită la el, iar el văzu lacrimile de cristal din ochii ei. Poate că sunt.

Ceva se frânse în pieptul lui. Harry îşi înclină capul şi îi linse sarea de pe obraji. O sărută cu blândeţe, domol, simţindu-i tremurul sub buzele lui, dorindu-şi să fi ştiut cuvintele care s-o aline.

— Îmi pare rău, oftă el. Nu vreau să-mi pun toate poverile pe umerii tăi.

— Îţi iubeşti sora, spuse el. Iar eu îţi voi purta toate poverile, milady, oricare ar fi acestea. El îi simţi atingerea buzelor pe omoplat.

— Mulţumesc!

El ascultă, însă ea nu mai zise nimic, iar apoi,

după o vreme, respiraţia ei deveni egală. Adormise. Dar Harry rămase treaz mult timp, privind în întuneric şi ţinându-şi doamna în braţe.

Capitolul 12

Posteriorul lui Lady Georgina, neted şi moale, se cuibărise lipit de erecţia lui matinală. Harry deschise ochii. Din nou, îşi petrecuse noaptea la el. Umărul ei era un contur abia perceptibil în faţa lui. Braţul lui se afla pe şoldul ei, iar mâna îi cuprinsese pântecul.

Nu se mişca, respiraţia ei domoală fiind încetinită în somn.

El îşi înclină capul în faţă, astfel că părul ei îi gâdilă nasul. Simţi parfumul exotic cu care ea se dădea, iar bărbăţia lui se sculă, ca un câine dresat care se ridică la semnalul stăpânului. Scotoci prin părul ei până când îi găsi ceafa, caldă şi umedă în somn. Deschise gura pentru a o gusta.

Ea murmură ceva şi îşi aplecă umărul.

El zâmbi şi îşi coborî mâna centimetru cu centimetru, încet, pe furiş, până când degetele dădură peste tufişul ei. Îi atinse perla. Acea bucăţică de carne femeiască fusese cea mai mare descoperire a lui în tinereţe. Revelaţia că trupurile femeilor aveau asemenea secrete fusese ameţitoare. Nici măcar nu-şi amintea chipul primei lui iubite, dar îşi amintea veneraţia lui faţă de felul cum erau făcute femeile.

Acum, frământa perla doamnei lui. Nu brutal, ci cu o atingere uşoară ca pana. Ea nu se mişcă, aşa că el deveni mai îndrăzneţ şi coborî şi mai jos. Un fel de mângâiere. Coapsele ei zvâcniră. Harry îi linse ceafa şi aproape că simţi gustul a ceea ce linsese noaptea

trecută – locul unde degetele lui se jucaseră. Doamnei lui îi plăcuse asta, când o sărutase şi o linsese, şi o supsese acolo. Îşi arcuise spinarea şi gemuse atât de tare, încât el simţise nevoia să râdă cu putere. Acum, o mângâia încet, jucându-se cu faldurile ei alunecoase, moi, şi o simţi cum se umezeşte. Bărbăţia lui aproape îl durea, fiind atât de tare cum parcă n-o mai simţise niciodată. Îi ridică piciorul care se afla deasupra şi îl puse pe şoldul lui. Respiraţia ei se precipită, iar el simţi un zâmbet ivindu-i-se pe chip.

Harry îşi luă penisul în mână şi îl ghidă spre locul acela cald şi umed. Îşi arcui fundul şi se strecură înăuntru – atât de strâmtă, atât de fină, încât dori să geamă de durere şi de plăcere. Se împinse din nou, încet, dar ferm şi pătrunse şi mai mult. Încă o dată, iar părul din jurul penisului său dădu de posteriorul ei. Ea gâfâia. Îi coborî piciorul şi, în cele din urmă, trebui să geamă. „Atât de perfect!” Harry întinse mâna şi îi găsi din nou perla. Apăsă. Dumnezeule, o simţea strângându-se în jurul lui. În loc s-o pătrundă, se lipi de ea, apăsând acea partea a trupului ei până când ea strânse din nou.

— Harry, gemu ea.

— Sssst, şopti el sărutându-i ceafa.

Se împingea în el. Atât de nerăbdătoare. El rânji şi se lipi şi mai tare de ea.

— Harry!

— Iubita mea.

— Mârleşte[4]-mă, Harry!

Iar el o penetră cu putere, surprins şi mânat de o dorinţă pură. Doamne, Dumnezeule, n-ar fi crezut niciodată că ea cunoaşte acest cuvânt, darămite să-l folosească.

— Ooo, da! gâfâi ea.

---

[4] A se împreuna (despre berbeci, oi şi capre) (n.tr.)

El se sălta acum, aproape incontrolabil, iar gemetele ei erau atât de erotice. De fiecare dată era mai bine decât înainte, iar el se gândi neliniştit că era posibil să nu se sature niciodată de ea. Că o va dori mereu la fel de mult. Dar apoi îi simţi spasmele în jurul lui, în timp ce o apucă de şolduri, iar acel gând îi fugi din minte. Era atât de agonizant de bine, încât aproape uită – aproape că fu prea târziu. Dar, în cele din urmă, îşi scoase mădularul la vreme şi ejaculă cutremurându-se, pe cearceaf, alături de ea.

Îi mângâie şoldul şi încercă să-şi domolească respiraţia.

— Bună dimineaţa, milady.

— Îhâm. Se întoarse cu faţa la el. Bună dimineaţa, Harry.

Lady Georgina îi trase capul spre ea şi îl sărută. Era o atingere uşoară, blândă, însă făcu să i se strângă ceva în piept. Brusc, Harry ştiu că ar face orice pentru doamna lui. Ar minţi. Ar fura. Ar ucide.

Ar renunţa la mândria lui.

Oare aşa simţise şi tatăl lui? Se ridică în fund şi îşi luă pantalonii.

— Eşti mereu atât de activ dimineaţa? întrebă ea din spatele lui. Pentru că trebuie să-ţi spun că unii nu consideră asta o virtute.

Se ridică în picioare şi îşi puse cămaşa.

— Îmi pare rău, milady.

În cele din urmă, se întoarse cu faţa spre ea. Ea era proptită într-un cot, cu pătura până în talie. Părul ei portocaliu cădea ca o cascadă în jurul umerilor albi, încâlcit şi rebel. Sfârcurile îi erau de un trandafiriu-maroniu palid, de un roz mai închis în vârfuri. Niciodată în viaţa lui, nu văzuse o femeie mai frumoasă.

Se răsuci.

— Nu sunt tocmai dezamăgită. Mai curând,

obosită, spuse Lady Georgina. Presupun că niciodată nu leneveşti în pat, dimineaţa.

— Nu.

Termină de încheiat nasturii cămăşii. Se duse în cealaltă cameră şi auzi un zgrepţănat uşor. Harry se opri.

Se auzi din nou.

El se uită îndărăt, spre ea.

— Am crezut că pe fratele tău nu-l deranjează asta.

Lady Georgina păru atât de indignată cât putea fi o femeie dezbrăcată.

— N-ar îndrăzni.

Harry doar îşi ridică o sprânceană şi închise uşa de la dormitor. Se îndreptă spre uşa de la intrare şi o deschise. Pe treaptă era îngrămădită o mică boccea de cârpe. Ce...? Claia de păr îşi înălţă capul, iar Harry se pomeni holbându-se la chipul băieţelului pe care îl văzuse acasă la familia Pollard.

— S-a dus să bea şi nu s-a mai întors.

Copilul vorbise pe un ton plat, de parcă se aşteptase să fie abandonat într-o zi.

— Mai bine, ai intra, rosti Harry. Băiatul ezită, apoi se ridică şi intră.

Lady Georgina îşi scoase capul de după uşa dormitorului.

— Cine este, Harry? Zări mica siluetă. O!

Băieţelul şi doamna se uitară unul la celălalt.

Harry puse ibricul la fiert pentru a pregăti ceaiul. Ea îşi reveni prima.

— Eu sunt Lady Georgina Maitland de la conac. Pe tine cum te cheamă? Băiatul doar se uită în continuare la ea.

— Cel mai bine e să dai din cap, când o lady ţi se adresează, flăcău, spuse Harry. Ea se încruntă.

— Chiar nu cred că este necesar.

Dar băiatul se trase de ciuf şi îşi înclină capul.

Lady Georgina intră jenată în cameră. Îşi aruncase un cearşaf peste rochia purtată cu o seară în urmă. Harry îşi aminti că-i sfâşiase corsajul.

— Îi cunoşti numele? îi şopti la ureche. El clătină din cap.

— Vrei ceai? Nu prea am altceva. Nişte pâine şi unt.

Lady Georgina se lumină la faţă, fie pentru că-i oferise ceva de mâncare, fi pentru ceva legat de asta, el nu era sigur.

— Putem să facem pâine prăjită, zise ea.

Harry îşi ridică o sprânceană, dar ea deja găsise pâinea şi untul, cuţitul şi o furculiţă îndoită. Băgă cuţitul în pâine şi reteză o bucată informă. Se uitară cu toţii la ea. George îşi drese glasul.

— Cred că tăiatul e o treabă mai curând bărbătească. Îi înmână cuţitul lui Harry. Vezi să nu tai feliile prea groase, că nu se mai prăjesc bine şi o să aibă un oribil strat spongios la mijloc. Şi este important să nu fie nici prea subţiri, că se ard, iar eu detest pâinea arsă, tu nu?

Se răsuci spre băiat, care dădu din cap.

— O să mă străduiesc, spuse Harry.

— Bine. Eu o s-o ung cu unt. Şi presupun – se uită cu ochi critici la băiat – că tu poţi s-o prăjeşti. Ştii cum să prăjeşti pâinea bine?

Copilul dădu din cap şi luă furculiţa de parcă ar fi fost sabia regelui Arthur. În curând, în mijlocul mesei se afla un morman de pâine prăjită mustind de unt. Lady Georgina turnă ceaiul şi toţi trei se aşezară să ia micul dejun.

— Aş vrea să pot rămâne aici, zise ea lingându-şi untul de pe degete, dar presupun că va trebui să mă

întorc la conac, măcar pentru a mă îmbrăca aşa cum se cuvine.

— Ai lăsat vorbă să vină trăsura după tine? întrebă Harry. Dacă nu o făcuse, avea să-i împrumute calul lui.

— Am văzut o trăsură în dimineaţa asta, vorbi băiatul.

— Aşteptând pe drum? vru să ştie Lady Georgina.

— Nu. Băiatul înghiţi o îmbucătură uriaşă. Mergea în galop pe drum, aproape că zbura, zău aşa.

Lady Georgina şi Harry se uitară unul la celălalt.

— Neagră cu ornamente roşii? întrebă ea.

Era descrierea trăsurii lui Tony.

Băiatul întinse mâna după a cincea felie de pâine şi clătină din cap.

— Albastră. Era toată albastră.

Lady Georgina scoase o exclamaţie şi ceaiul îi rămase în gât.

Harry şi băiatul o priviră curioşi.

— Oscar, icni ea.

El ridică o sprânceană.

— Fratele meu mijlociu.

Harry îşi puse pe masă cana cu ceai.

— Câţi fraţi ai, mai exact, milady?

— Trei.

— La naiba!

*

— Cu vechilul tău, Georgie? Oscar luă un corn cu zahăr din tava pe care o pregătise bucătăreasa. Pur şi simplu, nu se face. Vreau să spun – îşi flutură cornul –, fie îţi alegi pe cineva din propria clasă socială, fie mergi până la capăt şi îţi alegi un tânăr rândaş musculos.

Oscar rânji spre George, ochii lui de un căprui ca melasa încreţindu-se diabolic la colţuri. Părul lui era mai întunecat decât al lui Tony, aproape negru. Doar când stătea în lumina soarelui, se puteau zări uneori reflexele roşcate.

— Nu ne ajuţi deloc, rosti Tony şi îşi cuprinse baza nasului între degetul mare şi arătător.

— Da, Oscar, interveni şi Ralph, cel mai tânăr dintre fraţii Maitland. Greoi şi cu oase mari, trupul lui abia începea să capete aspectul masculinităţii. Georgina nu putea să seducă pe nimeni. Nu este măritată. Probabil că el a sedus-o pe *ea,* mizerabilul.

Oscar şi Tony se uitară uluiţi pentru o clipă la Ralph, aparent reduşi la tăcere de surpriza declarării faptului evident.

George oftă, şi nu era pentru prima oară de când intrase în bibliotecă. „Proastă. Proastă. Proastă.” De când zărise trăsura lui Oscar, ar fi trebuit să-şi bage coada între picioare şi s-o ia la sănătoasa spre dealuri. Probabil că n-ar fi găsit-o zile în şir, săptămâni chiar, dacă era norocoasă. Ar fi putut să doarmă sub cerul plin de stele şi să mănânce căpşune sălbatice şi să bea rouă – nu conta că nu existau căpşune în septembrie. În schimb, se îmbrăcase smerită în rochia ei cea mai modestă şi se prezentase în faţa celor trei fraţi mai mici.

Care, acum, se uitau cu toţii urât la ea.

— De fapt, cred că ne-am sedus unul pe celălalt, dacă asta are vreo importanţă.

Ralph păru stupefiat, Tony gemu, iar Oscar izbucni în râs, aproape înecându-se cu bucata de corn pe care o avea în gură.

— Nu, nu are nicio importanţă, spuse Tony. Important este să…

— Încetezi imediat, termină Oscar propoziţia lui.

Dădu să o dojenească pe George dând din deget, dar îşi dădu seama că încă avea cornul în mână. Privi în jur, căutând o farfurie, şi lăsă cornul jos. Uite cum stă treaba: După ce te măriţi cu un gentleman potrivit, abia *atunci* poţi să te combini cu cine…

— Nu cred! Ralph ţâşni în picioare – o mişcare de efect din moment ce era cel mai înalt dintre fraţi. Georgina nu este ca acele femei frivole şi libertine, şi curve cu care îţi pierzi tu vremea. Ea este…

— Niciodată în viaţa mea nu mi-am pierdut vremea având de-a face cu astfel de femei.

Oscar îşi arcui o sprânceană crâncenă spre mai tânărul său frate.

— Domnilor, vă rog! spuse Tony. Lăsaţi tachinările pe mai târziu. George, ce plănuieşti să faci cu vechilul tău? Vrei să te măriţi cu el?

— Asta-i bună!

— Dar, Tony!

Şi Oscar, şi Ralph se repeziră.

George clipi. Oare ce voia de la Harry? Să fie aproape de el, asta ştia, dar dincolo de asta lucrurile se complicau. De ce, o, de ce nu putea să-şi vadă în continuare de prostiile ei, aşa cum făcuse întotdeauna?

— Pentru că, zise Tony, deşi îmi displace să recunosc, Oscar şi Ralph au dreptate. Ori pui capăt legăturii, ori te măriţi cu individul. Nu eşti genul de lady care să aibă un astfel de comportament.

O, Doamne! George simţi brusc că se sufocă, de parcă s-ar fi furişat cineva în spatele ei şi ar fi strâns cu putere şnururile corsetului. De fiecare dată când se gândea la căsătorie, avea senzaţia asta. Ce putea să spună?

— Ei bine.

— El omoară oile. Aşa zice Violet în scrisoarea ei. Ralph îşi încrucişă braţele. Georgina nu se poate

mărita cu un nebun.

Nu era de mirare că Violet se ascundea. Probabil că le trimisese scrisori tuturor celor trei fraţi.

George îşi miji ochii. Sora ei probabil că era pe dealuri chiar în acest moment, încercând să-şi dea seama cum trebuie procedat ca să bei rouă.

— Iarăşi mi-ai citit corespondenţa. Oscar alese o tartă de pe tavă, uitând se pare de corn, şi gesticulă cu ea spre Ralph. Scrisoarea aceea îmi era adresată. În a ta, nu zice nimic despre oi.

Ralph închise şi deschise gura de câteva ori, ca un catâr nesigur de ceea ce muşca între dinţi.

— Dar tu de unde ştii asta dacă nu mi-ai citit scrisorile?

Oscar rânji într-un mod dezgustător. Într-o zi, cineva o să-l pocnească.

— Sunt mai mare decât tine. Este treaba mea să am grijă de impresionabilul meu frate mai tânăr.

„Zdrang!”

Toată lumea tresări şi se uită spre şemineu, unde nişte cioburi de sticlă se împrăştiaseră în vatră.

Tony se sprijini de poliţa căminului şi se încruntă cu asprime la ei.

— Sper că nu ţineai prea mult la vaza aia de cristal, George.

— Of, nu, de...

— Bine, i-o reteză Tony. Deci. Oricât de edificatoare ar fi această manifestare de dragoste frăţească, totuşi cred că ne-am îndepărtat de la subiectul principal. Ridică o mână şi enumeră pe degetele cu articulaţii groase: Unu, crezi că Harry Pye e un nebun care omoară oile de pe domeniul Granville?

— Nu!

Şi ăsta probabil că era singurul lucru de care era sigură.

— Minunat. Nici să nu te gândeşti! Tony clătină din cap spre Ralph care dăduse să protesteze. Aveţi amândoi încredere în judecata lui George?

— Desigur, spuse Ralph.

— Evident, replică Oscar.

Tony dădu din cap, apoi se întoarse iarăşi spre ea.

— Doi, vrei să te măriţi cu Harry Pye?

— Dar, Tony, e vechil! izbucni Oscar. Ştii doar că nu urmăreşte decât… Se opri şi păru tulburat. Îmi pare rău, Georgie.

George îşi înclină bărbia. Simţea de parcă îi flutura ceva în gât, împiedicând circulaţia aerului. Numai că Tony rosti propoziţia până la capăt.

— Crezi că urmăreşte să pună mâna pe banii tăi, George?

— Nu!

„Afurisiţii, fraţi afurisiţi!”

El îşi ridică sprâncenele şi se uită semnificativ la Oscar.

Oscar îşi ridică braţele în aer şi le coborî cu palmele deschise spre Tony.

— Bine!

Oscar se îndreptă gânditor spre fereastră, luându-şi farfuria cu mâncare.

— Vrei să te măriţi cu el? insistă Tony.

— Nu ştiu!

Nu putea să respire. Când se ajunsese la căsătorie. Căsătoria era ca o plapumă pufoasă ce îi învăluia tot mai strâns pe cei care se înveliseră cu ea, aerul devenind tot mai puţin şi mai stătut, până când erau înăbuşiţi de moarte şi nici măcar nu îşi dădeau seama că erau deja morţi.

Tony îşi închise ochii pentru o clipă, apoi îi deschise.

— Ştiu că ai evitat căsătoria până acum, şi pot înţelege asta. Toţi putem. La fereastră, Oscar ridică dintr-un umăr.

Ralph îşi privi picioarele.

Tony o privi pur şi simplu cu atenţie.

— Dacă te-ai dăruit acestui bărbat, nu crezi că, de fapt, ai făcut deja alegerea?

— Poate. George se ridică în picioare. Sau poate că nu. Dar, în oricare din cazuri, nu vreau să fiu împinsă de la spate. Lasă-mi un timp de gândire.

Oscar îşi ridică ochii de la fereastră şi schimbă o privire cu Tony.

— O să-ţi dăm timp de gândire, spuse Tony, iar compasiunea din ochii lui o făcu să vrea să izbucnească în plâns.

George îşi muşcă buza şi se răsuci spre peretele cel mai apropiat, acoperit cu rafturi pline de cărţi. Îşi trecu un deget peste cotoare. Din spatele ei, îl auzi pe Ralph zicând:

— Ai chef să călărim puţin, Oscar?

— Poftim? Oscar păru iritat – şi cu gura din nou plină. Eşti nebun? A început să plouă.

Un oftat.

— Vino cu mine, oricum.

— De ce? O! *Aaa!* Da, desigur.

Cei doi fraţi mai tineri ieşiră în tăcere din cameră.

George aproape că zâmbi. Oscar fusese întotdeauna cel mai puţin perceptiv dintre fraţii ei. Se răsuci pentru a privi în spatele ei. Tony privea încruntat focul. Ea tresări. La naiba, uitase să-i spună ieri.

Tony probabil că avea o vedere periferică nefiresc de bună. Se uită la ea cu o privire pătrunzătoare.

— Ce-i?

— Dumnezeule, n-o să-ţi placă asta. Am vrut să-ţi zic imediat, dar apoi... Îşi ridică o mână cu palma desfăcută spre el. Mi-e teamă că mai ai o soră de a cărei problemă trebuie să te ocupi.

— Violet?

George oftă.

— Violet s-a băgat într-o mică belea.

El îşi ridică sprâncenele.

— În vara asta, a fost sedusă.

— Pe toţi dracii, George! rosti Tony cu o voce mai stridentă decât dacă ar fi ţipat. De ce nu mi-ai spus imediat. Ea este teafără?

— Da, e-n regulă. Şi îmi pare rău, dar abia ieri am aflat povestea de la ea. George oftă. Era atât de obosită, dar cel mai bine era să termine odată. N-a vrut să-ţi zică fiindcă se temea că o vei pune să se mărite cu el.

— Aşa se obişnuieşte când o lady dintr-o familie bună este compromisă. Tony se încruntă la ea, sprâncenele lui având un aspect feroce. Este convenabil individul?

— Nu! George îşi strânse buzele. O tot ameninţă. Spune că va dezvălui totul dacă nu se mărită cu el.

El rămase nemişcat pentru un moment, una din mâinile lui mari fiind sprijinită de poliţa căminului. Degetul arătător bătea încet darabana în marmură. Ea îşi ţinu respiraţia. Uneori, Tony putea fi incredibil de formalist şi de convenţional. Probabil, din cauza faptul că fusese crescut ca moştenitor al titlului.

— Nu-mi place cum sună povestea asta, zise el brusc, iar George respiră în sfârşit. Cine-i omul?

— Leonard Wentworth. Mi-a luat o veşnicie să-i aflu numele de la Violet. Nu mi l-a spus decât după ce i-am promis că n-o să te las s-o sileşti să se mărite cu el.

— Mă bucur să aflu că, în toată drama asta, mi s-a atribuit rolul tatălui coleric, murmură Tony. N-am auzit niciodată de Wentworth. Ce este individul?

George ridică din umeri.

— A trebuit să mă gândesc ceva vreme la asta, dar probabil că este unul dintre tinerii care au venit la Ralph, în vara asta. Îţi aminteşti când aţi avut partida aceea de vânătoare, în iunie?

Tony dădu din cap.

— Au fost trei sau patru prieteni de-ai lui Ralph. Pe doi dintre ei îi cunosc, fraţii Alexander – sunt dintr-o veche familie din Leicestershire.

— A fost şi Freddy Barclay. N-a prins nicio potârniche, iar ceilalţi l-au tachinat fără milă.

— Dar unul dintre ceilalţi a împuşcat zece păsări, zise Tony gânditor. Era mai în vârstă decât restul grupului lui Ralph, avea aproape vârsta mea.

— Violet spune că are douăzeci şi cinci de ani, se strâmbă George. Îţi poţi imagina un bărbat de vârsta asta să seducă o fată abia ieşită de pe băncile şcolii? Şi insistă ca ea să se mărite cu el.

— Un vânător de zestre, rosti Tony. La naiba! Va trebui să-l întreb pe Ralph despre el şi să aflu unde îl pot găsi pe acest ticălos.

— Îmi pare rău, zise George.

Nimic din ceea ce făcea în ultima vreme nu părea să fie bine.

Gura largă a lui Tony îşi mai îndulci expresia.

— Nu, mie îmi pare rău. N-ar fi trebuit să mă supăr pe tine pentru păcatele acestui bărbat. Eu, Oscar şi Ralph vom rezolva problema asta, n-avea grijă.

— Ce veţi face? vru George să ştie.

Tony se încruntă, sprâncenele lui grele unindu-se. Arăta exact ca tatăl lor. Vreme de o clipă, nu răspunse, iar ea crezu că, poate, n-o auzise. Apoi, el îşi

ridică privirea, iar ea trase aer în piept când văzu duritatea de oţel din ochii lui albaştri.

— Ce-o să fac? O să-l fac să priceapă ce prostie este să ameninţi un Maitland, zise el. N-o s-o mai deranjeze pe Violet din nou.

George deschise gura pentru a-i cere detalii, dar apoi se răzgândi. De data aceasta, poate că era mai bine să-şi vadă de treaba ei.

— Mulţumesc!

El îşi arcui o sprânceană.

— La urma urmelor, este de datoria mea să am grijă de familie.

— Tata n-a avut.

— Nu, zise Tony. N-a avut. Iar cu el şi cu mama, e de mirare că noi am supravieţuit. Dar asta este o parte din motivul pentru care am jurat că mă voi comporta cu totul altfel.

— Şi chiar aşa ai făcut.

Ce bine ar fi fost dacă şi ea ar fi procedat la fel de bine în privinţa propriilor responsabilităţi.

— Am încercat. El îi zâmbi, gura lui mare arcuindu-se ştrengăreşte, iar ea îşi dădu seama cât de rar zâmbea el de la o vreme. Dar apoi zâmbetul lui pieri. O să mă ocup de problema lui Violet, dar nu pot face acelaşi lucru pentru tine, până când nu ştiu în ce direcţie s-o iau. Va trebui să iei o decizie în privinţa lui Harry Pye, George, şi trebuie s-o faci repede.

*

— Are păsărica de aur, Pye?

Trupul lui Harry se încordă şi se răsuci spre cel care vorbise, cu mâna stângă îndoită pe lângă corp. De dimineaţă, după ce Lady Georgina plecase, îl luase pe băiat cu el pentru a-şi face turul, iar apoi călăriseră

spre West Dikey. Sperase să găsească o pereche de pantofi pentru copil.

Bădăranul care vorbise era individul cu pumni mari care participase la încăierarea de la Cocoşul şi Viermele. Rana de cuţit pe care i-o provocase Harry se vedea colorată de un roşu livid pe faţa lui. Începea dintr-o laterală a tâmplei, traversa baza nasului şi se termina departe pe obrazul celălalt. Individul era flancat de doi bărbaţi mari. Îşi aleseseră un loc bun pentru a-l înfrunta. Un drumeag pustiu, nu cu mult mai mare decât o alee. Duhoarea canalului deschis, care trecea prin mijlocul drumului, era puternică în căldura soarelui.

— Ar trebui să-ţi pui un bandaj pe aia, spuse Harry arătând cu capul spre rana de pe chipul omului, abia acoperită de o crustă şi din care curgea puroi.

Celălalt bărbat rânji, ceea ce făcu marginea cicatricii de pe obraz să se întindă până când coaja plesni şi sângele începu să curgă.

— Îţi dă lucruri frumoase fiindcă faci pe armăsarul cu ea?

— Poate că-i îmbracă scula în inele de aur, chicoti unul dintre tovarăşii bărbatului.

Alături de el, Harry îl simţi pe băiat încordându-se. Îşi puse mâna dreaptă pe umărul lui.

— Pot să-ţi deschid rana aia, dacă vrei, zise Harry domol. Ca să se scurgă otrava.

— Otrava. Da, ştii tu cum e cu *otrava,* nu, Pye? Omul cu cicatrice râse batjocoritor la propria glumă. Am auzit că ai trecut de la otrăvirea animalelor la otrăvirea femeilor.

Harry se încruntă. Poftim?

Adversarul lui îi interpretă corect încruntarea.

— Deci, nu ştii? Bărbatul îşi înălţă capul. I-au găsit trupul în dimineaţa asta, în landă.

— Al cui?

— Asta-i o treabă pentru care eşti spânzurat, chiar aşa. Crima. Sunt unii care zic că ar trebui să-ţi fie pus gâtul în laţ imediat. Dar tu ai fost ocupat cu amanta ta, nu-i aşa?

Bărbatul cel mare se aplecă în faţă, iar mâna lui Harry coborî spre cizmă.

— Îţi spune când să termini, Pye? Sau poate că nu te lasă deloc să termini. I-ai mânji trupul alb, nu-i aşa? Să aibă sperma unui fieştecine pe ea. Nu te deranja cu acela. Arătă spre carâmbul cizmei către care se îndrepta mâna lui Harry în căutarea cuţitului. N-aş vrea să rănesc o târfă cu puţă.

Cei trei bărbaţi se îndepărtară râzând.

Harry încremeni. „Târfă.” Aşa o numiseră şi pe mama lui, cu atât de mult timp în urmă.

„Târfă.”

Băiatul se mişcă sub mâna lui. Harry privi în jos şi descoperi că strângea cu prea multă forţă umărul copilului. Acesta nu se văicări, ci doar ridică puţin din umăr.

— Cum te cheamă? îl întrebă Harry.

— Will. Băiatul îşi ridică privirea spre el şi îşi şterse nasul cu o mână. Mama mea e o târfă.

— Da. Harry dădu drumul umărului lui Will. Şi a mea a fost.

*

În seara aceea, George se plimba prin bibliotecă. Ferestrele erau oglinzi întunecate reflectând întunericul de-afară. Se opri pentru o secundă şi îşi studie reflexia fantomatică. Părul îi stătea perfect, lucru rar, dar Tiggle i-l aranjase din nou, după cină. Purta o rochie de culoarea lavandei, una dintre

favoritele ei, şi cercei cu perle. Poate că se flata singură, dar simţea că arată bine, că era aproape frumoasă în ţinuta aceea.

Ar fi fost bine dacă s-ar fi simţit la fel de încrezătoare şi pe dinăuntru.

Începea să creadă că biblioteca nu era locul potrivit pentru această întâlnire. Dar ce altă alternativă avea, zău aşa? Fraţii ei aflându-se la Woldsly, nu-l putea invita pe Harry în camerele ei, iar ultimele două dăţi când fusese la el acasă. George simţi cum i se încinge faţa. Nu prea stătuseră de vorbă, nu? Aşa că nu era o soluţie. Totuşi, i se părea că biblioteca nu este cumva nepotrivită.

Zgomotul unor paşi făcuţi de picioare încălţate în cizme răsună în hol. George îşi îndreptă umerii şi se răsuci spre uşă, o pradă singuratică aşteptând apariţia balaurului.

— Bună seara, milady!

Harry intră cu paşi de felină în bibliotecă.

„În mod cert, leopardul.” Simţi cum i se zburleşte părul pe ceafă. Harry radia un soi de energie volatilă în seara asta.

— Bună seara. Ia loc, te rog, rosti ea şi îi făcu semn spre canapea.

El se uită în direcţia indicată de ea, apoi o privi în ochi.

— Nu cred.

„O, Doamne!”

— Ei bine.

George trase aer în piept şi încercă să-şi aducă aminte ce plănuise să-i spună. Discursul avusese sens în apartamentul ei. Dar acum, în timp ce Harry o privea atent, *acum,* se făcu fărâme ca un şerveţel de hârtie.

— Da? El îşi înălţă capul ca pentru a-i auzi mai bine gândurile. Vrei pe canapea sau pe podea?

Ochii ei se măriră de confuzie.

— Nu.

— Pe scaun? întrebă Harry. Unde vrei să faci dragoste?

— O! Simţi că roşeaţa îi cuprinde obrajii. Nu te-am chemat aici pentru asta.

— Nu? Sprâncenele lui se ridicară. Eşti sigură? Probabil că mi-ai poruncit să vin aici pentru un motiv.

— Nu ţi-am poruncit. Închise ochii şi clătină din cap, şi începu din nou.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Vorbeşte. Cuvântul fu sec. Vrei să-mi dau demisia?

— Nu. Ce te face să crezi asta?

— Milady. Harry râse, un sunet urât, aspru. Oi fi eu doar servitorul tău, dar creditează-mă, totuşi, cu ceva inteligenţă. Ai stat toată ziua încuiată cu cei trei fraţi aristocraţi ai tăi, iar acum m-ai chemat în bibliotecă. Ce-i asta, dacă nu o concediere?

Ea pierdea controlul conversaţiei. Îşi desfăcu neajutorată mâinile.

— Pur şi simplu, trebuie să vorbesc cu tine.

— Şi despre ce vrei să vorbim, milady?

— Nu... nu ştiu. George îşi închise ochii strâns, încercând să gândească. El nu făcea deloc ca lucrurile să fie mai uşoare. Tony mă presează să iau o decizie în legătură cu noi. Iar eu nu ştiu ce să fac.

— Şi mă întrebi pe mine ce să faci?

— Eu… Trase aer în piept. Da.

— Mie mi se pare suficient de simplu, aşa om obişnuit cum sunt, rosti Harry. Să continuăm ca şi până acum.

George îşi coborî privirea spre mâinile ei.

— Dar tocmai asta-i problema. Nu pot.

Când îşi ridică din nou ochii, chipul lui Harry era

atât de inexpresiv de parcă s-ar fi uitat în ochii unui mort. Dumnezeule, cum începuse să urască acel chip de lemn!

— Atunci, până mâine, o să capeţi demisia mea.

— Nu. Îşi frământă mâinile. Nu vreau deloc asta.

— Dar nu poate fi şi una, şi alta. Harry păru brusc obosit. Frumoşii lui ochi verzi erau întunecaţi de ceva apropiat de disperare. Ori eşti iubita mea, ori voi pleca. Nu voi rămâne doar pentru că aşa ţi-e ţie comod, de parcă aş fi un cal castrat din grajdul tău. Îl călăreşti când eşti la Woldsly şi uiţi de el tot restul anului. Îi ştii numele măcar?

Mintea ei era complet golită. Adevărul era că nu ştia numele calului.

— Nu e aşa.

— Nu? Scuză-mă, te rog, dar cum e? Furia începea să răzbată prin masca de lemn de pe chipul lui Harry, desenându-i flăcări stacojii pe pomeţi. Sunt un armăsar de închiriat? Plăcut pentru o tură în pat, dar, după împreunare, nu-i suficient de bun pentru a-l arăta familiei?

George simţi un val de fierbinţeală în obraji.

— De ce eşti atât de crud?

— Sunt crud? Scuză-mă, milady. De asta ai parte când iubitul tău e un om oarecare: de un bărbat crud.

Degetele lui îi cuprinseră faţa, iar ea îi simţi degetele mari arzându-i pe tâmple. Şi îşi simţi inima bătându-i mai repede în piept la atingerea lui.

— Nu asta ai vrut când m-ai ales pe mine pentru a-ţi dărui fecioria?

Ea îi mirosi alcoolul din respiraţie. Oare acesta era motivul ostilităţii lui? Era beat? Dacă da, nu exista niciun alt semn. Trase adânc aer în piept, pentru a-şi potoli emoţiile, pentru a încerca să-i potolească

durerea cumplită.

— Eu…

Dar el n-o lăsă să vorbească. Şopti cu o voce nemiloasă, dură:

— Un bărbat atât de crud, încât te posedă sprijinită de o uşă? Un bărbat atât de crud, încât te face să ţipi când termini? Un bărbat atât de crud, încât n-are bunul-simţ să dispară atunci când nu mai e dorit?

George se cutremură la auzul cumplitelor cuvinte şi îşi frământă mintea pentru a încropi un răspuns. Însă era prea târziu. Harry puse stăpânire pe gura ei şi îi sugea buza de jos. O trase cu brutalitate spre el şi îşi lipi coapsele de ale ei. Iat-o din nou: acea dorinţă sălbatică, disperată. Îi apucă fustele cu o mână, ridicându-le. George auzi că se rupe ceva, dar nu se putu concentra să-i pese.

Îşi băgă mâna sub rochie şi îi găsi intrarea cu o precizie nemiloasă.

— Asta capeţi din partea unui iubit obişnuit.

Îşi băgă două degete în deschizătura ei. Ea icni când se produse brusca intruziune, şi îl simţi forţând în vreme ce degetele înaintau. N-ar fi trebuit să simtă nimic, n-ar fi trebuit să-i răspundă când el…

Degetul lui mare îi atinse locul cel mai sensibil.

— Nimic delicat, fără cuvinte drăguţe. Doar un penis tare şi o păsărică fierbinte. Limba lui îi mângâia obrazul. Iar păsărica ta e fierbinte, milady, îi şopti el la ureche. Îmi picură pe mână.

Ea gemu. Îi era imposibil să nu-i răspundă, deşi o atingea cu furie. Îi acoperi gura cu a lui, înghiţindu-i gemetele, făcând-o să-şi piardă minţile. Până când ea se frânse deodată şi valuri de plăcere puseră stăpânire pe ea atât de repede, încât ameţi. George fu cuprinsă de convulsii, agăţându-se de Harry în vreme ce el o lăsa pe spate, peste braţul lui, şi se hrănea cu gura ei.

Degetele lui ieşiră din ea şi îi mângâiară liniştitor şoldul.

Gura lui se îmblânzi.

Apoi, Harry curmă sărutul şi şuieră la urechea ei:

— Ţi-am spus să te hotărăşti înainte de a veni la mine. Nu sunt un blestemat de căţeluş pe care să-l iei în braţe şi să-l mângâi, iar apoi să-l trimiţi la plimbare.

George se împletici atât din pricina cuvintelor, cât şi a faptului că el îi dăduse drumul. Se prinse de spătarul unui scaun.

— Harry, eu…

Dar el deja părăsise camera.

Capitolul 13

Harry se trezi cu un gust de bere stătută în gură. Aşteptă un moment înainte de a deschide ochii. Deşi trecuse foarte multă vreme, niciodată nu uitase pe deplin tortura dureroasă a luminii soarelui în combinaţie cu o mahmureală. Când, în cele din urmă, întredeschise ochii, văzu că încăperea era prea luminoasă pentru a fi dimineaţă devreme. Dormise prea mult. Gemând, se ridică şi rămase un moment pe marginea patului, cu capul în mâini, simţindu-se neobişnuit de bătrân.

Dumnezeule, ce idiot fusese să bea atât de mult, cu o seară înainte. Încercase să dea de sursa zvonurilor despre femeia otrăvită care fusese găsită în landă, aşa că se dusese întâi la Iapa Albă, iar apoi la Cocoşul şi Viermele, însă Dick nu era la cârciumă şi nimeni altcineva nu vorbea cu el. Pe fiecare chip văzuse suspiciune, iar pe unele, dezgust. Între timp, ceea ce îi spusese, la West Dikey, bărbatul cu cicatrice

îi răsuna în cap ca o incantaţie. „Târfă cu puţă. Târfă cu puţă. Târfă cu puţă.” Poate că încercase să înece acele cuvinte, de băuse atât de multe halbe de bere, seara trecută.

Un zăngănit se auzi din camera principală a casei.

Harry îşi răsuci cu grijă capul în acea direcţie şi oftă. Probabil că lui Will îi era foame. Se împletici până la uşă şi privi în încăpere.

Focul ardea, iar un ceainic din care ieşeau aburi se afla pe masă.

Will era ghemuit pe podea, ciudat de nemişcat.

— Mi-au scăpat lingurile. Îmi pare rău, şopti el.

Îşi strângea trupul în braţe de parcă încerca a se face cât mai mic, poate chiar să dispară cu totul.

Harry cunoştea poziţia. Copilul se aştepta să fie lovit. Clătină din cap.

— Nu contează. Vocea lui se auzi de parcă o lopată zgâria piatră. Îşi drese glasul şi se aşează. Ai făcut ceai, nu-i aşa?

— Da.

Will se ridică, umplu o cană şi i-o dădu cu grijă.

— Ai!

Harry sorbi şi îşi opări gâtul. Tresări şi aşteptă, dar stomacul lui se simţi mai bine, aşa că luă o altă înghiţitură.

— Am tăiat şi nişte pâine pentru prăjit. Will aduse o farfurie pentru a fi inspectată. Dar nu sunt la fel de frumoase ca ale tale.

Harry se uită cu ochi neîncrezători la feliile inegale. Nu era sigur că, în clipa aceea, stomacul lui putea suporta ceva solid, dar băiatul trebuia lăudat.

— Sunt mai bune decât încercarea lui Lady Georgina.

Zâmbetul dureros pieri în clipa în care îşi aminti

ce-i spusese şi ce-i făcuse doamnei lui, seara trecută. Privi focul. Va trebui să-i ceară scuze cândva în timpul zilei de azi. Asta presupunând că ea va mai sta de vorbă cu el.

— Atunci, o să le prăjesc.

Will probabil că era obişnuit cu tăcerile bruşte, ciudate. Se apucă să înfigă pâinea în furculiţa îndoită şi să caute un loc potrivit pentru a o ţine deasupra focului.

Harry îl urmări cu privirea. Din cauza lui Granville, Will nu avea nici tată, nici mamă. Doar pe bătrâna aceea, bunica lui, iar el niciodată nu văzuse o femeie mai puţin iubitoare. Şi totuşi iată-l având grijă de un adult care bolea din pricină că băuse prea mult. Poate că trebuise să aibă grijă şi de bunica lui după o noapte de beţie. Gândul acesta îi aduse lui Harry un gust amar în gură.

Mai luă o gură de ceai.

— Iată-ne, suntem gata, rosti Will vorbind ca o femeie în vârstă.

Puse pe masă un maldăr de pâine prăjită cu unt şi se grăbi să-şi tragă un scaun. Harry muşcă dintr-o felie de pâine şi linse untul care i se prelinse pe degetul mare. Băgă de seamă că Will se uita la el. Dădu din cap.

— E bună!

Băiatul zâmbi lăsând să se vadă lipsa unui dinte de sus.

Mâncară amândoi o vreme.

— Te-ai certat cu ea? Will îşi şterse nişte unt care i se prelinsese pe bărbie şi îşi linse degetul. Cu doamna ta, vreau să zic.

— S-ar putea spune asta.

Harry îşi mai turnă o cană cu ceai, de data asta amestecând în ea o lingură mare cu zahăr.

— Bunica a spus că nobilii sunt răi ca diavolul. Nu le pasă dacă oamenii obişnuiţi mor sau trăiesc, atâta vreme cât au farfurii de aur din care să mănânce. Will trasă un cerc pe masă, cu degetul unsuros. Dar doamna ta a fost de treabă.

— Da. Lady Georgina nu este ca majoritatea.

— Şi este şi drăguţă.

Will dădu din cap ca pentru sine şi mai luă o felie de pâine prăjită.

Da, şi mai e şi drăguţă. Harry privi afară pe fereastra casei, un sentiment de stânjeneală începând să se amplifice în el. Oare îl va lăsa să-şi ceară scuze?

— Desigur, nu se prea pricepe la gătit. N-a putut să taie pâinea drept. Va trebui s-o ajuţi cu asta. Pe fruntea lui Will apărură riduri în timp ce băiatul se gândea. Ea mănâncă din farfurii de aur?

— Nu ştiu.

Will îi aruncă o privire suspicioasă, de parcă Harry ar fi putut să-i ascundă informaţii importante. Apoi, în ochii lui se citi milă.

— Deci, n-ai fost invitat la masă?

— Nu. Ei bine, fusese cina aceea din salonul ei, dar n-avea de gând să-i spună lui Will despre asta. Totuşi, am luat ceaiul cu ea.

— Pentru asta, n-a avut farfurii de aur?

— Nu.

De ce oare îi dădea toate explicaţiile astea? Will dădu din cap cu înţelepciune.

— O să trebuiască să te duci la cină, cât de curând. Îşi termină pâinea prăjită. Cadouri i-ai făcut?

— Cadouri.

În ochii lui Will reveni privirea compătimitoare.

— Tuturor fetelor le plac cadourile – aşa mi-a zis bunica. Şi cred că are dreptate. Mie îmi plac cadourile.

Harry îşi propti bărbia în palme şi îşi simţi barba

ţepoasă. Capul îl durea din nou, dar Will părea să creadă că darurile erau importante. Iar băiatul vorbea acum mai mult decât vorbise de când apăruse la el acasă, cu o zi în urmă.

— Ce fel de cadouri? întrebă Harry.

— Perle, casete din aur, bomboane. Will flutură o felie de pâine prăjită. Lucruri de genul ăsta. Un cal ar fi bun. Ai cai?

— Doar unul.

— O! Will păru dezamăgit de el. Atunci, presupun că nu i-l poţi da.

Harry clătină din cap.

— Iar ea are mulţi cai.

— Atunci, ce poţi să-i dai?

— Nu ştiu.

Nu ştia ce voia ea de la el. Harry se încruntă privind resturile ceaiului. Ce putea un bărbat ca el să-i dăruiască unei doamne ca ea? Nu bani sau un cal. Deja avea aşa ceva. Iar dragostea fizică pe care i-o oferise – orice bărbat pe jumătate zdravăn ar fi putut face acelaşi lucru. Ce putea să-i dăruiască şi ea să nu aibă deja? Poate că nimic. Poate că ea îşi va da seama de asta în curând şi, mai ales după seara trecută, va decide să nu-l mai vadă niciodată.

Harry se ridică în picioare.

— Mai important decât un cadou este că trebuie să vorbesc cu Lady Georgina, astăzi.

Se îndreptă spre dulap, îşi luă cele necesare bărbieritului şi începu să ascută briciul.

Will se uită la farfuriile murdare de pe masă.

— Pot să spăl eu astea.

— Bun băiat.

Will probabil că umpluse oala după ce făcuse ceai. Era plină cu apă şi fierbea. Harry împărţi apa fierbinte între ligheanul său şi un vas mare în care

băiatul putea spăla farfuriile şi cănile. Micuţa oglindă pe care o folosea pentru a se bărbieri îi înfăţişă un chip şifonat. Harry se încruntă, apoi începu cu grijă să-şi îndepărteze ţepii de pe obraji. Briciul era vechi, dar foarte ascuţit, iar o tăietură pe bărbie nu l-ar fi făcut să arate mai bine. În spatele lui, îl auzea pe Will, care făcea apa să clipocească în vreme ce spăla vasele.

Până când Will termină cu vasele, Harry era gata. Se spălase, îşi pieptănase părul şi îşi pusese o cămaşă curată. Capul încă îi bubuia în continuu, dar cearcănele de sub ochi începuseră să se estompeze.

Will îl măsură din cap până în picioare.

— Eşti în regulă, cred.

— Mda.

— Eu o să stau aici?

Chipul copilului era prea stoic pentru vârsta lui?

Harry ezită.

— Ai vrea să vezi grajdurile de la Woldsly în timp ce eu stau de vorbă cu milady?

Will se ridică imediat în picioare.

— Da, te rog.

— Atunci, vino.

Harry porni spre uşă, cu Will pe urmele lui. Băiatul putea să călărească pe acelaşi cal cu el, în spatele lui.

Afară, norii erau adunaţi pe cer. Dar azi încă nu plouase, iar înşeuarea iepei avea să dureze ceva vreme. N-avea niciun sens, dar se simţea îngrijorat la gândul că va da ochii cu Lady Georgina.

— Hai să mergem pe jos.

Băiatul îl urmă, tăcut, dar cu un entuziasm stăpânit. Aproape că ajunseseră pe aleea care ducea la Woldsly când Harry auzi huruitul roţilor unei trăsuri. Grăbi pasul. Sunetul se apropia rapid.

O luă la fugă.

Exact când ţâşni în ascunzătoarea reprezentată de crâng, trecu o trăsură făcând să i se zguduie pământul sub picioare şi ridicând jerbe de noroi. Întrezări părul ei roşcat, apoi trăsura luă o curbă şi dispăru, în urma sa rămânând doar zgomotul roţilor care se risipea treptat.

— Nu cred că o să poţi sta de vorbă cu ea, astăzi.

O picătură mare de ploaie căzu pe umărul lui, iar apoi norii se revărsară.

*

Trăsura lui Tony luă curba hurducându-se, iar George se legănă în timp ce se uita pe fereastră. Începuse să plouă din nou, înmuind păşunile deja ude, trăgând ramurile copacilor spre pământ şi colorând totul în acelaşi gri-maroniu. Văluri monotone de apă murdară cădeau din cer, estompând peisajul şi scurgându-se pe geam ca nişte lacrimi. În interiorul trăsurii se părea că toată lumea jelea copleşită de o durere care nu avea să dispară niciodată.

— Poate că nu se va opri.

— Poftim? întrebă Tony.

— Ploaia, spuse George. Poate că nu se va mai opri. Poate că va continua pentru totdeauna, până când noroiul de pe drum se va transforma într-un râu care se va umfla şi va deveni o mare, iar noi vom pluti pe ea. Îşi trecu un deget prin condensul de pe fereastră, desenând linii ondulate. Crezi că trăsura ta poate pluti?

— Nu, zise Tony. Dar eu nu mi-aş face griji. Ploaia se va opri cândva, chiar dacă, în acest moment, nu pare aşa.

— Mda. Privi pe geam. Şi dacă mie nu-mi pasă că va continua? Poate că nu m-ar deranja să plutesc dusă

de ape. Sau să mă scufund.

Făcea ceea ce trebuia, toată lumea o asigurase de asta. Să-l părăsească pe Harry era singura alegere potrivită pe care o putea face. Făcea parte dintr-o categorie socială inferioară şi era nemulţumit de diferenţa dintre ei. Seara trecută îşi manifestase urât acea nemulţumire, şi totuşi ea nu-l putea învinovăţi pentru asta. Harry Pye nu era făcut să fie căţeluşul cuiva. Ea nu se gândise că îi îngrădea libertatea, dar, în mod clar, el se simţea umilit. Ei doi nu aveau niciun viitor – fiica unui conte şi un vechil. Ştiau asta, *toată lumea* ştia asta. Era sfârşitul firesc al unei legături care oricum n-ar fi trebuit să înceapă vreodată.

Totuşi, George nu putea scăpa de sentimentul că dădea bir cu fugiţii.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Tony zise:

— Este decizia corectă.

— Serios?

— Nu puteai lua alta.

— Mă simt ca o laşă, rosti ea pe un ton gânditor, încă privind pe fereastră.

— Nu eşti laşă, spuse el moale. Toată treaba asta n-a fost uşoară pentru tine, ştiu. Laşii sunt oameni care aleg calea cea mai uşoară, nu cea mai grea.

— Totuşi, am abandonat-o pe Violet când avea cea mai mare nevoie de mine, obiectă George.

— Nu, n-ai abandonat-o, zise Tony ferm. Mi-ai dat mie problema ei spre rezolvare. I-am trimis pe Oscar şi pe Ralph înaintea noastră, la Londra. Până vom ajunge noi, ei vor fi aflat unde locuieşte acest nemernic. Între timp, să stea câteva săptămâni la ţară n-o să-i facă rău, şi apoi o are pe domnişoara Hope pentru a-i ţine companie. Pentru asta o plătim la urma urmei, încheie el pe un ton sec.

Dar Euphie deja eşuase o dată în privinţa lui

Violet. George închise ochii. Şi cum rămânea cu oile otrăvite – motivul pentru care venise de fapt în Yorkshire? Atacurile erau tot mai frecvente. La plecare, George îi auzise pe doi lachei vorbind despre o femeie otrăvită. Ar fi trebuit să se oprească şi să afle dacă femeia moartă avea legătură cu oile, dar, în schimb, îl lăsase pe Tony s-o zorească pe uşă. Odată ce luase hotărârea de a părăsi Woldsly, se simţea de parcă o ciudată letargie îi cuprinsese tot trupul. Era atât de greu să ştie ce să facă. Simţea greşeala în oase, dar părea a nu fi în stare să facă lucrurile aşa cum trebuia.

— Trebuie să încetezi a te mai gândi la el, spuse Tony.

Tonul fratelui ei o făcu pe George să se uite la el cum stătea pe bancheta din piele roşie ca sângele din faţa ei. Tony părea compătimitor şi îngrijorat. Şi trist, sprâncenele stufoase fiindu-i pleoştite. Deodată, lacrimile îi împăienjeniră ochii, iar ea se întoarse din nou spre fereastră, cu toate că nu putea vedea nimic.

— Doar că el era atât de... bun. Părea să mă înţeleagă aşa cum nimeni n-a mai făcut-o vreodată, nici măcar tu sau mătuşa Clara. Iar eu nu am reuşit să-l descifrez. Începu să râdă încet. Poate că asta m-a atras la el. Era ca un puzzle pe care l-aş fi putut studia tot restul vieţii mele, fără să mă plictisesc. Trecură peste un pod. Nu cred că o să mai găsesc aşa ceva vreodată.

— Îmi pare atât de rău, rosti Tony.

George îşi puse capul pe spătarul banchetei.

— Eşti îngrozitor de cumsecade pentru un frate. Ştiai asta?

— Am avut un mare noroc la repartizarea surorilor, zâmbi Tony.

George încercă şi ea să-i zâmbească, însă

descoperi că nu poate. În schimb, începu să privească iarăşi pe geamul trăsurii. Trecură pe lângă un câmp pe care păşteau oi ude, sărmane creaturi nenorocite. Oare oile puteau înota? Poate că ar fi plutit dacă păşunea lor era inundată, ca nişte smocuri de pene într-o baltă.

Părăsiseră deja domeniul ei şi, după încă o zi, aveau să lase cu totul în urmă ţinutul Yorkshire. Până la sfârşitul săptămânii, aveau să fie la Londra, reluându-şi viaţa de parcă această călătorie nici nu s-ar fi petrecut. După trei sau patru luni, Harry, în calitate de vechil, s-ar putea să-i scrie pentru a o întreba dacă vrea să-i dea personal raportul despre situaţia pământurilor ei. Iar ea, care tocmai s-ar întoarce de la o serată, s-ar putea să răsucească scrisoarea în mâini şi să rostească gânditoare: „Harry Pye. Cândva, m-am aflat în braţele lui şi mi-am ridicat privirea spre chipul lui iluminat în vreme ce el mă pătrundea, şi m-am simţit vie”. Poate că ar fi aruncat scrisoarea pe birou şi s-ar fi gândit: „Dar asta s-a petrecut cu atât de mult timp în urmă şi într-un alt loc. Poate că a fost doar un vis”.

Ar putea crede asta.

George închise ochii. Cumva, ştia că niciodată nu va veni ziua când Harry Pye nu va fi prima ei amintire atunci când se va trezi din somn şi ultimul ei gând când se va duce la culcare. Avea să şi-l amintească în toate zilele vieţii ei.

Avea să şi-l amintească şi va regreta.

*

— Ţi-am spus să nu te încurci cu doamnele din aristocraţie.

Târziu în acea după-amiază, Dick Crumb se aşeză

pe scaunul din faţa lui Harry, fără să fie invitat. Harry îl studie pe proprietarul cârciumii Cocoşul şi Viermele. Dick arăta de parcă gusta prea mult din propria bere. Pe faţa sa se vedeau urmele lipsei de somn, iar părul parcă îi era mai subţire, dacă era posibil aşa ceva.

— Aristocraţii nu înseamnă decât necazuri. Şi iată-te pe tine băgându-ţi mădularul unde n-are ce căuta.

Dick îşi şterse faţa. Harry se uită la Will, care şedea lângă el. În cele din urmă, în acea dimineaţă, îi cumpărase pantofi noi. Privirile băiatului fuseseră aţintite asupra picioarelor sale de când intraseră în tavernă. Dar acum se uita la Dick.

— Poftim! Harry scoase câteva monede din buzunar. Vezi dacă n-are brutarul nişte cornuri cu zahăr.

Atenţia lui Will fu imediat atrasă de monede. Îi rânji lui Harry, înşfăcă banii şi ieşi pe uşă într-o clipită.

— Ăsta-i Will Pollard, nu-i aşa? întrebă Dick.

— Da, spuse Harry. Bunică-sa l-a abandonat.

— Aşa că, acum, locuieşte cu tine? Fruntea lată a lui Dick se încreţi de mirare, iar apoi îşi trecu prosopul peste ea. Cum se face?

— Am loc pentru el. Trebuie să-i găsesc o casă mai bună, cât de curând, dar, deocamdată, de ce nu?

— Nu ştiu. N-o să vă deranjeze când ea o să vină la tine?

Bărbatul mai în vârstă se aplecă peste masă şi îşi coborî vocea, dar şoapta lui fu suficient de puternică pentru a se auzi limpede în celălalt capăt al încăperii.

Harry oftă.

— A plecat înapoi la Londra. N-o să vină.

— Bine. Dick luă o înghiţitură uriaşă din halba pe care o aşezase în faţa lui pe masă, atunci când i se alăturase lui Harry? Ştiu că nu vrei să auzi asta, dar

aşa e cel mai bine. Oamenii obişnuiţi şi nobilimea nu sunt făcuţi să se încurce unii cu alţii. Aşa a vrut Dumnezeu. Ei stau în holurile lor de marmură, cu servitori care să-i şteargă la fund.

— Dick.

— Iar noi muncim cinstit, zi de zi, iar apoi ne ducem acasă să mâncăm o mâncare caldă. Dacă avem noroc. Dick trânti halba pe masă pentru a sublinia cele spuse. Şi aşa sunt făcute lucrurile.

— Corect.

Harry spera să-i curme predica. N-avu noroc.

— Şi ce-ai fi făcut cu doamna dacă te-ar fi vrut? Te-ar fi făcut fărâme şi te-ar fi transformat în şnurul clopoţelului de lângă patul ei, în mai puţin de-o săptămână. Probabil că ar fi trebuit să porţi o perucă roz, aluniţe false şi colanţi galbeni, să înveţi să dansezi în vârful picioarelor, aşa cum fac nobilii, şi să-i cerşeşti ca un căţel nişte bănişori ai tăi. Nu – luă o altă înghiţitură de bere –, asta nu-i viaţă pentru un bărbat.

— Sunt de acord. Harry schimbă subiectul. Unde-i sora ta? N-am mai văzut-o pe Janie, în ultimul timp.

Iar apăru prosopul. Dick îşi şterse creştetul.

— O, o ştii pe Janie. Din născare, a fost puţin dusă, iar de când Granville a terminat-o cu ea, e şi mai rău.

Harry îşi puse încet halba pe masă.

— Nu mi-ai zis că Granville a abuzat-o pe Janie.

— Nu ţi-am zis?

— Nu. Când s-a întâmplat?

— Cu cincisprezece ani în urmă. Nu la mult timp după ce mama ta a căpătat febra aia şi a murit. Dick îşi şterse faţa şi gâtul aproape frenetic. Janie avea douăzeci şi cinci de ani, sau aşa ceva, era femeie în toată firea, doar că, poate, avea ceva probleme cu capul. Toată lumea, cu excepţia lui Granville, ţinea

cont de asta. Ar fi trebuit s-o lase-n pace. Dar n-a făcut-o. Dick scuipă pe dalele de piatră de la picioarele lui. A considerat-o o pradă uşoară.

— A violat-o?

— Poate, la început. Nu ştiu. Dick privi într-un punct fix. Mâna i se oprise pe cap, încă ţinând cârpa. N-am ştiut de asta mult timp. Locuia împreună cu mine, ca şi acum, dar Janie e cu zece ani mai tânără decât mine. Tatăl nostru a murit cu ani în urmă, iar mama lui Janie a murit la naştere.

Omul cel mare sorbi din halbă. Harry nu zise nimic de teamă să nu întrerupă povestea.

— Janie mi-e mai mult ca o nepoată sau ca o fiică decât ca o soră, spuse Dick. Îşi luă mâna de pe cap şi privi cu ochi goi cârpa. Iar când am băgat de seamă că se furişa afară în timpul nopţii, trecuse deja ceva vreme. Râsul lui se auzi ca un lătrat. Când am aflat şi i-am zis să înceteze, mi-a spus că el se va însura cu ea.

Urmă un moment de tăcere. Harry luă o altă înghiţitură pentru a înlătura gustul amar care i se aduna în gură. „Săraca, săraca Janie!”

— Îţi dai seama? Dick îşi ridică privirea, iar Harry văzu lacrimi în ochii lui. El era văduv, iar ea a crezut că Lord Granville s-ar însura cu ea. Nimic din ce i-am spus n-a împiedicat-o să se furişeze noaptea din casă şi să se vadă cu el. Toată treaba asta a continuat câteva săptămâni, iar eu am crezut c-o să înnebunesc. Apoi, desigur, el a părăsit-o. A aruncat-o ca pe o cârpă murdară cu care s-a şters de spermă.

— Şi tu ce-ai făcut?

Dick râse din nou şi, în cele din urmă, puse deoparte cârpa.

— Nimic. N-am putut să fac nimic. Ea s-a întors şi a stat cuminte, ca o fată bună. Am fost îngrijorat vreme de câteva luni că va trebui să ofer adăpost unui

alt bastard al lui Granville, dar ea a avut noroc. Îşi ridică halba pentru a bea din ea, dar băgă de seamă că era goală şi o puse jos din nou. Probabil că a fost singura dată în viaţa ei când a avut noroc. Şi ăsta nu prea se poate numi noroc, nu?

Harry dădu din cap.

— Dick, crezi că…?

Cineva îl trase de cot, întrerupându-l. Will se întorsese atât de încet, încât cei doi bărbaţi nu observaseră.

— Un moment, Will.

Băiatul îi trase din nou de mânecă.

— A murit.

— Poftim?

Amândoi bărbaţii se uitară la copil.

— A murit. Bunica mea. A murit.

Vorbi pe un ton nepăsător, care îl îngrijoră pe Harry mai mult decât vestea în sine.

— De unde ştii?

— Au găsit-o în landă. Un fermier şi băiatul lui, în timp ce căutau un animal rătăcit. Pe o păşune pentru oi. Will îşi aţinti brusc privirea asupra chipului lui Harry. Ei zic că acela care a otrăvit oile a otrăvit-o şi pe ea.

Harry închise ochii. Dumnezeule, de ce, dintre toţi oamenii, femeia ucisă trebuia să fie bunica lui Will?

— Nu. Dick clătină din cap. Nu se poate. Cel care otrăveşte oile nu se poate s-o fi ucis şi pe ea.

— Au găsit cucută lângă ea, şi ea era toată chircită.

Faţa lui Will se schimonosi. Harry îşi puse mâinile pe umerii lui Will şi îl trase aproape.

— Îmi pare rău. Băiatul probabil că încă o iubea pe bătrâna vrăjitoare, cu toate că ea îl aruncase afară ca pe nişte zoaie. Gata, băiete, gata!

Îl bătu liniştitor pe copil pe spinare şi se simţi

stupid de furios pe bunica lui Will că se lăsase ucisă.

— Mai bine aţi pleca, se auzi vocea lui Dick.

Uimit, Harry îşi ridică privirea. Uriaşul bărbat se uita gânditor la el – şi îngrijorat. Întâlni privirea lui Harry.

— Dacă oamenii cred că tu eşti cel care otrăveşte oile, or să creadă că tot tu ai făcut şi asta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Dick.

Tot ce-i trebuia lui Will era să creadă că Harry îi omorâse bunica. Will îşi ridică faţa udă de pe cămaşa lui Harry.

— N-am omorât-o eu pe bunica ta, Will.

— Ştiu, domnule Pye.

— Bine. Scoase o batistă şi i-o dădu băiatului. Şi spune-mi Harry.

— Da, domnule.

Buza inferioară a lui Will începu să tremure din nou.

— Dick are dreptate – mai bine am pleca. Oricum, se face târziu. Harry studie chipul băiatului. Eşti gata?

Will încuviinţă.

Îşi croiră drum spre intrarea în tavernă. Bărbaţii deja se adunau în grupuri şi vorbeau. Câţiva părură să-şi ridice privirile şi să se uite urât la ei în timp ce treceau, dar poate că îşi imagina asta din cauza comentariului lui Dick. Dacă bunica lui Will fusese cu adevărat ucisă de acelaşi om care omora oile, asta nu era deloc de bine. Oamenii deja erau îngrijoraţi în legătură cu viaţa animalelor. Cât de înspăimântaţi vor deveni acum, când trebuiau să se teamă pentru viaţa copiilor lor, a nevestelor sau chiar a lor înşişi?

În vreme ce se apropiau de intrare, cineva îl îmbrânci. El se împletici, dar pumnalul îi fu în mână aproape instantaneu. Când se răsuci, zări un zid de chipuri ostile care îl priveau mânioase. Cineva şopti:

— Ucigaşule!

Dar nimeni nu se clinti.

— Haide, Will!

Încet, Harry ieşi cu spatele din cârciuma Cocoşul şi Viermele.

Îşi găsi repede iapa şi îl săltă pe Will pe spinarea ei. Încălecând, Harry privi în jur. Un beţiv urina pe peretele tavernei, dar altfel strada asupra căreia se lăsa întunericul era pustie. Veştile despre crimă aveau să se răspândească repede, dar căderea nopţii poate că le va întârzia puţin. Va avea vreme până mâine-dimineaţă să-şi dea seama cum să rezolve această problemă.

Harry îmboldi iapa şi porniră în amurgul tot mai întunecat. Will se ţinea de el. Intrară pe drumul spre casă. Acesta trecea pe domeniul Granville înainte de a traversa râul spre Woldsly. Luminile orăşelului păliră, lăsând întunericul să-i învăluie. Harry îşi îmboldi iapa la trap.

— Or să te spânzure? se auzi speriată vocea lui Will, din întuneric.

— Nu. Au nevoie de dovezi, bârfele nu sunt suficiente pentru a spânzura un om. În spatele lor răsună tropot de copite.

Harry îşi înălţă capul. Nu era doar un singur cal. Şi se apropiau rapid.

— Ţine-te bine de mijlocul meu, Will.

Îndată ce simţi că băiatul se încleştase de el, îşi îndemnă iapa la galop. Calul se năpusti vijelios pe drum. Dar avea în spate doi oameni, iar Harry ştia că urmăritorii îl vor ajunge repede. Se aflau în câmp deschis. Nu exista niciun loc unde să se poată ascunde. Ar fi putut să-şi scoată iapa de pe drum, dar, pe întuneric, exista posibilitatea să calce într-o groapă şi să-i omoare pe toţi trei. Iar el trebuia să se

gândească la Will. Mânuţele băiatului erau încleştate pe talia lui. Saliva zbura din gura iepei, iar Harry se aplecă pe gâtul transpirat al acesteia, murmurând cuvinte de încurajare. Dacă reuşeau să ajungă la vad, de-a lungul râului erau locuri unde se puteau ascunde. Sau poate chiar ar fi putut să intre în apă, dacă era necesar, şi s-o ia în aval.

— Aproape că am ajuns la vad. Acolo, vom fi în siguranţă, ţipă Harry spre băiat.

Probabil că lui Will îi era teamă, dar nu scoase un sunet. O altă cotitură a drumului. Plămânii iepei parcă erau nişte foale. Călăreţii din spatele lor se apropiau, ropotul copitelor auzindu-se tot mai tare. „Acolo!” Iapa goni spre râu. Harry aproape că oftă de uşurare. Aproape. Apoi, văzu şi îşi dădu seama că, de fapt, nu existase nicio speranţă. În apropierea apei, umbre se mişcau în întuneric. Bărbaţi călare îl aşteptau acolo.

Îl mânau într-o capcană.

Harry privi peste umăr. Mai avea cam o jumătate de minut până când călăreţii să-l ajungă din urmă. Trase brusc frâiele, rănind gura sărmanei iepe. Nu avea de ales. Iapa se lăsă pe picioarele din spate, oprindu-se. Harry desprinse mâinile lui Will de pe talia lui. Îl apucă de-o încheietură pe copilul care plângea şi îl puse pe pământ.

— Ascunde-te. Acum! Harry clătină din cap în timp ce copilul suspina, încercând să protesteze. N-avem timp de asta. Trebuie să rămâi ascuns – indiferent ce vor face ei. Du-te înapoi la Dick şi spune-i să-l cheme pe Bennet Granville. Fugi!

Dădu pinteni iepei şi îşi scoase pumnalul. Nu se uită îndărăt pentru a vedea dacă Will făcea aşa cum îi ceruse. Dacă reuşea să-i atragă pe atacatori suficient de departe de Will, poate că aceştia nu se vor mai deranja să se întoarcă pentru un băieţel. Intră în râu în

plin galop. Harry simţi un rânjet arcuindu-i buzele exact înainte ca iapa lui să se izbească de primul cal.

Era înconjurat de cai care se scufundau şi de apă care bolborosea. Bărbatul aflat cel mai aproape îşi ridică braţul, iar Harry îşi înfipse cuţitul în subsuoara expusă. Bărbatul nici măcar nu gemu când se prăbuşi în râu. În jurul lui, caii nechezau, iar bărbaţii ţipau. Mâini îl înşfăcară, iar Harry îşi implânta cuţitul cu sălbăticie. Cu disperare. Un alt bărbat căzu ţipând în apă. Apoi, îl traseră de pe cal. Harry îşi strânse mâna, cea cu un deget lipsă, în pumn şi lovi năprasnic pe oricine se afla suficient de aproape. Dar ei erau mulţi, iar el, unul singur, şi ei îl potopeau cu o furtună de lovituri.

În cele din urmă, nu fu decât o chestiune de timp până când fu copleşit.

Capitolul 14

— Bărbaţii au rostul lor, spuse Lady Beatrice Renault de parcă făcea o concesie asupra unui aspect dubios al dezbaterii lor, dar să dea sfaturi în privinţa unor *affaires de coeur* nu este treaba lor.

Îşi duse ceaşca de ceai la buze şi luă o înghiţitură mică. George îşi reprimă un oftat. Se afla în Londra de-o săptămână deja şi, până în această dimineaţă, reuşise s-o evite pe mătuşa Beatrice. Numai Oscar era de vină. Dacă n-ar fi fost atât de neglijent încât să lase o scrisoare a lui Violet la vedere, mătuşa lor Beatrice n-ar fi aflat niciodată despre Harry şi nu s-ar fi simţit obligată să vină şi să-i ţină o predică lui George despre modul în care trebuie să tratezi o legătură amoroasă. Era adevărat că Oscar pusese blestemata de scrisoare

într-un sertar al biroului său, dar orice prost ştia că acela ar fi primul loc unde să scotocească mătuşa Beatrice când venise în vizită, iar majordomul o lăsase singură în birou.

În mod cert, era vina lui Oscar.

— Sunt prea sentimentali, dragii de ei, continuă mătuşa Beatrice. Muşcă din prăjitură şi apoi îşi coborî privirea, încruntându-se la ea. Este umplutură de prune, Georgina? Ţi-am zis în mod special că prunele nu-mi fac bine.

George se uită la felia de prăjitură incriminată.

— Cred că e cremă de ciocolată, dar pot suna să ţi se aducă altceva.

Mătuşa Beatrice invadase casa de la oraş a lui George, se instalase pe un scaun aurit din frumosul salon albastru cu alb şi ceruse să-i fie adus ceaiul. George se gândi că bucătăreasa făcuse o treabă excelentă, având în vedere că nu fusese anunţată de prezenţa unor eventuali musafiri.

— Hm! Lady Beatrice cercetă prăjitura de pe farfurie, scoţându-i crema. Par a fi prune, dar dacă tu eşti sigură. Muşcă încă o dată din ea şi mestecă gânditoare. În consecinţă, se pricep – oarecum – să conducă un guvern, dar nu sunt buni de nimic la treburi domestice.

George fu năucită vreme de o secundă, apoi îşi aminti că mătuşa ei vorbise despre bărbaţi înainte de a se referi la prune.

— Aşa e.

Poate, dacă s-ar preface că a apucat-o ameţeala. Dar, cunoscând-o pe mătuşa Beatrice, probabil că i-ar fi aruncat nişte apă rece în faţă, până când George ar fi recunoscut că şi-a revenit, iar apoi şi-ar fi continuat predica. Mai bine, răbda până la sfârşit.

— Acum, spre deosebire de ceea ce spun

bărbaţii, continuă mătuşa ei, o legătură sau două, sau mai multe sunt bune pentru o milady. Îţi oferă o anumită agerime spirituală şi, desigur, trandafiri în obraji.

Cu un deget bine îngrijit, Lady Georgina îşi atinse propriul obraz. Era într-adevăr îmbujorat, însă mai degrabă datorită rujului decât naturii. De asemenea, obrazul mai era decorat cu trei aluniţe din catifea neagră, două steluţe şi o semilună.

— Lucrul cel mai important pe care o lady trebuie să şi-l amintească este să fie discretă. Mătuşa Beatrice sorbi din ceai. De exemplu, am descoperit că, dacă ai simultan o relaţie cu doi ori cu mai mulţi gentlemeni, este imperios necesar să nu afle unul de celălalt.

Mătuşa Beatrice era cea mai tânără dintre surorile Littleton. Mătuşa Clara, cea care îi lăsase lui George averea ei, fusese cea mai mare, iar mama lui George, Sarah, era sora mijlocie. În tinereţea lor, surorile Littleton fuseseră considerate adevărate frumuseţi, făcând furori în societatea londoneză. Toate trei surorile avuseseră căsătorii nefericite. Mătuşa Clara se măritase cu un fanatic religios care murise tânăr, lăsând-o fără copii, dar bogată. Mătuşa Beatrice se măritase cu un bărbat mult mai în vârstă, care îşi lăsase nevasta însărcinată întruna, atâta vreme cât trăise. Tragic însă, toţi copiii muriseră, fie ca urmare a pierderii sarcinilor, fie la naştere.

În ceea ce o privea pe Sarah, mama ei. George luă o înghiţitură de ceai. Cine să ştie exact ce fusese în neregulă cu căsătoria părinţilor ei? Poate că mama şi tatăl ei pur şi simplu nu ţinuseră unul la altul. În orice caz, Lady Maitland era ţintuită la pat de boli imaginare, şi aşa fusese de ani de zile.

— Chiar şi cel mai sofisticat bărbat devine ca un băieţel incapabil să-şi împartă jucăriile cu alţii, spunea

acum Lady Beatrice. Mottoul meu este „Nu mai mult de trei” şi, crede-mă, chiar şi numai cu trei, tot trebuie să faci o echilibristică dificilă.

George se înecă.

— Ce-i cu tine, Georgina? rosti Lady Beatrice şi o privi enervată.

— Nimic, gemu George. M-am înecat cu o bucăţică de prăjitură.

— Zău că am impresia că limba engleză este ca o cursă cu.

— Ce noroc pe capul meu să găsesc nu una, ci două femei atât de încântătoare.

Uşa salonului lui George se deschise brusc la intrarea lui Oscar şi a unui tânăr blond care făcu o plecăciune în faţa doamnelor.

Lady Beatrice se încruntă şi îşi ridică obrazul spre Oscar, pentru ca acesta să o sărute.

— Suntem ocupate, dragă. Pleacă. Nu tu, Cecil.

Celălalt bărbat pornise către uşă.

— Tu poţi să rămâi. Tu eşti singurul bărbat cu bun-simţ pe care îl cunosc, iar acest lucru ar trebui încurajat.

Cecil Barclay zâmbi şi se înclină din nou.

— Sunteţi foarte amabilă, doamnă.

Îşi înălţă o sprânceană spre George, care bătu cu palma perna canapelei, alături de ea. Îi cunoştea pe el şi pe fratele lui mai tânăr, Freddy, încă de când erau în leagăn.

— Dar, dacă rămâne Cecil, atunci, vă rog, lăsaţi-mă şi pe mine să rămân.

Oscar se aşeză şi se servi cu o bucată de prăjitură. George se uită urât la fratele ei. Oscar o întrebă pe muteşte: „Ce-i?” iar ea îşi dădu exasperată ochii peste cap.

— Vrei ceai, Cecil?

— Da, te rog, zise Cecil. Oscar m-a târât tocmai până la Tattersall, în dimineaţa asta, ca să ne uităm la cai. Vrea să-şi găsească o pereche pentru noua lui trăsură şi pretinde că, în Londra, nu găseşte nimic care să-i convină.

— Gentlemenii cheltuiesc prea mulţi bani pe cai, decretă Lady Beatrice.

— Pe ce altceva care poate fi călărit ai vrea să ne cheltuim banii? întrebă Oscar făcând mari ochii căprui în care lucea o privire pusă pe rele.

Lady Beatrice îi lovi zdravăn genunchiul cu evantaiul.

— Au! Oscar îşi frecă locul lovit. Prăjitura aia e cu umplutură de prune?

George îşi reprimă un alt oftat şi privi pe fereastră. Nu ploua aici, la Londra, dar era un soi de ceaţă cenuşie care acoperea totul şi lăsa în urmă o funingine lipicioasă. Făcuse o greşeală. Ştia asta acum, după mai bine de o săptămână de când era departe de Harry şi de Yorkshire. Ar fi trebuit să insiste şi să-l facă să vorbească. Sau să vorbească ea până când el ceda şi îi spunea. Ce? Despre temerile lui? Despre greşelile ei? Din ce motiv nu ţinea la ea? Dacă aşa era, măcar ar fi ştiut cum stau lucrurile. N-ar fi blocată aici, în acest prag al iadului, neputând să se întoarcă la vechea ei viaţă, incapabilă s-o trăiască pe cea care ar fi putut fi una nouă.

— Poţi să vii, George?

Oscar i se adresa ei.

— Poftim? Clipi. Îmi pare rău, mi-e teamă că n-am auzit ultima parte.

Mătuşa ei şi cei doi gentlemeni schimbară o privire care spunea că trebuiau să facă totuşi ceva în privinţa stării ei psihice.

George îşi încleştă dinţii.

— Cecil a spus că se duce la teatru mâine-seară şi voia să ştie dacă ai accepta să te duci cu el, îi explică Oscar.

— De fapt, eu. George scăpă de inventarea unei scuze datorită intrării majordomului ei. Îşi ridică sprâncenele. Da, Holmes?

— Îmi cer scuze, milady, dar a sosit un mesager din partea lui Lady Violet.

Holmes îi întinse o tavă de argint pe care se afla o scrisoare cam plină de noroi.

George o luă.

— Mulţumesc!

Majordomul se înclină şi ieşi.

O urmărise Wentworth pe Violet în Nord? Ei se gândiseră că era cel mai bine să o lase pe Violet la Woldsly, presupunând că acolo era mai în siguranţă, departe de societate, dar poate că greşiseră.

— Vreţi să mă scuzaţi?

George nu aşteptă permisiunea oaspeţilor ei, ci folosi un cuţit pentru unt ca să desfacă sigiliul de pe scrisoare. Scrisul de mână al lui Violet se lăbărţa frenetic de-a latul paginii, pătat pe alocuri de stropi de cerneală.

Draga mea soră... Harry Pye bătut şi arestat... în custodia lui Granville... nu mă lasă să-l văd... te rog, vino imediat.

Bătut.

Mâna lui George începu să tremure. „O, Doamne, Dumnezeule, Harry!” Un suspin i se opri în gât. Încercă să-şi amintească însă că Violet era înclinată să dramatizeze lucrurile. Poate că nu înţelesese sau exagerase. Dar, nu, Violet nu minţea. Dacă Lord Granville pusese mâna pe Harry, poate că acesta era

deja mort.

— Georgie.

Îşi ridică privirea şi descoperi că Oscar îngenunchease în faţa ei.

— Ce s-a întâmplat?

Fără să zică un cuvânt, răsuci scrisoarea pentru ca el s-o poată citi. Oscar se încruntă.

— Dar nu exista nicio dovadă concretă că el este de vină, nu? George clătină din cap şi trase cu greu aer în piept.

— Lord Granville îi poartă râcă lui Harry. N-are nevoie de dovezi. Îşi închise ochii. N-ar fi trebuit să plec niciodată din Yorkshire.

— N-aveai cum să prevezi asta. Ea se ridică şi porni spre uşă.

— Unde te duci?

Oscar o prinse de cot. George îşi desprinse braţul.

— Unde crezi? La el.

— Stai.

Ea se răsuci cu sălbăticie spre fratele ei.

— Nu pot să aştept. S-ar putea ca el să fie deja mort. Oscar îşi ridică mâinile în semn că se preda.

— Ştiu, ştiu, Georgie. Am vrut să spun că voi merge cu tine. Să văd ce pot face. Se întoarse spre Cecil. Poţi să iei calul şi să te duci la Tony, să-i zici ce s-a întâmplat?

Cecil dădu din cap.

— Poftim. Oscar smulse scrisoarea din mâna lui George. Dă-i asta. Va trebui să vină când poate.

— Desigur, bătrâne.

Cecil îl privi curios, dar luă scrisoarea.

— Mulţumesc!

Lacrimi începură să curgă pe obrajii lui George.

— E-n regulă.

Cecil dădu să mai spună ceva, dar se răzgândi şi plecă.

— Ei bine, nu pot să zic că sunt de acord cu toate astea, indiferent despre ce-ar fi vorba. Lady Beatrice tăcuse cât durase toată scena, dar acum se ridică. Nu-mi place să fiu ţinută în beznă. Absolut deloc. Însă măcar de data asta, o să aştept până voi afla de ce vă agitaţi atâta.

— Desigur, mătuşă.

George deja ieşise pe jumătate, pe uşă, fără s-o asculte cu adevărat.

— Georgina. Lady Beatrice îşi puse o palmă pe faţa înlăcrimată a nepoatei ei, oprind-o din drum. Aminteşte-ţi, draga mea, nu ne putem opune voinţei Domnului, dar putem fi tari. Brusc, păru bătrână. Uneori, este singurul lucru pe care îl putem face.

*

— Bătrâna coană Pollard a fost ucisă pur şi simplu.

Silas se lăsă pe spate în fotoliul de piele şi se uită cu satisfacţie la fiul său mai mic. Bennet umbla de colo-colo prin bibliotecă, precum un leu tânăr. Spre deosebire de el, fratele său se ghemuise pe un scaun, cu genunchii aproape lipiţi de bărbie. Silas nu-şi putea imagina de ce Thomas se afla în bibliotecă de fapt, dar oricum nu-i păsa. Toată atenţia îi era concentrată asupra fiului mai mic.

În săptămâna care trecuse de când oamenii lui îl aduseseră pe Harry Pye, Bennet îl criticase pe tatăl său şi se înfuriase pe el. Însă, oricât de mult se străduise, un lucru rămânea cert: o femeie fusese ucisă. O femeie bătrână, adevărat, şi încă una săracă. Una de care nimănui nu-i prea păsase atâta vreme cât trăise.

Totuşi, era vorba de un om, indiferent cât de decrepit, abia cu puţin mai presus decât o oaie.

Cel puţin, conform estimării populare.

De fapt, Silas începuse să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greşeală grăbindu-se să-l prindă pe Harry Pye. Spiritele locale se încinseseră foarte tare. Nimănui nu-i plăcea ca un criminal să se afle în libertate. Pur şi simplu, îl lăsase pe Pye pe cont propriu, în ideea că, poate, va lua cineva problema în propriile mâini şi îl va linşa pe ticălos. Poate că ar fi fost deja mort. Dar, pe termen lung, nu conta prea mult. Că era mort acum sau că ar fi fost mort peste o săptămână conta prea puţin. În curând, Pye va fi foarte, foarte mort. Iar apoi, fiul lui nu se va mai certa cu el.

— Se poate ca ea să fi fost ucisă, dar nu Harry Pye este cel care a făcut-o.

Bennet stătea în picioare în faţa biroului tatălui său, cu braţele încrucişate, cu ochii aruncând flăcări.

Silas simţi nerăbdarea amplificându-se în el. Toată lumea credea că vechilul era vinovat. De ce fiul lui nu putea crede acelaşi lucru?

Se aplecă în faţă şi începu să bată în masă cu degetul arătător de parcă ar fi putut să sape în mahonul acesteia.

— Cucuta a ucis-o, la fel cum au fost omorâte oile. Sculptura lui a fost găsită lângă cadavrul ei. Adu-ţi aminte, e a doua sculptură legată de aceste crime. Silas îşi întinse mâinile în faţă, cu palmele îndreptate în sus. Ce altceva mai vrei?

— Ştiu că îl urăşti pe Harry Pye, tată, dar de ce şi-ar fi lăsat sculpturile lângă cadavre? De ce să se încrimineze singur?

— Poate că omul este nebun, spuse Thomas încet, din colţul unde şedea. Silas se încruntă la el, dar

Thomas era prea concentrat asupra fratelui său pentru a observa. La urma urmelor, mama lui Pye era o târfă, aşa că el poate că a moştenit sângele ei stricat.

Bennet păru îndurerat.

— Tom…

— Nu-mi spune aşa! îi zise el pe un ton strident. Sunt fratele tău mai mare. Sunt moştenitorul. Arată-mi respectul pe care-l merit. Tu eşti doar un…

— Taci! răcni Silas.

Thomas se făcu mic la auzul răgetului.

— Dar, tată…

— Încetează! Silas îl privi mânios, până când pe chipul fiului său cel mare apărură pete de roşeaţă. Apoi, se lăsă iarăşi pe spate în fotoliu şi îşi îndreptă atenţia spre Bennet. Ce vrei să fac?

Bennet îi aruncă lui Thomas o privire prin care îşi cerea scuze, pe care acesta o ignoră, iar după aceea, răspunse:

— Nu ştiu.

Ah, primul semn de nesiguranţă. Fu ca un balsam pentru sufletul său.

— Eu sunt judecătorul acestui ţinut. Trebuie să aplic legea aşa cum consider că este potrivit.

— Măcar, lasă-mă să-l văd.

— Nu. Silas clătină din cap. Este un criminal primejdios. Nu ar fi un act responsabil din partea mea să-ţi permit să te afli în preajma lui.

Nu până când oamenii lui nu obţineau o mărturisire. După felul în care Pye primise bătaia – încasând lovitură după lovitură până când nu mai putuse rezista, până când se clătinase şi se prăbuşise –, putea să dureze câteva zile până când avea să cedeze. Dar avea să fie înfrânt. Iar apoi, Silas îl va atârna în ştreang până când va muri, şi nimeni, nici

regele, nici Dumnezeu, nu i se va putea opune.

Da, putea să aştepte.

— O, ai milă! Bennet umbla agitat, de colo-colo. Îl cunosc de când eram copii. Este prie… Se întrerupse şi alungă cuvintele cu o mână. Lasă-mă doar să vorbesc cu el. Te rog.

Trecuse mult, foarte mult timp de când băiatul nu se mai rugase de el. Ar fi trebuit să ştie, până acum, că rugăminţile nu erau altceva decât muniţie furnizată adversarului.

— Nu, rosti Silas şi clătină cu regret din cap.

— Mai trăieşte?

Silas zâmbi.

— Da. Trăieşte, dar nu o duce foarte bine.

Chipul lui Bennet păli. Se uită la tatăl lui de parcă ar fi fost pe cale să-l lovească, iar Silas chiar se încordă în aşteptarea loviturii.

— Blestemat să fii! şopti Bennet.

— Chiar aşa.

Bennet se repezi la uşa bibliotecii şi o deschise smucind-o. Un băieţel costeliv se prăbuşi înăuntru.

— Ce-i asta? se încruntă Silas.

— Este cu mine. Haide, Will!

— Ar trebui să-ţi înveţi servitorii să nu asculte pe la uşi, spuse Silas pe un ton tărăgănat, în urma fiului său.

Dintr-un motiv oarecare, cuvintele lui îl făcură pe Bennet să se oprească şi să se răsucească spre el. Privirea lui oscilă între Silas şi băiat.

— Chiar nu ştii cine e, nu?

— Ar trebui? Silas îl studie pe copil. Ceva în ochii căprui ai acestuia i se părea familiar. Alungă întrebarea cu o fluturare a mâinii. Nu conta. Băiatul e un nimeni!

— Nu pot să cred! Bennet făcu ochii mari. Noi toţi

suntem doar nişte pioni pentru tine, nu-i aşa?

Silas clătină din cap.

— Ştii că nu-mi plac puzzle-urile.

Dar Bennet îl luase pe băiat de umăr şi se îndrepta spre ieşirea din încăpere. Uşa se închise în urma lor.

— Este un nerecunoscător, şopti Thomas din colţul lui. După toate câte ai făcut pentru el, după tot ce-am suferit eu, este nerecunoscător.

— Ce vrei să spui, băiete? mârâi Silas.

Thomas clipi şi se ridică în picioare, părând ciudat de demn.

— Eu te-am iubit întotdeauna, tată, întotdeauna. Aş face orice pentru tine.

Apoi, şi el părăsi încăperea.

Silas se uită vreme de o clipă în urma fiului său, după care clătină din nou din cap. Se răsuci spre o mică uşă ascunsă în lambriurile de lemn din spatele biroului său şi bătu în ea. Din motive necunoscute, un înaintaş al familiei Granville pusese să se construiască un pasaj care ducea din bibliotecă în temniţele de la subsol. După o scurtă aşteptare, uşa se deschise. Pe ea ieşi un bărbat solid, aplecându-şi capul. Avea pieptul dezgolit. Braţe masive, musculoase atârnau de o parte şi de alta a trupului său. Părul brun de pe tors îi era înfiorător de năclăit cu sânge.

— Ei bine? vru Silas să ştie.

— Încă nu vrea să vorbească. Bărbatul cel uriaş îşi întinse mâinile umflate. Articulaţiile îmi sunt *îi i* însângerate, iar Bud a păţit azi acelaşi lucru.

Silas se încruntă.

— Trebuie să aduc pe altcineva? El e unul singur şi nu este nici pe departe de mărimea voastră. Deja, ar fi trebuit să ciripească pe orice ton i-aţi fi cerut.

— Da, bine, individul e un ticălos dur. Am văzut

tipi care plângeau ca nişte copii după ce le-am servit meniul de care a avut parte ăsta.

— Fie cum spui, îi zise Silas pe un ton dispreţuitor. Bandajaţi-vă mâinile şi vedeţi-vă în continuare de treabă. O să cedeze în curând, iar când o va face, vă voi răsplăti. Iar dacă nu reuşiţi până mâine, o să găsesc pe cineva care să vă înlocuiască pe tine şi pe tovarăşul tău.

— Da, domnule.

Bărbatul cel mare se holbă la Silas şi îşi reprimă furia care îi ardea în spatele ochilor înainte de a se întoarce să plece. Bine, o să şi-o verse pe Pye.

Uşa se închise în urma lui, iar Silas zâmbi. Curând, foarte curând.

*

Undeva picura apă.

Încet.

Ritmic.

La nesfârşit.

Picurase încă de când se trezise în această încăpere, picurase în fiecare zi de atunci, şi picura şi acum. Picuratul putea foarte bine să-l înfrângă înainte s-o facă bătaia.

Harry îşi îndoi un umăr şi se ridică trăgându-se dureros pe perete. Îl ţineau închis într-o încăpere minusculă. Se gândi că probabil trecuse cel puţin o săptămână de când puseseră mâna pe el, dar aici era greu să-ţi dai seama de scurgerea timpului. Şi fuseseră ore sau poate chiar zile cât zăcuse leşinat. Sus pe un perete exista o ferestruică de dimensiunea capului unui copil, acoperită de un grilaj din fier ruginit. Dincolo de ea, afară, se zăreau câteva buruieni, astfel încât ştia că fereastra se afla la nivelul solului. Datorită

ei, celula era suficient de bine luminată atunci când soarele se afla la o anumită înălţime. Pereţii erau din piatră plină de igrasie, iar duşumeaua, din pământ. Cu excepţia lui, în cameră nu se afla nimic altceva.

Ei bine, de obicei.

Noaptea, putea auzi zgrepţănatul unor picioare minuscule alergând de colo-colo. Chiţăielile şi foşnetele se opreau deodată, iar apoi, începeau din nou. Şoareci. Sau, poate, şobolani.

Harry ura şobolanii.

Când ajunseseră la azilul pentru săraci din oraş, îşi dăduse repede seama că el şi tatăl lui vor muri de foame dacă nu reuşeau să-şi păstreze raţiile de mâncare. Aşa că învăţase să se bată năprasnic şi fără milă. După aceea, ceilalţi băieţi şi bărbaţi se ţinuseră departe de ei.

Dar nu şi şobolanii.

Când se lăsa întunericul, aceştia îşi făceau apariţia. Creaturile sălbatice de la ţară se temeau de oameni. Şobolanii nu. Se furişau chiar şi în buzunarul unui om pentru a-i fura ultima bucăţică de pâine. Îşi vârau nasul în părul copiilor, în căutarea firimiturilor. Şi, dacă nu găseau deloc resturi, şi le procurau singuri. Dacă un om dormea prea adânc, fie din pricină că era beat, fie că era bolnav, şobolanii muşcau o bucăţică din el. Din degetele de la mâini sau de la picioare, ori din urechi. La azil, existau bărbaţi ale căror urechi erau complet zdrenţuite. Ştiai că aceia n-o să mai reziste multă vreme. Iar dacă un om murea în somn, ei bine, până dimineaţă, nu-i mai puteai recunoaşte chipul.

Desigur, dacă erai suficient de rapid, puteai să omori şobolani. Unii băieţi chiar îi frigeau deasupra unui foc şi îi mâncau. Dar, oricât de înfometat era Harry – şi fuseseră zile când stomacul i se strângea de foame –, nici măcar nu-şi putuse imagina vreodată că

va pune gura pe acea carne. Exista ceva diabolic în şobolani, care cu siguranţă avea să ţi se transfere în stomac şi să-ţi infecteze sufletul dacă îi mâncai. Şi, oricât de mulţi şobolani ucideai, întotdeauna erau şi mai mulţi.

Aşa că, acum, Harry nu prea dormea noaptea. Pentru că erau şobolani acolo, iar el ştia ce-i pot face unui om rănit.

Deja de-o săptămână, zdrahonii lui Granville îl bătuseră în fiecare zi, uneori chiar şi de două ori pe zi. Ochiul drept îi era închis de umflat ce era, stângul nu se simţea nici el mai bine, iar buza îi fusese spartă de mai multe ori. Câţiva dinţi i se clătinau. Abia dacă exista o suprafaţă de o palmă pe tot trupul lui care să nu fie acoperită cu vânătăi. Era doar o problemă de timp până când ei îl vor lovi prea tare sau într-un loc nepotrivit, sau până când trupul lui avea să cedeze pur şi simplu.

Iar şobolanii…

Harry clătină din cap. Ceea ce nu putea înţelege era de ce Granville nu-l omorâse imediat. Când se trezise în ziua de după ce fusese prins la râu, fusese un moment în care se simţise stupefiat că încă mai trăia. De ce? De ce să-l captureze viu, când Granville, cu siguranţă, voia oricum să-l omoare? Îi tot cereau să mărturisească uciderea bunicii lui Will, dar, în mod cert, asta nu conta cu adevărat pentru Granville. Baronul nu avea nevoie de o mărturisire pentru a-l spânzura. Nimănui nu i-ar păsa prea mult de moartea lui Harry sau nu va protesta împotriva ei, cu excepţia, poate, a lui Will.

Harry oftă şi îşi sprijini capul îndurerat de peretele din piatră acoperit cu igrasie. Nu era adevărat. Doamnei lui i-ar păsa. Oriunde se afla, fie în eleganta ei casă din Londra, fie în conacul din

Yorkshire, ar plânge la aflarea veştii morţii iubitului ei din clasa de jos. Lumina s-ar stinge în frumoşii ei ochi albaştri, iar chipul i s-ar schimonosi de plâns.

În celula lui, avusese destule ore pentru a se gândi mai bine. Din toate lucrurile din viaţa lui pe care le regreta, de ceva îi părea rău cel mai mult: că o făcuse pe Lady Georgina să sufere.

Un murmur de voci şi zgomot de cizme pe piatră se auziră de afară. Harry îşi înălţă capul şi ascultă. Veneau să-l bată din nou. Se înfioră. Poate că mintea îi era puternică, dar trupul îşi amintea şi se temea de durere. Închise ochii pentru o clipă, înainte ca ei să deschidă uşa, iar apoi, totul începu din nou. Se gândi la Lady Georgina. Într-un alt timp şi într-un alt loc, dacă ea nu ar fi avut un rang atât de înalt, poate că ar fi putut fi ceva între ei. Poate că s-ar fi căsătorit şi ar fi avut o căsuţă. Poate că ea ar fi învăţat să gătească, iar el poate că ar fi venit acasă şi ea l-ar fi sărutat dulce. Noaptea, poate că ar fi stat întins alături de ea şi i-ar fi simţit trupul ridicându-se şi coborând în ritmul respiraţiei, şi s-ar fi cufundat într-un somn fără vise, cu braţul întins peste corpul ei.

Poate că ar fi iubit-o pe doamna lui.

Capitolul 15

— Trăieşte?

Chipul lui George arăta ca o hârtie făcută ghemotoc şi apoi desfăcută din nou. Rochia ei cenuşie era atât de şifonată, încât probabil că dormise în ea pe drumul de întoarcere de la Londra.

— Da. Violet o îmbrăţişă pe sora ei, încercând să nu lase a se vedea şocul provocat de schimbarea din

înfăţişarea ei. Plecase de la Woldsly de mai puţin de două săptămâni. Da, trăieşte, din câte ştiu. Lord Granville nu lasă pe nimeni să-l vadă.

Expresia de pe chipul lui George nu se lumină. Ochii ei încă o priveau prea atenţi, de parcă i-ar fi scăpat ceva important dacă ar fi clipit.

— Deci, s-ar putea să fi murit.

— O, nu! Ochii lui Violet se măriră brusc şi îl priviră pe Oscar. „Ajută-mă!” Nu cred că…

— Am fi ştiut dacă Harry Pye era mort, Georgie, interveni Oscar, salvând-o pe Violet. Granville s-ar lăuda în gura mare. Faptul că nu o face înseamnă că Pye trăieşte încă. O luă pe George de braţ de parcă ar fi susţinut un invalid. Haide să intrăm în conac. Să ne aşezăm şi să bem o ceaşcă de ceai.

— Nu, trebuie să-l văd.

George alungă mâna lui Oscar de parcă acesta ar fi fost un negustor prea insistent care încerca s-o convingă să cumpere nişte flori ofilite.

Oscar nu se simţi ofensat.

— Ştiu, scumpa mea, dar trebuie să părem puternici când ne vom confrunta cu Granville, dacă sperăm să intrăm. E mai bine să fim proaspeţi şi odihniţi.

— Crezi că Tony a primit mesajul?

— Da, spuse Oscar de parcă repeta ceva pentru a o suta oară. A pornit la drum imediat după noi. Hai să ne pregătim să-l întâmpinăm.

Îşi puse din nou mâna pe cotul lui George, iar de data aceasta, ea îl lăsă s-o conducă pe treptele de la intrarea în conacul Woldsly.

Violet îi urmă absolut surprinsă. Ce era în neregulă cu George? Se aşteptase ca sora ei să fie necăjită, să plângă chiar. Dar asta – asta era un soi de durere chinuitoare, fără lacrimi. Dacă ea ar afla astăzi

că Leonard – iubitul ei de astă-vară – a murit, ar simţi o anumită melancolie. Poate că ar vărsa o lacrimă şi n-ar ieşi din casă o zi sau două. Dar n-ar fi atât de devastată cum părea a fi George acum. Iar din câte ştia ea, domnul Pye nici măcar nu era mort.

Era aproape ca şi cum George îl iubea.

Violet se opri şi privi spatele surorii ei care se îndepărta sprijinită de fratele ei. Sigur că nu. George era prea în vârstă pentru a se îndrăgosti. Desigur, fusese prea în vârstă şi pentru o relaţie. Dar să se îndrăgostească – să iubească de-a adevăratelea – era altceva. Dacă George îl iubea pe domnul Pye, ar fi putut dori să se mărite cu el. Iar dacă s-ar mărita cu el. El ar face parte din familie. O, nu! Probabil că el habar n-avea ce furculiţă să folosească pentru peşte sau cum să i se adreseze unui general în retragere care mai era şi baron prin naştere, sau cum să ajute o doamnă să încalece pe un cal cu şa laterală, sau. Doamne, Dumnezeule! Cum se va descurca totuşi cu manierele în înalta societate?

George şi Oscar ajunseseră în salon, iar Oscar privi în jur în vreme ce o conducea. O văzu pe Violet şi se încruntă la ea. Fata se grăbi să-i ajungă din urmă.

În salon, o ajută pe George să se aşeze.

— Ai comandat ceai şi gustări? o întrebă pe Violet.

Ea simţi că se îmbujorează de vinovăţie. Repede, se aplecă pe uşă şi îi spuse unui lacheu ce dorea.

— Violet, tu ce ştii? George o privea fix. În scrisoare, ai zis că Harry a fost arestat, dar nu şi de ce sau cum.

— Ei bine, a fost găsită o femeie moartă. Se aşează şi încercă să-şi pună ordine în gânduri. În landă. Doamna Piller sau Poller, sau.

— Pollard?

— Da. Violet se uită surprinsă la ea. De unde ştii?

— Îl cunosc pe nepotul ei. George îşi flutură mâna în semn că nu conta. Continuă!

— A fost otrăvită în acelaşi fel cum au fost otrăvite oile. Au găsit ierburile acelea alături de ea, cele care se aflau lângă oile moarte.

Oscar se încruntă.

— Dar o femeie nu poate fi atât de proastă să mănânce ierburile alea de parcă ar fi o oaie.

— Lângă ea se afla o cană. Violet se cutremură. Cu nişte resturi în ea. Ei cred că el – cel care a otrăvit-o – a forţat-o s-o bea.

Se uită stânjenită la sora ei.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă George. Cu siguranţă, cineva ne-ar fi spus dacă ar fi găsit-o înainte de plecarea noastră.

— Ei bine, se pare că n-au făcut-o, replică Violet. Localnicii au găsit-o cu o zi înainte să plecaţi, dar eu am aflat abia la o zi după plecarea voastră. Şi exista şi o sculptură, un animal. Au zis că domnul Pye a meşterit-o, aşa că probabil el a făcut-o. A comis crima, adică.

Oscar îi aruncă o privire lui George. Violet ezită, anticipând reacţia surorii ei, însă George doar îşi înălţă sprâncenele. Aşa că Violet continuă:

— Şi, în seara zilei în care ai plecat, l-au arestat pe domnul Pye. Numai că nimeni nu vrea să-mi spună nimic despre arestarea lui, doar că a fost nevoie de şapte oameni pentru a-l doborî, iar doi dintre ei au fost grav răniţi. Aşa că, trase aer în piept şi zise cu grijă, probabil că s-a luptat serios cu ei.

Se uită la George, aşteptând ca aceasta să spună ceva. Sora ei privea în gol, ronţăindu-şi buza de jos.

— Doamna Pollard a fost ucisă cu o zi înainte de plecarea mea?

— Ei bine, nu, zise Violet. De fapt, ei zic că se poate să fi fost ucisă cu trei nopţi înainte.

George îşi concentră brusc atenţia asupra ei. Violet se grăbi să continue:

— A fost văzută în viaţă, în West Dikey, cu patru nopţi înainte de plecarea ta – nişte oameni de la cârciumă au văzut-o –, dar fermierul jură că nu se afla pe acel câmp a doua zi dimineaţă. Îşi aminteşte clar că şi-a adus oile pe păşunea de acolo, în dimineaţa următoare. Apoi, au trecut câteva zile până s-a întors pe câmpul unde a fost găsită. Iar ei cred, din pricina stării în care se afla trupul, din pricina… Of – îşi încreţi dezgustată nasul –, din pricina *degradării* cadavrului, că se afla acolo de mai mult de trei nopţi. Pfui! se cutremură ea.

Fu adus ceaiul, iar Violet se uită la el cu scârbă. Bucătăreasa se gândise că ar fi potrivit să includă nişte prăjituri cu cremă roz care se revărsa din ele, ceea ce, date fiind circumstanţele, era chiar dezgustător. George ignoră ceaiul.

— Violet, este foarte important. Eşti sigură că se crede că a fost ucisă cu trei nopţi înainte de dimineaţa în care am plecat?

— Îhâm. Violet înghiţi un nod şi îşi luă privirea de la dezgustătoarele prăjituri cu cremă. Da, sunt sigură.

— Mulţumesc, Doamne! rosti George şi închise ochii.

— Georgie, ştiu că ţii la el, dar nu se poate să faci asta. Vocea lui Oscar conţinea un avertisment. Pur şi simplu, n-o poţi face.

— Este viaţa lui în joc. George se aplecă spre fratele ei de parcă i-ar fi putut transmite pasiunea ei. Ce fel de femeie aş fi dacă aş ignora asta?

— Poftim? Violet se uită de la unul la celălalt. Nu înţeleg.

— Este foarte simplu. În cele din urmă, George păru să observe ceainicul din care ieşeau aburi şi se întinse pentru a-l turna în ceşti. Harry nu putea s-o fi ucis pe doamna Pollard în acea noapte. Îi dădu ceaşca lui Violet şi îi întâlni privirea. Pentru că şi-a petrecut-o cu mine.

*

Harry visa.

În vis, avea loc o ceartă între un căpcăun fioros, un rege tânăr şi o prinţesă frumoasă. Căpcăunul cel urât şi tânărul rege arătau mai mult sau mai puţin aşa cum trebuia, având în vedere că era un vis. Dar prinţesa nu avea buze rubinii sau păr negru ca pana corbului. Avea păr roşcat şi buzele lui Lady Georgina. Ceea ce era foarte bine. La urma urmelor, era visul lui şi avea tot dreptul să-şi facă prinţesa să semene cu oricine dorea. După părerea lui, părul roşcat şi cârlionţat era oricând mult mai frumos decât un păr drept şi negru ca pana corbului.

Tânărul rege trăncănea despre lege şi dovezi, şi o făcea cu un accent atât de superior şi de rafinat, încât îţi provoca o durere de dinţi. Harry putea înţelege de ce căpcăunul răgea drept răspuns, încercând să curme monologul tânărului rege. Şi el ar fi urlat la individ dacă ar fi putut. Se părea că tânărul rege voia cerbul de tinichea al căpcăunului. Harry îşi suprimă un hohot de râs. Ar fi dorit să-i poată spună tânărului rege că acel cerb de tinichea nu valora nimic. Cerbul îşi pierduse de mult unul dintre picioare, aşa că acum stătea numai în trei. Şi, în afară de asta, animalul nu era fermecat. Nu putea să vorbească şi n-o făcuse niciodată.

Dar tânărul rege era încăpăţânat. El voia cerbul

şi, pentru Dumnezeu, îl va avea. În acest scop, îl bătea la cap pe căpcăun în acel mod arogant tipic aristocraţiei, de parcă toată lumea era lăsată pe acest pământ doar pentru bucuria de a linge cizmele Înălţimii Sale. „Mulţumesc, domnule. A fost o plăcere, a fost o adevărată plăcere.”

Doar din principiu, Harry ar fi ţinut partea căpcăunului, dar ceva era în neregulă. Prinţesa

Georgina părea că plânge. Mari picături de lichid se rostogoleau pe obrajii ei translucizi şi, pe măsură ce cădeau, se transformau încet în aur. Scoteau un clinchet când se loveau de podeaua de piatră, iar apoi se rostogoleau.

Harry era fascinat – nu-şi putea lua ochii de la durerea ei. Ar fi vrut să ţipe la tânărul rege: „Poftim, uite-ţi magia! Priveşte-o pe doamna care se află lângă tine”. Dar, desigur, el nu putea vorbi. Şi se dovedi că greşea: De fapt, prinţesa dorea cerbul de tinichea, nu tânărul rege. Acesta doar acţiona la voinţa prinţesei. Ei bine, era o cu totul altă mâncare de peşte. Dacă prinţesa Georgina voia cerbul, trebuia să-l aibă chiar dacă era o vechitură.

Dar căpcăunul cel urât iubea cerbul de tinichea – era bunul lui cel mai de preţ. Pentru a dovedi asta, îl aruncă pe jos şi îl călcă în picioare până când cerbul gemu şi se sfărâmă în bucăţele. Căpcăunul se uită la el cum îi zăcea la picioare, sângerând plumb, şi zâmbi. Se uită în ochii prinţesei şi spuse: „Poftim, ia-l! Oricum, l-am ucis deja”.

Apoi, un lucru minunat se întâmplă.

Prinţesa Georgina îngenunche lângă cerbul sfărâmat şi plânse, iar când făcu asta, lacrimile ei de aur căzură pe trupul animalului. Acolo unde cădeau, formau o legătură, unind metalul, până când cerbul fu din nou întreg, alcătuit din tinichea şi aur. Prinţesa

zâmbi şi strânse ciudatul animal la piept, iar acolo, cerbul îşi culcuşi capul. Ea îl ridică, iar apoi ea şi tânărul rege plecară cu prada lor îndoielnică.

Dar Harry văzu peste umărul prinţesei cum căpcăunului nu-i plăcu această încheiere. Iar toată dragostea pe care i-o purtase cerbului de tinichea se transformase acum în ură faţă de prinţesa care i-l furase. Dori să ţipe la tânărul rege: „Fii atent! Păzeşte-i spatele prinţesei. Căpcăunul vrea să-i facă rău şi nu va avea odihnă până când nu se va răzbuna”. Dar, oricât de mult încercă, nu reuşi să vorbească.

În vis, niciodată nu poţi.

*

George ridică în poală capul lui Harry şi încercă să nu suspine la vederea teribilelor urme de pe chipul lui. Buzele şi ochii îi erau negre şi umflate. Sânge proaspăt curgea dintr-o tăietură de deasupra sprâncenei şi dintr-o alta aflată sub ureche. Părul îi era unsuros şi murdar, iar ea se temea că murdăria era de fapt sânge închegat.

— Cu cât plecăm mai repede de aici cu atât mai bine, murmură Oscar şi trânti uşa trăsurii în urma lui.

— Aşa e.

Tony bătu cu putere în tavan semnalându-i vizitiului s-o ia din loc.

Trăsura se îndepărtă de reşedinţa Granville. George nu avu nevoie să se uite îndărăt pentru a şti că stăpânul ei arunca priviri pline de răutate. Îşi încordă trupul lipindu-se de bancheta capitonată, pentru a-l feri pe Harry de zdruncinăturile provocate de denivelări. Acesta era întins alături de ea.

Oscar îl studie.

— Niciodată n-am văzut un om bătut atât de rău,

şopti el.

Cuvintele şi tensiunea atârnau nerostite în aer.

— Animalele! rosti Tony şi îşi îndepărtă privirea.

— O să trăiască, spuse George.

— Lord Granville nu credea asta, altfel nu ne-ar fi lăsat să-l luăm. După cum s-au desfăşurat lucrurile, a trebuit să mă folosesc de titlul meu. Buzele lui Tony se strânseră. Trebuie să te pregăteşti.

— Cum? George aproape că zâmbi. Cum pot să mă pregătesc pentru moartea lui? Nu pot, aşa că n-o voi face. În schimb, o să cred însă că se va reface.

— O, draga mea, zise Tony şi oftă, dar nu mai făcu nicio altă remarcă.

Păru să dureze o veşnicie până când, în sfârşit, se opriră în faţa conacului Woldsly. Oscar se repezi să coboare, iar Tony îl urmă ceva mai încet. George îi auzi organizându-i pe lachei şi punând să fie căutată o uşă pe care să-l aşeze pe Harry. Îşi coborî privirea. Harry nu se mişcase nici măcar un milimetru de când îi luase capul în poala ei. Ochii îi erau atât de umflaţi, încât ea nu era sigură că i-ar putea deschide nici dacă era treaz. Îşi puse palma pe gâtul lui şi îi simţi pulsul, încet, dar puternic.

Bărbaţii se întoarseră şi se apucară de treabă. Îl scoaseră pe Harry din trăsură şi îl întinseră pe uşa pe care o găsiseră. Patru oameni îl cărară pe trepte şi îl băgară în casă. Apoi, trebuiră să-l urce pe scări, năduşind şi înjurând în ciuda prezenţei lui George. În cele din urmă, îl instalară pe Harry într-un pat aflat într-o cămăruţă dintre cea a lui Tony şi a ei – un compromis. Încăperea abia dacă era suficient de mare pentru ca în ea să încapă un pat, un scrin, o noptieră şi un scaun. De fapt, fusese gândită pe post de garderobă. Însă era aproape de a ei, şi asta era tot ce conta. Toţi bărbaţii, chiar şi fraţii ei, ieşiră, iar în

cameră se lăsă brusc liniştea. Harry abia dacă tresărise în timp ce fusese transportat.

George se aşeză ostenită alături de el, pe pat. Îşi puse din nou mâna pe gâtul lui, în căutarea pulsului, iar apoi, închise ochii.

În spatele ei, uşa se deschise.

— Doamne, Dumnezeule, ce i-au făcut acestui bărbat falnic?! Tiggle se opri lângă ea, ţinând în mâini un lighean cu apă fierbinte. Camerista întâlni privirea lui George, apoi îşi îndreptă umerii. Oricum, hai să-l ajutăm să se simtă mai bine, nu, milady?

*

Şase zile mai târziu, Harry deschise ochii.

George şedea lângă patul lui, în camera slab luminată, aşa cum făcuse în fiecare zi şi aproape în fiecare noapte de când zăcuse acolo. Ea nu îşi lăsă speranţele să dispară când îi văzu pleoapele mişcându-se. El îşi mai deschisese şi înainte ochii, pentru câteva fracţiuni de secundă, dar nu păruse s-o recunoască sau să fie măcar treaz pe deplin.

Dar, de data asta, ochii lui de smarald se aţintiră asupra ei şi nu-şi mutară privirea.

— Milady!

Vocea lui fu o şoaptă răguşită.

„O, bunule Dumnezeu, îţi mulţumesc!” Îi veni să ţopăie de bucurie. Îi veni să danseze de una singură prin jurul camerei. Îi veni să cadă în genunchi şi să rostească o rugăciune de mulţumire.

Însă doar îi duse o cană la buze.

— Ţi-e sete?

El dădu din cap fără să-şi ia ochii din ochii ei. După ce înghiţi, şopti:

— Nu plânge!

— Îmi pare rău. George puse cana la loc pe noptieră. Sunt lacrimi de bucurie.

El o mai urmări cu privirea câteva minute, apoi ochii lui se închiseră din nou, iar el adormi.

Ea îşi puse mâna pe gâtul lui, aşa cum făcuse de nenumărate ori în timpul acelei cumplite săptămâni. O făcuse atât de des, încât devenise un obicei. Sub piele, sângele pulsa cu putere şi ritmic. Harry murmură ceva când ea îl atinse, apoi se răsuci.

George oftă şi se ridică. Îşi petrecu o oră făcând o baie plăcută, pe-ndelete, iar apoi se culcă puţin, doar că puţinul dură până la căderea nopţii. Când se trezi, se îmbrăcă într-o rochie din rips galben cu dantelă la coate şi ceru să-i fie adusă cina în camera lui Harry.

Când ea intră, Harry era treaz, iar ea simţi că inima îi bate mai repede. Era un lucru atât de mic să-i vadă privirea atentă din ochi, dar însemna totul pentru ea.

Cineva îl ajutase să se ridice în şezut.

— Ce mai face Will?

— E-n regulă. Will stă cu Bennet Granville, răspunse George şi se duse să tragă draperiile.

Soarele era la asfinţit, dar chiar şi acea lumină slabă făcea ca încăperea să pară mai puţin mohorâtă. Îşi notă în minte să le ceară servitoarelor să deschidă fereastra dimineaţă, pentru a scăpa de mirosul greu de boală.

Veni din nou lângă pat.

— Se pare că Will s-a ascuns când ei te-au arestat, iar apoi a fugit tot drumul până la West Dikey, pentru a-i spune proprietarului de la Cocoşul şi Viermele ce se petrecuse. Nu că acesta ar fi putut face mare lucru.

— Ah!

George se încruntă la gândul că Harry fusese

bătut în fiecare zi în temniţa aceea, fără ca nimeni să nu-l ajute. Clătină din cap.

— Will a fost foarte îngrijorat pentru tine.

— Este un băiat bun.

— El ne-a zis ce s-a întâmplat în acea noapte. George se aşeză. I-ai salvat viaţa, ştii?

Harry ridică din umeri. Era evident că nu voia să vorbească despre asta.

— Vrei nişte supă de vită?

Îndepărtă acoperământul de pe tava cu mâncare pe care o aduseseră servitoarele deja. Pe partea ei se afla o farfurie cu friptură de vită cu sos aburind. Se mai aflau cartofi şi morcovi, şi o budincă savuroasă. Pe partea lui a tăvii era doar o cană cu supă.

Harry privi mâncarea şi oftă.

— Mi-ar plăcea supa de vită, milady.

George îi duse cana la buze, intenţionând să i-o ţină, aşa cum făcuse înainte, când îl ajutase să bea apă, însă el luă cana dintre degetele ei.

— Mulţumesc!

Ea îşi făcu de lucru aranjând partea ei de tavă şi turnând un pahar cu vin, dar îl urmări cu coada ochiului. El bău din cană, iar apoi şi-o puse în poală fără să verse nici măcar o picătură. Mâinile îi păreau ferme. Ea se relaxă puţin. Nu dorise să-l facă să se simtă jenat de neputinţa lui, însă, cu doar o zi în urmă, fusese inconştient.

— Vrei să-mi spui povestea, milady?

Vocea lui era mai puternică decât fusese după-amiază. George zâmbi.

— Probabil că ardeai de nerăbdare să afli sfârşitul.

Buzele rănite ale lui Harry se arcuiră într-un zâmbet, dar replică grav:

— Da, milady.

— Ei bine, să vedem.

Băgă o bucăţică de friptură în gură şi se gândi în vreme ce mesteca. Ultima dată când îi spusese povestea… Brusc, îşi aminti că fusese goală, iar Harry… George înghiţi prea brusc şi trebui să ia repede o gură de vin. *Ştiu* că se înroşeşte. Furişă o privire spre Harry, dar el se uita resemnat la cana lui cu supă. Îşi drese glasul.

— Prinţul-Leopard s-a transformat în om. A pus mâna pe pandantivul cu coroană şi şi-a dorit o pelerină care să-l facă invizibil. Lucru de care chiar ar fi avut nevoie deoarece, după cum am mai discutat, cel mai probabil, era gol când a devenit om.

El îşi ridică sprâncenele, pe deasupra ceştii. Ea dădu din cap strâmbând din nas.

— Şi-a pus pelerina şi a plecat s-o învingă pe vrăjitoarea cea rea şi să obţină lebăda de aur. Şi, cu toate că a existat un mic moment de cumpănă când ea l-a transformat într-o broască râioasă…

Harry îi zâmbi. Dumnezeule, cât de mult se bucura de zâmbetele lui!

— În cele din urmă, a reuşit să redevină om şi să fure lebăda de aur, şi să i-o aducă tânărului rege. Care, desigur, i-a trimis-o imediat tatălui frumoasei prinţese.

Tăie o bucăţică de friptură şi i-o întinse lui Harry. El privi furculiţa, dar, în loc să o ia, doar îşi întredeschise buzele. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei în timp ce George îi vâra mâncarea în gură. Pentru un motiv anume, acest gest îi făcu inima să-i bată mai repede.

George se uită la farfuria ei.

— Dar tânărul rege nu a avut noroc nici de data aceasta, deoarece lebăda de aur putea vorbi la fel de bine ca şi armăsarul de aur. Regele-tată a luat lebăda de aur şi a început să-i pună întrebări, şi, curând, a

descoperit că nu tânărul rege era cel care furase lebăda de aur de la vrăjitoarea cea rea. Cartofi?

— Mulţumesc!

Harry închise ochii în vreme ce buzele lui luau o bucăţică de pe furculiţa ei. Din compasiune, George simţi că i se face apă în gură. Îţi drese glasul.

— Aşa că regele-tată s-a repezit să-i vorbească tânărului rege. Iar regele-tată i-a spus: „Bine. Lebăda de aur e foarte drăguţă, însă nu e tocmai ce-mi trebuie. Vreau să-mi aduci ţiparul de aur care este păzit de un balaur cu şapte capete ce locuieşte în Munţii Lunii”.

— Un ţipar?

Ea îi întinse o lingură cu budincă, dar Harry o privea cu îndoială. Îi trecu lingura pe sub nas.

— Da, un ţipar.

El îi prinse mâna şi îndreptă lingura spre buzele sale.

— Pare cam ciudat, nu-i aşa? continuă George cu respiraţia tăiată. Am întrebat-o pe mătuşa bucătăresei despre asta, dar era foarte sigură. Înfipse o altă bucăţică de friptură în furculiţă şi i-o întinse. Eu m-aş fi gândit la, of, un lup sau un unicorn.

Harry înghiţi mâncarea.

— Nu un unicorn. Seamănă prea mult cu un cal.

— Cred că da. Dar, oricum, ceva mai exotic. Îşi încreţi nasul uitându-se la budincă. Ţiparii – chiar şi cei de aur – nu sunt prea exotici pentru tine, nu?

— Nu.

— Nici pentru mine. Începu să înfigă lingura în budincă. Desigur, mătuşa bucătăresei este înaintată în vârstă. Probabil că are cel puţin optzeci de ani. George îşi ridică privirea şi observă că el se uita la budinca pe care ea tocmai o distrusese. O, îmi pare rău. Mai vrei?

— Te rog.

Ea îi dădu puţină budincă, urmărind cum buzele lui se închideau în jurul lingurii. Dumnezeule, avea buze minunate, chiar dacă erau rănite.

— În sfârşit, tânărul rege a pornit la trap spre casă, şi sunt sigură că era destul de furios când i-a cerut Prinţului-Leopard să-i aducă ţiparul de aur. Dar Prinţul-Leopard nu avea de ales, nu-i aşa? Se transformă în om, luă pandantivul cu coroană cu smarald în mână şi ghici ce şi-a dorit de data asta.

— Nu ştiu, milady.

— Cizmele de o sută de leghe. George se lăsă satisfăcută pe spate. Îţi poţi imagina? Te încalţi cu ele şi, dintr-un pas, poţi străbate o sută de leghe.

Gura lui Harry se arcui brusc.

— N-ar trebui să întreb, milady, dar cum l-ar ajuta astea pe Prinţul-Leopard să ajungă pe Munţii Lunii?

George se uită uimită la el. Niciodată nu se gândise la asta.

— Habar n-am. Ar fi minunate pe pământ, dar ar funcţiona în aer?

Harry dădu solemn din cap.

— Mi-e teamă că-i o problemă.

Absentă, George îi dădu şi restul fripturii ei, gândindu-se la întrebarea lui. Tocmai îi oferea ultima bucată, când îşi dădu seama că el o privise în tot timpul acesta.

— Harry…

Ezită. Era slăbit, abia dacă îşi revenise suficient pentru a sta în fund. N-ar trebui să profite de el, dar trebuia să ştie.

— Da?

Îl întrebă înainte de a reuşi să reconsidere ideea.

— De ce l-a atacat tatăl tău pe Lord Granville?

El încremeni.

Ea regretă imediat că îl întrebase. Era mai mult decât limpede că el nu voia să vorbească despre asta. Ce răutate din partea ei.

— Mama a fost târfa lui Granville.

Cuvintele fură rostite pe un ton plat.

George încetă să mai respire. Nu-l mai auzise niciodată pe Harry pomenind-o pe maică-sa.

— Mama a fost o femeie frumoasă. Îşi coborî privirea spre mâna dreaptă şi o îndoi. Prea frumoasă pentru a fi nevasta unui paznic de vânătoare. Avea părul negru şi ochii verzi. Când ne duceam în oraş, bărbaţii întorceau capul după ea. Deşi eram copil, mă simţeam stânjenit.

— A fost o mamă bună?

Harry ridică din umeri.

— A fost singura mamă pe care am avut-o. N-am nicio alta cu care s-o compar. Tata făcea aproape totul.

George îşi coborî privirea spre mâinile ei, luptându-se să-şi reţină lacrimile, dar tot auzi cuvintele scrâşnite şi rostite cu voce joasă.

— Când eram mic, obişnuia să-mi cânte uneori, noaptea târziu, dacă nu puteam dormi. Cântece triste, de dragoste. Avea o voce înaltă şi nu foarte puternică, şi nu voia să cânte dacă mă uitam la ea. Dar era minunată când cânta. Oftă. Cel puţin, aşa credeam pe vremea aceea.

Ea dădu din cap aproape fără să se mişte, prea temătoare să nu-i întrerupă curgerea cuvintelor.

— Ei s-au mutat aici, tata şi mama, când s-au căsătorit. Nu ştiu exact – am pus cap la cap povestea din auzite –, dar cred că ea s-a încurcat cu Granville la scurt timp după ce au venit aici.

— Înainte ca tu să te naşti? întrebă George cu grijă.

El o privi cu ochii lui de smarald şi dădu din cap.

George expiră încet.

— Tatăl tău a ştiut?

Harry se strâmbă.

— Probabil că da. Granville l-a luat pe Bennet.

Ea clipi. Probabil că nu auzise bine.

— Bennet Granville este…?

— Fratele meu, spuse Harry încet. Fiul mamei mele.

— Dar cum a putut face aşa ceva? N-a băgat nimeni de seamă când a adus un bebeluş în casă?

Harry scoase un sunet care era aproape un râset.

— O, toată lumea ştia – sunt destui pe-aici care îşi mai amintesc poate –, dar Granville a fost întotdeauna un tiran. Când a afirmat că bebeluşul era fiul lui legitim, nimeni n-a îndrăznit să-l contrazică. Nici măcar nevasta lui.

— Şi tatăl tău?

Harry îşi privi mâinile, încruntându-se.

— Nu-mi aduc aminte, aveam doar doi ani sau aşa ceva, dar cred că tata trebuie s-o fi iertat. Iar ea probabil că i-a promis că se va ţine departe de Granville. Dar a minţit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă George.

— Tata a prins-o. Nu ştiu dacă a ştiut că ea se întorsese la Granville şi s-a făcut că habar n-are sau s-a păcălit singur că ea îi era credincioasă, sau… Clătină uşor din cap. Dar nu contează. Când aveam doisprezece ani, el a găsit-o în pat cu Granville.

— Şi?

Harry se strâmbă.

— Şi a sărit la gâtul lui Granville. Granville era un bărbat mult mai mare, aşa că l-a bătut pe tata. Tata a fost umilit. Dar Granville a pus totuşi să fie biciuit.

— Şi tu? Ai spus că şi tu ai fost biciuit.

— Eram tânăr. Când au început să-l lovească pe tata cu biciul acela mare… Harry înghiţi un nod. M-am repezit la ei. A fost o prostie.

— Încercai să-ţi salvezi tatăl.

— Da, încercam. Iar pentru efortul meu, m-am ales doar cu asta, zise Harry şi îşi ridică mâna dreaptă mutilată.

— Nu înţeleg.

— Am încercat să-mi acopăr faţa, iar biciul mi-a prins mâna asta. Vezi? Harry arătă spre o cicatrice lungă care traversa partea interioară a degetelor lui. Biciul aproape că mi le-a retezat pe toate, dar cel de-al treilea deget a fost cel mai afectat. Lord Granville l-a pus pe unul dintre oamenii lui să mi-l taie. A spus că îmi făcea o favoare.

„O, Doamne!” George îşi simţi fierea ridicându-i-se în gât. Acoperi mâna dreaptă a lui Harry cu palma ei. El şi-o răsuci pe a lui, aşa încât palmele lor erau acum lipite. Cu grijă, George îşi împleti degetele cu ale lui.

— Tata n-a mai avut de lucru şi a fost atât de zdrobit de biciuire, încât, după o vreme, am ajuns la azilul de săraci.

Harry îşi luă privirea de la ea, dar mâna lui încă era împreunată cu a ei.

— Şi mama ta? A ajuns şi ea la azilul de săraci? întrebă George cu voce joasă.

Mâna lui o strânse aproape dureros.

— Nu. Ea a rămas cu Granville. Ca târfă a lui. Mulţi ani mai târziu, am auzit că a murit de ciumă.

Dar niciodată nu am mai vorbit cu ea după ziua aceea. Ziua în care eu şi tata am fost biciuiţi.

Ea trase adânc aer în piept.

— Ai iubit-o, Harry?

El zâmbi strâmb.

— Toţi băieţii îşi iubesc mamele, milady.

George închise ochii. Ce fel de femeie şi-ar abandona copilul pentru a fi amanta unui bogătaş? Toate astea explicau atât de multe lucruri despre Harry, dar această cunoaştere era aproape prea dureroasă pentru a putea fi suportată. Îşi puse capul în poala lui şi îl simţi mângâindu-i părul. Era ciudat. După aceste dezvăluiri, ea ar fi trebui să-l aline pe el. În schimb, el o liniştea pe ea.

El trase aer în piept de parcă ar fi oftat.

— Acum, înţelegi de ce trebuie să plec.

Capitolul 16

— Dar de ce trebuie să pleci? întrebă George.

Se plimba furioasă prin micul dormitor. Voia să lovească patul. Să lovească scrinul. Să-l lovească pe Harry. Trecuseră aproape două săptămâni de când o spuse pentru prima oară. Două săptămâni în care se pusese pe picioare, în care vânătăile i se estompaseră, ajungând la culoarea verde-gălbuie a tămăduirii, şi abia dacă mai şchiopăta. Dar, în acele două săptămâni, rămăsese de neclintit. Avea s-o părăsească de îndată ce se va vindeca.

În fiecare zi, venea să-l viziteze în camera lui minusculă şi, în fiecare zi, aveau aceeaşi discuţie în contradictoriu. George nu mai putea să suporte această cameră înghesuită – Dumnezeu ştia ce părere avea Harry despre ea –, iar acum, era pe cale să ţipe. El avea s-o părăsească în curând, să iasă pur şi simplu pe uşă, şi ea încă nu ştia *de ce.*

Harry oftă. Probabil că el era obosit de hărţuiala ei.

— N-o să meargă, milady. Relaţia dintre noi doi. Trebuie să ştii asta, iar în curând, vei fi de acord cu mine.

Vocea lui era joasă şi calmă. Chibzuită.

Ai ei nu era.

— N-o să fiu!

George ţipă ca un copilaş căruia i se spune că trebuie meargă la culcare. Tot ce mai lipsea era să bată din picior.

O, Doamne, ştia că făcea pe răsfăţata. Însă nu se putea opri. Nu se putea opri să nu argumenteze, să nu se vaite şi să nu-l bată la cap. Gândul că nu-l va mai vedea pe Harry niciodată făcea ca un val de panică oarbă să-i invadeze pieptul.

Trase adânc aer în piept şi încercă să vorbească pe un ton mai calm.

— Am putea să ne căsătorim. Te iubesc.

— Nu!

Izbi peretele cu mâna, sunetul auzindu-se în cameră ca o bubuitură de tun.

Ea se uită uluită la el. Ştia al naibii de bine că Harry o iubea. O ştia din felul cum spunea „milady”, pe un ton atât de jos de parcă era un motan care torcea. După dorul din ochii lui când o privea. După felul atât de pasional în care făcuse dragoste cu ea înainte de a fi rănit. De ce nu putea el...?

El clătină din cap.

— Nu, îmi pare rău, milady.

Lacrimi începură să curgă din ochii ei. Şi le şterse.

— Ai putea cel puţin să-mi faci favoarea de a-mi explica de ce nu crezi că ar trebui să ne căsătorim. Pentru că eu nu pricep de ce.

— De ce? *De ce?* Harry râse strident. Ce zici de acest motiv? Dacă mă însor cu tine, toată Anglia va

crede că am făcut-o pentru banii tăi. Şi cum vom proceda, mai exact, cu banii? O să-mi stabileşti o alocaţie trimestrială?

Îşi puse mâinile în şolduri şi se uită la ea.

— Nu trebuie să fie aşa.

— Nu? Ai vrea, poate, să-mi cedezi mie toţi banii? Ea ezită preţ de o secundă fatală.

— Nu, sigur că nu. Îşi ridică braţele spre tavan. Deci aş fi animalul tău de casă. Târfa ta cu puţă. Crezi că vreunul dintre prietenii tăi m-ar invita la cină? Că familia ta mă va accepta?

— *Da!* Da, te va accepta. Îşi scoase bărbia înainte. Şi tu *nu* eşti…

— Nu sunt?

În ochii lui verzi se citea durere.

— Nu, absolut deloc, şopti ea. Îşi ridică rugătoare mâinile. Ştii că, pentru mine, nu eşti aşa ceva. Eşti mult mai mult. Te iubesc.

— Nu!

Dar, de data asta, ea vorbi peste el.

— Te iubesc, Harry! Te iubesc. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Sigur că înseamnă. Închise ochii. Este încă un motiv ca să nu te las să fii pusă la zid de societate.

— Nu va fi atât de rău ca toate astea. Şi, chiar dacă ar fi, nu-mi pasă absolut deloc.

— Ţi-ar păsa după ce ei şi-ar da seama de ce te-ai măritat cu mine. Atunci, ţi-ar păsa. Harry se apropia de ea, iar lui George nu-i plăcea privirea din ochii lui.

— Eu nu.

El o apucă de braţe aproape prea blând, de parcă s-ar fi reţinut printr-un enorm efort de voinţă.

— Ei ar afla destul de repede, spuse el. Din ce alt motiv să te măriţi cu mine? Un om de rând fără bani şi fără putere. Tu, fiica unui conte. Se aplecă spre ea şi

şopti: Nu-ţi dai seama?

Răsuflarea lui atingându-i urechea îi trimise fiori pe gât. Trecuse atât de mult de când el n-o mai atinsese.

— Nu-mi pasă ce cred ei despre mine, repetă ea cu încăpăţânare.

— Nu? Cuvântul fu şoptit în părul ei. Dar, vezi tu, milady, lucrurile tot n-or să meargă între noi. Mai rămâne o problemă.

— Care?

— *Mie* îmi pasă ce cred ei despre tine.

Buzele lui coborâră pe ale ei într-un sărut al furiei şi al disperării.

George îi prinse capul în palme. Îi desprinse panglica din păr şi îşi trecu degetele prin el. Şi îl sărută la rându-i, răspunzând cu furie la furie. Ce bine ar fi dacă el ar înceta să gândească. Îi muşcă uşor buza de jos, îl simţi cum geme, şi deschise gura într-o invitaţie seducătoare. Iar el i-o luă, vârându-şi limba în gura ei şi coborându-şi faţa spre a ei. Cuprinzându-i chipul în mâini, îi mângâie şi îi pedepsi gura cu a lui. O sărută de parcă ar fi fost ultima lor îmbrăţişare. De parcă avea s-o părăsească mâine.

La acest gând, George îl strânse şi mai tare de păr. Probabil că îl durea, dar nu-i dădea drumul. Îşi apăsă trupul de al lui până când îi simţi excitaţia prin haine. Se frecă de el.

Harry puse capăt sărutului şi încercă să-şi ridice capul.

— Milady, nu putem.

— Sssst, murmură George. Îl sărută uşor de-a lungul maxilarului. Nu vreau să aud „nu putem”. Te vreau. Am nevoie de tine.

Îi linse gâtul acolo unde îi bătea pulsul, simţind gust de sare şi de bărbat. El se cutremură. Ea zâmbi

ascunsă la gâtul lui. Îşi scoase o mână din părul lui şi o coborî spre cămaşă, rupând-o şi dezgolindu-i un umăr.

— Milady, eu, o…

Scoase un geamăt când ea îi linse sfârcul apărut la vedere.

Din felul în care o apucă de fund şi o lipi cu putere de scrotul lui, îşi dădu seama că nu mai avea de gând să protesteze. Foarte bine. Nu-şi dăduse seama niciodată că sfârcurile unui bărbat erau sensibile. Cineva ar trebui să aducă această informaţie la cunoştinţa tuturor femeilor. Prinse între dinţi micul vârf al sfârcului şi îl muşcă delicat. El îi strânse fundul în mâinile sale mari. Ea îşi înălţă capul şi îi scoase cămaşa cu totul. În mod cert, era mai bine. Dintre toate lucrurile pe care Dumnezeu le făcuse pe acest pământ, cu siguranţă, pieptul unui bărbat era unul dintre cele mai frumoase. Sau, poate doar pieptul lui Harry. George îşi trecu mâinile peste umerii lui, trecând uşor peste cicatricile rămase în urma bătăii.

Fusese atât de aproape de a-l pierde.

Degetele ei coborâră şi dădură ocol sfârcurilor lui, făcându-l să închidă ochii, apoi coborâră şi mai jos, în fâşia îngustă de păr de sub buric. Probabil că degetele ei îl gâdilară. Harry îşi supse burta. Apoi, ajunse la pantalonii lui. Exploră betelia şi găsi nasturii ascunşi. George îi deschise, conştientă în tot acest timp că penisul lui era dedesubt, întărit deja şi împungând materialul. Îşi ridică privirea şi văzu că el se uita la ea pe sub pleoapele coborâte. Focul de smarald din ochii lui o făcu să freamăte. Începu să simtă o uşoară scurgere de umezeală în vagin.

Îi desfăcu pantalonii şi îşi găsi premiul ivindu-se prin deschizătura izmenelor.

— Scoate-i! Se sili să se uite la chipul lui. Te rog.

Harry îşi ridică o sprânceană, dar, ascultător, îşi

dădu jos cizmele, pantalonii, izmenele şi ciorapii. Apoi, întinse mâna spre partea din faţă a rochiei ei.

— Nu. Nu încă. George se feri din calea lui. Când mă atingi, nu pot să gândesc. Harry o urmă.

— Asta-i şi ideea, milady.

Fundul ei se lovi de pat. Îşi ridică mâinile pentru a-l îndepărta pe Harry.

— Nu-i şi ideea *mea.*

El se aplecă spre ea, fără s-o atingă, căldura pieptului său dezgolit aproape înnebunind-o.

— Ultima oară când te-ai jucat cu mine, aproape că am murit.

— Dar n-ai murit.

El o privi, în ochii săi citindu-se neîncrederea.

— Crede-mă! El oftă.

— Ştii că nu-ţi pot refuza nimic, milady.

— Bine. Acum, treci în pat.

Harry se strâmbă, dar făcu aşa cum îi poruncise, întinzându-se pe o parte. Mădularul i se ridică, aproape atingând buricul.

— Desfă-mi copcile.

Se întoarse cu spatele la el şi îi simţi degetele în vreme ce îi descheia rochia. Când termină, ea se îndepărtă pentru ca el să n-o poată ajunge, apoi se răsuci. Lăsă corsajul să-i cadă. Nu purta corset, iar ochii lui căzură imediat pe sfârcurile ei care se iţeau de după materialul cămăşuţei. Ea îşi duse mâinile spre talie şi îşi coborî rochia.

El îşi îngustă ochii.

Ea se aşeză pe un scaun şi îşi scoase jartierele, şi îşi rulă ciorapii. Purtând doar cămăşuţa, se apropie de pat. Când se strecură lângă el, Harry întinse imediat mâna spre ea.

— Nu, nu e bine aşa. George se încruntă. Nu poţi să mă atingi. Se uită la şirul de stâlpi sculptaţi de la

capul patului. Ţine-te de ăştia.

El se răsuci pentru a-i privi, apoi se întinse pe spate şi prinse câte un stâlp cu fiecare mână. Cu braţele deasupra capului, pieptul şi muşchii din partea superioară a braţelor se încordară.

George îşi linse buza de jos.

— Nu poţi să le dai drumul până nu-ţi spun.

— Cum doreşti, mârâi el fără să pară deloc supus.

Probabil că părea slab într-o asemenea poziţie compromiţătoare. Însă ei îi aminti de un leopard capturat şi legat. El zăcea acolo, privind-o în expectativă, cu o urmă de surâs dispreţuitor pe buze.

Era indicat să nu se apropie prea mult. Îşi trecu un deget în jos peste pieptul lui.

— Poate că ar trebui să-ţi leg încheieturile de pat.

Harry îşi ridică brusc sprâncenele.

— Doar ca să fiu în siguranţă, îl linişti ea pe un ton dulce.

— Milady! o avertiză el.

— O, nu contează. Dar trebuie să-mi promiţi că nu te mişti.

— Pe onoarea mea. N-o să dau drumul stâlpilor până când nu primesc permisiunea ta.

— Nu asta am spus.

Dar era pe-aproape. Se aplecă peste el şi îi linse vârful penisului.

— O, Doamne!

George îşi înălţă capul şi se încruntă.

— N-ai zis nimic despre vorbit, gâfâi Harry. Pentru numele lui Dumnezeu, fă asta din nou.

— Poate. Dacă o să am chef.

Se apropie foarte puţin, ignorând înjurătura lui mârâită. De data asta, îi ridică mădularul şi îl trase într-o parte, depunând mici săruturi umede pe pântecul lui.

Se opri când ajunse la părul întunecat şi creţ de deasupra erecţiei sale. Deschise gura şi îşi frecă dinţii de pielea lui.

— Drace! exclamă Harry şi trase aer în piept.

Mirosul lui era înţepător aici. George îi desfăcu picioarele şi îşi trecu degetele peste testiculele sale. Simţi lucrurile pe care bărbaţii le numeau „ouă” rostogolindu-se înăuntru. Cu foarte, foarte mare grijă le strânse.

— Pe *toţi* dracii!

Ea zâmbi la auzul blasfemiei. George îi prinse penisul între degetul mare şi arătător. Îşi ridică privirea spre chipul lui Harry.

Părea îngrijorat.

Bine. Acum, ce-ar fi dacă…? George îşi înclină capul şi îi linse partea de dedesubt a bărbăţiei. Avea gust de sare şi de piele, iar ea îi inhală aroma. Îşi mişcă degetele şi îşi trecu limba în jurul vârfului, exact acolo unde începea să se lărgească. Harry gemu. Aşa că ea repetă mişcarea, iar apoi se gândi să sărute vârful de unde curgeau picăturile de sămânţă.

— Bag-o în gură.

Vocea lui fu răguşită şi joasă, întunecată şi rugătoare.

O excită insuportabil. Nu voia să-l asculte. Pe de altă parte. Deschise gura deasupra lui. Era foarte mare. Cu siguranţă, nu voia să zică s-o bage pe toată. Îi băgă vârful în gură, ca o mică piersică. Doar că piersicile erau dulci, iar el avea un gust ca de mosc. Gust de bărbat.

— Suge-mă!

Ea fu surprinsă. Serios? Îşi strânse gura, iar şoldurile lui se ridicară de pe pat, uimind-o din nou.

— Ahhh! *Doamne!*

Reacţia lui, plăcerea lui evidentă faţă de ceea ce

făcea ea o excitară. Îşi simţea acea parte a corpului fremătând. Îşi strânse coapsele şi supse mădularul lui Harry. Îi gustă sperma şi se întrebă dacă el va termina în gura ei. George îl linse pentru ultima oară şi se ridică pentru a-i încăleca şoldurile. Îi îndrumă erecţia spre locul unde trebuia să fie, dar părea atât de mare acum. Apăsă şi îl simţi cum începe să o pătrundă. Să intre şi să împingă. Îşi coborî privirea. Pielea roşie şi netedă a mădularului său dispăru în părul ei pubian. Ea gemu şi aproape că termină.

— Lasă-mă să mă mişc, şopti el.

Ea nu putea vorbi. Dădu din cap.

El îşi puse o mână pe penis pentru a-l controla, iar pe cealaltă şi-o aşeză pe fundul ei.

— Apleacă-te spre mine.

Ea aşa făcu, iar el alunecă înăuntru, aproape cu totul. Ea reuşi să respire şi simţi în ochi lacrimi neaşteptate. „Harry!” Harry făcea dragoste cu ea. Închise ochii şi îşi apăsă şoldurile pe ale lui. În acelaşi timp, simţi degetul lui mare atingându-i acel loc. Concentrându-se asupra plăcerii ei şi a lui, gemu şi se ridică până când doar capul penisului mai rămase în ea. Coborî frecându-se de el. Se ridică legănându-se instabilă pe vârful lui. Coborî, degetul lui apăsând iarăşi acel loc sensibil al ei. Se ridică.

Dar, brusc, el nu mai rezistă. Îşi încleştă mâinile pe fundul ei şi o rostogoli sub el. Apoi, se sprijini în mâini şi plonjă în ea, repede şi furios. Ea încercă să se mişte, să-i răspundă, dar el o ţintui pe salteaua patului cu greutatea lui, dominând-o şi supunând-o cu trupul lui. Ea îşi arcui capul şi îşi desfăcu neajutorată picioarele. Îi permise s-o pătrundă cu totul. Dăruindu-se lui în timp ce el îşi continua mişcarea neobosită. El gemea la fiecare împungere în trupul ei, iar sunetele aproape că semănau a suspine. Oare şi el simţea la fel

de mult ca ea?

Apoi, ea termină şi văzu stele, un magnific val de lumină umplându-i toată fiinţa. Îi auzi vag ţipătul şi simţi ca o moarte micuţă când se retrase din ea.

Apoi, se întinse alături de ea, gâfâind.

— Aş vrea să nu faci asta. George îi mângâie gâtul. Limba ei era îngroşată de îndestulare. Aş vrea să rămâi cu mine până la sfârşit.

— Ştii că nu pot să fac asta, milady.

Nici vocea lui nu sună mai bine.

Ea se răsuci şi se cuibări lipită de el. Mâna ei îi mângâie pântecul transpirat, coborând până când îi găsi din nou penisul. Îl luă în palmă. Cearta putea aştepta până mâine.

Dar, când se trezi a doua zi dimineaţă, Harry plecase.

*

Bennet stătea întins pe pat, cu un braţ ridicat deasupra capului şi cu un picior atârnându-i în afară. În lumina lunii, ceva metalic strălucea palid în jurul gâtului său. Sforăia.

Harry se furişă prin dormitorul întunecat, păşind cu grijă. Ar fi trebuit să plece din zonă în noaptea în care părăsise patul doamnei lui, cu o săptămână în urmă. Şi chiar asta dorise să facă. S-o privească pe doamna lui dormind, să-i vadă trupul relaxat după ce el îi oferise plăcere şi să ştie că trebuia s-o părăsească fusese mai greu decât ar fi trebuit. Pur şi simplu, nu avea de ales. Ţinuseră secretă vindecarea lui faţă de Granville, însă era doar o problemă de timp până când Silas avea să afle. Iar când va afla, viaţa lui Lady Georgina avea să fie în primejdie. Granville era nebun. Harry constatase asta pe propria piele, în perioada

încarcerării sale în temniţa baronului. Indiferent ce-l făcea pe Granville să dorească moartea lui Harry scăpase acum de sub control. Lord Granville nu avea să se dea îndărăt de la nimic – nici măcar de la uciderea unei femei nevinovate – pentru a-l vedea pe Harry mort. Ar fi fost iresponsabil din partea lui să pună viaţa doamnei lui în primejdie pentru o relaţie care nu avea niciun viitor.

Ştia toate astea, şi totuşi ceva încă îl reţinea în Yorkshire. Drept rezultat, Harry devenise un maestru al furişării. Se ascunsese de ochii atenţi ai lui Granville şi ai oamenilor care începuseră să mişune pe dealuri în căutarea lui. În noaptea asta, aproape că nu făcu niciun zgomot, auzindu-se doar foşnetul slab al cizmelor sale de piele. Bărbatul de pe pat nu se mişcă deloc.

Totuşi, băiatul de pe patul improvizat alături deschise ochii.

Harry se opri şi îl privi pe Will. Băiatul dădu încet din cap. Harry dădu şi el din cap. Se apropie de pat. Vreme de o clipă, îl privi pe Bennet. Apoi, se aplecă şi acoperi gura celuilalt bărbat cu o mână. Bennet se răsuci convulsiv. Îşi repezi braţele şi izbuti să dea la o parte mâna lui Harry?

— Ce se...?

Harry îşi puse din nou mâna pe gura lui, mârâind când Bennet îl prinse de cot:

— Taci, tăntălăule. Eu sunt.

Bennet se mai luptă o secundă, iar apoi, cuvintele lui Harry părură să-i ajungă la creier. Încremeni.

Precaut, Harry îşi ridică mâna.

— Harry?

— Să speri că e aşa. Vocea lui abia dacă era mai puternică decât o şoaptă. După halul în care dormi,

puteau fi nişte tâlhari. Până şi băiatul s-a trezit înaintea ta.

Bennet se aplecă peste marginea patului.

— Will? Eşti acolo?

— Da, domnule.

Will se ridicase în şezut, cândva în timpul încăierării.

— Doamne! Bennet se trânti la loc în pat, acoperindu-şi ochii cu un braţ. Aproape că mi-ai provocat un atac de apoplexie.

— Ai devenit moale de când locuieşti la Londra. Colţul gurii lui se arcui. Nu-i aşa, Will?

— E-ei. Evident, băiatul nu voia să zică nimic rău despre noul lui mentor. N-ar strica să fie mai atent.

— Mulţumesc, tinere Will! Bennet îi îndepărtă braţul şi se uită supărat la Harry. Ce-ai de te-ai furişat în dormitorul meu, în creierii nopţii?

Harry se aşează pe pat, cu spatele sprijinit de unul dintre stâlpii de la capătul acestuia. Înghionti picioarele lui Bennet cu cizma. Înainte de a se urni, celălalt bărbat privi indignat cizma.

Harry îşi întinse picioarele.

— Plec!

— Deci, ai venit să-ţi iei rămas-bun?

— Nu tocmai. Îşi coborî privirea şi se uită la unghiile mâinii drepte, spre locul unde ar fi trebuit să existe un deget, dar nu mai exista. Taică-tu vrea al naibii de tare să mă vadă mort. Şi nu este deloc mulţumit că Lady Georgina m-a salvat.

Bennet dădu din cap.

— Toată săptămâna trecută s-a purtat ca un nebun prin casă, răcnind că va pune să fii arestat. E dement.

— Da. Dar este şi judecător.

— Ce putem face? Ce poate face oricine?

— Pot să-l găsesc pe cel care otrăveşte oile. Harry îi aruncă o privire lui Will. Şi pe ucigaşul doamnei Pollard. Asta l-ar mai putea potoli.

Ca să nu mai caute să se răzbune pe doamna lui.

Bennet se ridică în şezut.

— Foarte bine. Dar cum ai de gând să-l găseşti pe ucigaş?

Harry se uită la el. Un pandantiv aflat pe un lanţ subţire atârna la gâtul lui Bennet: un mic şoim grosolan sculptat.

„Cu mult, mult timp în urmă. Era o dimineaţă atât de luminoasă şi însorită, încât era dureros să priveşti cerul cu ochii larg deschişi. El şi Benny se întinseseră pe spate, pe coama dealului, şi ronţăiau câte un fir de iarbă.”

— Ia priveşte!

Harry scoase o mică sculptură din buzunar şi i-o dădu lui Benny. Acesta o răsuci între degetele murdare.

— O pasăre.

— Este un şoim. Vezi?

— Sigur că văd. Benny îşi ridică privirea. Cine l-a făcut?

— Eu.

— Serios? Tu l-ai sculptat? rosti Benny şi se uită la el cu respect.

— Da. Harry ridică din umeri. Tata m-a învăţat. Este primul lucru pe care l-am făcut, aşa că nu e tocmai reuşit.

— Mie îmi place.

Harry ridică din nou din umeri şi se uită cu ochii mijiţi la orbitorul cer albastru.

— Poţi să-l păstrezi dacă vrei.

— Mersi.

Mai zăcură acolo o vreme, aproape adormind sub soarele fierbinte. Apoi, Benny se ridică.

— Am ceva pentru tine.

Îşi întoarse pe dos ambele buzunare, iar după aceea, scotoci din nou, găsind, în cele din urmă, un briceag mic şi murdar. Benny îl frecă de pantaloni şi i-l dădu lui Harry.

Harry se uită la mânerul perlat şi verifică tăişul, cu buricul degetului mare.

— Mulţam, Benny. Va fi bun pentru sculptat.

Harry nu-şi amintea ce făcuseră el şi Benny după aceea, în acea zi. Probabil că îşi călăriseră căluţii. Poate că pescuiseră de pe malul râului. Ajunseseră acasă înfometaţi. Pe vremea aceea, aşa îşi petrecuseră majoritatea zilelor. Şi, de fapt, nu conta. În după-amiaza următoare, tatăl lui o găsise pe maică-sa încălecată pe bătrânul Granville.

Harry îşi ridică privirea şi întâlni ochii la fel de verzi ca ai lui.

— L-am purtat mereu, zise Bennet şi atinse micul şoim.

Harry dădu din cap şi îşi luă privirea de la Bennet, pentru o clipă.

— Înainte să fiu arestat, începusem să pun întrebări prin zonă şi am încercat din nou, săptămâna asta, discret, ca nu cumva să-mi dea taică-tău de urmă. Se uită din nou la Bennet, putându-şi controla acum expresia de pe chip. Nimeni nu pare să ştie prea multe, dar sunt mulţi, în afară de mine, care au motive să-l urască pe bătrân.

— Probabil, majoritatea celor din ţinut.

Harry ignoră sarcasmul.

— M-am gândit că, poate, ar trebui să cercetez mai departe în trecut. Bennet îşi ridică sprâncenele. Doica ta mai trăieşte încă, nu-i aşa?

— Bătrâna Alice Humboldt? Bennet căscă. Da, trăieşte. La ea acasă m-am oprit prima dată când m-am întors aici. Şi ai dreptate, ea ar putea şti ceva. Este foarte tăcută, dar întotdeauna a observat totul.

— Bine. Harry se ridică. Atunci, ea este persoana căreia trebuie să-i pun nişte întrebări. Vrei să vii?

— Ce, acum?

Gura lui Harry se strâmbă. Uitase cât de amuzant era să-l momeşti pe Bennet.

— Mă gândisem să aşteptăm răsăritul soarelui, spuse el grav, dar dacă eşti nerăbdător şi vrei să mergem acum…

— Nu, nu, în zori e bine. Bennet se înfioră. Presupun că nu poţi aştepta până la ora 9, nu?

Harry se uită la el.

— Nu, evident că nu. Bennet căscă din nou, aproape dislocându-şi maxilarele. Ne vedem acasă la Nanny, bine?

— Merg şi eu, vorbi Will de pe pătucul lui.

Harry şi Bennet îl priviră pe copil. Aproape că uitaseră de Will. Bennet îşi ridică sprâncenele spre Harry, lăsând decizia în seama lui.

— Bine, mergi şi tu, zise Harry.

— Mulţam, spuse Will. Am ceva pentru tine.

Scotoci sub pernă şi scoase un obiect lung şi subţire învelit într-o cârpă. Îl întinse spre Harry. El luă legătura şi o despachetă. Pumnalul lui, curat şi uns, se afla în palma sa.

— L-am găsit în râu, zise Will, după ce te-au luat. Am avut grijă de el pentru tine. Până când erai gata să-l iei înapoi.

Era cel mai impresionant lucru pe care Harry îl auzise din gura băiatului. Îi zâmbi.

— Mulţam, Will!

*

George atinse micuţa lebădă care înota pe perna ei. Era a doua sculptură pe care Harry i-o dăruise. Prima fusese un cal cabrat. El plecase de şapte zile deja, dar nu părăsise împrejurimile. Măcar atâta lucru era evident datorită minusculelor figurine pe care el i le punea cumva pe pat.

— V-a mai dat una, nu-i aşa, milady?

Tiggle se agita prin cameră, punând rochia la loc şi adunând lucrurile murdare, care trebuiau spălate.

George luă lebăda în mână.

— Da.

Îi întrebase pe servitori, după ce primise prima sculptură. Nimeni nu-l văzuse pe Harry venind sau plecând de la Woldsly, nici măcar Oscar, care respecta cu sfinţenie programul neregulat al unui burlac. Fratele ei mijlociu rămăsese după plecarea lui Tony la Londra. Oscar spusese că rămânea pentru a le ţine companie ei şi lui Violet, dar George bănuia că motivul real era mai mult legat de creditorii lui din Londra.

— Ce romantic din partea domnului Pye, nu-i aşa? oftă Tiggle.

— Sau enervant.

George se strâmbă la lebădă şi o puse cu grijă pe masa de toaletă, alături de cal.

— Sau enervant, presupun, milady, fu Tiggle de acord.

Camerista se apropie şi îşi puse o mână pe umărul lui George, apăsând cu blândeţe, pentru a o face să se aşeze pe scaunul din faţa mesei de toaletă. Luă peria cu mâner de argint şi începu s-o treacă prin părul lui George. Tiggle începu cu vârfurile şi înaintă spre rădăcini, descâlcind şuviţele. George închise ochii.

— Bărbaţii nu văd întotdeauna lucrurile ca noi,

dacă nu vă supăraţi că spun asta, milady.

— Nu mă pot împiedica să nu cred că domnul Pye a fost scăpat în cap când era mic. George îşi strânse ochii cu putere. De ce nu se întoarce la mine?

— Nu ştiu, milady.

Odată şuviţele descâlcite, Tiggle începu să le pieptene dinspre rădăcini spre vârfuri. George oftă de plăcere.

— Dar n-a plecat totuşi prea departe, nu? sublinie camerista.

— Îhâm.

George îşi înclină capul astfel încât Tiggle s-o poată pieptăna şi în părţi.

— Vrea să plece – aşa aţi spus chiar dumneavoastră, milady –, dar n-o face. Tiggle se apucă de cealaltă parte, pieptănând-o cu blândeţe dinspre tâmplă. Atunci, asta s-ar putea să însemne că nu poate.

— Vorbeşti în cimilituri, iar eu sunt prea obosită ca să înţeleg.

— Spun doar că poate nu e în stare să vă părăsească, milady.

Tiggle puse cu un pocnet peria pe masă şi începu să-i împletească părul.

— Şi cu ce mă ajută asta, dacă nu pot să-l văd? George se încruntă în oglindă.

— Cred că se va întoarce. Camerista legă o panglică la capătul împletiturii şi se aplecă peste umărul lui George, pentru a-i întâlni privirea în oglindă. Iar când o va face, va trebui să-i ziceţi, dacă nu vă supăraţi că vă spun, milady.

George se înroşi. Sperase că Tiggle nu va băga de seamă, dar ar fi trebuit să-şi dea seama că aceasta ţinea evidenţa tuturor lucrurilor.

— N-am de unde să ştiu că se va întoarce.

— Da, asta e. Iar dumneavoastră v-a venit mereu atât de regulat ca... Tiggle îi aruncă o privire de modă veche. Noapte bună, milady!

Părăsi încăperea.

George oftă şi îşi lăsă capul în mâini. Ar fi bine ca Tiggle să aibă dreptate în legătură cu Harry. Pentru că, dacă el mai aştepta mult până să se întoarcă, nu avea să mai fie nevoie să-i spună că era însărcinată.

Avea să vadă singur.

Capitolul 17

— Da?

Chipul zbârcit se ivi în deschizătura uşii.

Harry îşi coborî privirea. Capul bătrânei abia dacă îi ajungea la piept. Cocoaşa din spatele ei o cocârjase atât de tare, încât trebuia să se răsucească într-o parte şi să se uite în sus pentru a-şi vedea interlocutorul.

— Bună dimineaţa, doamnă Humboldt. Numele meu este Harry Pye. Aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră.

— Atunci, mai bine ai intra, tinere.

Mica feţişoară zâmbi către urechea stângă a lui Harry, iar apoi, femeia deschise mai larg uşa. Abia atunci, în lumina care intră pe uşa deschisă, văzu cataracta care acoperea ochii albaştri ai femeii.

— Mulţumesc, doamnă!

Bennet şi Will ajunseseră înaintea lui. Erau aşezaţi lângă un foc care ardea înăbuşit, singura sursă de lumină în camera întunecată. Will ronţăia un biscuit şi se uita la un altul aflat pe o tavă.

— Ai întârziat, nu?

Bennet era mai vioi decât fusese cu cinci ore în

urmă. Părea chiar satisfăcut că ajunsese acolo primul.

— Unii dintre noi trebuie să umble pe cărări lăturalnice.

Harry o ajută pe doamna Humboldt să se aşeze pe un fotoliu cu spătarul în formă de evantai şi acoperit cu perne tricotate. O pisică cu blana în nuanţe de alb, roşu şi negru se apropie mieunând. Sări în poala bătrânei şi începu să toarcă zgomotos chiar înainte ca aceasta să înceapă a o mângâia pe spinare.

— Ia un biscuit, domnule Pye. Şi, dacă nu te superi, serveşte-te cu nişte ceai. Vocea doamnei Humboldt era subţire şi fluierată. Ei bine. Despre ce aţi venit să-mi vorbiţi, băieţi, de trebuie s-o faceţi în aşa mare secret?

Gura lui Harry se arcui. Poate că pe bătrână o lăsau ochii, dar mintea cu siguranţă nu.

— Despre Lord Granville şi duşmanii lui.

Doamna Humboldt zâmbi dulce.

— Ai, atunci, toată ziua la dispoziţie, tinere? Pentru că, dacă ar fi să fac o listă cu toţi cei care îl urăsc pe acel lord, m-ar apuca dimineaţa de mâine vorbind.

Bennet râse.

— Aveţi dreptate, milady, spuse Harry. Dar pe mine mă interesează să aflu cine-i persoana care otrăveşte oile. Cine îl urăşte atât de tare pe Granville, încât să comită asemenea crime?

Bătrâna îşi înălţă capul şi privi focul pentru o clipă, singurele zgomote din încăpere fiind torsul pisicii şi ronţăitul lui Will, care mânca un biscuit.

— Se întâmplă să mă fi gândit şi eu la uciderea acelor oi, zise ea încet. Îşi strânse buzele. Este un lucru rău şi diabolic pentru că îi afectează pe fermieri şi abia dacă îl deranjează pe Lord Granville. Mi se pare, tinere, că ar trebui de fapt să întrebi cine are inimă să facă

aşa ceva.

Doamna Humboldt luă o gură de ceai. Bennet dădu să vorbească. Harry clătină din cap.

— E nevoie de o inimă împietrită pentru a nu-ţi păsa că le faci rău şi altora în timp ce încerci să te răzbuni pe lord. Doamna Humboldt bătu cu un deget tremurător în genunchi, pentru a sublinia cele spuse. O inimă împietrită şi vitează în acelaşi timp. Lord Granville reprezintă legea şi pumnul în acest ţinut, aşa că oricine se ridică împotriva lui îşi riscă viaţa.

— Cine se potriveşte descrierii tale, Nanny?

Bennet se aplecă nerăbdător spre ea.

— Mă pot gândi la doi bărbaţi care ar corespunde, cel puţin în parte. Îşi ridică o sprânceană. Dar niciunul nu se potriveşte întru totul.

Cu o mână tremurătoare, îşi duse ceaşca la buze.

Bennet se mişcă pe scaun, legănându-şi un picior în sus şi în jos, şi oftă.

Harry se aplecă pe scaunul lui şi luă un biscuit.

Bennet îi aruncă o privire mânioasă şi neîncrezătoare.

Harry îşi ridică sprâncenele în vreme ce muşca din biscuit.

— Dick Crumb, rosti bătrâna, iar Harry îşi lăsă în jos mâna în care ţinea biscuitul. Cu ceva timp în urmă, sora lui, Janie, cea care e slabă la minte, a fost sedusă de lord. A fost un lucru cumplit să profite de acea femeie-copil. Colţurile gurii doamnei Humboldt se strâmbară mânioase. Iar Dick, când a aflat, aproape că şi-a pierdut cumpătul. A spus că, dacă ar fi fost altcineva decât lordul, l-ar fi ucis. Şi chiar ar fi făcut-o.

Harry se încruntă. Dick nu-i zisese că ameninţase viaţa lui Granville, dar care bărbat ar fi făcut-o? Era clar…

Doamna Humboldt îşi întinse cana, iar Bennet îi

turnă în tăcere ceai, iar apoi îi puse din nou cana în mână.

— Dar, continuă ea, Dick nu este un om rău. Dur, da, însă n-are inima rea. Cât despre celălalt bărbat – doamna Humboldt privi în direcţia lui Bennet –, cred că este mai bine să laşi în pace câinele care doarme.

Bennet păru surprins.

— Ce câine care doarme?

Will încetă să mai mănânce. Se uită de la Bennet la bătrână. „La naiba!” Harry avu senzaţia că ştie unde voia doamna Humboldt să ajungă. Poate că era mai bine s-o lase baltă.

Bennet observă stânjeneala lui Harry. Se aplecă încordat în faţă, cu coatele pe genunchi, bătând din ambele călcâie.

— Spune-ne!

— Thomas!

„Rahat!” Harry se uită în altă direcţie.

— Care Thomas? Bennet păru să se dezmeticească brusc. Pentru o secundă, încetă să se mai foiască, apoi ţâşni de pe scaun şi începu să păşească nervos prin spaţiul minuscul din faţa căminului. Thomas, *fratele meu?* Râse. Nu poţi vorbi serios. El e aşa un… un *papă-lapte.* El nu l-ar contrazice pe tata nici dacă i-ar spune că soarele răsare la vest şi că se cacă perle.

Bătrâna îşi strânse buzele la auzul cuvântului urât.

— Îmi cer scuze, Nanny, spuse Bennet. Dar Thomas! El a stat atâta vreme sub papucul tatei, încât are bătături pe fese.

— Da, ştiu. Spre deosebire de tânărul bărbat, doamna Humboldt era calmă. Probabil că se aşteptase la reacţia lui. Sau poate că, pur şi simplu era obişnuită cu agitaţia lui permanentă. Exact de asta m-am gândit

la el.

Bennet se uită uluit la ea.

— Nu este firesc ca un bărbat să se afle atât de mult în puterea tatălui său. Tatăl tău nu l-a plăcut pe Thomas încă de când acesta era mic. N-am înţeles niciodată de ce. Clătină din cap. De ce Lord Granville îşi urăşte propriul fiu cu atâta patimă.

— Dar, chiar şi aşa, el niciodată n-ar…

Cuvintele lui Bennet se curmară, iar el se răsuci brusc.

Doamna Humboldt păru întristată.

— Ba da. O ştii şi tu, domnişorule Bennet. Felul în care tatăl vostru s-a purtat cu el l-a marcat. E ca un copac care încearcă să crească printr-o fisură dintr-o stâncă. Este strâmb. Deloc drept.

— Dar…

— Îţi aminteşti de şoarecii pe care îi prindea când era mic? L-am găsit o dată cu unul pe care îl prinsese. Îi tăiase picioarele şi se uita la el cum încerca să se târască.

— O, Doamne! murmură Bennet.

— A trebuit să-l omor. Însă pe el nu l-am putut pedepsi, sărmanul băiat. Tatăl lui oricum îl bătea suficient. După aceea, nu l-am mai văzut niciodată cu un şoarece, dar nu cred că a încetat. Doar s-a priceput să se ascundă mai bine de mine.

— Nu trebuie să urmăm pista asta, zise Harry.

Bennet se răsuci spre el, disperarea citindu-i-se în ochi.

— Şi dacă el este cel care otrăveşte oile? Dacă mai omoară pe cineva?

Întrebarea rămase atârnată în aer. Nimeni în afară de Bennet nu putea răspunde la ea.

El păru să-şi dea seama că decizia îi aparţinea. Îşi îndreptă umerii laţi.

— Dacă este Thomas, atunci a ucis o femeie. Trebuie să-l opresc.

Harry dădu din cap.

— O să vorbesc cu Dick Crumb.

— Bine, rosti Bennet. Ne-ai fost de ajutor, Nanny. Vezi lucruri pe care nimeni altcineva nu le vede.

— Poate că nu le mai văd cu ochii, dar întotdeauna am putut citi o persoană.

Doamna Humboldt întinse o mână tremurătoare spre fostul ei copil. Bennet i-o strânse.

— Dumnezeu să te ajute şi să te aibă în grijă, domnişorule Bennet. N-ai o sarcină uşoară.

Bennet se aplecă pentru a săruta obrazul ridat.

— Mulţumesc, Nanny. Îşi îndreptă trupul şi îl apucă pe Will de umăr. Mai bine, am pleca, Will, înainte să înfuleci şi ultimii doi biscuiţi.

Bătrâna zâmbi.

— Lasă-l pe băiat să-i ia cu el. A trecut atât de multă vreme de când n-am mai hrănit un copil…

— Mulţumesc, doamnă! zise Will şi îndesă biscuiţii în buzunar.

Ea îi conduse la uşă şi rămase în prag, făcându-le cu mâna în vreme ce ei se îndepărtau călare.

— Uitasem ce minte ascuţită are Nanny. Eu şi Thomas n-am reuşit să-i ascundem niciodată nimic.

Chipul lui Bennet se întunecă atunci când rosti numele fratelui său. Harry se uită la el.

— Dacă vrei, putem amâna discuţia cu Thomas până mâine, după ce stau de vorbă cu Dick Crumb. Oricum, va trebui să aştept căderea nopţii pentru a-l găsi. Cea mai bună perioadă pentru a-l prinde pe Dick este după ora 10 seara, la Cocoşul şi Viermele.

— Nu, nu vreau să mai aştept o zi pentru a vorbi cu Thomas. E mai bine s-o fac imediat.

Călăriră în tăcere cam un kilometru, cu Will în

spatele lui Bennet, ţinându-se de el.

— Deci, o să pleci de îndată ce afli cine este făptaşul? întrebă Bennet.

— Da.

Harry privea drumul care se întindea în faţa lor, dar simţi privirea celuilalt bărbat.

— Aveam impresia că tu şi Lady Georgina aveaţi o… ăăă… înţelegere.

Harry îi aruncă lui Bennet privirea care, de obicei, îi reducea pe oameni la tăcere. Nu şi pe el.

— Pentru că, vreau să spun că-i puţin cam aiurea, nu? Un tip care abia se pune pe picioare şi părăseşte o lady.

— Nu aparţin clasei ei sociale.

— Da, dar e clar că asta nu contează pentru ea, nu? Altfel nu s-ar fi încurcat cu tine de la bun început.

— Eu…

— Şi, dacă nu te superi că-ţi spun pe şleau, probabil că şi-a pierdut minţile după tine. Bennet îl măsură din cap până în picioare, de parcă ar fi fost o bucată de carne de vită stricată. Vreau să zic, nu prea ai genul de faţă după care femeile suspină. Semeni mai mult cu mine, de fapt.

— Bennet…

— Nu că mă laud, dar aş putea să-ţi spun o poveste pe cinste despre o păsărică delicioasă din Londra.

— *Bennet!*

— Ce-i?

Harry dădu din cap spre Will care, cu ochii mari, asculta cu atenţie fiecare cuvânt.

— O! Bennet tuşi. Aşa-i. Atunci, ne vedem mâine? Ne vom întâlni să facem schimb de informaţii.

Se apropiaseră de un pâlc de copaci care marca locul unde drumul principal se intersecta cu cel pe care

veniseră ei.

— Bine. Harry îşi făcu iapa să se oprească. Oricum, aici trebuie s-o iau în altă direcţie. Şi, Bennet?

— Da?

Îşi întoarse chipul, iar razele soarelui căzură pe el, scoţând în evidenţă cutele formate de râs în jurul ochilor.

— Fii atent! spuse Harry. Dacă Thomas este vinovatul, va fi primejdios.

— Şi tu să fii atent, Harry.

Harry dădu din cap.

— Dumnezeu să ne ajute!

Bennet îi făcu semn cu mâna şi se îndepărtă.

Harry îşi petrecu restul zilei ascunzându-se. Când se lăsă întunericul, se îndreptă spre West Dikey şi Cocoşul şi Viermele. Îşi ţinu capul aplecat când intră şi cercetă mulţimea pe sub borul pălăriei lăsate pe faţă. Fermierii de la o masă, care fumau din pipe de argilă, izbucniră în hohote de râs zgomotoase. O chelneriţă cu aspect ofilit înlătură cu uşurinţă îndelung exersată o mână care se îndrepta spre fundul ei şi se îndreptă spre tejghea.

— Dick este aici, în seara asta? îi strigă Harry la ureche.

— Îmi pare rău, iubire. Se răsuci şi îşi puse pe umăr o tavă cu băuturi. Poate, mai târziu.

Harry se încruntă şi îi ceru o halbă barmanului, un flăcău pe care îşi amintea că îl mai văzuse o dată sau de două ori. Oare Dick se ascundea în spate sau chiar nu se afla acolo? Gânditor, se aplecă pe tejgheaua din lemn şi îl privi pe un gentleman care intră şi privi surprins în jur. Judecând după noroiul de pe cizmele lui, era clar că-i un călător. Chipul bărbatului era atrăgător, dar lung şi anost, cam ca al unui ţap. Harry clătină din cap. Probabil că acel călător

nu văzuse indicatorul spre Iapa Albă. Nu era genul de client obişnuit al cârciumii Cocoşul şi Viermele.

Barmanul împinse spre Harry halba cu bere, iar acesta îi aruncă nişte monede. Se dădu într-o parte şi luă o înghiţitură în vreme ce călătorul de apropia de tejghea.

— Scuză-mă, dar ştii care este drumul spre conacul Woldsly?

Cu halba la gură, Harry încremeni timp de o secundă. Străinul nu-i dădu nicio atenţie – se sprijinea de tejghea, privindu-l pe tânărul barman.

— Poftim? ţipă băiatul.

— Conacul Woldsly, îşi ridică străinul vocea. Domeniul lui Lady Georgina Maitland. Sunt un prieten apropiat al surorii ei mai tinere, Lady Violet. Se pare că nu reuşesc să găsesc drumul.

Privirea băiatului se îndreptă rapid spre Harry.

Harry îşi puse mâna pe umărul străinului, făcându-l să tresară.

— Îţi pot arăta eu drumul, prietene, de îndată ce îmi termin berea.

Bărbatul se răsuci, chipul luminându-i-se.

— Serios?

— Nu-i nicio problemă. Harry dădu din cap spre tânăr. Adu-i o bere prietenului meu. Îmi pare rău, nu ţi-am reţinut numele.

— Wentworth. Leonard Wentworth.

— Ah! Harry îşi reprimă un zâmbet feroce. Hai să găsim o masă, vrei?

Pe când celălalt bărbat se răsucea, Harry se aplecă peste tejghea şi îi murmură băiatului câteva instrucţiuni rapide, apoi îi dădu o monedă.

O oră mai târziu, când fratele mijlociu al familiei Maitland se năpusti în cârciuma Cocoşul şi Viermele, Wentworth era deja la a patra halbă. Harry avea grijă

de ceva vreme deja de tovarăşul său şi simţea că are nevoie să facă o baie. Wentworth se lăudase cu dezvirginarea unei fete de cincisprezece ani şi îi mărturisise speranţele sale de căsătorie şi ce va face cu banii lui Lady Violet odată ce va pune mâna pe ei.

Aşa că Harry se simţi oarecum uşurat când zări părul roşu al celor din familia Maitland.

— Aici! strigă el spre nou-venitul bărbat.

Vorbise cu fratele mijlociu al lui Lady Georgina doar o dată sau de două ori, iar acesta nu se arătase deloc prietenos. Dar, în acel moment, toată furia lui Maitland era îndreptată spre tovarăşul lui Harry. Bărbatul se îndreptă spre ei având în ochi o privire care l-ar fi pus pe fugă pe Wentworth dacă acesta ar fi fost treaz.

— Harry.

Bărbatul roşcat dădu din cap spre Harry, şi abia atunci Harry îşi aminti numele lui: Oscar.

— Maitland, dădu şi Harry din cap. Dă-mi voie să ţi-o prezint pe o cunoştinţă de-a mea, Leonard Wentworth. Spune că, vara trecută, a sedus-o pe sora ta mai mică.

Wentworth păli.

— S-s-stai pu...

— Serios? vorbi tărăgănat Oscar.

— Serios, spuse Harry. Îmi zicea despre datoriile lui şi despre cum zestrea ei o să-l ajute să se achite odată ce o va şantaja să se mărite cu el.

— Interesant, rânji Oscar. Poate că ar trebui să discutăm despre asta afară, rosti el şi îl luă pe Wentworth de braţ.

— Pot să vă însoţesc? întrebă Harry.

— Te rog!

Harry îl luă de celălalt braţ.

— Oh! fu tot ce reuşi să rostească Wentworth în

vreme ce bărbaţii îl scoaseră pe uşă.

— Am o trăsură aici. Oscar nu mai zâmbea.

Wentworth scânci. Oscar îi legă mâinile la spate, iar Wentworth se supuse.

— O să-l duc la Londra şi la fraţii mei.

— Ai nevoie să te ajut pe drum? îl întrebă Harry. Oscar clătină din cap.

— L-ai zăpăcit destul cu băutura. Probabil că o să doarmă mai tot drumul. Săltară trupul acum inert al lui Wentworth în trăsură.

Oscar îşi scutură mâinile de praf.

— Mulţumesc, Harry! Îţi suntem datori.

— Nu, n-aveţi de ce. Maitland ezită.

— Ei bine, oricum, îţi mulţumesc!

Harry îşi ridică o mână în semn de salut, iar trăsura se urni din loc. Oscar îşi scoase capul pe fereastra trăsurii care se îndepărta.

— Hei, Harry!

— Ce-i?

— Să ştii că te potriveşti printre noi.

Oscar îşi flutură mâna şi se retrase înapoi în trăsură.

Harry rămase cu privirea pierdută în urma trăsurii care lua curba.

*

George nu mai dormea bine. Motivul, poate, era viaţa care creştea în ea făcându-şi cunoscută prezenţa prin perturbarea somnului ei. Poate, era gândul deciziei pe care trebuia să o ia în curând. Sau poate că era grija faţă de locul unde îşi petrecea Harry nopţile. Oare dormea sub stelele de pe cer, tremurând înfăşurat în pelerină? Îşi găsise adăpost pe la nişte prieteni? Oare îi ţinea de cald altei femei, în noaptea

asta?

Nu, era mai bine să nu se gândească la asta.

Se rostogoli pe partea cealaltă şi privi pe fereastra întunecată a dormitorului. Poate că era doar răcoarea aerului de toamnă. Ramura unui copac se zbătu în bătaia vântului. George îşi trase pătura până la bărbie. Găsise darul lui Harry mai devreme, când se pregătise de culcare. Un mic ţipar destul de nostim. La început, crezuse că era un şarpe, înainte de a-şi aminti de poveste. Apoi, văzuse minuscula aripioară de pe spinarea creaturii. Oare era ultima piesă a colecţiei ei? Sculptase toate animalele pe care Prinţul-Leopard le obţinuse pentru prinţesă. Poate că era felul lui de a-şi lua rămas-bun.

O umbră se mişcă dincolo de fereastra ei, iar silueta se ridică tăcută. Harry Pye îşi trecu un picior peste pervaz şi intră în cameră.

„Slavă Domnului!”

— Aşa ai intrat şi ai ieşit de aici?

— În general, m-am furişat pe uşa de la bucătărie, rosti Harry şi închise încet fereastra.

— Nu e nici pe departe la fel de romantic ca o fereastră.

George se ridică în şezut şi îşi strânse genunchii la piept.

— Nu, dar e mult mai uşor.

— Observasem eu că are înălţimea a două etaje.

— Şi nişte trandafiri cu ghimpi la poale, milady. Sper că i-ai observat şi pe aceia.

Se apropie de pat.

— Îhâm. Am văzut trandafirii. Desigur, acum, ştiind că foloseşti intrarea de la bucătărie…

— Nu şi în noaptea asta.

— Nu, nu în noaptea asta, fu George de acord. O, cât de mult îl iubea! Ochii lui verzi, mereu atenţi.

Cuvintele lui, alese cu atâta grijă. Totuşi, cred însă că mi-au fost spulberate nişte visuri.

Buzele lui Harry se arcuiră. Uneori, gura îl trăda.

— Am găsit ţiparul în seara asta.

Dădu din cap spre masa de toaletă. Privirea lui nu o urmă pe a ei. Rămase aţintită asupra ei.

— Mai am ceva.

Îşi întinse pumnul şi îşi descleştă degetele. În palma lui se afla un leopard.

— De ce este ţinut în cuşcă?

George i-l luă din mână şi îl privi cu atenţie. Măiestria era incredibilă. Cuşca era dintr-o singură bucată, dar leopardul din ea era separat. Probabil că sculptase animalul printre gratiile cuştii. Trupul răsucit al leopardului avea la gât un şanţ minuscul, fiecare za fiind evidenţiată cu grijă. O foarte, foarte micuţă coroană atârna de lănţişor.

— Este minunat, spuse ea, dar de ce ai făcut leopardul într-o cuşcă?

El ridică din umeri.

— Este fermecat, nu?

— Cred că da, dar.

— Am crezut că mă vei întreba de ce am venit.

El se îndreptă spre masa de toaletă.

Va trebui să-i spună în curând, dar nu chiar acum. Nu când părea că putea vorbi cu el. George îşi puse pe genunchi cuşca în care se afla leopardul.

— Nu, sunt doar fericită că eşti cu mine. Îşi vârî un deget printre gratii şi mişcă uşor colierul leopardului. Voi fi mereu fericită când vei veni la mine.

— Adevărat?

Harry îşi coborî privirea spre animalele sculptate.

— Da!

— Hm, mormăi el neutru. Uneori, mă întreb de ce tot continui să mă întorc, cu toate că mi-am luat deja

rămas-bun.

— Şi ţi-ai dat un răspuns la întrebarea asta?

Plină de speranţă, George îşi ţinu respiraţia.

— Nu. Dar se pare că nu pot sta departe.

— Atunci, poate că acesta este răspunsul.

— Nu. E prea simplu. Se răsuci pentru a se uita la ea. Un bărbat ar trebui să fie în stare să-şi controleze viaţa, să ia decizii într-un mod mai rezonabil. Ţi-am spus că te voi părăsi şi aşa ar fi trebuit să fac.

— Serios? Puse leopardul pe măsuţa de lângă patul ei, iar apoi îşi sprijini bărbia pe genunchi.

Atunci, ce rost au sentimentele? Bunul Dumnezeu le-a dat bărbaţilor tot aşa cum le-a dăruit şi intelectul. Cu siguranţă, a vrut să ne folosim şi de sentimente.

El se încruntă.

— Sentimentele n-ar trebui să prevaleze deloc asupra gândirii raţionale.

— De ce nu? întrebă George domol. Dacă Dumnezeu ni le-a dat pe amândouă, atunci, cu siguranţă, sentimentele tale – dragostea ta pentru mine – sunt la fel de importante ca şi ce crezi tu despre legătura noastră. Poate, chiar mai importante.

— Pentru tine, sunt? vru să ştie Harry şi se apropie din nou de pat.

— Da. George îşi înălţă capul. Dragostea mea pentru tine este mai importantă decât temerile pe care mi le-ar provoca o căsătorie sau decât faptul de a lăsa un bărbat să mă domine.

— Ce fel de temeri sunt astea, milady?

Ajunsese iarăşi lângă patul ei. Îşi trecu un deget peste obrazul ei.

— Că m-ai putea înşela cu o altă femeie. Îşi sprijini obrazul pe mâna lui. Că s-ar putea să ne depărtăm unul de altul, ori chiar să ajungem să ne

urâm unul pe altul. Aşteptă, dar el nu încercă să-i alunge temerile. Oftă. Părinţii mei n-au avut o căsnicie fericită.

— Nici ai mei. Harry se aşeză pe pat pentru a-şi scoate cizmele. Mama l-a înşelat pe tata ani întregi, poate de-a lungul întregii perioade cât au fost căsătoriţi. Totuşi, el a iertat-o iarăşi şi iarăşi.

Până când n-a mai putut-o ierta.

Îşi scoase haina.

— A iubit-o, spuse George cu voce moale.

— Da, iar asta l-a făcut să fie slab, iar în cele din urmă, asta a dus la moartea lui.

Ea nu mai putu să-l liniştească, după cum nici el n-o liniştise pe ea. Ea nu l-ar fi înşelat niciodată cu un alt bărbat – ştia asta. Însă cine putea s-o asigure că nu-l va distruge într-un alt fel? Oare faptul că o iubea îl făcea să fie slab?

George studie leopardul aflat în cuşcă.

— Până la urmă, să ştii că se eliberează.

Harry care tocmai îşi descheia vesta, se opri şi îşi ridică sprâncenele.

Ea ridică sculptura.

— Prinţul-Leopard. În cele din urmă, este eliberat.

— Povesteşte-mi, rosti el şi îşi dezbrăcă vesta.

Ea trase adânc aer în piept şi spuse încet:

— Tânărul rege i-a dus ţiparul de aur regelui-tată, la fel cum a făcut cu celelalte daruri. Însă ţiparul de aur era diferit.

— Era urât, rosti Harry şi se apucă să-şi descheie cămaşa.

— Ei bine, da, recunoscu George. Dar, dincolo de asta, putea vorbi şi era înţelept. Când regele-tată s-a aflat singur cu el, acesta a zis: „Ptiu! Molâul acela nu m-a furat, cum nu m-a furat nici vântul. Ascultă-mă şi spune-i tânărului rege că frumoasa prinţesă se va

mărita doar cu bărbatul care poartă un lanţ de aur cu o coroană cu smarald pe el. Astfel, îl vei avea pe omul care a făcut toate lucrurile astea minunate. Acel bărbat, şi nimeni altul, va fi mirele ei”.

— Încep să cred că inventezi unele părţi ale poveştii, milady, zise Harry şi îşi azvârli cămaşa pe un scaun.

George ridică o mână.

— Jur pe onoarea numelui meu, Maitland. Exact aşa mi-a spus povestea mătuşa bucătăresei, în bucătăria casei mele din Londra în timp ce beam ceai şi mâncam lipie fierbinte cu unt.

— Mda.

Ea se sprijini de tăblia patului.

— Aşa că regele-tată s-a dus înapoi la tânărul rege şi i-a zis cuvintele ţiparului de aur. Tânărul rege a zâmbit şi a spus: „O, asta-i uşor!” Şi nici măcar nu a trebuit să se întoarcă acasă, pentru că îl adusese pe Prinţul-Leopard cu el. S-a dus la Prinţul-Leopard şi i-a zis: „Dă-mi lanţul pe care îl porţi la gât”. S-a oprit un moment, privindu-l pe Harry, care începuse să-şi descheie pantalonii. Şi ce crezi că i-a spun Prinţul-Leopard?

El pufni.

— Să ţi-l bagi în – îi aruncă o privire – nas?

— Nu, sigur că nu. Se încruntă supărată. Nimeni nu vorbeşte aşa în poveşti.

— Poate că ar trebui.

Ea îi ignoră comentariul.

— Prinţul-Leopard a zis: „Imposibil, regele meu, pentru că, dacă îmi scot lanţul, în curând mă voi îmbolnăvi şi voi muri”. Tânărul rege a replicat: „Ei bine, păcat, pentru că te consider destul de folositor, dar am nevoie de lanţ, aşa că trebuie să mi-l dai imediat”. Iar Prinţul-Leopard i l-a dat.

George se uită la Harry, aşteptându-se să protesteze, să comenteze, să se manifeste cumva.

Dar el îi întoarse pur şi simplu privirea şi îşi scoase pantalonii. Asta o făcu să uite temporar de poveste. Îl privi cum se aşază pe pat, lângă ea, gol.

— Şi? murmură el. Asta-i tot? Prinţul-Leopard moare, iar tânărul rege se însoară cu frumoasa prinţesă?

George se întinse şi desfăcu panglica neagră care ţinea părul lui strâns în coadă. Îşi trecu degetele prin părul lui castaniu, răsfirându-i-l pe umeri.

— Nu.

— Atunci?

— Întoarce-te.

Harry îşi arcui sprâncenele, dar se răsuci cu spatele la ea.

— Tânărul rege i s-a înfăţişat regelui-tată, spuse George încet, trecându-şi mâinile peste spinarea lui şi simţindu-i denivelările coloanei. Iar regele-tată a trebuit să admită că purta lanţul descris de ţiparul de aur. Cu părere de rău, a trimis după fiica lui, frumoasa prinţesă.

Făcu o pauză pentru a-şi apăsa degetele mari pe muşchii care se întindeau de pe umerii pe gâtul său. Harry îşi lăsă capul să-i cadă în faţă.

— Ahhh!

— Frumoasa prinţesă i-a aruncat o privire tânărului rege şi a început să râdă. Evident, toţi curtenii şi doamnele, şi domnii, şi toţi cei care se aflau la curtea regală s-au uitat uimiţi la frumoasa prinţesă. Nu puteau înţelege de ce râdea.

Îşi apăsă degetele în muşchii de la ceafa lui.

Harry gemu.

George se aplecă spre el şi îi şopti la ureche, în vreme ce degetele ei coborau spre muşchii umerilor:

— În cele din urmă, tatăl ei, regele, a întrebat-o: „Ce îţi provoacă o asemenea veselie, fiica mea?” Iar frumoasa prinţesă a spus: „Lanţul nu-i vine bine!”

— Cum se poate ca un lanţ să nu-ţi vină bine? murmură Harry peste umăr.

— Ssst! George îi aplecă din nou capul. Nu ştiu. Poate că îi atârna până la genunchi sau ceva de genul ăsta. Îşi îngropă degetele mari între proeminenţele coloanei lui. În sfârşit, frumoasa prinţesă a privit în jur şi a zis: „Iată-l! Acela este bărbatul căruia îi aparţine lanţul”. Şi, desigur, era Prinţul-Leopard.

— Cum, pur şi simplu l-a ales din mulţime?

De data asta, se răsuci desprinzându-se din mâinile ei.

— Da! George îşi puse mâinile în şolduri. Da, pur şi simplu l-a ales din mulţime. El era un Prinţ-Leopard fermecat, aminteşte-ţi. Sunt sigură că arăta foarte distins.

— Ai zis că era pe moarte. Harry era aproape ursuz. Probabil că arăta ca naiba.

— Ei bine, nu mai era pe moarte după ce frumoasa prinţesă i-a pus la loc lanţul la gât. George îşi încrucişă mâinile. Zău aşa! Uneori, bărbaţii nu erau deloc rezonabili. S-a simţit imediat mai bine, iar frumoasa prinţesă l-a sărutat şi s-au căsătorit.

— Poate că s-a întremat datorită sărutului. Gura lui Harry se arcui. Se aplecă spre ea. Iar vraja a fost ruptă? Nu s-a mai transformat niciodată în leopard, nu?

Ea clipi.

— Mătuşa bucătăresei nu mi-a spus. Aşa aş crede, nu? Adică, aşa se petrec de obicei lucrurile în poveşti – vraja este ruptă, iar ei se căsătoresc.

Ea se încruntă gânditoare, aşa că, în consecinţă, fu luată prin surprindere când Harry se aplecă brusc spre ea şi o prinse de încheieturi. Îi ridică mâinile

deasupra capului şi se săltă ameninţător deasupra ei.

— Dar poate că prinţesa ar fi preferat ca el să rămână Prinţul-Leopard.

— Ce vrei să zici? întrebă George fluturându-şi genele.

— Vreau să zic – îi ciuguli gâtul – că poate ar fi fost mai interesant în noaptea nunţii.

Ea fremătă având senzaţia că el se excita, şi îşi înăbuşi un chicotit.

— N-ar fi bestial?

— Nu! Harry îi prinse încheieturile cu o mână şi o folosi pe cealaltă pentru a îndepărta pătura de pe ea. Mi-e teamă că greşeşti în privinţa asta, milady. Îi săltă cămaşa de noapte, dezvelindu-i picioarele. I le depărtă şi îşi plasă coapsele între ele, făcând-o să geamă când se atinseră. Bestialitatea, murmură Harry la urechea ei, este uniunea dintre un om şi un animal oarecare, cum ar fi un cal, un taur sau un cocoş. Pe de altă parte, activitatea sexuală cu un leopard este doar exotică. Îşi împinse şoldurile, îngropându-şi tot penisul între faldurile ei şi atingând-o exact *acolo.*

Ochii lui George se închiseră.

— Un cocoş?

— Teoretic.

El îi linse gâtul.

— Dar cum ar putea un cocoş?

El se folosi de mâna liberă pentru a o ciupi de sfârc.

Ea gemu şi se arcui sub el, desfăcându-şi şi mai mult genunchii.

— Pari foarte interesată de cocoşi, toarse el şi îşi trecu degetul mare peste sfârcul ei.

Nu îşi mai mişcase şoldurile în afară de acea primă oară. George încercă să şi le ridice pe ale ei, pentru a-l încuraja, dar el se lăsase cu toată greutatea

pe ea, iar ea îşi dădu seama că avea să se mişte doar când va dori. >

— De fapt, ai putea spune că sunt interesată mai mult de un *cocoş* anume.

— Milady. Îşi înălţă capul, iar ea zări încruntarea dezaprobatoare de pe buzele lui. Mi-e teamă că nu pot fi de acord cu un astfel de limbaj.

Ea simţi un val de dorinţă erotică.

— Îmi pare rău. Îşi aplecă genele cu sfială prefăcută. Ce-aş putea face pentru a-ţi fi pe plac?

Se lăsă tăcerea. George începu să se întrebe dacă nu cumva depăşise vreo anumită limită. Însă apoi îşi ridică privirea şi îl văzu pe Harry cum încearcă să-şi reprime un zâmbet. El îşi înclină capul până când nasurile lor se atinseră.

— Nu va fi uşor să-mi intri din nou în graţii.

Dădu un uşor bobârnac sfârcului.

— Nu?

— Nu. Aproape nepăsător, trase de şnurul cămăşii ei de noapte şi i-o trase în jos. Îi cuprinse un sân în mână. Îşi simţi palma incredibil de fierbinte. Va trebui să te străduieşti foarte tare.

Îşi arcui şoldurile şi intră din nou între faldurile ei.

— Îhâm.

Harry încetă să se mai mişte.

— Milady?

— Ce-i? murmură George iritată.

Încercă să se ridice, dar el nu se clinti.

— Fii atentă! rosti el şi o ciupi iarăşi de sfârc.

— *Sunt!*

Îşi deschise larg ochii, pentru a i-o dovedi.

El se mişcă din nou. Agonizant de încet. Îşi simţea capul erecţiei alunecând în jos, aproape de intrarea în ea, iar apoi ridicându-se pentru a-i săruta clitorisul.

— Vrei să-mi câştigi aprobarea, îi aminti el.

— Da, zise ea şi ar fi fost de acord cu orice ar fi spus el.

— Şi cum ai de gând să faci asta?

Ea avu o inspiraţie.

— Făcându-ţi pe plac, domnule?

El păru să se gândească serios. În tot acest timp, mădularul lui se frecă de ea, iar mâna lui îi frământă sânul.

— Ei bine, da, asta ar fi o modalitate. Eşti sigură că asta-i calea pe care vrei s-o alegi?

— O, da! rosti George dând din cap cu convingere.

— Şi cum îmi vei face pe plac?

Vocea lui coborâse ajungând la un ton adânc, ceea ce însemna că era foarte excitat.

— Împreunându-mă cu tine, domnule?

Harry încremeni. Pentru o clipă, ea se temu că, poate, îl şocase prea tare. Apoi, şoldurile lui se ridicară.

— Va fi suficient.

Şi se împinse în ea, repede şi cu putere.

Ea simţi un ţipăt crescându-i în gât în timp ce el o cufunda în saltea, toate expresiile jucăuşe dispărându-i de pe chip. Ea îşi încolăci picioarele pe şoldurile lui, îngropându-şi călcâiele în fesele lui. El dădu drumul încheieturilor ei, iar ea îl apucă de păr pentru a-i trage capul în jos ca să-l sărute. Profund. Sălbatic. Cu disperare.

„Te implor, te implor, bunule Dumnezeu, fă să nu fie asta ultima oară!”

El era neobosit, iar ea simţi explozia pe cale să se producă în ea, dar se abţinu, forţându-se să-şi deschidă ochii. Era important să-l vadă, să termine amândoi odată. Faţa lui strălucea de transpiraţie, nările îi fremătau. În vreme ce ea îl privea, mişcarea lui

ritmică se curmă. Dădu drumul părului său şi îşi încleştă mâinile în umeri, toată fiinţa ei concentrându-se să-l păstreze în ea.

Şi îl simţi la sfârşit.

El se dădu îndărăt cu şoldurile încă lipite de ale ei. Îi simţi penisul zvâcnind în ea. Simţi împroşcarea caldă a seminţei lui umplând-o. Îşi arcui gâtul şi se lăsă cuprinsă de propriile valuri ale eliberării, înspumate şi amestecându-se cu ale lui. Era magnific, aşa cum nu mai simţise niciodată, ca Harry să termine în ea. Lacrimi i se prelinseră pe tâmple şi se scurseră în părul încâlcit. Cum ar putea să-l lase să plece după asta?

Harry se mişcă brusc şi încercă să se retragă.

— Îmi pare rău, n-am vrut să…

— Ssst! George îşi puse degetele pe gura lui, curmându-i scuzele. Am rămas grea.

Capitolul 18

Cuvântul „grea” păru să formeze un ecou în camera lui Lady Georgina, ricoşând de pereţii de un albastru porţelanat şi de elegantele perdele din dantelă ale patului. Vreme de un moment, Harry se gândi că o lăsase însărcinată acum, fiindcă o umpluse cu sămânţa lui, lăsându-se subjugat de forţa orgasmului şi de valul acompaniator al sentimentelor pentru ea.

De dragostea pentru a lui Lady Georgina.

Deşi ştia că trebuia să se retragă, în acel moment, fusese pur şi simplu incapabil să reziste. Incapabil să-i reziste acelei femei.

Apoi, îşi recăpătă cumpătul. Se rostogoli de pe Lady Georgina şi o privi cu atenţie. Era însărcinată. Simţi un puseu de furie ridicolă, rănită, că tot autocontrolul şi toată grija, în cele din urmă, chiar nu

contaseră.

Ea era însărcinată.

Va trebui să se însoare cu ea. Chiar dacă voia sau nu să se însoare cu ea. Chiar dacă putea accepta să cedeze şi să se încreadă în dragostea lor. Chiar dacă reuşea să se acomodeze cu stilul ei de viaţă, care se deosebea atât de mult de al lui. Toate astea nu mai contau acum. Mai simplu spus, de-acum nu mai aveau nicio importanţă. Fusese prins în laţ de propria sămânţă şi de trupul unei femei. Aproape că-i veni să râdă. Cea mai puţin inteligentă parte a corpului său luase decizia pentru el.

Harry îşi dădu seama că se holba la doamna lui de prea mult timp. Expresia plină de speranţă de pe chipul ei se întunecase, devenind mai precaută. Îşi deschise gura pentru a o linişti, când, cu coada ochiului, zări o licărire. Îşi înălţă capul. Lumini galbene şi portocalii dansau dincolo de fereastră.

Se ridică şi se apropie cu paşi mari de geam.

— Ce este? întrebă Lady Georgina din spatele lui.

În depărtare, o piramidă de lumină aprindea noaptea, strălucind precum ceva izbucnit din iad.

— Harry. Simţi degetele lui Lady Georgina pe umărul lui gol. Ce...?

— Arde Granville House.

„Bennet!” Panica, instinctivă şi pură, îi inundă venele.

Lady Georgina gemu:

— O, Doamne, Dumnezeule!

Harry se răsuci, îşi luă cămaşa şi o îmbrăcă grăbit.

— Trebuie să plec. Să văd dacă pot fi de ajutor cumva.

Oare Bennet dormise în casa tatălui său, în seara aceea?

— Desigur. Se aplecă să-i ridice pantalonii. Vin cu tine.

— *Nu!* Smulse pantalonii din mâna ei şi încercă să-şi controleze vocea. Nu. Trebuie să rămâi aici.

Lady Georgina se încruntă cu încăpăţânarea ei caracteristică.

Dar el nu avea vreme de asta. Bennet avea nevoie de el acum.

— Dar eu.

— Ascultă-mă! Harry, care terminase de încheiat cămaşa, o prinse pe doamna lui de braţe. Vreau să faci aşa cum îţi spun. Granville este primejdios. Nu te place deloc. Am văzut privirea pe care ţi-a aruncat-o când m-ai smuls din mâinile lui drăgăstoase.

— Dar, cu siguranţă, vei avea nevoie de mine.

Ea nu-i asculta cuvintele. Se credea invincibilă, frumoasa lui milady, şi va face, pur şi simplu, aşa cum avea chef. Fără să-i pese de ce gândea el. Fără să-i pese de Granville. Fără să-i pese de primejdia în care se arunca pe ea şi pe copil.

Harry simţi teama crescând în el până deveni insuportabilă.

— N-am nevoie de tine acolo. O zgâlţâi. O să-mi stai în drum. Ai putea fi ucisă. Înţelegi?

— Înţeleg că eşti îngrijorat, Harry, dar.

Oare n-o să renunţe niciodată?

— Pe toţi dracii! Privi frenetic în jur, căutându-şi cizmele. Nu pot să mă lupt şi cu focul, şi cu tine, în acelaşi timp. Stai aici!

Iată-le, pe jumătate ascunse sub pat. Le smulse, se încălţă cu ele, apoi îşi înşfăcă vesta şi haina. Se năpusti spre uşă. N-avea niciun rost să mai iasă pe geam – toată Anglia va afla destul de curând că fusese în patul doamnei lui. Ajuns în pragul uşii, se răsuci şi repetă:

— Stai aici!

Aruncându-i o ultimă privire, văzu că Lady Georgina părea să se bosumfle.

Coborî în goană scările, trăgându-şi, în acelaşi timp, haina pe el. Când se va întoarce, va trebui să-şi ceară serios scuze, dar n-avea vreme să se gândească la asta acum. Fratele lui avea nevoie de el. Se năpusti pe uşa din faţă, trezind în trecere un lacheu, iar apoi, ajunse în noapte. Pietrişul scrâşni sub cizmele lui. În fugă, dădu colţul conacului Woldsly. Îşi legase iapa nu departe de fereastra doamnei lui.

Haide! *Haide!*

Iapa stătea în umbră, moţăind. Sări în şa, luându-şi calul prin surprindere. Îi dădu pinteni, s-o ia la galop, ocolind conacul. Până să ajungă la drum, iapa alega deja din răsputeri. De aici, în câmp deschis, focul părea să se ridice şi mai mare către cer. În ciuda distanţei mari, putea vedea flăcările înălţându-se sălbatice. Avu impresia că simte mirosul fumului. Vâlvătaia părea imensă. Oare întreaga casă fusese cuprinsă de foc? Iapa ajunsese pe drum, iar el o făcu să încetinească pentru a se asigura că nu exista niciun obstacol în cale. Dacă Bennet şi Will fuseseră înăuntru, dormind.

Harry alungă acest gând. Nu se va mai gândi la nimic până nu va ajunge la Granville House şi nu va constata dimensiunile dezastrului.

Dincolo de râu, lumini străluceau în toate casele care împestriţau dealurile. Fermierii care locuiau şi munceau pe domeniul Granville erau treji şi probabil că aflaseră de incendiu. Dar, ciudat, nu întâlni pe nimeni altcineva care să se grăbească spre casa în flăcări. Oare se duseseră deja acolo sau se tolăniseră în casele lor, pretinzând că n-au văzut nimic? Ajunse pe o culme aflată înaintea porţilor de la Granville House, iar vântul îi aduse în faţă fum şi cenuşă. Iapa

era plină de spume, dar el o zori pe drum la vale.

Iar apoi văzu. Vâlvătaia cuprinsese grajdurile, însă Granville House era încă neatinsă.

Când zări focul, iapa se ridică în două picioare. Harry o sili să se potolească şi să meargă mai departe. Pe când se apropiau, auzi ţipetele unor bărbaţi şi trosnetele îngrozitoare ale flăcărilor care înghiţeau grajdurile. Granville se mândrea cu caii săi şi probabil că avea peste 20 de animale în grajdurile acelea.

Numai doi cai erau afară.

Harry intră în curte fără a fi observat de lord sau de servitorii lui. Bărbaţii cu feţele acoperite de cenuşă şi pe jumătate dezbrăcaţi păreau năuciţi. Feţele lor înnegrite erau straniu luminate de flăcări, albul ochilor şi dinţii reflectându-le strălucirea. Câţiva formaseră un şir şi îşi treceau unul altuia găleţi cu apă care apoi erau vărsate peste acel infern, făcând însă ca acel monstru să fie doar şi mai înfometat. În mijlocul acelei scene, Silas Granville era o creatură din iad. În cămaşă de noapte, cu picioarele goale în pantofi cu cataramă, cu părul cenuşiu fluturându-i sălbatic pe spate, alerga de colo-colo prin curte, cu pumnii strânşi.

— Scoateţi-l! Scoateţi-l! Granville îl lovi pe un bărbat, trântindu-l pe pietrele pavajului. Dracu’ să vă ia pe toţi! O să vă alung de pe pământurile mele. O să am grijă să fiţi spânzuraţi, ticăloşi împuţiţi. *Cineva să-l scoată de-acolo pe fiul meu!*

Doar la auzul ultimelor cuvinte, Harry îşi dădu seama că era cineva captiv în acel infern. Se holbă la grajdurile care ardeau. Flăcările lingeau înfometate pereţii. „Era Thomas sau Bennet?”

— Nuuu!

Cumva, pe deasupra trosnetelor şi ţipetelor, auzi urletul subţire. Se răsuci în direcţia aceea şi îl văzu pe Will ţintuit la pământ de un lacheu masiv. Băiatul se

zvârcolea şi se lupta, cu privirea permanent aţintită asupra flăcărilor.

— Nuuu!

Bennet era cel care se afla înăuntru.

Harry sări de pe cal şi alergă spre şirul de oameni care cărau apa. Înşfăcă o găleată plină şi şi-o turnă pe cap, gemând când simţi atingerea apei reci.

— Hei! ţipă cineva.

Harry ignoră strigătul şi se năpusti în grajduri. Dogoarea îl învălui şi îl copleşi, încercând să-l doboare înverşunată. Apa din părul şi din hainele lui sâsâi transformându-se în aburi. Un zid de fum negru îi bloca înaintarea. În jurul lui, caii nechezau îngroziţi. Simţi miros de cenuşă şi, spre groaza lui, de carne arsă. Şi peste tot, absolut peste tot, flăcările cumplite distrugeau grajdurile şi tot ce se afla în ele.

— Bennet!

Avu suflu doar pentru un singur urlet. Când încercă să respire a doua oară, cenuşa şi dogoarea îi invadară plămânii. Harry se înecă, fiind incapabil să mai vorbească. Îşi trase în sus cămaşa umedă şi îşi acoperi nasul şi gura, dar nu-i fu cu mult mai bine. Se împletici înainte, ca un om beat, pipăindu-şi disperat drumul cu mâinile. Cât putea trăi un om fără aer? Piciorul lui se lovi de ceva. Incapabil să vadă, se prăbuşi. Ateriză pe un trup, îi atinse părul.

— Harry! auzi el o şoaptă răguşită.

„Bennet!”

Harry căută repede cu mâinile. Îl găsise pe Bennet. Şi pe un alt bărbat.

— Trebuie să-l scoatem de-aici.

Bennet era în genunchi, luptându-se să-l tragă pe acel bărbat, reuşind să târască acea greutate inertă doar câţiva centimetri.

În apropierea duşumelei, aerul era ceva mai

respirabil. Harry îşi umplu anevoie plămânii cu aer, apoi îl înşfăcă de un braţ pe bărbatul inconştient. Se ridică. Îşi simţi plămânii arzând, iar în spinare simţi o durere de parcă toţi muşchii îi erau sfâşiaţi. Bennet îl apucase pe bărbat de celălalt braţ, dar era evident că ajunsese la capătul puterilor. Îl trase fără vlagă. Harry speră, *se rugă* să meargă în direcţia uşii grajdurilor, temându-se să nu se fi întors în altă direcţie în tot acel fum şi ţipete, şi cenuşă, şi moarte. Dacă mergeau în direcţia greşită, aveau să moară aici. Trupurile lor aveau să fie atât de arse, încât nimeni nu-şi va putea da seama cui aparţinea fiecare.

„Doamna mea are nevoie de mine.” Strânse din dinţi şi trase în ciuda agoniei din braţele sale.

„În curând, voi fi tată.” Piciorul lui se împiedică de ceva, iar el se dezechilibră, dar rămase în picioare.

„Copilul meu va avea nevoie de mine.” Îl auzea pe Bennet suspinând în urma lui, însă nu ştia dacă din pricina fumului ori de teamă.

„Te implor, Dumnezeule, amândoi au nevoie de mine. Lasă-mă să trăiesc!”

Iar apoi, Harry o văzu: uşa grajdurilor. Scoase un ţipăt nedesluşit şi tuşi convulsiv. O ultimă opintire cumplită şi ieşiră pe uşa grajdurilor. Aerul rece al nopţii îi învălui precum sărutul unei mame. Harry se împletici, încă ţinându-l strâns pe bărbatul inconştient. Apoi, alţi bărbaţi ajunseră lângă ei, ţipând şi ajutându-i să se îndepărteze de flăcări. Căzu pe pietrele pavajului din curte, iar Bennet se prăvăli alături de el. Simţi degete mici pe chip.

Deschise ochii şi îl văzu pe Will în faţa lui.

— Harry, te-ai întors!

— Da, m-am întors.

Râse şi după aceea începu să tuşească, strângându-l la piept pe băiatul care ţopăia de bucurie.

Cineva îi aduse o cană cu apă, iar el o bău recunoscător. Cu un zâmbet pe chip, se răsuci spre Bennet.

Pe faţa lui Bennet încă mai curgeau lacrimi. Tuşea convulsiv şi îl ţinea strâns în braţe pe bărbatul inconştient.

Harry se încruntă.

— Cine...?

— E domnul Thomas, îi spuse Will la ureche. A intrat în grajduri, când a văzut focul. Ca să scoată caii. Dar n-a mai ieşit, iar Bennet a fugit după el. Băiatul mângâie din nou chipul lui Harry. Mi-a zis să stau cu omul acela. Am crezut că n-o să mai iasă niciodată de-acolo. Apoi, şi tu ai intrat.

Will îşi petrecu braţele slabe pe după gâtul lui Harry, aproape sufocându-l.

Harry îndepărtă cu blândeţe braţele copilului şi se uită la bărbatul pe care îl scoseseră din grajduri. Jumătate din faţa lui era roşie şi plină de băşici, cu părul pârjolit pe partea aceea. Dar partea cealaltă putea fi recunoscută – era fratele mai mare al lui Bennet. Harry îşi puse muchia palmei sub nasul lui Thomas. Apoi, îşi mută degetele pe gâtul bărbatului.

Nimic. Atinse umărul lui Bennet.

— E mort.

— Nu, scrâşni Bennet cu o voce cumplită. Nu. Înăuntru, mi-a strâns mâna. Era viu. Îşi ridică ochii înroşiţi. L-am scos afară, Harry. L-am salvat.

— Îmi pare rău, rosti Harry simţindu-se neajutorat.

— Tu! răcni Granville în spatele lor.

Harry sări în picioare, cu pumnii încleştaţi.

— Harry Pye, criminal blestemat, tu ai stârnit focul ăsta. Arestaţi-l! O să te văd în...

— Mi-a salvat viaţa, tată, se înecă Bennet. Lasă-l

în pace pe Harry. Ştii la fel de bine ca mine că nu el a pus focul.

— Nu ştiu nimic de felul ăsta.

Granville se apropie ameninţător. Harry îşi scoase pumnalul şi se aşeză în poziţie de luptă.

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Thomas este mort, spuse Bennet.

— Poftim? Granville se uită pentru prima dată la fiul lui cel mare care zăcea la picioarele lui. E mort?

— Da, rosti Bennet cu amărăciune. A intrat să scoată caii ăia blestemaţi şi a murit.

Granville se încruntă.

— Nu i-am cerut să intre acolo. Ce prostie a putut să facă, la fel ca, de altfel, toate lucrurile pe care le-a făcut vreodată. O prostie fără rost.

— Dumnezeule, şopti Bennet. Nici nu s-a răcit încă. Cu un minut în urmă, respira, iar tu deja îl înjoseşti. Îşi ridică privirea mânioasă spre tatăl lui. Erau caii tăi. Probabil că a intrat acolo ca să-ţi câştige aprecierea, iar tu nu poţi să i-o acorzi nici măcar după moarte.

Bennet puse capul lui Thomas pe pietrele dure ale pavajului şi se ridică în picioare.

— Şi tu eşti un prost că te-ai dus după el, scuipă Granville.

Pentru o clipă, Harry crezu că Bennet îşi va lovi tatăl.

— N-ai nimic omenesc în tine, nu-i aşa? rosti Bennet.

Granville se încruntă de parcă nu l-ar fi auzit, şi poate că nici n-o făcuse. Vocea fiului său era foarte slabă. Oricum, Bennet îi întoarse spatele.

— Ai vorbit cu Dick Crumb? îl întrebă el pe Harry cu o voce atât de joasă, încât nimeni altcineva nu-l putu auzi. Nu cred că Thomas a pus focul, iar apoi a

intrat în el.

— Nu, replică Harry. M-am dus la Cocoşul şi Viermele, mai devreme, dar n-a apărut.

Chipul lui Bennet era încrâncenat.

— Atunci, hai să ne ducem să-l găsim.

Harry dădu din cap. Nu mai exista nicio altă modalitate de a pune capăt acestei poveşti. Dacă Dick Crumb pusese focul, avea să fie spânzurat pentru asta.

*

George urmări resemnată ivirea zorilor. Harry spusese că nu avea nevoie de ea şi nu se întorsese noaptea trecută.

Mesajul era suficient de clar.

O, ştia că Harry vorbise în pripă, că, atunci când spusese „N-am nevoie de tine”, se temuse că Lord Granville i-ar putea face rău. Dar ea nu se putuse împiedica să nu simtă că el rostise un adevăr ascuns în acel moment de grabă frenetică. Harry îşi alegea cu atâta grijă cuvintele, era mereu atent să n-o jignească. I-ar fi zis vreodată că nu voia să fie cu ea dacă n-ar fi fost necesar să i-o spună?

Răsuci în mâini micuţul leopard sculptat. Acesta se uită înapoi la ea, cu ochi goi, din interiorul cuştii. Oare Harry se considera asemenea acelui animal? Ea nu voia să-l vâre pe Harry într-o cuşcă, voia doar să-l iubească. Dar, indiferent ce dorea ea, nu putea schimba faptul că ea era o aristocrată, iar Harry, un om de rând. Tocmai această diferenţă de clase sociale părea să constituie motivul suferinţei lui Harry. Iar acest lucru nu avea să se schimbe niciodată.

Se săltă cu mare grijă din pat, ezitând când stomacul i se zvârcoli neplăcut.

— Milady! năvăli Tiggle în încăpere.

Surprinsă, George îşi ridică privirea.

— Ce-i?

— Domnul Thomas Granville e mort.

— Doamne, Dumnezeule!

George se aşează la loc pe marginea patului. În durerea ei, aproape că uitase de incendiu.

— Grajdurile Granville au ars noaptea trecută, continuă Tiggle fără să ia în seamă consternarea stăpânei sale. Se spune că focul a fost pus intenţionat. Şi domnul Thomas Granville a dat fuga înăuntru să salveze caii, dar n-a mai ieşit. Atunci, domnul Bennet Granville a intrat şi el, cu toate că tatăl lui s-a rugat de el să n-o facă.

— Şi Bennet a fost ucis?

— Nu, milady. Tiggle clătină cu atâta putere din cap, încât o agrafă îi căzu. Dar a rămas înăuntru atât de mult, încât toată lumea a crezut că amândoi au murit. Iar apoi, a apărut domnul Pye călare. Şi el s-a repezit imediat înăuntru.

— Harry!

George ţâşni îngrozită în picioare. I se făcu greaţă şi avu senzaţia că încăperea începe să se rotească.

— Nu, nu, milady!

Tiggle o prinse înainte ca George s-o ia la goană pe uşă. Sau să se prăbuşească.

— Este teafăr. Domnul Pye e nevătămat.

George se lovi cu mâna peste inimă. Stomacul i se urca din nou în gât.

— Tiggle, să-ţi fie ruşine!

— Îmi cer scuze, milady. Dar domnul Pye i-a scos pe amândoi, pe domnul Thomas şi pe domnul Bennet.

— Deci, l-a salvat pe Bennet?

George închise ochii şi înghiţi un nod.

— Da, milady. După ce i-a făcut Lord Granville

domnului Pye, nimănui nu i-a venit să creadă. Domnul Pye i-ar fi salvat pe amândoi, dar domnul Thomas era deja mort. A fost groaznic de ars.

Stomacul lui George se zvârcoli la acest gând.

— Sărmanul Bennet! Să-şi piardă un frate în asemenea mod.

— Da, trebuie că a fost tare rău pentru domnul Bennet. Oamenii spun că strângea trupul fratelui său în braţe ca şi cum nu voia să-i dea drumul niciodată. Dar lui Lord Granville nu i-a păsat deloc. Abia dacă s-a uitat la fiul lui mort.

— Probabil că Lord Granville este nebun.

George închise ochii şi se cutremură.

— Unii chiar aşa cred. Tiggle se încruntă coborându-şi privirea spre ea. Sfinte Doamne, sunteţi atât de palidă, milady! Aveţi nevoie de o cană cu ceai fierbinte.

Se năpusti pe uşă.

George se întinse pe spate şi închise ochii. Poate că, dacă stătea foarte liniştită un moment.

Tiggle se întoarse, tocurile ei răpăind pe duşumeaua de lemn.

— M-am gândit că rochia aia de un verde pal va arăta foarte bine când va veni domnul Pye să…

— O s-o port pe cea cu imprimeu maro.

— Dar, milady! Tiggle păru scandalizată. Pur şi simplu, nu este o rochie în care să primiţi un gentleman. Mai ales pe un anumit gentleman. După noaptea trecută.

George înghiţi şi încercă să-şi adune puterile pentru a se lupta cu camerista ei.

— N-o să-l mai văd niciodată pe domnul Pye. O să plecăm la Londra, astăzi.

Tiggle trase adânc aer în piept.

Stomacul lui George ghiorăi. Încercă să se

stăpânească.

— Milady, zise Tiggle, aproape toţi servitorii din această casă ştiu cine a venit noaptea trecută în camerele dumneavoastră private. Şi, apoi, actul de vitejie pe care la făcut la Granville House! Tinerele servitoare oftează de azi-dimineaţă după domnul Pye, iar singurul motiv pentru care servitoarele mai în vârstă nu fac acelaşi lucru este privirea din ochii domnului Greaves. Nu-l puteţi părăsi pe domnul Pye.

„Toată lumea era împotriva ei.” George simţi un val de milă pentru sine însăşi, dar şi un val de greaţă ridicându-se în ea.

— Nu-l părăsesc. Pur şi simplu, am ajuns amândoi la concluzia că ne-ar fi mai bine despărţiţi.

— Prostii! Îmi cer scuze, milady. De obicei, nu spun ce gândesc, zise Tiggle cu o sinceritate aparentă, dar acel bărbat vă iubeşte. Harry Pye este un om bun, chiar este. Va fi şi un soţ bun. Iar dumneavoastră îi purtaţi copilul.

— Sunt conştientă de asta. George râgâi amenințător. Poate că domnul Pye mă iubeşte, dar în ciuda voinţei sale. Te rog, Tiggle. Nu pot să rămân făcându-mi speranţe şi agăţându-mă de el. Disperată, deschise ochii mari. Nu înţelegi? Se va însura cu mine din onoare sau din milă, şi mă va uri tot restul vieţii sale. Trebuie să plec.

— O, milady.

— *Te rog!*

— Foarte bine, rosti Tiggle. Cred că faceţi o greşeală, dar o să împachetez lucrurile pentru plecare, dacă asta doriţi.

— Da, asta doresc, spuse George.

Şi, brusc, vărsă în oala de noapte.

*

Soarele ardea deja pe cerul dimineţii când Harry şi Bennet se apropiară călare de căsuţa dărăpănată. Îşi petrecuseră o mare parte a nopţii aşteptând la Cocoşul şi Viermele, cu toate că, după numai o jumătate de oră, Harry bănuise că era inutil.

Întâi, avuseseră grijă ca Will să fie în siguranţă, aşa că îl duseseră pe băiatul adormit acasă la doamna Humboldt. În ciuda orei nepotrivite, ea fusese încântată să-l primească pe băiat, aşa că-l lăsaseră îndopându-se fericit cu brioşe. Apoi, se îndreptaseră călare spre Cocoşul şi Viermele.

Dick Crumb şi sora lui locuiau deasupra tavernei, în nişte camere scunde, dar foarte îngrijite. Trecând dintr-o cameră în alta, capul lui Harry atingea pragurile de sus ale uşilor, şi se gândi că Dick trebuia să meargă permanent aplecat prin propria casă. Desigur, nici Dick, nici Janie nu fuseseră acolo; de fapt, cârciuma nici nu se deschisese în seara aceea, spre dezamăgirea câtorva ţărănoi care tot dădeau târcoale uşii. Dick şi Janie aveau atât de puţine bunuri, încât era greu să-ţi dai seama dacă fusese luat ceva din camere. Dar Harry nu credea că ei luaseră ceva. Asta era ciudat. Cu siguranţă, dacă Dick se decisese să fugă împreună cu sora lui, ar fi luat măcar lucrurile lui Janie. Dar puţinele ei haine – o a doua rochie, nişte cămăşuţe şi o pereche de ciorapi cu găurile peticite – încă atârnau de cuierul din camera ei, sub streaşină. Exista chiar şi o mică pungă din piele în care se aflau câteva monede din argint ascunsă sub salteaua subţire a lui Dick.

Deci, imaginându-şi că proprietarul cârciumii se va întoarce măcar să-şi ia banii, dacă nu pentru altceva, Harry şi Bennet se instalaseră la pândă în taverna întunecată. O dată sau de două ori, tuşiseră şi

scuipaseră flegmă neagră, dar nu vorbiseră. Moartea lui Thomas îl şocase pe Bennet. Privea în gol, cu ochii pierduţi departe, foarte departe. Iar Harry se gândea la viaţa lui viitoare, cu soţie şi copil, şi un cu totul alt mod de a-şi duce zilele.

Când zorii începură să lumineze încăperea, Harry îşi amintise de existenţa casei. Casa familiei Crumb, o cocioabă în care crescuseră Dick şi sora lui, şi care de mult devenise o ruină. Dar poate că Dick o folosea ca adăpost temporar. Mult mai probabil era că plecase deja din district, însă nu strica să verifice.

Acum, în vreme ce se apropiau, cocioaba părea părăsită. Acoperişul din paie se prăbuşise în cea mai mare parte, iar unul dintre pereţi se năruise, lăsând hornul să se înalţe golaş către cer. Descălecară, iar cizmele lui Harry se afundară în noroi, acesta fiind, fără îndoială, motivul pentru care casa fusese abandonată. Râul din spatele micuţei case se revărsa uneori din matcă, făcând ca zona să fie mlăştinoasă. Probabil că, în fiecare primăvară, casa era inundată. Era un loc nesănătos unde să locuieşti. Harry nu-şi putea imagina de ce s-ar apuca un om să construiască aici.

— Nu ştiu nici măcar dacă ar trebui să încercăm uşa, spuse el.

Priviră spre uşa aplecată în interior din cauza buiandrugului desprins.

— Hai să vedem în spate, zise Bennet.

Harry se deplasă cât de încet putu prin noroi, dar cizmele lui plescăiau în clisa care încerca să le tragă în jos la fiecare pas. Dacă Dick se afla aici, era deja avertizat de prezenţa lor.

El mergea în faţă şi, când luară colţul, se opri brusc. Plante de înălţimea unui stat de om creşteau din pământul mocirlos aflat în spatele cocioabei. Acestea aveau delicate ramuri bifurcate pline cu frunze, iar pe

unele se mai aflau păstăi pline cu seminţe.

Cucută-de-apă.

— Doamne! şuieră Bennet.

Venise şi el în urma lui Harry, dar nu la plante se uita. Harry îi urmă direcţia privirii şi văzu că tot peretele din spatele casei dispăruse. De una dintre grinzile rămase era legată o funie la al cărei capăt se legăna un sărman trup.

Janie Crumb se spânzurase.

Capitolul 19

— Nu ştia ce face.

Dick Crumb stătea cu spatele sprijinit de peretele din piatră distrus de vreme al casei. Încă purta şorţul pătat de la cârciumă, iar în una din mâini strângea o batistă mototolită.

Harry privi trupul lui Janie, care se legăna la doar câţiva metri depărtare de locul unde stătea fratele ei. Gâtul îi era întins în mod grotesc, iar limba înnegrită îi ieşea printre buzele umflate.

Nu se mai putea face nimic pentru Janie Crumb.

— Nu s-a mai simţit niciodată bine, sărmana fată, nu după ce i-a făcut ticălosul ăla, continuă Dick.

Oare de cât timp şedea acolo?

— Obişnuia să plece noaptea, pe furiş. Rătăcea pe câmpuri. Poate că făcea şi alte lucruri de care nu ştiam. Dick clătină din cap. Am avut nevoie de ceva vreme până să-mi dau seama că poate făcea şi altceva. Iar apoi, doamna Pollard a murit. Dick îşi ridică privirea. Ochii îi erau congestionaţi, pleoapele, roşii. S-a întors după ce te-au arestat, Harry. Parcă era sălbatică şi avea părul zburlit. A spus că nu ea a făcut-

o. Că n-a ucis-o pe doamna Pollard, dar că ea a ucis oile. Zicea că Lord Granville e diavolul şi îl blestema. Bărbatul cel mare îşi ridică sprâncenele ca un băieţaş mirat. A spus că Lord Granville a omorât-o pe bătrâna Pollard. Janie era nebună. Nebună de legat.

— Ştiu, rosti Harry.

Dick Crumb dădu din cap, parcă mulţumit că Harry era de acord cu el.

— N-am ştiut ce să fac. Ea a fost surioara mea, nebună sau nu. Îşi şterse creştetul cu o mână tremurătoare. Singura familie pe care o mai aveam. Surioara mea mai mică. O iubeam, Harry!

Trupul de la capătul funiei păru să se răsucească într-un răspuns oribil.

— Aşa că n-am făcut nimic. Iar noaptea trecută, când am auzit că a dat foc grajdurilor Granville, am fugit aici. Vechea casă a fost întotdeauna ascunzătoarea ei. Nu ştiu ce-aş fi făcut. Doar că am găsit-o aşa. Îşi ridică mâinile spre trupul fetei ca într-o rugăciune. Aşa. Îmi pare atât de rău.

Uriaşul bărbat începu să plângă, hohote cumplite zgâlţâindu-i umerii.

Harry se uită în altă direcţie. Ce putea face cineva pentru a ostoi o asemenea durere copleşitoare?

— N-ai niciun motiv să-ţi ceri scuze, domnule Crumb, vorbi Bennet de lângă Harry.

Dick îşi înălţă capul.

— Vina este a tatălui meu, nu a dumitale.

Bennet dădu politicos din cap şi se întoarse pe după colţul casei.

Harry îşi scoase pumnalul. Trăgând un scaun sub cadavrul ei, se urcă pe el şi tăie frânghia. Janie se prăbuşi, brusc eliberată de pedeapsa autoimpusă. El îi prinse trupul şi o întinse cu blândeţe pe pământ. În timp ce făcea asta, simţi ceva mic şi dur căzând din

buzunarul lui Janie. Se aplecă pentru a privi şi văzu una dintre sculpturile lui: o raţă. Ascunse repede în palmă micuţa pasăre. Oare Janie pusese figurinele lângă corpurile otrăvite? De ce? Urmărise oare să-l stârnească împotriva lui Granville? Poate că îl considerase pe Harry instrumentul răzbunării ei. Harry îi aruncă o privire lui Dick, însă bărbatul mai în vârstă se uita fix la chipul surorii lui moarte. L-ar îndurera şi mai tare pe Dick dacă i-ar spune că Janie dorise ca el să fie învinovăţit pentru crimele ei. Harry puse răţuşca în buzunar.

— Mulţam, Harry, zise Dick.

Îşi scoase şorţul şi acoperi faţa schimonosită a surorii lui.

— Îmi pare rău.

Harry îşi puse mâna pe umărul celuilalt bărbat. Dick dădu din cap, durerea copleşindu-l din nou.

Harry se întoarse pentru a i se alătura lui Bennet. Ultima oară când îl văzu pe Dick Crumb, acesta era aplecat, un munte de durere, peste fragilul trup al surorii lui.

În spatele lor, cucuta-de-apă dansa graţioasă.

*

— Cu siguranţă, s-a călătorit mult în ultima vreme, murmură Euphie, zâmbind blajină în timp ce privea interiorul trăsurii. De colo-colo între Yorkshire şi Londra. Se pare că toată lumea abia îşi trage sufletul înainte de a o lua iarăşi din loc. Nu cred că-mi amintesc să fi văzut atâtea veniri şi plecări de când. Ei bine, dintotdeauna.

Violet oftă, clătină uşor din cap şi se uită pe fereastră. Tiggle, care stătea lângă Violet, părea surprinsă. Iar George, prăbuşită lângă Euphie, închise

ochii şi îşi încleştă mâinile pe micul lighenaş pe care îl luase pentru orice eventualitate. „N-o să vomit. N-o să vomit. N-o să vomit.”

Trăsura se zgâlţâi în timp ce dădea colţul, făcând-o să se lovească de fereastra bătută de ploaie.

Se decise brusc că stomacului ei îi era mai bine dacă ţinea ochii deschişi.

— Este ridicol, se supără Violet şi îşi încrucişă braţele. Dacă oricum o să te măriţi, pur şi simplu nu înţeleg ce-i în neregulă cu domnul Pye. La urma urmelor, te place. Sunt sigură că-l putem ajuta dacă are probleme cu manierele în înalta societate.

Manierele?

— Tu ai fost cea care a crezut că este un ucigaş de oi.

Începea să se sature de dezaprobarea aproape generală îndreptată spre capul ei.

După reacţia şocată a servitorilor la plecarea ei precipitată, se putea crede că Harry era un adevărat sfânt. Până şi Greaves rămăsese pe treptele conacului, cu ploaia prelingându-i-se pe nasul său lung, privind cu jale cum ea se urca în trăsură.

— Asta a fost înainte, spuse Violet cu o logică imbatabilă. În ultimele trei săptămâni, n-am mai crezut că el a otrăvit oile.

— O, Dumnezeule!

— Milady! exclamă Euphie. Ca nişte femei cumsecade ce suntem, n-ar trebui să luăm numele Domnului în derâdere. Sunt sigură că asta a fost o greşeală din partea dumneavoastră.

Violet se holbă la Euphie cu o privire exagerat de surprinsă, în vreme ce, alături de ea, Tiggle îşi dădu ochii peste cap. George oftă şi îşi lăsă capul pe spătarul banchetei.

— Şi, în afară de asta, domnul Pye e chiar

frumos. Violet n-avea de gând să înceteze. Niciodată. Pentru un vechil. Este greu de crezut că vei găsi pe cineva mai atrăgător.

— Ca vechil sau ca soţ? întrebă George răutăcioasă.

— Vă gândiţi să vă măritaţi, milady? vru Euphie să ştie. Ochii ei de deschiseră larg, ca ai unui porumbel curios.

— Nu! zise George.

Răspuns care aproape fu acoperit de al lui Violet:

— Da!

Euphie clipi rapid.

— Căsătoria este o instituţie sacră, care se potriveşte chiar şi celor mai respectabile doamne. Desigur, eu însămi n-am avut parte de acea uniune divină cu un gentleman, dar asta nu mă poate împiedica să afirm că nu sunt din toată inima de acord cu ritualurile ei.

— Va trebui să te măriţi cu *cineva,* spuse Violet şi arătă spre burta lui George. Doar dacă nu intenţionezi să faci o călătorie prelungită pe continent.

— Călătorind, îţi luminezi mintea, începu Euphie.

— N-am nicio intenţie să călătoresc pe continent, i-o reteză George lui Euphie înainte ca aceasta să-şi tragă sufletul şi să-şi continue până la Londra discursul despre călătorii. Poate c-am să mă mărit cu Cecil Barclay.

— Cecil! Violet rămase cu gura căscată, de parcă sora ei tocmai anunţase că se va mărita cu un cod. Ai fi putut crede că Violet va fi ceva mai compătimitoare având în vedere propriul necaz de care abia scăpase. Ai înnebunit de-a binelea? O să-l calci în picioare pe Cecil de parcă ar fi un iepuraş de pluş.

— Ce vrei să zici? George înghiţi şi îşi apăsă mâna pe pântec. Vorbeşti de parcă aş fi o scorpie.

— Ei bine, acum, că ai pomenit de asta. George îşi miji ochii.

— Domnul Pye este un om tăcut, dar, cel puţin, nu a dat niciodată înapoi din cauza gurii tale. Ochii lui Violet se făcură mari. Te-ai gândit ce va face când va descoperi că ai fugit de el? Cei tăcuţi au cele mai rele temperamente, să ştii.

— Nu ştiu de unde îţi vin ideile astea melodramatice. Şi, în afară de asta, nu fug. George ignoră privirea surorii ei care se uită semnificativ de jur împrejurul interiorului trăsurii care, în acea clipă, ieşea hurducându-se din Yorkshire. Şi nu cred că el va face ceva.

Stomacul i se zvârcoli când se gândi la momentul în care Harry avea să descopere că ea plecase. Violet o privi cu îndoială.

— Domnul Pye nu mi s-a părut genul de bărbat care să stea să se uite cum femeia lui îşi găseşte alt bărbat cu care să se mărite.

— Nu sunt femeia domnului Pye.

— Nu sunt sigură cum altfel ai numi…

— Violet!

George îşi ridică micul lighenaş sub bărbie. „N-o să vomit. N-o să vomit. N-o să…”

— Vă simţiţi rău, milady? ciripi Euphie. Vai, dar sunteţi aproape verde. Ştiţi, mama dumneavoastră era exact la fel când – însoţitoarea se aplecă în faţă şi şuieră de parcă un gentleman ar fi putut s-o audă din trăsura aflată în mişcare – era *grea* cu Lady Violet. Euphie se lăsă pe spate şi se îmbujoră, chipul ei devenind de un roz strălucitor. Dar, desigur, aceasta nu poate fi problema dumneavoastră.

Violet se holbă la Euphie de parcă ar fi fost hipnotizată.

Tiggle îşi îngropă faţa în mâini.

Iar George gemu. Avea să moară înainte să ajungă la Londra.

*

— Cum adică a plecat?

Harry încercă să-şi menţină vocea calmă. Se afla în holul principal de la Woldsly. Venise aici ca s-o vadă pe doamna lui, doar că majordomul îi spusese că aceasta plecase cu peste o oră în urmă.

Greaves făcu un pas îndărăt.

— Exact aşa, domnule Pye. Lady Georgina însoţită de Lady Violet şi de domnişoara Hope au plecat la Londra, destul de devreme în dimineaţa aceasta.

— La naiba!

Primise oare vreo veste urgentă despre vreo rudă, poate despre unul dintre fraţii ei?

— Domnule Pye, rosti majordomul îndreptându-şi ofensat trupul.

— Am avut o noapte foarte dificilă, domnule Greaves.

Şi o dimineaţă şi mai dificilă. Harry îşi trecu o mână peste fruntea care îl durea.

— I-a fost adusă o scrisoare doamnei? A venit vreun călăreţ? Un călăreţ care i-a adus nişte veşti?

— Nu. Nu că asta ar fi treaba dumneavoastră, domnule Pye. Greaves îl privi în lungul nasului său subţire. Acum, pot să vă conduc spre ieşire?

Harry făcu doi paşi rapizi şi îl înşfăcă pe majordom de pieptul cămăşii. Mai făcu un pas şi îl izbi pe om de perete, făcând să se crape tencuiala.

— Se întâmplă că tot ceea ce face doamna *este* treaba mea. Harry se aplecă suficient de aproape pentru a mirosi pudra din peruca lui Greaves. Îmi

poartă copilul şi, în curând, va fi soţia mea. Ai priceput?

Majordomul dădu din cap, ceea ce făcu să-i cadă nişte pudră pe umeri.

— Bine, rosti Harry şi îi dădu drumul omului.

Oare ce-o fi făcut-o să plece atât de brusc? Încruntându-se, urcă scările principale câte două odată şi o luă pe coridorul lung spre camerele doamnei lui. Îi scăpase ceva? Spusese ceva ce nu trebuia? Problema cu femeile era că puteai fi mereu pe cale s-o zbârceşti.

Harry deschise brusc uşa dormitorului, speriind-o pe servitoarea care curăţa căminul. Se îndreptă spre măsuţa de toaletă a lui Lady Georgina. Toate obiectele de pe ea fuseseră luate. Deschise sertarele şi le trânti la loc la fel de repede. Erau goale, cu excepţia câtorva agrafe şi a unei batiste uitate. Servitoarea se grăbi să iasă din cameră. Harry îşi îndreptă trupul şi cercetă cu privirea încăperea. Uşile şifonierului erau deschise, iar acesta era gol. Un sfeşnic singuratic se afla pe noptieră. Aşternuturile fuseseră strânse de pe pat. Nu exista nimic care să indice unde plecase.

Ieşi din cameră şi coborî în fugă scările, ştiind că servitorii îi urmăreau mişcările. Ştia că, probabil, arăta ca un nebun alergând de colo-colo prin conac şi pretinzând că fiica unui conte avea să fie mireasa lui. Ei bine, la naiba cu toţi! N-avea de gând să renunţe. Ea fusese cea care împinsese lucrurile atât de departe. Aruncase mănuşa şi apoi o luase la sănătoasa. De data asta, n-avea de gând s-o lase să-şi vină în fire. Cine ştie cât timp îi va lua să-şi scoată din minte prostia care i se năzărise?

Poate că era el un om de rând, poate că era sărac, dar, pentru Dumnezeu, avea să fie soţul lui Lady Georgina, iar nevasta lui trebuia să afle că nu putea s-o ia razna ori de câte ori îi intra o albină sub pălărie.

Harry încălecă sărmana iapă, deja pe jumătate adormită, şi o întoarse în direcţia micuţei lui case. O să-şi împacheteze minimul necesar. Dacă se mişca repede, o putea ajunge înainte de Lincoln.

Cinci minute mai târziu, deschise uşa casei lui, inventariind lucrurile pe care să şi le ia, dar toate gândurile îi dispărură din minte când văzu masa. Leopardul se afla pe ea. Harry ridică animalul sculptat. Era exact la fel cum îl văzuse ultima oară, în palma ei. Doar că acum nu se mai afla în cuşcă.

Se uită vreme de un minut la creatura de lemn din mâinile lui, frecând cu degetul mare spinarea netedă pe care o cioplise cu atâta grijă. Apoi, privi din nou masa. Pe ea era un bilet. Îl luă cu o mână tremurândă.

Dragul meu Harry,

Îmi pare rău. N-am vrut niciodată să te ţin captiv într-o cuşcă. Înţeleg acum că n-ar fi corect să te silesc să faci ceva împotriva voinţei tale. O să rezolv eu singură toate problemele. Iată şi ceva ce am pus să fie întocmit ultima dată când am fost la Londra.

Georgina

A doua hârtie era un document legal. Lady Georgina îi dăduse domeniul Woldsly.

Nu!

Harry citi din nou scrierea fină. Documentul rămase acelaşi.

Nu. Nu. *Nu!* Mototoli hârtia în pumn. Oare îl ura chiar atât de mult? Îl ura suficient de mult pentru a-i ceda o parte din moştenirea ei doar ca să scape de el? Se aşeză pe un scaun şi se uită fix la ghemotocul de hârtie din mâna lui. Poate că, în cele din urmă, îşi băgase minţile în cap. Îşi dăduse seama cât de inferior

îi era el. Dacă aşa stăteau lucrurile, pentru el nu exista nicio eliberare. Râse, dar râsul lui sună mai mult ca un suspin, chiar şi el îşi dădu seama de asta. Îşi petrecuse ultimele săptămâni încercând s-o dea deoparte pe Lady Georgina, dar chiar şi atunci ştiuse.

Ea era aleasa lui.

Unica şi singura femeie a vieţii lui. Dacă ea îl părăsea, nu avea să mai exista nicio alta. Iar el crezuse că era în regulă. Viaţa lui fusese mulţumitoare până acum, nu? Va continua s-o trăiască fără ea. Dar, cumva, în ultimele săptămâni, ea se infiltrase în viaţa lui. În el. Iar lucrurile pe care i le oferise atât de firesc, o soţie, o familie, o casă, toate acestea deveniseră precum carnea şi vinul puse în faţa unui bărbat care, toată viaţa lui, avusese parte doar de pâine şi apă.

Şi îi erau vitale.

Harry îşi coborî privirea spre hârtia mototolită şi îşi dădu seama că se temea. Se temea că nu va putea îndrepta lucrurile. Se temea că nu va mai fi niciodată întreg.

Se temea că o va pierde pe doamna lui şi pe copilul lor.

*

Doi cai.

Silas pufni şi lovi o grindă care încă ardea mocnit. Doi cai din 29. Până şi ultimul gest al lui Thomas îi dovedise incapacitatea – reuşise să salveze doar o pereche de căluţi înainte de a muri în flăcări. Aerul era greu din pricina mirosului de carne arsă. Unora dintre oamenii care scoteau carcasele animalelor le venea să vomite în ciuda eşarfelor pe care şi le legaseră peste guri. Parcă erau nişte fetiţe care se văicăreau din pricina duhorii şi a mizeriei.

Silas privi rămăşiţele măreţelor grajduri Granville. Acum, un morman de resturi fumegânde. Totul din pricina unei femei nebune, aşa spusese Bennet. Păcat că-şi luase viaţa. Ar fi fost un bun exemplu pentru ţăranii locali dacă ar fi ajuns pe mâna călăului. Dar, până la urmă, poate că i-ar fi mulţumit târfei nebune. Îl omorâse pe fiul lui cel mare, aşa că Bennet era moştenitorul lui acum. Se încheiase cu fâţâielile la Londra pentru tânărul bărbat. Ca moştenitor, va trebui să stea la Granville House şi să înveţe cum să conducă domeniul. Silas rânji arcuindu-şi buza de sus. Acum, îl avea pe Bennet. Băiatul cam împungea cu coarnele şi dădea cu ghearele, dar îşi cunoştea datoria. Moştenitorul Granville trebuia să supravegheze domeniul.

Un călăreţ intră în curte. Silas aproape că se sufocă văzând cine era.

— Ieşi afară! Ieşi, ticălosule!

Cum îndrăznea Harry Pye să calce pe domeniul Granville? Silas se îndreptă spre cal şi călăreţ.

Pye descălecă fără ca măcar să se uite în direcţia lui.

— Dă-te la o parte din drumul meu, moşule, rosti el şi o luă spre casă.

— Tu! Furia cuprinse ca într-un cleşte gâtul lui Silas. Se întoarse spre bărbaţii care căscau gura la ei. Puneţi mâna pe el! Alungaţi-l de pe pământul meu, fir-aţi voi afurisiţi!

— Încercaţi numai, vorbi Pye domol în spatele lui.

Câţiva dintre oameni se dădură îndărăt, laşii. Silas se răsuci şi văzu că Pye avea în mâna stângă un pumnal lung şi subţire.

Ticălosul fandă în direcţia lui.

— Ce-ar fi să-ţi faci singur treaba, Granville?

Silas rămase nemişcat, încleştându-şi şi

descleştându-şi pumnii. Dacă ar fi fost cu douăzeci de ani mai tânăr, n-ar fi ezitat. Pieptul îi ardea.

— Nu? Pye rânji batjocoritor. Atunci, sper că nu te deranjează dacă am o vorbă cu fiul tău.

Urcă în fugă treptele de la Granville House şi dispăru înăuntru.

Bădăran împuţit. Silas îl lovi cu dosul palmei pe servitorul aflat cel mai aproape. Luat prin surprindere, acesta se prăbuşi. Ceilalţi lucrători se holbară la tovarăşul lor prăvălit în noroiul din curte. Unul dintre ei îi întinse mâna celui căzut la pământ.

— Sunteţi cu toţii concediaţi după ziua asta de muncă, spuse Silas şi nu aşteptă să audă bombănelile din spatele lui.

Urcă treptele casei sale, frecându-şi pieptul care parcă îi luase foc. Îl va zvârli afară pe ticălos chiar dacă va fi să moară pentru asta. Intrând în holul mare, auzi vocile bărbaţilor din camera din faţă, acolo unde fusese întins trupul lui Thomas.

Silas deschise uşa cu forţă, izbind-o de perete.

Pye şi Bennet, care stăteau în picioare lângă masa pe care se afla cadavrul ars al lui Thomas, îşi ridicară privirile. Bennet se întoarse deliberat cu spatele la tatăl lui.

— Pot să vin cu tine, dar înainte trebuie să am grijă ca Thomas să fie înmormântat aşa cum se cuvine.

Din pricina focului, vocea lui era o şoaptă răguşită.

— Desigur. Oricum, după noaptea trecută, calul meu va avea nevoie de odihnă, răspunse Pye.

— Un moment, întrerupse Silas discuţia amicală. Nu pleci nicăieri, Bennet. Mai ales nu cu ticălosul ăsta.

— O să plec oriunde poftesc.

— Nu, n-o să pleci, spuse Silas. Durerea arzătoare i se întindea în braţ. Acum, eşti moştenitorul

Granville. O să stai aici dacă vrei să mai vezi vreun penny de la mine.

În cele din urmă, Bennet îşi ridică privirea. Silas nu mai văzuse niciodată o asemenea ură în ochii unui om.

— Nu vreau absolut nimic de la tine, nici măcar un penny. O să plec la Londra de îndată ce Thomas va fi înmormântat aşa cum se cuvine.

— Cu el pleci? Silas îşi smuci capul în direcţia lui Pye, dar nu aşteptă răspunsul. Deci, începe să glăsuiască sângele de bastard, nu-i aşa?

Amândoi bărbaţii se răsuciră spre el. Silas rânji de satisfacţie.

— Maică-ta a fost o târfă, ştii asta, nu? Eu nici măcar n-am fost primul cu care i-a pus coarne lui John Pye. Femeia avea o mâncărime care nu putea fi scărpinată doar de un singur bărbat. Dacă n-ar fi murit atât de curând, ar fi stat chiar acum printre alte scursuri, desfăcându-şi picioarele pentru a simţi un mădular.

— O fi fost o târfă necredincioasă şi mincinoasă, dar era o sfântă în comparaţie cu tine, zise Pye. Silas râse. Nu se putu abţine. Ce glumă! Probabil că băiatul habar n-avea. Icni încercând să-şi recapete respiraţia.

— Nu ştii cât fac unu şi cu unu, băiete? Probabil că nu-i ceva pe care să-l înveţi la azilul de săraci, nu? Fu zguduit de un alt hohot de râs. Atunci, lasă-mă să-ţi spun pe înţelesul tău. Maică-ta a venit aici înainte ca tu să fii conceput. Este tot atât de posibil să fii fiul meu ca şi al lui John Pye. Mai curând, al meu, după cum tânjea după mine.

— Nu. În mod straniu, Pye nu avu nicio reacţie. Poate că tu ţi-ai plantat sămânţa în maică-mea, dar John Pye şi numai John Pye a fost tatăl meu.

— *Tată,* scuipă Silas. Mă îndoiesc că John Pye era

măcar în stare să lase o femeie însărcinată. Vreme de o clipă, Silas se gândi că Pye va sări la gâtul său, iar inima îi zvâcni dureros. Dar ticălosul se răsuci şi se îndreptă spre fereastră, de parcă Silas nu merita efortul. Silas se încruntă şi făcu un gest dispreţuitor.

— Vezi de la ce te-am salvat, Bennet?

— M-ai salvat? Fiul lui deschise gura de parcă ar fi fost pe cale să râdă, dar niciun sunet nu se auzi. Cum m-ai salvat? Aducându-mă în acest mausoleu? Dându-mă în grija drăgăstoasă a ticăloasei tale neveste? O femeie care simţea înţepătura umilinţei ori de câte ori se uita la mine? Acordându-mi întreaga ta atenţie în defavoarea lui Thomas, astfel încât între noi să nu poată exista niciodată o relaţie normală? Bennet striga răguşit acum. Alungându-l pe Harry, *fratele* meu? Dumnezeule! Spune-mi, tată, cum m-ai salvat, mai exact?

— Dacă ieşi pe uşa aceea, băiete, n-o să te mai primesc niciodată înapoi, moştenitor sau nu. Durerea din piept îi revenise. Silas îşi frecă sternul. N-o să mai capeţi niciun ban, niciun ajutor de la mine. O să mori de foame într-un şanţ.

— Foarte bine. Bennet se răsuci. Harry, Will este în bucătărie. O să-mi termin de împachetat bagajele într-o jumătate de oră.

— Bennet!

Cuvântul căzu de parcă era sfâşiat din plămânii lui Silas. Fiul lui îl părăsea.

— Am ucis pentru tine, băiete.

La naiba, nu se va înjosi în faţa propriului fiu.

Bennet se răsuci, pe chipul lui citindu-se un amestec de groază şi de scârbă.

— Ce-ai făcut?

— Am ucis pentru tine.

Silas crezu că urlă, dar cuvintele nu îi fură la fel

de puternice ca înainte.

— Doamne sfinte! A zis că a ucis pe cineva?

Vocea lui Bennet păru să plutească în jurul lui. Durerea din piept se întinsese şi devenise un foc care ardea în toată spinarea sa. Silas se împletici. Încercă să se ţină de un scaun, dar căzu trăgând scaunul după el. Zăcea pe o parte şi simţea flăcările cuprinzându-i înfometate braţul şi umărul. Simţi miros de cenuşă dinspre trupul fiului său şi de urină dinspre al lui.

— Ajutor!

Vocea lui fu un picur slab.

Cineva stătea deasupra lui. În faţa ochilor, văzu o pereche de cizme.

— Ajutor!

Apoi, chipul lui Pye fu în faţa ochilor săi.

— Ai omorât-o pe doamna Pollard, nu-i aşa, Granville? Pe ea ai omorât-o. Janie Crumb n-ar fi avut niciodată forţa să-i bage otravă pe gât altei femei.

— O, Dumnezeule! şopti Bennet cu vocea răguşită.

Fierea umplu brusc gâtul lui Silas, iar acesta vomită, înecându-se cu conţinutul propriului stomac. Covorul de lână îi zgârie obrazul, în vreme ce el era cuprins de convulsii.

Ca prin ceaţă, Silas îl văzu pe Pye păşind într-o parte pentru a evita băltoaca de vomă. „Ajutor!”

Ochii verzi ai lui Harry Pye părură să îi sfredelească pe ai lui.

— Niciodată nu ţi-am cerut mila atunci când ai pus să fiu bătut. Ştii de ce? Silas clătină din cap.

— Nu pentru că am fost mândru sau curajos, îl auzi pe Pye spunând. Focul i se urcă în gât. Camera se întuneca.

— Tata ţi-a implorat mila atunci când ai pus să fie biciuit. L-ai ignorat. Nu există pic de milă în tine.

Silas se înecă, iar când tuşi avu senzaţia că din gât îi ies cărbuni încinşi.

— A murit, zise cineva.

Dar deja focul ajunsese în ochii lui Silas, iar lui nu-i mai păsa.

Capitolul 20

— Ai înnebunit!

Tony se lăsă pe spate pe canapea de parcă declaraţia lui tranşase lucrurile.

Şedeau în eleganta cameră de zi din casa de la oraş. În faţa lui, George stătea ţeapănă într-un fotoliu, lighenaşul de-acum omniprezent aflându-se la picioarele ei. Oscar intră în cameră clefăind o brioşă. Fără îndoială, Violet şi Ralph îşi ţineau cu rândul urechea lipită de uşă.

George oftă. Ajunseseră în Londra cu o zi în urmă şi i se părea că, de atunci, îşi petrecuse tot timpul dezbătând cu fraţii ei starea în care se afla. „Ar fi trebuit să fug cu Cecil.” Şi-ar fi putut informa familia printr-un bilet, iar atunci nu s-ar mai fi aflat prin preajmă pentru a asculta agitaţia stârnită.

— Nu, mi-a venit mintea la cap, replică ea. De ce, înainte, toată lumea era împotriva relaţiei mele cu Harry, iar acum, toţi vreţi să mă arunc în braţele lui?

— Înainte, nu erai însărcinată, Georgie, sublinie Oscar cu blândeţe.

Sus pe obraz, avea o vânătaie pe cale să se vindece, iar ea o privi în treacăt, întrebându-se cum o căpătase.

— Mulţumesc foarte mult. Se cutremură când stomacul ei bolborosi. Cred că sunt conştientă de

starea în care mă aflu. Nu am impresia că asta contează.

Tony oftă.

— Nu te preface că nu pricepi. Ştii foarte bine că starea în care eşti reprezintă motivul pentru care trebuie să te căsătoreşti. Problema este că bărbatul pe care l-ai ales…

— Este puţin cam din topor, trebuie să recunoşti. Oscar, care se afla lângă poliţa şemineului, se aplecă în faţă şi îşi flutură brioşa spre ea, împrăştiind firimituri. Totuşi, porţi copilul lui. Pare corect ca el să aibă o şansă de a se căsători cu tine.

Minunat. Dintre toţi oamenii, tocmai Oscar îi ţinea predici despre corectitudine.

— El este vechil. De curând, mi-ai spus că un vechil nu este potrivit pentru mine. George îşi coborî vocea, imitând tonul lui Oscar. Cecil provine dintr-o familie foarte respectabilă. Iar vouă vă place de el.

Îşi încrucişă braţele, convinsă că punctul ei de vedere era just.

— Sunt foarte dezamăgit de lipsa ta de moralitate, Georgie, bătrânico. Nu pot să-ţi spun cât de dezamăgitoare este pentru mine această exemplificare a ceea ce se află în mintea unei femei. Este foarte probabil ca, din cauza asta, să devin cinic pentru mulţi ani de-acum încolo. Oscar se încruntă. Un bărbat are dreptul la propriul copil. Nu contează din ce categorie socială face parte, ideea de principiu e aceeaşi.

Muşcă din brioşă parcă pentru a-şi sublinia cuvintele.

— Ca să nu mai vorbim de sărmanul Cecil, murmură Tony, căruia i se bagă pe gât odrasla altuia. Cum ai de gând să-i explici asta?

— De fapt, probabil că asta nu va constitui o problemă, rosti Oscar şoptit.

— Nu?

— Nu. Pe Cecil nu-l prea interesează femeile.

— Nu-l inte… *O!*

Tony îşi drese vocea şi îşi trase vesta în jos. Ea observă pentru prima dată că încheieturile degetelor îi erau julite.

— Ei bine, ăsta-i un alt lucru de care trebuie să ţii seama, George. Cu siguranţă, nu vrei să ai o *astfel* de căsătorie.

— De fapt, nu prea contează ce fel de căsătorie voi avea, nu?

Buza de jos îi tremură. „Nu acum.” În ultimele câteva zile, îi venea mai mereu să plângă.

— În mod evident, contează, spuse Tony clar ofensat.

— Vrem să fii fericită, Georgie, zise Oscar. Înainte, păreai fericită cu Pye. George îşi muşcă buza. Nu va plânge.

— Dar el nu era fericit cu mine.

Oscar şi Tony schimbară o privire. Sprâncenele grele ale lui Tony se împreunară.

— Dacă Pye trebuie să fie convins să se însoare cu tine…

— Nu! George trase cu greu aer în piept. Nu puteţi înţelege că, dacă va fi silit să se însoare cu mine, va fi mult mai rău decât dacă mă mărit cu Cecil? Ori dacă nu mă mărit deloc?

— Nu înţeleg de ce, se încruntă Oscar. S-ar putea să se opună la început, dar cred că, odată însurat, se va potoli.

— Chiar crezi asta? rosti George şi îl privi fix pe Oscar. Acesta păru surprins.

Ea îşi îndreptă privirea spre Tony.

— Crede vreunul din voi asta? Dacă aţi fi forţaţi de către fraţii miresei să vă însuraţi, aţi ierta şi aţi uita

repede?

— Ei bine, poate… începu Oscar. Tony îl întrerupse.

— Nu.

— Uite ce-i… încercă Oscar din nou.

Uşa se deschise, iar Cecil Barclay îşi vârî capul înăuntru.

— O! Îmi cer scuze. N-am vrut să vă întrerup. O să vin mai târziu, bine?

— Nu! George îşi coborî vocea. Intră, Cecil, te rog. Tocmai vorbeam despre tine.

— O! Privi precaut spre Tony şi Oscar, dar închise uşa în urma lui şi înaintă în cameră. Îşi scutură o mânecă, împrăştiind stropi de apă. E o vreme cumplită afară. Nici nu-mi amintesc de când n-a mai plouat atât de mult.

— Ai citit scrisoarea mea? întrebă George.

Oscar murmură ceva şi se lăsă să cadă într-un fotoliu. Tony îşi sprijini bărbia într-o mână, degetele lungi şi slabe acoperindu-i gura.

— Da. Cecil îi aruncă o privire lui Tony. Mi se pare o propunere interesantă. Presupun că ai discutat ideea asta cu fraţii tăi şi sunt de acord cu ea.

George îşi reprimă un val de greaţă.

— O, da.

Oscar murmură ceva, mai tare de data asta.

Tony îşi arcui o sprânceană stufoasă.

— Dar tu eşti de acord cu asta? se sili George să întrebe.

Cecil tresări. Se uitase destul de îngrijorat la Oscar, care stătea tolănit în fotoliu.

— Da. Da, sunt de acord. De fapt, rezolvă o problemă spinoasă. Din cauza unei boli din copilărie, mă îndoiesc că voi fi capabil să… ăăă… fiu tată… ăăă…

Cecil lăsă propoziţia în aer, privind fix pântecul

ei.

George îşi apăsă o mână pe burtă, dorindu-şi cu disperare ca astfel să-şi potolească agitaţia din stomac.

— Da. Cecil îşi recăpătase puterea de a vorbi. Scoase o batistă şi îşi tamponă buza superioară. Există o singură problemă.

— O?

Tony lăsă să-i cadă mâna de la gură.

— Da. Cecil se aşeză pe un fotoliu alături de George, iar ea se simţi vinovată că uitase să-l poftească să ia loc. Mi-e teamă că este vorba de titlu. Nu este cine ştie ce, un obscur titlu de baronet al bunicului, dar domeniul care îl însoţeşte este destul de mare. Cecil îşi trecu batista peste frunte. Uriaş, într-o exprimare vulgară.

— Şi nu doreşti să fie moştenit de copil? vorbi Tony încet.

— Nu. Adică, *da,* icni Cecil. Asta-i esenţa propunerii, nu? Să am un moştenitor? Nu, problema este mătuşa mea. Mătuşa Irene, de ea este vorba. Această femeie afurisită n-a acceptat niciodată faptul că eu sunt moştenitorul. Cecil se cutremură. Fapt este că mi-ar fi teamă să mă întâlnesc cu ea pe o aleea întunecată. S-ar putea să profite de ocazie şi să facă astfel încât fiul ei, Alphonse, să ajungă mai aproape de moştenire.

— Oricât de fascinantă ar fi istoria familiei tale, Cecil, bătrâne, cu ce o afectează asta pe Georgie? întrebă Oscar, care se ridicase în timpul cuvântării lui Cecil.

— Cum de nu pricepi? Mătuşa Irene ar putea contesta legitimitatea oricărui moştenitor care ar apărea cam prea, ăăă, devreme.

Tony se uită fix la el.

— Şi cum rămâne cu fratele tău mai tânăr, Freddy?

Cecil dădu din cap.

— Da, ştiu. O femeie sănătoasă la cap şi-ar da seama că sunt prea mulţi oameni între Alphonse şi acea moştenire, dar aşa stau lucrurile. Mătuşa Irene nu e zdravănă la cap.

— Ah! rosti Tony şi se lăsă pe spate, aparent gânditor.

— Şi atunci ce facem?

George nu voia decât să se retragă în camerele ei şi să se culce.

— Dacă tot o faceţi, cel mai bine ar fi s-o faceţi repede, zise Oscar încet.

— Poftim? întrebă Cecil ridicându-şi o sprânceană.

Dar Tony se ridică şi dădu din cap.

— Da. N-ai prea nimerit zicala, dar ai dreptate. Se răsuci spre Cecil. Cât de repede poţi să obţii un permis special?

— Eu… Cecil clipi. În două săptămâni?

Oscar clătină din cap.

— E prea mult. Două, cel mult trei zile. Ştiu un tip care l-a obţinut a doua zi după ce l-a solicitat.

— Dar arhiepiscopul de…

— Canterbury este un prieten personal al mătuşii Beatrice, spuse Oscar. Se află în Londra. Mi-a zis asta chiar ieri. Îl bătu pe Cecil pe spate. Hai, o să te ajut să dai de el. Şi felicitări! Sunt sigur că vei fi un cumnat excelent.

— O, ăăă, mulţumesc!

Oscar şi Cecil ieşiră din încăpere.

George se uită la Tony. El îşi coborî unul din colţurile gurii sale mari.

— Cred că ar fi bine să începi să-ţi cauţi o rochie

de mireasă, Georgie.

Abia atunci, George îşi dădu seama că era logodită cu… bărbatul cu care nu trebuia.

Înşfăcă lighenaşul tocmai la timp.

*

Ploaia curgea necontenit. Harry păşea fără să-i pese, cufundându-se până la glezne în noroi. Întregul drum parcă era o mocirlă curgătoare, nu pământ solid.

— Doamne! gâfâi Bennet din spinarea calului său. Am impresia că mi se formează mucegai între degetele de la picioare. Nu pot să cred cât de tare plouă. Tu poţi? Toarnă de patru zile fără nicio pauză.

— E dezgustător, murmură Will înăbuşit, de la locul lui din spatele lui Bennet, faţa fiindu-i ascunsă cu totul în pelerina bărbatului.

Începuse să plouă în ziua înmormântării lui Thomas şi continuase şi a doua zi, când Lord Granville fusese îngropat, însă Harry nu spuse asta. Bennet ştia foarte bine toate astea.

— Da, e cu adevărat dezgustător.

Iapa îşi vârî botul în gâtul lui, atingându-i pielea cu răsuflarea ei caldă şi umedă. Calul începuse să şchiopăteze cu vreo doi kilometri în urmă. Încercase să se uite la potcoava plină de noroi, dar nu găsise nimic evident în neregulă. Acum, trebuia s-o ducă până în următorul oraş. S-o ducă încet.

— Ce intenţionezi să faci atunci când te vei întâlni cu Lady Georgina? întrebă Bennet.

Harry se răsuci pentru a se uita la el prin perdeaua de apă. Chipul lui Bennet afişa o expresie de nonşalanţă studiată.

— O să mă însor cu ea, spuse Harry.

— Îhâm. Mi-am dat deja seama că ăsta-i planul

tău general. Bennet îşi scărpină bărbia. Dar ea a fugit la Londra. Trebuie să recunoşti că pare probabil ca ea să nu fie tocmai *receptivă* la această idee.

— Este însărcinată cu copilul meu.

O pală de vânt făcu picăturile reci ca gheaţa să lovească dureros chipul lui Harry. Obrajii îi erau atât de amorţiţi de frig, încât abia dacă simţi.

— Partea asta mă uimeşte. Bennet îşi drese glasul. Pentru că o doamnă aflată într-o astfel de stare ai zice că s-ar arunca în braţele tale. În loc de asta, ea pare să fugă de tine.

— Am mai discutat despre asta.

— Da, fu Bennet de acord. Ce vreau să te întreb este dacă i-ai spus ceva înainte.

— Nu.

— Pentru că femeile pot fi extrem de sensibile când sunt însărcinate.

Harry îşi ridică o sprânceană.

— Dar tu de unde ştii asta?

— Toată lumea. Bennet îşi aplecă bărbia, ceea ce făcu să i se scurgă apa în poală. La naiba! Îşi îndreptă trupul. Toată lumea ştie cum stă treaba cu femeile însărcinate. Nu e niciun mister. Poate că nu i-ai acordat suficientă atenţie.

— A avut parte de suficientă atenţie din partea mea, mârâi Harry iritat. Observă ochii căprui ai lui Will privindu-l curioşi din spatele lui Bennet şi se strâmbă. Mai ales în noaptea de dinaintea plecării ei.

— O! Ah! exclamă Bennet şi se încruntă gânditor.

Harry căută să schimbe subiectul.

— Îţi sunt recunoscător că vii cu mine, zise el. Îmi pare rău că a trebuit să grăbeşti înmormântarea lui Thomas. Şi pe a tatălui tău.

— De fapt – Bennet îşi drese vocea –, am fost bucuros că erai acolo, grăbit sau nu. Eu şi Thomas n-

am fost foarte apropiaţi, dar era fratele meu. Şi a fost greu să mă ocup şi de succesiune, pe lângă funeralii. În privinţa tatei…

Bennet îşi şterse o picătură de apă de pe nas şi ridică din umeri.

Harry călcă într-o băltoacă. Nu că ar fi contat. Deja era ud până la piele.

— Desigur, şi tu eşti fratele meu, spuse Bennet.

Harry îi aruncă o privire. Bennet se uita la drumul care se întindea în faţa lor.

— Singurul frate pe care îl am acum.

Bennet se răsuci şi îi aruncă un zâmbet surprinzător de cald. Harry schiţă o jumătate de rânjet.

— Da.

— Cu excepţia lui Will, dădu Bennet din cap spre băiatul care era încleştat ca o maimuţă de spatele lui.

Will făcu ochii mari.

— Cum?

Harry se încruntă. Nu dorise să-i zică lui Will, deoarece se temea că-l va deruta pe băiatul a cărui viaţă era deja prea complicată, dar se pare că Bennet nu avusese de gând să aştepte pentru a discuta problema.

— Se pare că este foarte probabil ca tatăl meu să fie şi al tău, i se adresă Bennet copilului. Ştii că avem ochi asemănători?

— Dar ai mei sunt căprui, se încruntă Will.

— Se referă la forma lor, spuse Harry.

— O! Will se gândi puţin la asta, apoi îşi furişă privirea spre el. Dar Harry? Sunt şi fratele lui?

— Nu ştim, zise Harry încet. Dar, dacă tot nu ştim, putem foarte bine să spunem că suntem. Dacă nu te deranjează. Ce zici?

Will clătină energic din cap.

— Bine, zise Bennet. Acum, că am stabilit asta,

sunt sigur că Will este la fel de preocupat ca şi mine de căsătoria ta problematică.

— Poftim?

Harry îşi pierdu zâmbetul care începuse să-i răsară pe buze.

— Treaba este că Lady Georgina este sora contelui de Maitland. Bennet îşi strânse buzele. Iar dacă se hotărăşte să se încăpăţâneze, s-ar putea să fie o problemă dacă noi doi înfruntăm un conte.

— Hm, făcu Harry. Nu-i trecuse prin minte că se putea să fie necesar să treacă de fraţii doamnei lui pentru a sta de vorbă cu ea. Dar, dacă ea era cu adevărat supărată pe el. La naiba!

— Exact. Bennet dădu din cap. Ne-ar fi de folos dacă am putea trimite vorbă cuiva din Londra, atunci când vom ajunge în oraşul următor. Să tatoneze terenul, ca să zic aşa. Mai ales dacă va dura ceva vreme până îţi vom găsi un alt cal.

Bennet se uită la iapa care suferea evident.

— Da.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că ar fi drăguţ să avem pe cineva care să ne asigure spatele când ne vom confrunta cu Maitland, continuă Bennet. Evident, cunosc câţiva cetăţeni la Londra. S-ar putea să ne ajute dacă reuşim să-i convingem că-i un soi de glumă. Fruntea i se încruntă. Da obicei, nu sunt oameni prea sobri, dar, dacă îi convingem de seriozitatea situaţiei.

— Am nişte prieteni, spuse Harry.

— Cine sunt?

— Edward de Raaf şi Simon Iddesleigh.

— Contele de Swartingham? Bennet se uită la el, mirat. Şi Iddesleigh are un titlu, nu?

— E vicontele Iddesleigh.

— Cum naiba ai ajuns să-i cunoşti?

— I-am cunoscut la Societatea Agricolă.

— Agricultorii? Bennet îşi încreţi nasul de parcă ar fi simţit un miros neplăcut. Nu se discută despre napi acolo?

Gura lui Harry se arcui.

— Este pentru gentlemeni interesaţi de agricultură, da.

— Presupun că sunt înscrişi tot soiul de oameni. Bennet părea că se îndoieşte încă. Doamne, Harry, habar n-aveam. Dacă ai asemenea prieteni, de ce naiba îţi pierzi vremea cu mine şi cu Will?

— Voi doi sunteţi fraţii mei, nu?

— Da! ţipă Will.

— Aşa este, rosti Bennet, iar pe chip îi apăru un zâmbet larg.

Apoi, îşi dădu capul pe spate şi râse în ploaia care cădea fără oprire.

*

— Aceasta albastră este foarte frumoasă, milady.

Tiggle ridică rochia în chestiune şi îi răsfiră fustele pe braţul ei. George se uită la rochia prezentată atât de ispititor şi încercă să manifeste ceva entuziasm. Sau măcar să arate că-i pasă într-un fel sau altul. Era ziua nunţii ei. Ea şi Tiggle se aflau în dormitorul casei sale din Londra, care acum era presărat cu ţinute în culori strălucitoare, toate refuzate. George nu reuşea defel să se convingă că acea căsătorie era reală. Trecuse abia o săptămână de când ea şi fraţii ei vorbiseră cu Cecil, iar acum se pregătea să se mărite cu el. Viaţa ei devenise asemenea unuia dintre acele coşmaruri oribile în care era pe cale să i se întâmple ceva îngrozitor şi nimeni nu-i putea auzi ţipetele.

— Milady? rosti Tiggle.

Dacă ţipa acum, oare avea s-o audă cineva? George ridică din umeri.

— Nu ştiu. Decolteul nu prea mi se potriveşte, nu?

Tiggle strânse din buze şi puse deoparte rochia albastră.

— Atunci, ce spuneţi despre brocartul acesta galben? Decolteul este pătrat şi destul de adânc, dar, dacă vă place, putem pune un fişiu de dantelă.

Fără să se uite, George strâmbă din nas.

— Toate volănaşele alea de la poale nu mi se par elegante. Mă fac să arat ca o prăjitură decorată cu prea mult marţipan.

Culoarea pe care ar fi trebuit cu adevărat să o poarte era negru. O rochie neagră cu un voal negru. Îşi coborî privirea spre măsuţa de toaletă şi atinse cu un deget micuţul cal sculptat care se afla pe ea. Lebăda şi ţiparul se aflau de o parte şi de alta a calului. Păreau cam oropsite fără leopardul care să le apere, dar pe acesta i-l lăsase lui Harry.

— Va trebui să vă decideţi curând, milady, spuse Tiggle din spatele ei. Vă veţi căsători în mai puţin de două ore.

George oftă. Tiggle era extraordinar de blândă cu ea. În mod normal, ceva acreală s-ar fi întrezărit până acum pe chipul cameristei sale. Şi avea dreptate. N-avea niciun rost să se agaţe de visuri. În curând, va avea un copil. Bunăstarea lui era de o importanţă incomparabil mai mare decât fanteziile prosteşti ale unei femei căreia îi plăcea să colecţioneze poveşti.

— Cred că rochia verde, cea cu crini brodaţi, zise ea. Nu este la fel de nouă cum sunt celelalte, dar e frumoasă şi am simţit întotdeauna că îmi vine bine.

Tiggle scoase un oftat care păru să exprime uşurare.

— O alegere bună, milady. O scot imediat.

George dădu din cap. Trase unul dintre sertăraşele din partea de sus a măsuţei de toaletă. Înăuntru se afla o casetă de lemn. O deschise şi, cu grijă, aşează în ea calul, lebăda şi ţiparul.

— Milady?

Tiggle aştepta ţinând rochia în mâini.

George închise caseta şi sertarul, apoi se răsuci şi începu să se pregătească pentru nunta ei.

*

— Aici se întâlnesc agricultorii? Bennet se uită neîncrezător la intrarea joasă a cafenelei. Se afla la parterul – mai degrabă, în pivniţa – unei clădiri cu structura din lemn, aflată pe o alee îngustă şi dosnică. Chestia asta n-o să se prăbuşească pe noi, nu? întrebă el privind spre primul etaj care se întindea deasupra aleii.

— Încă nu s-a prăbuşit.

Harry se aplecă şi intră în camera plină de fum, Will ţinându-se lângă el. Îl rugase pe Raaf să se întâlnească acolo cu el. Din spatele lui, îl auzi pe Bennet înjurând când se lovi cu capul de pragul de sus al uşii.

— Sper ca măcar cafeaua să fie bună.

— Este.

— Harry! îl strigă de la o masă un bărbat masiv, cu faţa ciupită de vărsat.

— Lord Swartingham. Harry se îndreptă spre el. Mulţumesc că aţi venit, domnule conte. Daţi-mi voie să vi-i prezint pe fraţii mei, Bennet Granville şi Will.

Edward de Raaf, al cincilea conte de Swartingham, se încruntă.

— Ţi-am spus să-mi zici Edward sau de Raaf.

Prostia asta cu „domnule conte” este ridicolă. Harry abia dacă zâmbi şi se răsuci spre cel de-al doilea bărbat aflat la masă.

— Lord Iddesleigh. Nu vă aşteptam. Bennet, Will, domnul este Simon Iddesleigh.

— Bună ziua! rosti Bennet şi se înclină.

Will abia dacă îşi aplecă fruntea.

— Încântat. Iddesleigh, un aristocrat slab, cu ochii cenuşii, de gheaţă, îşi înclină capul. Habar n-aveam că Harry are rude. Trăiam cu impresia că a apărut precum Atena, dintr-o stâncă despicată. Sau, poate, dintr-o sfeclă furajeră. Iată o dovadă că nu te poţi baza întotdeauna doar pe impresii.

— Ei bine, mă bucur că aţi venit.

Harry ridică două degete spre un băiat care trecea pe lângă ei, apoi se aşează, făcându-le loc lui

Bennet şi lui Will.

Iddesleigh îşi flutură o mână a cărei încheietură era prinsă într-o manşetă de dantelă.

— Oricum nu aveam mare lucru de făcut astăzi. M-am gândit să vin şi eu. Aveam de ales între asta şi a participa la prelegerea lui Lillipin despre stratificarea compostului, şi oricât de fascinant ar fi subiectul degradării, nu-mi imaginez cum ar putea cineva să vorbească trei ore întregi despre el.

— Lillipin o face, murmură de Raaf.

Băiatul le aduse două căni cu cafea, apoi se îndepărtă. Harry luă o înghiţitură din licoarea fierbinte şi oftă.

— Ai obţinut permisul special?

— Îl am la mine. De Raaf se bătu peste buzunar. Crezi că vor exista obiecţii din partea familiei? Harry dădu din cap.

— Lady Georgina este sora contelui Maitland.

Dar se opri fiindcă Iddesleigh, care tocmai sorbea

din cafea, se înecă.

— Ce-ai păţit, Simon? întrebă de Raaf.

— Îmi cer scuze, gemu Iddesleigh. Cea cu care vrei să te însori este sora lui Maitland?

— Da, răspunse Harry şi simţi cum umerii i se încordează.

— Sora cea *mare?*

Harry se uită la el în timp ce simţea cum îl cuprinde groaza.

— Pentru Dumnezeu, vorbeşte odată! spuse de Raaf.

— Ai fi putut să-mi zici numele miresei, de Raaf. Am aflat vestea abia în dimineaţa asta, de la Freddy Barclay. S-a întâmplat să ne întâlnim la croitorul meu, şi e un tip minunat.

— Simon! mârâi de Raaf.

— O, bine! Iddesleigh deveni brusc serios. Se mărită. Lady Georgina a ta. Cu Cecil Barclay.

„Nu!” Harry închise ochii, dar nu putu opri cuvântul rostit de celălalt bărbat.

— Astăzi.

*

Tony aştepta afară, cu mâinile împreunate la spate, când George ieşi din casa de la oraş. Picături de ploaie împestriţau umerii hainei sale. Trăsura lui, care avea blazonul Maitland pe uşi, aştepta pregătită la marginea trotuarului. Se răsuci în vreme ce George cobora scările şi se încruntă îngrijorat.

— Începusem să cred că va trebui să vin după tine.

— Bună dimineaţa, Tony, zise George şi îi întinse mâna.

El i-o cuprinse în palma lui mare şi o ajută să se

urce în trăsură. Apoi se aşează în faţa ei, bancheta îmbrăcată în piele foşnind sub apăsarea lui.

— Sunt sigur că ploaia va sta în curând.

George se uită la mâinile fratelui ei, care se odihneau pe genunchii acestuia, şi remarcă din nou încheieturile julite.

— Ce-ai păţit?

Tony îşi îndoi degetele mâinii drepte, parcă pentru a verifica dacă îl mai dureau.

— Nimic. Săptămâna trecută, noi am rezolvat lucrurile cu Wentworth.

— Noi?

— Eu, Oscar şi Ralph, spuse Tony. Nu asta-i important acum. Ascultă, George! se aplecă în faţă, cu coatele pe genunchi. Nu trebuie să faci asta. Cecil va înţelege, iar noi o vom scoate cumva la liman. Te vei retrage la ţară sau…

— Nu, îl întrerupse George. Nu. Mulţumesc, Tony, dar aşa e cel mai bine. Pentru copil, pentru Cecil şi chiar pentru mine.

Trase adânc aer în piept. Nu dorise să recunoască nici măcar faţă de ea, însă acum George trebui să admită: Undeva adânc în sinea ei, sperase că Harry o va opri. Se aşteptase să vină în goană, călare pe un armăsar alb şi să se arunce la picioarele ei. Poate, să-şi facă armăsarul să se rotească în timp ce se lupta cu zece bărbaţi, iar apoi să plece călare spre apus, împreună cu ea.

Dar asta nu avea să se întâmple. Harry Pye era un vechil care avea o iapă bătrână şi o viaţă a lui. Ea era o femeie însărcinată, de douăzeci şi opt de ani. Era vremea să lase trecutul în urmă. Reuşi să-i zâmbească lui Tony. Nu fu un zâmbet foarte convingător, judecând după îndoiala de pe chipul lui, însă asta era tot ce putea face în acel moment.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Sunt o femeie în toată firea. Trebuie să-mi îndeplinesc responsabilităţile.

— Dar…

George clătină din cap.

Tony renunţă la ceea ce intenţionase să zică. Se uită pe fereastră, bătând darabana cu degetele sale lungi, pe genunchi.

— La naiba, urăsc chestia asta!

O jumătate de oră mai târziu, trăsura se opri în faţa unei bisericuţe vechi care se afla într-o zonă nu prea frecventată a Londrei.

Tony coborî treptele trăsurii, iar apoi, o ajută pe George să se dea jos.

— Aminteşte-ţi, te rog, că încă poţi pune capăt acestei poveşti, îi murmură el la ureche în timp ce îi aşează mâna pe braţul său îndoit.

George doar strânse din buze.

Înăuntru, biserica era întunecoasă şi oarecum rece, cu un vag miros de mucegai plutind în aer. Deasupra altarului, o mică fereastră rotundă se vedea în umbră, lumina de afară fiind prea slabă pentru a-ţi da seama ce culoare avea sticla. Tony şi George străbătură naosul în care nu era aşternut niciun covor, paşii lor răsunând pe dalele vechi. Câteva lumânări erau aprinse în faţă, lângă altar, amplificând lumina care cădea prin lucarnă. Un mic grup era adunat acolo. Ea îi văzu pe Oscar, Ralph şi Violet, precum şi pe cel care avea să-i fie în curând soţ, Cecil, şi pe fratele lui, Freddy. Ralph avea un ochi galben-vineţiu.

— Ah, mireasa presupun. Vicarul privi peste ochelarii cu lentile în formă de semilună. Da. Da. Şi numele dumneavoastră este, hm – îşi consultă bileţelul vârât în *Biblie* – George Regina Catherine Maitland? Da? Dar ce nume ciudat pentru o femeie.

Ea îşi drese vocea, stăpânindu-şi un hohot de râs isteric şi un val brusc de greaţă. „Oh, Doamne, te rog, nu acum!”

— De fapt, numele meu este Georgina.

— Georgiana? întrebă vicarul.

— Nu, *Georgina.*

Chiar conta? Dacă omul acesta prost îi rostea greşit numele în timpul ceremoniei, nu va mai fi măritată cu Cecil?

— Georgina. Da. Atunci, dacă suntem cu toţii aici şi suntem gata.

Nobilimea adunată acolo dădu din cap, supusă.

— Atunci să trecem la treabă. Tânără doamnă, vă rog să veniţi aici.

Îi aranjă până când George şi Cecil ajunseră unul lângă altul, cu Tony alături de George, iar Freddy lângă Cecil, pe post de cavaler de onoare.

— Bine. Vicarul le făcu cu ochiul, apoi îşi petrecu ceva vreme răsfoindu-şi hârtiile şi *Biblia.* Îşi drese glasul. Dragii mei, începu el într-un falset straniu.

George se cutremură. Sărmanul om probabil credea că aşa este mai înduioşător.

— Ne-am adunat aici…

Zdrang!

Zgomotul uşilor trântite de pereţi reverberă în toată biserica. Tot grupul se întoarse ca unul să privească într-acolo.

Patru bărbaţi mărşăluiau înverşunaţi spre altar, urmaţi de un băieţel.

Vicarul se încruntă.

— Ce mojicie! O adevărată mojicie. Este uimitor cum cred unii oameni că se pot comporta în zilele noastre.

Însă bărbaţii ajunseseră deja la altar.

— Scuzaţi-mă, dar cred că doamna mea se află

aici, zise unul dintre ei cu voce joasă, profundă, care trimise fiori pe şira spinării lui George.

„Harry!”

Capitolul 21

Sunetul frecării oţelului de oţel ricoşă de pereţii micuţei biserici, formând un ecou în timp ce toţi bărbaţii din grupul nuntaşilor îşi scoaseră simultan săbiile din teci. Urmă imediat zgomotul armelor scoase de Bennet, de Raaf şi Iddesleigh. Bennet părea foarte serios. Îl împinsese pe Will într-o stranã când se apropiaseră de altar, iar acum avea sabia ridicată şi trupul înclinat în poziţie de luptă. Chipul palid şi cu urme de vărsat al lui de Raaf era atent, iar mâna sa ţinea cu fermitate arma. Iddesleigh avea o expresie plictisită şi îşi ţinea sabia neglijent între degetele lungi, aproape inerte, peste care cădea dantela. Desigur, probabil că Iddesleigh era cel mai primejdios dintre ei când venea vorba de mânuirea sabiei.

Harry oftă.

Nu dormise de două zile. Era acoperit de noroi şi, fără îndoială, mirosea urât. Nici nu-şi putea aminti când mâncase ultima dată. Şi îşi petrecuse ultima oră călărind ca turbatul prin Londra, terorizat, cu inima bătându-i nebuneşte, de teamă că nu va ajunge la vreme pentru a o împiedica pe doamna lui să se mărite cu alt bărbat.

„Destul!”

Harry păşi, prin îngrămădeala de arme ameninţătoare ale aristocraţilor, spre doamna lui.

— Putem să stăm puţin de vorbă, milady?

— Dar, eu… Protestă bărbatul slab şi blond aflat

alături de ea, probabil mirele, blestemată fie-i pielea.

Harry îşi întoarse capul şi îl privi pe bărbat în ochi. Mirele se dădu îndărăt atât de repede, încât aproape că se împiedică.

— Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Fără îndoială, e vorba de ceva important, nu?

Cu o mână tremurătoare, îşi vârî sabia în teacă.

— Cine eşti dumneata, tinere?

Vicarul îl privi pe Harry peste ochelari.

Harry scrâşni din dinţi şi îşi arcui buzele afişând ceva ce se voia a fi un zâmbet.

— Sunt tatăl copilului pe care îl poartă Lady Georgina.

De Raaf îşi drese glasul.

Unul dintre fraţii doamnei murmură:

— La naiba!

Iar Lady Violet chicoti.

Omul bisericii clipi foarte repede din miopii lui ochi albastru-deschis.

— Ei bine, atunci, vă sugerez neapărat să staţi de vorbă cu această doamnă. Puteţi folosi sacristia mea, spuse el şi închise *Biblia.*

— Mulţumesc!

Harry îşi încleştă o mână pe încheietura doamnei lui şi o trase spre mica uşă aflată într-o parte. Trebuia să ajungă în acea cameră înainte ca durerea din el să explodeze. În urma lui se instală o tăcere absolută.

Îşi trase doamna în încăpere şi trânti uşa.

— Ce *naiba* înţelegi prin asta? Harry scoase documentul prin care ea îi ceda domeniul Woldsly. I-l ridică în dreptul feţei şi îl scutură cu o furie – durere – abia reţinută. Ai crezut că pot fi cumpărat?

Lady Georgina se retrase din faţa hârtiei, pe chipul ei citindu-se nedumerirea.

— Eu.

— Mai gândeşte-te, milady. Harry rupse hârtia în bucăţele pe care le aruncă pe duşumea. O înşfăcă de braţe, strângând-o cu degete tremurătoare. Nu sunt un lacheu pe care să-l concediezi oferindu-i un cadou mult prea generos.

— Eu doar…

— Eu n-o să fiu concediat.

Lady Georgina deschise gura din nou, dar el nu aşteptă ca ea să vorbească. Nu voia s-o audă că îl respinge. Aşa că Harry îi acoperi buzele cu ale lui. Îi apăsă buzele moi, pline, vârându-şi limba printre ele. Îşi puse o mână sub bărbia ei şi simţi vibraţia geamătului din gâtul ei. Penisul lui era deja tare şi îl durea. Voia să şi-l lipească de ea, să şi-l vâre în ea. Să intre în ea şi să rămână acolo până când ea avea să-i spună de ce fugise. Până când avea să-i promită că n-o va mai face niciodată.

O înghesui aproape de o masă grea şi îi simţi trupul cedând sub al său. Această supunere îl făcu să-şi recapete puţin stăpânirea de sine.

— De ce? gemu el fără să-şi desprindă buzele de ale ei. De ce m-ai părăsit?

Ea scoase un sunet slab, iar el îi strivi buza de jos pentru a o reduce la tăcere.

— Am nevoie de tine. Îi linse buza rănită, ca s-o aline. Fără tine, nu pot să gândesc normal. Lumea mea este întoarsă cu susul în jos, iar eu, de durere, umblu ca năucul prin ea, simţind nevoia să rănesc pe cineva.

O sărută din nou, cu gura deschisă, pentru a se convinge că ea era cu adevărat în braţele lui. Gura ei era caldă şi umedă, şi avea gustul ceaiului pe care îl băuse dimineaţă. El şi-ar fi putut petrece tot restul vieţii doar gustând-o.

— Mă doare. Aici. Îi luă mâna şi îi puse palma pe pieptul lui. Şi aici.

I-o trase în jos şi îşi vârî cu brutalitate mădularul între degetele ei. Era plăcut s-o simtă ţinându-şi din nou mâna pe el, însă nu era suficient. Harry o ridică pe doamna lui şi o aşeză pe masă.

— Şi tu ai nevoie de mine. Ştiu că ai.

Îi săltă fustele şi îşi strecură mâna sub ele, trecându-şi palma de-a lungul coapselor ei.

— Harry.

— Sssst, murmură el aproape de gura ei. Nu vorbi. Nu gândi. Doar simte. Degetele lui îi găsiră centrul plăcerii, iar el descoperi că George era umedă deja. Ah, acolo. Simţi?

— Harry, eu nu…

El îi atinse clitorisul, iar ea gemu, cu ochii închişi. Sunetul îl excită.

— Taci, milady.

Îşi descheie pantalonii şi îi desfăcu coapsele şi mai mult, păşind între ele.

Ea gemu din nou.

Lui nu-i păsa prea mult, dar ei i-ar fi putut fi jenă. Mai târziu.

— Sssst. Nu trebuie să faci gălăgie. Trebuie să fii foarte tăcută.

Carnea lui se apăsă în deschiderea ei umedă. La atingerea penisului, ea deschise brusc ochii.

— Dar, Harry…

— Milady?

Se împinse încet în ea. „Dumnezeule, e atât de strâmtă.” Ea se agăţă de el de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea niciodată drumul. Iar asta îi convenea lui de minune. Era mai mult decât încântat să rămână aşa pentru eternitate. Sau, poate, chiar puţin mai mult. Se împinse din nou.

— O, Harry! oftă doamna lui.

Cineva bătu la uşă.

Ea tresări, strângându-i mădularul înăuntru. El îşi înăbuşi un geamăt.

— George? Eşti în regulă? întrebă unul dintre fraţii ei. Harry se retrase puţin şi se împinse cu grijă. Blând.

— Răspunde-i.

— E încuiat? Doamna lui îşi arcui gâtul când el o penetră. Este încuiată uşa?

El scrâşni din dinţi.

— Nu.

Îi cuprinse cu mâinile fundul gol.

Bătaia în uşă se auzi din nou.

— George? Să intru? Doamna lui gâfâi.

Cumva, el reuşi să rânjească în ciuda dorinţei puternice.

— Să intre?

O pătrunse adânc, îngropându-se în căldura ei. Indiferent ce se întâmpla, el n-avea să renunţe. Oricum, nu credea că poate.

— Nu, gemu ea.

— Poftim? se auzi de dincolo de uşă.

— Nu! ţipă ea. *Oooo!* Pleacă, Tony! Eu şi Harry mai trebuie să stăm de vorbă puţin. Harry îşi ridică o sprânceană.

— Să stăm de vorbă?

Ea se uită mânioasă la el, cu faţa îmbujorată şi umedă.

— Eşti sigură?

Se părea că Tony ţinea foarte mult la sora lui.

Harry ştia că, mai târziu, avea să aprecieze acest lucru. Îşi duse o mână către locul unde ei doi erau împreunaţi. O atinse.

— Da! ţipă ea.

— Bine atunci.

Se auziră paşi îndepărtându-se.

Doamna lui îşi încolăci picioarele sus în jurul şoldurilor sale şi se aplecă pentru a-i muşca gura.

— Termină!

Ochii lui se închiseră pe jumătate datorită senzaţiei pe care o avea, datorită perfecţiunii, datorită ei. Aceasta era doamna lui, iar el o va avea. Pieptul i se umplu de recunoştinţă pentru că i se oferea o a doua şansă. Dar ea aştepta încă.

— Cum doreşti.

Îşi apăsă degetul ferm şi, în acelaşi timp, o pătrunse cu putere şi repede, făcând masa să se zgâlţâie.

— O, Doamne! gemu ea.

— Muşcă-mi umărul, gâfâi el înteţindu-şi şi mai mult ritmul.

El simţi ciupitura chiar şi prin postavul hainei. Iar apoi, explodă în ea, dându-şi capul pe spate şi scrâşnind din dinţi pentru a-şi reprima strigătul de extaz.

— *Dumnezeule!*

Tot trupul lui se cutremură şi trebui să se sprijine cu o mână de masă pentru a susţine ambele trupuri. Îşi încordă genunchii pentru a se menţine în picioare şi gâfâi:

— Vrei să te măriţi cu mine, milady?

— Acum mă întrebi? rosti ea cu voce slabă.

Cel puţin, nu era singurul afectat.

— Da. Şi nu plec până nu-mi dai un răspuns.

*

— Despre ce-ar putea să vorbească atât de mult? întrebă Violet fără să se adreseze cuiva anume.

O apucă tremuratul şi îşi dori să-şi fi luat o pelerină. Biserica era răcoroasă.

Vicarul murmură ceva şi se retrase şi mai adânc într-o strană din faţă. Avea ochii închişi. Ea bănui că acesta adormise.

Începu să bată din picior pe dalele din piatră. Când apăruseră Harry şi prietenii lui, situaţia fusese tensionată, incitantă chiar, cu toate acele săbii fluturând prin aer. Se gândise că, în mod cert, va izbucni o bătaie. Fusese gata să înceapă să-şi rupă jupoanele, lucru interzis de bunele maniere, dacă se lăsa cu vărsare de sânge. Dar, pe măsură ce minutele treceau, gentlemenii începuseră să pară, ei bine, *plictisiţi.*

Bărbatul cel mare, cu faţa ciupită de vărsat se apucase să scobească în dalele de piatră cu vârful sabiei. Bărbatul elegant se uita urât la bărbatul cel mare şi îi zicea ceva despre modul corect de întreţinere a lamelor. Al treilea bărbat din grupul lui Harry avea păr castaniu şi purta o haină teribil de prăfuită. Asta era tot ce ştia despre el, deoarece stătea cu spatele la toţi ceilalţi în vreme ce studia fără chef ferestrele pătate ale bisericii. Alături, se afla un băieţel, iar el părea să-i arate scenele biblice pictate pe sticlă.

Între timp, Oscar, Ralph, Cecil şi Freddy, apărătorii onoarei lui George, discutau în contradictoriu despre modul corect de a ţine o sabie. Ochiul lui Ralph era umflat şi pe cale să devină verde-gălbui, iar Oscar şchiopăta. Mai târziu, trebuia să afle despre ce era vorba.

Violet oftă. Era chiar dezamăgitor.

— Nu eşti cumva de Raaf? După ce bătuse la uşa sacristiei, Tony se întorsese având pe chip o expresie ciudată, aproape jenată. I se adresă bărbatului cu faţa ciupită de vărsat. Vreau să zic contele de Swartingham.

— Da? se încruntă feroce bărbatul cel mare.

— Eu sunt Maitland, rosti Tony şi îi întinse mâna.

Lord Swartingham se uită o clipă la mâna întinsă, apoi îşi vârî sabia în teacă.

— Mă bucur să te cunosc. Arătă cu capul spre bărbatul elegant. El este vicontele Iddesleigh.

— Încântat. Tony îi strânse şi lui mâna. Am auzit de dumneata, de Raaf.

— O? Bărbatul cel mare păru surprins.

— Da. Tony era imperturbabil. Cu ceva vreme în urmă, am citit o lucrare de-a dumitale. Despre rotaţia culturilor?

— Ah. Chipul bărbatului cel mare se lumină. Şi dumneata practici rotaţia culturilor pe pământurile dumitale?

— Abia am început. Ne aflăm ceva mai spre nord decât dumneata, iar mazărea e cultura majoritară în zonă.

— Şi orzul, şi napii suedezi, interveni Oscar care se apropiase împreună cu Ralph.

— Fireşte, murmură Lord Swartingham.

„Napi suedezi?” Violet se uită uimită la ei. Discutau despre agricultură de parcă se aflau la un ceai de la ora 5. Sau, mai degrabă, în acest caz, la cârciuma din vecinătate.

— Îmi cer scuze. Tony arătă spre fraţii lui. Ei sunt Oscar şi Ralph, fraţii mei mai tineri.

— Încântat!

Urmară alte strângeri de mâini între bărbaţi.

Violet clătină buimacă din cap. Niciodată, niciodată, *niciodată,* nu-i va înţelege pe bărbaţi.

— O, iar ei sunt Cecil şi Freddy Barclay. Tony îşi drese glasul. Cecil urma să se însoare cu sora mea.

— Mi-e teamă că nu mai e cazul, rosti Cecil pe un ton jalnic. Toţi chicotiră, tăntălăii.

— Iar dumneata probabil că eşti sora cea mică, rosti o voce masculină la urechea ei.

Violet se răsuci şi descoperi că al treilea prieten al lui Harry se afla în spatele ei. Îl lăsase pe băieţel într-o stranã, iar acesta îşi lovea călcâiele. De aproape, ochii bărbatului erau de un verde frumos, iar el era suspect de atrăgător. Violet îşi îngustă ochii.

— Cine eşti dumneata?

— Granville, Bennet Granville, răspunse el şi făcu o plecăciune.

Violet nu-i răspunse la gestul politicos. Totul era mult prea confuz. De ce l-ar ajuta un Granville pe Harry?

— Lord Granville aproape că l-a ucis pe domnul Pye, se încruntă ea ridicându-şi privirea spre Bennet Granville.

— Da, mi-e teamă că acela-i tatăl meu. Zâmbetul i se estompă puţin. N-a fost vina mea, te asigur. Sunt prea puţin vinovat de modul cum am fost conceput.

Violet simţi cum gura începe să i se relaxeze şi să schiţeze un zâmbet pe care şi-l reprimă mâhnită.

— Ce cauţi aici?

— Ei bine, asta-i o poveste. Domnul Granville se întrerupse şi privi pe deasupra capului ei. Ah, cred că vin.

Iar întrebările pe care Violet era pe cale să i le pună îi fugiră din minte. Se întoarse pentru a vedea cu care bărbat decisese George să se mărite.

*

George oftă din toţi rărunchii. Ar fi putut adormi chiar aici, în braţele lui Harry. Chiar dacă era cocoţată pe o masă din sacristie.

— Ei bine? o înghionti el cu bărbia.

Se pare că el voia răspunsul acum. Ea încercă să gândească, sperând că nu i se transformase creierul în gelatină, aşa cum se întâmplase cu picioarele.

— Te iubesc, Harry, ştii asta. Dar cum rămâne cu reţinerile tale? Că lumea te va considera – îşi înghiţi un nod, pentru că ura exprimarea – animăluţul meu de casă?

El îi ciufuli părul de la tâmplă.

— Nu pot să spun că asta nu mă va deranja. Asta şi ce vor spune despre tine. Dar cert este – îşi înălţă capul, iar ea văzu că ochii lui de smarald deveniseră blânzi, aproape vulnerabili – că nu cred că pot trăi fără tine, milady.

— O, Harry! Îşi cuibări faţa în palmele lui. Fraţii mei te plac, la fel şi Violet. Şi, până la urmă, doar ei contează cu adevărat. Din partea mea, ceilalţi n-au decât să se spânzure.

El zâmbi şi, ca de obicei, inima ei începu să cânte văzându-l.

— Deci, te vei căsători cu mine şi vei fi doamna mea pentru tot restul vieţilor noastre?

— Da! Da, sigur că mă voi mărita cu tine. Simţi că ochii i se umplu de lacrimi. Te iubesc cu disperare, ştii asta.

— Şi eu te iubesc, rosti el, cam absent după părerea ei.

Ieşi cu grijă din ea.

— O, chiar trebuie? rosti George şi încercă să-l reţină.

— Mi-e teamă că da. Harry îşi încheie repede pantalonii. Ceilalţi ne aşteaptă.

— O, lasă-i să ne aştepte.

Îşi încreţi nasul. El tocmai o ceruse în căsătorie în cel mai romantic mod. Oare nu putea să savureze momentul?

Harry se aplecă pentru a-i coborî fustele şi o sărută pe nas.

— O să avem destul timp pentru asta, după aceea.

— După aceea?

— După ce ne căsătorim. Harry se încruntă la ea. Tocmai ai acceptat să te măriţi cu mine.

— Dar nu mi-am imaginat că o vom face chiar acum.

Îşi aranjă corsajul. De ce nu se afla nicio oglindă acolo?

— Erai gata să te măriţi imediat cu papagalul ăla, gesticulă Harry cu mâna întinsă.

— Era altceva. Oare arăta ca şi cum ar fi făcut ceea ce tocmai făcuse? Iar Cecil nu este un papagal, este... Observă că faţa lui se întunecase alarmant. Poate că era timpul să schimbe subiectul. Nu ne putem căsători. Nu avem permisul.

— Îl am deja.

Harry se bătu peste buzunarul hainei. Acesta foşni.

— Cum...?

El o întrerupse cu un sărut care nu putea fi descris decât ca excepţional.

— Ai de gând să te măriţi cu mine sau nu?

George se agăţă de braţele lui. Serios, unele dintre sărutările lui Harry o făceau să-şi piardă puterile.

— O să mă mărit cu tine.

— Bine.

Harry îi petrecu braţul pe după al lui şi o îndrumă spre uşă.

— Stai!

— Ce-i?

Bărbaţii puteau fi atât de înceţi la minte.

— Arăt de parcă tocmai am făcut dragoste? Buzele lui Harry se arcuiră.

— Arăţi de parcă ai fi cea mai frumoasă femeie din lume.

O sărută din nou, cu zgomot. Nu prea îi răspunsese la întrebare, dar era târziu acum. El deschise uşa.

Cele două tabere se contopiseră într-un grup aflat în jurul altarului. Doamne, Dumnezeule, doar nu se băteau, nu? Toată lumea se răsuci curioasă. George îşi drese glasul, încercând să găsească vorbele potrivite. Apoi, văzu ceva şi încremeni.

— Harry.

— Milady?

— Priveşte! rosti ea şi îi arătă cu mâna.

Un covor persan de lumini dansa pe fosta podea învechită: albastru-cobalt, roşu-rubiniu şi galben-chihlimbariu. Urmări fasciculul de lumină spre sursă, fereastra rotundă de deasupra altarului. Aceasta strălucea luminată de soarele de afară.

— A ieşit soarele, şopti George copleşită. Aproape că uitasem cum arată. Crezi că străluceşte şi în Yorkshire?

Ochii verzi ai lui Harry scânteiară când se uită la ea.

— N-am nicio îndoială, milady.

— Hm!

George îşi ridică privirea şi o văzu pe Violet care se uita la ei cam exasperată. „Ei bine?” Ea zâmbi.

— O să mă căsătoresc cu domnul Pye, astăzi. Violet scoase un sunet strident.

— Era şi timpul, murmură cineva, Oscar probabil.

George ignoră comentariul şi încercă să pară chinuită de remuşcări când se întoarse spre sărmanul Cecil.

— Îmi pare atât de rău, Cecil. Eu… Dar Cecil o întrerupse.

— Nu-ţi chinui căpşorul, bătrânico. Pe tema asta, voi primi invitaţii la cină vreun an de zile. Nu în fiecare zi este părăsit un bărbat în faţa altarului.

— Ei? Un strigăt din prima strană atrase atenţia tuturor. Vicarul îşi îndreptă peruca. Îşi puse din nou ochelarii pe nas şi cercetă grupul cu privirea până când ochii lui dădură de George. Deci, tânără doamnă, cu care din aceşti gentlemeni vă veţi mărita?

— Cu acesta, răspunse ea şi îl strânse pe Harry de braţ.

Vicarul îl studie pe Harry şi strâmbă din nas.

— Nu pare foarte diferit de celălalt.

— Totuşi – se luptă să-şi păstreze o expresie serioasă pe chip –, acesta este bărbatul pe care îl vreau.

— Foarte bine. Vicarul se încruntă la Harry. Aveţi permisul?

— Da. Harry scoase bucata de hârtie. Iar fraţii mei vor fi cavaleri de onoare.

Bennet veni lângă Harry, iar Will rămase puţin în spatele lui. Băiatul părea atât terifiat, cât şi entuziasmat.

— *Fraţii?* şuieră Violet.

— O să-ţi explic mai târziu, spuse George şi îşi reprimă lacrimile care se iviseră brusc.

— Mă aşteaptă cina, aşa că să-i dăm drumul. Vicarul îşi drese zgomotos glasul. Începu din nou, în acelaşi falset: Dragii mei…

Tot restul fu însă diferit.

Soarele strălucea prin fereastra rotundă, luminând şi încălzind micuţa biserică. Tony părea uşurat de parcă o povară teribilă îi fusese luată de pe umeri. Ralph zâmbea alături de el. Oscar îi făcu lui

George cu ochiul, când îi prinse privirea. Violet îi tot arunca ocheade uimite lui Bennet, dar, printre ele, îi zâmbea lui George. Bennet părea puţin stânjenit, dar şi mândru alături de Harry. Will se legăna entuziasmat pe vârfurile picioarelor.

Iar Harry…

George se uită la ei şi simţi cum o cuprinde un val uriaş de bucurie. Harry o privea de parcă era centrul universului său. Nu zâmbea, însă frumoşii lui ochi de smarald erau calzi şi liniştiţi.

Când veni timpul să-i facă jurămintele lui Harry, George se aplecă spre el şi şopti:

— Am uitat să-ţi spun un lucru despre sfârşitul poveştii.

Cel care avea să-i fie soţ peste câteva clipe zâmbi şi o întrebă grav:

— Care este acela, doamna mea?

Ea savură momentul şi dragostea din ochii lui, apoi declară:

— Şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi!

— Chiar aşa au făcut, şopti Harry la rându-i şi o sărută.

Îl auzi vag pe vicar gemând:

— Nu, nu, nu încă! Apoi, resemnat, rosti: O, nu contează, vă declar soţ şi soţie.

Iar asta era aşa cum trebuia să fie, se gândi George pe când deschidea gura sub a soţului ei. Era soţia lui Harry.

Iar Harry era bărbatul ei.

Sfârşit